JO NESBO

CRIME

Sângeros, tulburător, coşmaresc, absolut extraordinari *THE TIMES*

TRei

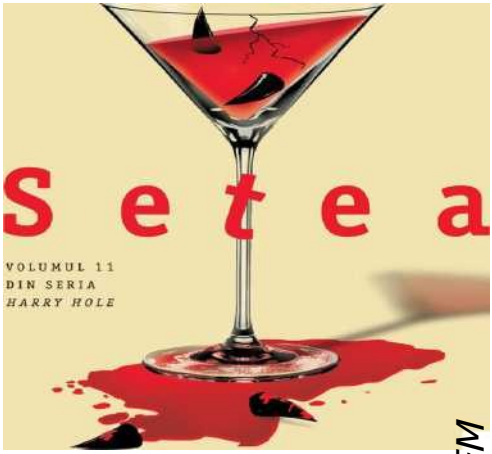

ÆM

JO NESBØ

CRIME

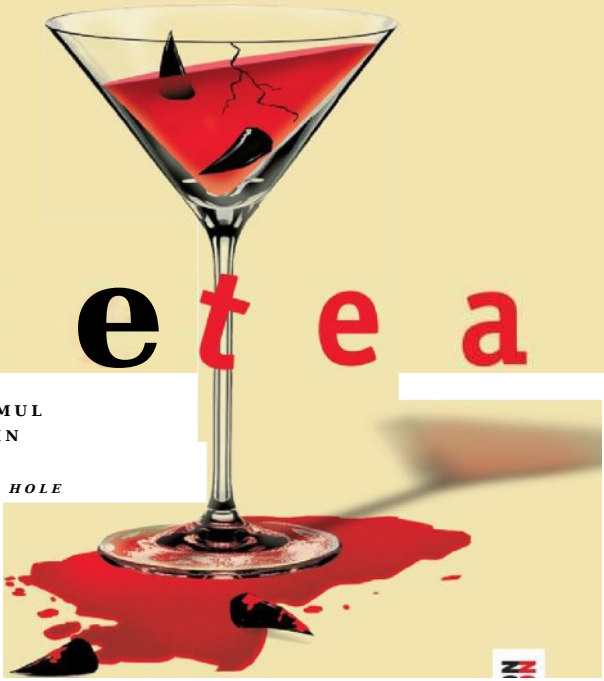

Setea

VOLUMUL
1 1 DIN
SERIA
HARRY HOLE

Sângeros, tulburător, coşmaresc, absolut extraordinar!
THE TIMES

uu

TRei

JO NESBØ

CRIME

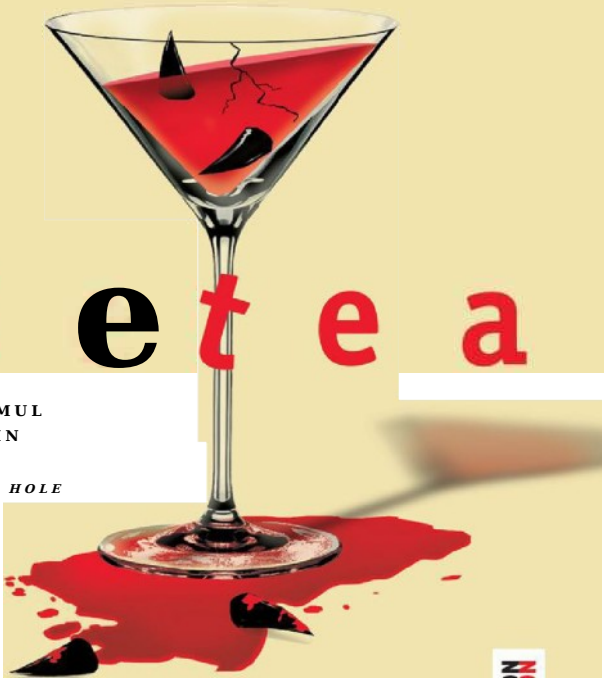

Setea

VOLUMUL
1 1 DIN
SERIA
HARRY HOLE

Sângeros, tulburător, coşmaresc, absolut extraordinar!
THE TIMES

uu

TRei

CON«

COLECŢIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECŢIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Jo Nesbo

Setea

Traducere din limba engleză
de Liviu Szoke

A
TRei
Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem.

Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena

Mărculescu

Redactare:

Virginia Lupulescu

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:

D

a

n

a

A

n

g

h

el

es

c

u

S

a

bi

n

a

L

u

n

g

u

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin Copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor

pentru versiunea
electronică în formatele
existente ale acestei
lucrări aparţin
persoanei juridice
Editura Trei SRL.

Titlul original: Torst

Autor: Jo Nesbo

Copyright © Jo Nesbo
2017
Published by agreement
with Salomonsson Agency

Copyright © Editura

Trei, 2023 pentru

prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P.

0490, Bucureşti Tel.: +4

021 300 60 90 ; Fax: +4

0372 25 20 20 e-mail:

comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (prinţ):

978-606-40-

2090-l ISBN

(EPUB): 978-

606-40-2134-

2

Prolog

Se holba la nimicul alb.

Aşa cum făcea de aproape trei ani.

Nu-l vedea nimeni, nici el nu vedea pe nimeni. Doar când se mai deschidea uşa şi era absorbit suficient abur putea zări, pentru o clipă, câte un bărbat gol înainte ca uşa să se închidă la loc şi pâcla să învăluie iar totul.

Băile se închideau în curând. Era singur.

îşi strânse şi mai mult în jurul corpului halatul alb de baie, apoi se ridică de pe băncuţa de lemn şi ieşi, trecând pe lângă bazinul gol şi intrând în vestiar.

Niciun duş care să picure, nicio discuţie în turcă, nicio talpă goală care să lipăie pe gresie. Se uită la imaginea sa din oglindă. îşi trecu un deget peste cicatricea încă vizibilă după ultima operaţie. îi luase ceva timp să se obişnuiască cu noul chip. Degetul continuă să-i coboare pe gât, pe piept, apoi se opri unde îi începea tatuajul.

Deschise lacătul dulapului, îşi trase pantalonii şi-şi îmbrăcă haina peste halatul încă umed. îşi legă şireturile. Se asigură că e singur înainte de-a se apropia de un dulap cu lacăt cu cifru, stropit cu o dâră de vopsea albastră. Răsuci rotiţele până citi 0999. Scoase lacătul şi

deschise uşa. îşi acordă
câteva secunde să
admire enormul şi
splendidul revolver
dinăuntru, înainte de a-
l apuca de patul roşu şi
a-l pune în buzunarul
hainei. După care
scoase plicul şi-l
desfăcu. O cheie. O
adresă şi câteva detalii.

în dulap se mai afla ceva.

Vopsit negru, din fier.
îl ridică în lumină cu o
mână, privind fascinat
lucrătura din fier forjat.

Trebuia să-l cureţe şi
să-l lustruiască, însă
deja se simţea stârnit la
gândul că-l va folosi.

Trei ani. Trei ani de nimic

alb, într-un pustiu de zile

goale.

Acum sosise vremea.

Vremea să bea iar din

izvorul vieţii.

Vremea să se întoarcă.

Harry se trezi tresărind. Rămase uitându-se în gol în semiîntunericul din dormitor. Era iar el, se întorsese, era aici.

— Un coşmar, dragule?

Glasul şoptit de-alături era cald şi liniştitor.

Se întoarse spre ea. Ochii ei căprui îi cercetau pe-ai lui. Apariţia se estompă şi dispăru.

— Sunt aici, zise

Rakel.

— Aici sunt şi eu,

răspunse el.

— Cine era de

data asta?

— Nimeni, minţi

el şi o atinse pe obraz.

Culcă-te la loc!

Harry închise ochii. Aşteptă să fie sigur că ea readormise, înainte

de a-i deschide iar. îi cercetă şi el chipul. De data asta îl văzuse într-o pădure. Mlăştinoasă, învăluită într-o pâclă albă ce se răsucea în jurul lor. Bărbatul ridicase mâna şi arătase ceva spre Harry. Iar el de-abia izbutise să distingă faţa tatuată de demon pe pieptul gol. Apoi pâcla se îngroşase şi bărbatul dispăruse. Din nou.

— Aici sunt şi eu, şopti Harry Hole.

Partea întâi

1. Miercuri seară

Barul Jealousy era aproape gol, însă aerul dinăuntru era tot irespirabil.

Mehmet Kalak se uita la bărbatul şi la femeia ce stăteau la bar în timp ce le turna vin în pahare. Patru clienţi. Al treilea era un tip care stătea singur la masă şi lua guri mici de bere,

iar al patrulea era doar o pereche de cizme de cowboy ce se iţea dintr-unul dintre separeuri, unde întunericul era din când în când brăzdat de pâlpâirea ecranului unui telefon. Patru clienţi la ora 23:30, într-o seară de septembrie, în cel mai bun bar de cartier din Griinerlokka. Groaznic, chiar nu mai putea aşa. Uneori se întreba de ce renunţase la jobul de manager de bar la cel mai tare hotel din oraş pentru a porni pe cont propriu în locul ăsta jalnic, cu clienţi mereu posomorâţi. Posibil pentru că se gândise că dacă ar creşte preţurile, ar putea înlocui clienţii vechi cu cei pe care şi-i dorea de fapt: tinerii bogaţi din cartier, lipsiţi de griji. Pentru că avea nevoie de un loc în care să muncească pe rupte după ce se despărţise de iubită. Sau fiindcă oferta hrăpăreţului cămătar Danial Banks i

se păruse rezonabilă, după ce banca îi refuzase cererea. Ori pentru că la barul Jealousy el alegea muzica, nu vreun afurisit de manager de hotel care nu ştia decât o singură melodie: clinchetul casei de marcat. Să scape de clienţii vechi fusese uşor – se retrăseseră la un bar ieftin, la trei străzi distanţă. Dar s-a dovedit a fi mult mai greu să atragă clientelă nouă. Poate ar trebui să reevalueze întregul concept. Poate că un singur ecran TV pe care rula mereu fotbal din Turcia nu era suficient ca să merite descrierea de „bar sportiv". Şi poate că şi el trebuia să schimbe muzica şi să apeleze la clasici precum U2 sau Springsteen pentru tipi şi Coldplay pentru fete.

— Păi, eu nu prea am avut parte de multe întâlniri pe Tinder. Dar mi-am dat seama că pe-acolo

umblă o mulţime de ciudaţi, zise Geir în timp ce-şi lăsa paharul cu vin alb pe tejghea.

— Chiar aşa? spuse femeia, înăbuşindu-şi un căscat.
Avea păr scurt şi blond. Era subţirică. Pe la vreo 35 de ani, se gândi Mehmet. Mişcări repezi, uşor stresate. Privire obosită. Munceşte prea mult şi merge la sală în speranţa că-i va oferi avantajul de care n-a avut parte niciodată. Mehmet îl urmări pe Geir cum îşi ridică paharul ţinând trei degete în jurul cupei, ca femeia. în timpul nenumăratelor sale lipeli pe Tinder comandase mereu la fel ca perechea sa, indiferent că fusese vorba de whisky sau ceai verde. Dornic să dea de înţeles că se potrivesc perfect şi în alegerea băuturilor.

Geir tuşi. Trecuseră şase minute de când

femeia intrase în bar,
iar Mehmet ştia deja că
era momentul în care
bărbatul urma să facă
mişcarea.

— Eşti mai frumoasă decât în poza de profil, Elise, spuse Geir.

— Aşa zici tu, dar mulţumesc încă o dată!

Mehmet freca un pahar şi se prefăcea că nu ascultă.

— Aşa că spune-mi, Elise, ce-ţi doreşti tu de la viaţă?

Femeia zâmbi mai degrabă resemnată.

— Un bărbat care nu judecă doar după aparenţe.

— Absolut de

acord, Elise, ce e în

interior contează.

— A fost o glumă. Eu arăt mai bine în poza de profil şi, să fiu sinceră, chiar şi tu, Geir.

— Ha, ha! râse Geir, apoi îşi coborî privirea în paharul cu vin, uşor dezumflat. Presupun că cei mai mulţi îşi aleg o poză care să-i avantajeze. Deci cauţi un bărbat. Ce fel de bărbat?

— Unul care ar sta acasă cu cei trei copii.

Femeia aruncă o privire la ceas.

— Ha, ha!

Sudoarea nu apăruse doar pe fruntea lui Geir, ci şi pe ţeasta lui mare, complet rasă. în curând aveau să-i apară inele umede şi la subraţele cămăşii negre slim-fit, o alegere ciudată având în vedere că nu era nici subţire, nici fit. Acum se juca distrat cu paharul.

— Exact genul meu de umor, Elise. Deocamdată pentru mine un câine e suficient pe post de familie. Ţie îţi plac animalele?

Tanrim[1], cugetă Mehmet.

Oare ce de nu renunţă şi

gata?

— Dacă întâlnesc

persoana potrivită, o simt

aici... şi aici.

Bărbatul rânji, îşi coborî

glasul şi arătă spre vintre.

— Dar evident că

trebuie să afli dacă am

dreptate. Ce zici, Elise?
Mehmet se cutremură. Geir se lansase cu toate forţele, iar stima lui de sine urma să mai primească o lovitură.

Femeia îşi împinse paharul cu vin deoparte

şi se aplecă uşor în faţă, iar Mehmet ciuli urechile pentru a o auzi.

— Geir, îmi promiţi ceva?

— Desigur.

Glasul şi expresia lui erau la fel de nerăbdătoare ca ale unui câine.

— Că atunci când vom ieşi de aici, adică imediat, nu vei mai încerca să iei vreodată legătura cu mine?

Mehmet se văzu nevoit să-l admire pe Geir pentru că reuşise să schiţeze un zâmbet.

— Desigur.

Femeia se îndreptă la loc.

— Nu că ai părea vreun hărţuitor, Geir, însă am trecut prin câteva

experienţe neplăcute. Un tip a început să mă urmărească. Şi să-i ameninţe pe cei cu care umblam. Sper că mă înţelegi dacă sunt mai precaută.

— înţeleg.

Geir ridică paharul şi-l goli.

— Cum spuneam, umblă o mulţime de ciudaţi pe stradă. Dar nu-ţi face griji, eşti în siguranţă. Statistic vorbind, şansele de-a fi omorât sunt de patru ori mai mari pentru un bărbat decât pentru o femeie.

— Mersi pentru vin, Geir!

— Dacă vreunul dintre noi trei... – Mehmet se grăbi să-şi ferească privirea atunci când Geir arătă spre el – ar ajunge să fie omorât în seara asta, probabilitatea să fii tu ar fi una din opt. Nu, stai, trebuie să împărţi

la...

Femeia se ridică.

— Sper să afli rezultatul. Să ai o viaţă plăcută!

Geir mai rămase o vreme să se holbeze în pahar după plecarea ei, dând din cap odată cu Fix You, ca pentru a-l convinge pe Mehmet şi pe indiferent cine-l mai urmărea că deja dăduse uitării experienţa, că nu fusese nimic altceva decât o melodie pop de trei minute, la fel de uşor de dat uitării. După care se ridică şi plecă. Mehmet privi în jur. Cizme de cowboy şi tipul care o lălăia cu berea plecaseră şi ei. Rămăsese singur. Şi se întorsese şi oxigenul. Se folosi de telefonul mobil ca să schimbe playlistul. Playlistul lui. Bad Company. Având în vedere că trupa era alcătuită din membri Free, Mott the Hoople şi King Crimson, nu avea cum să scoată vreodată ceva prost. Iar

cu vocea lui Paul Rodgers chiar nu puteau da greş. Mehmet dădu volumul mai tare până ce paharele din spatele tejghelei începură să clincăne.

Elise mergea pe Thorvald Meyers gate, trecând pe lângă clădiri cu patru niveluri care demult adăpostiseră clasa muncitoare a acestei părţi paupere a oraşului, însă unde un metru pătrat costa acum la fel de mult ca în Eondra sau Stockholm. Septembrie în Oslo. întunericul se întorsese în sfârşit, iar nopţile lungi şi enervant de călduroase de vară se terminaseră odată cu tot ce caracteriza isteria şi tipica veselie stupidă estivală. în septembrie, Oslo se întorcea la adevărata sa natură: melancolic, rezervat, productiv. O faţadă solidă, însă deloc lipsită

de unghere întunecate şi secrete. La fel ca ea, se părea. Iuţi pasul; ploaia plutea în aer, ceaţa, stropii mărunţi scoşi de Dumnezeu când strănuta, cum se exprimase unul dintre curtezanii săi, într-o încercare de-a fi poetic. Avea de gând să renunţe la Tinder. Mâine. Gata, se săturase. Gata cu bădăranii ale căror priviri o făceau să se simtă ca o târfă, când se întâlnea cu ei prin baruri. Gata cu psihopaţii şi hărţuitorii ţicniţi care se lipeau de ea ca noroiul, absorbindu-i timpul, energia şi siguranţa. Gata cu rataţii jalnici care o făceau să se simtă ca ei.

Se spunea că întâlnirile aranjate pe internet erau un mod plăcut de-a cunoaşte persoane noi, că n-avea de ce să-ţi fie ruşine, că o făcea toată lumea. Dar nu era adevărat. Oamenii se cunoşteau la serviciu,

în clase, prin intermediul amicilor, la sală, în cafenele, în avioane, autobuze sau trenuri. Se cunoşteau aşa cum trebuie, când se simţeau în largul lor, fără vreo presiune, pentru ca după aceea să se poată agăţa de iluzia romantică a inocenţei, purităţii şi capriciilor sorţii. Ea îşi dorea acea iluzie. Avea de gând să-şi şteargă profilul. Şi-o spusese şi mai devreme, însă de data asta categoric urma s-o facă, chiar în noaptea aceea.

Traversă Sofienberggata şi-şi pescui cheia ca să descuie poarta de lângă băcănie. O împinse şi păşi în întunericul de sub arcadă. Se opri brusc.

Erau doi.

îi luă o secundă sau două să se obişnuiască cu întunericul şi să vadă ce ţineau în mâini. Ambii se descheiaseră

la pantaloni şi aveau sculele afară.

Se trase înapoi. Nu se uită în jur, doar se rugă să nu mai fie vreunul şi în spatele ei.

— Futuiscuze!

Combinaţia de înjurătură şi scuză fusese scoasă de un tânăr de 19-20 de ani, bănui Elise. Nu chiar treaz.

— Hei, rosti celălalt, te pişi pe pantofii mei!

— M-am speriat!

Elise îşi strânse şi mai bine haina în jurul trupului şi trecu pe lângă cei doi tineri, care se întorseseră iar cu faţa la zid.

— Asta nu-i toaletă publică, le spuse ea.

— Scuze, eram disperaţi! N-o să se mai întâmple.

Geir mergea repede pe Schleppegrells gate,

cugetând profund: era greşit că doi bărbaţi şi o femeie îi ofereau femeii o şansă din opt să fie omorâtă, calculul era mult mai complicat. întotdeauna totul era mult mai complicat.

Doar trecuse de Romsdalsgata când ceva îl făcu să se întoarcă. La vreo 50 de metri în spatele lui venea un bărbat. Nu avea cum să fie sigur, dar nu cumva era acelaşi tip care stătuse vizavi şi se uitase într-o vitrină când Geir ieşise din barul Jealousy? Geir iuţi pasul spre est, către Daelenenga şi fabrica de ciocolată; nu era nici ţipenie pe stradă, doar un autobuz care sosise evident mai devreme şi se oprise la un semafor. Geir privi înapoi. Bărbatul era tot acolo, păstrând distanţa. Lui Geir îi era frică de cei cu tenul închis, mereu îi fusese, însă pe omul din spatele lui nu-l vedea bine. Erau pe cale să

iasă din cartierul plin de pensionari albi, îndreptându-se spre o zonă cu locuinţe sociale şi imigranţi. Geir vedea deja uşa de la blocul lui, la vreo 100 de metri distanţă. Dar când aruncă o privire înapoi, văzu că tipul celălalt o luase la fugă, iar la gândul că pe urmele sale venea acum vreun somalez profund traumatizat din Mogadishu o rupse şi el la fugă. Geir nu mai alergase de câţiva ani şi de fiecare dată când călcâiele sale atingeau asfaltul, un fulger îi ţâşnea până în creier şi-i înceţoşa vederea. Ajunse la uşă, vârî cheia în broască din prima, se aruncă înăuntru şi trânti uşa grea de lemn în urma sa. Se rezemă de lemnul umed şi rămase uitându-se pe geamul din partea de sus a uşii. Nu mai vedea pe nimeni pe stradă. Poate că nu fusese un somalez. Geir nu se mai putu abţine şi izbucni în

râs. Ridicol cât de uşor te sperii doar pentru c-ai discutat cu cineva despre crime. Şi ce spusese Elise despre acel hărţuitor?
Geir încă respira greu când descuie uşa de la apartament. îşi luă o bere din frigider şi observă că fereastra bucătăriei cu vedere spre stradă era deschisă, aşa că o închise, după care intră în birou şi aprinse veioza.

Apăsă una dintre tastele computerului, iar ecranul de 20 de inci se aprinse.

Tastă „Pornhub", apoi „franţuzoaică" în câmpul de căutare. Se uită printre poze până descoperi o femeie care avea măcar aceeaşi coafură şi acelaşi ten ca Elise. Pereţii apartamentului erau subţiri, aşa că îşi conectă căştile la computer înainte să dea drumul la filmuleţ, apoi se descheie la pantaloni şi şi- i trase în josul coapselor. Femeia semăna atât de puţin cu Elise, încât Geir

închise ochii şi se concentră la gemetele ei, în timp ce încerca să-şi închipuie gura mică a lui Elise, expresia dispreţuitoare din ochi şi bluza sobră, dar sexy. Sub nicio formă n-ar fi putut s-o aibă. Niciodată. Doar aşa.

Geir se opri. Deschise ochii. Lăsă penisul din mână în timp ce perii de pe ceafă i se ridicară în briza rece pe care o simţi în spate. De la uşa pe care ştia că o închisese cum trebuie. Ridică mâna pentru a-şi scoate căştile, însă era convins că e prea târziu.

Elise puse lanţul de siguranţă la uşă, îşi aruncă pantofii pe hol şi, ca de obicei, îşi plimbă mâna peste poza cu ea şi nepoata Ingvild, prinsă într-un colţ al oglinzii. Era un ritual pe care nu-l înţelegea pe deplin, doar că-i împlinea o nevoie umană adânc înrădăcinată, la fel ca

poveştile despre ce se întâmplă cu noi după ce murim. Intră în living şi se întinse pe sofaua din micul, dar confortabilul ei apartament cu două camere; măcar era proprietară. îşi verifică telefonul. Un mesaj de la serviciu – şedinţa de a doua zi dimineaţă fusese anulată. Nu-i spusese tipului cu care se întâlnise că e avocată specializată în cazuri de viol. Şi că statisticile lui despre probabilitatea mai mare ca bărbaţii să fie omorâţi reflectau doar jumătate din poveste. în crimele motivate sexual, probabilitatea ca victima să fie femeie era de patru ori mai mare. Acesta era unul dintre motivele pentru care primul lucru pe care îl făcuse când cumpărase apartamentul fusese să schimbe încuietorile şi să-şi monteze un lanţ de siguranţă la uşă, un concept rar în Norvegia şi cu care tot nu se putea obişnui, ori de câte ori îl folosea. Intră pe Tinder.

Se potrivise cu trei dintre bărbaţii pe care-i aprobase în seara aceea. Da, asta era chestia care-i plăcea la aplicaţie. Nu trebuia să-i întâlnească, ştia că sunt pe acolo, pe undeva şi că o vor. Oare să-şi mai acorde un pic de flirt prin mesaje, o ultimă partidă în trei cu ultimii ei doi străini, înainte de a-şi şterge definitiv contul şi aplicaţia?

Nu. Mai bine să le şteargă imediat.

Intră în meniu, apăsă pe opţiunea care trebuia şi se trezi întrebată dacă chiar îşi doreşte să şteargă contul.

Elise se uită la propriul arătător. îi tremura. Dumnezeule, oare devenise dependentă? Dependentă să i se spună că cineva – care habar n-avea cine e ea şi ce fel de om e, dar totuşi cineva – o vrea exact aşa cum e? Mă rog, aşa cum e în poza de profil. Complet dependentă sau doar un

pic? Probabil că avea să afle doar dacă îşi ştergea contul şi-şi promitea să stea o lună fără Tinder. O lună, iar dacă nu reuşea, atunci chiar că era ceva cu adevărat în neregulă cu ea. Arătătorul cel tremurător se mişcă mai aproape de butonul de ştergere. Dar, dacă era dependentă, asta era cu adevărat un lucru rău? Cu toţii vrem să simţim că avem pe cineva, că existăm pentru cineva. Citise că bebeluşii puteau să moară dacă nu aveau parte de un minim contact piele pe piele. Se îndoia că e adevărat, dar, pe de altă parte, care mai era rostul să trăiască dacă era doar ea, cu un job care-o consuma cu totul şi prieteni cu care socializa mai mult din obligaţie, dacă era să fie sinceră, pentru că teama ei de singurătate o îngrijora mai tare decât mormăielile lor plictisitoare despre

copii şi soţi sau despre absenţa unora sau altora? Şi poate că bărbatul potrivit pentru ea era exact acum pe Tinder? Bun, OK, o ultimă încercare. Apăru prima imagine, dar o respinse glisând spre stânga. La gunoi, la nu-te-vreau. Acelaşi lucru şi cu a doua. Şi cu a treia.

Mintea începu să-i rătăcească. Participase la un curs unde un psiholog care-i analizase pe unii dintre cei mai răi infractori din ţară spusese că bărbaţii omoară pentru sex, bani şi putere, iar femeile din gelozie şi teamă.

Nu mai glisă spre stânga. Era ceva vag cunoscut la chipul acela fin din imagine, chiar dacă era întunecat şi uşor neclar. O mai păţise şi altă dată, întrucât Tinder potrivea oamenii cei mai apropiaţi din punct de vedere geografic. Şi, potrivit Tinder, acest

bărbat se afla la mai puţin de un kilometru distanţă, deci putea foarte bine să locuiască pe aceeaşi stradă. Faptul că imaginea era uşor neclară însemna că individul nu studiase online despre tacticile Tinder, iar acest lucru în sine reprezenta un avantaj. Mesajul era un elementar „Bună”. Nicio încercare de-a ieşi în evidenţă. Nu dovedea cine ştie ce imaginaţie, dar cel puţin arăta o anumită încredere în sine. Da, i-ar plăcea dacă un bărbat ar veni la ea la o petrecere şi pur şi simplu i-ar zice „bună” cu o privire calmă, care i-ar sugera „să facem şi următorii paşi?” Glisă imaginea spre dreapta, în semn de acceptare. La mi-ai-trezit-curiozitatea.

Şi auzi un bip vesel din iPhone, care o informă că are o nouă potrivire.

* * *

Geir respira cu greutate pe nas.

îşi trase pantalonii în sus şi-şi răsuci lent scaunul.

Lumina de la ecranul computerului era singura din încăpere şi dezvăluia doar toracele şi mâinile persoanei din spatele lui. Nu-i vedea faţa, doar mâinile albe ce ţineau ceva îndreptat spre el. Un ham din piele neagră. Cu o buclă la capăt.

Silueta făcu un pas spre Geir şi acesta se trase instinctiv înapoi.

— Ştii care-i singurul lucru care mi se pare mai dezgustător decât tine? şopti vocea în întuneric, în timp ce mâinile trăgeau de hamul din piele.

Geir înghiţi în sec.

— Câinele, continuă vocea. Afurisitul ăla de câine, pentru care ai promis

că ai face orice ca să ai grijă de el. Se cacă pe podeaua bucătăriei pentru că nu se deranjează nimeni să-l scoată afară.

Geir tuşi.

— Kari, te rog...

— Scoate-1! Şi să

nu mă atingi când vii în

pat.

Geir luă lesa câinelui, iar

uşa se trânti în urma

femeii.

Rămase singur în

întuneric, clipind. Nouă, se gândi el. Doi bărbaţi şi o femeie, o singură crimă. Şansele ca o femeie să fie victima unei crime ar fi de una din nouă, nu una din opt.

Mehmet conducea vechiul BMW pe străzile din centrul oraşului, în sus spre Kjelsâs, către vile, privelişti cu fiordul şi aer mai proaspăt. Coti pe strada lui liniştită şi adormită. Descoperi că un Audi R8 era parcat în faţa garajului de lângă casă. Mehmet încetini. Pentru o clipă se gândi să accelereze şi să treacă mai departe. Ştia că doar ar fi amânat lucrurile. Pe de altă parte, exact asta trebuia să facă. Să amâne. însă Banks avea să-l găsească iar, poate că acum era momentul potrivit. Era întuneric şi linişte, niciun martor. Mehmet trase lângă trotuar. Deschise torpedoul. Se uită la ce ţinea acolo de câteva zile, special pentru o astfel de situaţie. Puse obiectul în buzunarul jachetei şi trase adânc aer în piept. Apoi coborî din maşină şi porni spre casă.

Portiera Audi-ului se

deschise şi Danial Banks coborî şi el. Când Mehmet îl întâlnise la restaurantul Perla Indiei, îşi dăduse seama că prenumele pakistanez şi numele englezesc erau probabil la fel de false ca semnătura de pe dubiosul contract pe care îl semnaseră. însă banii din valiza pe care o împinsese pe masă fuseseră suficient de adevăraţi.

Pietrişul din faţa garajului scrâşni sub tălpile pantofilor lui Mehmet.

— Drăguţă casă! Banca ta n-a fost dispusă să o accepte ca gaj? zise Danial Banks în timp ce se sprijinea de R8 cu braţele încrucişate la piept.

— Sunt doar chiriaş, răspunse Mehmet. La subsol.

— Veşti proaste pentru mine, spuse Banks, care era mult mai scund decât Mehmet, însă nu dădea deloc senzaţia, după

cum îşi încorda bicepşii pe sub
sacoul elegant.

După o scurtă pauză, continuă:

— Pentru că incendierea ei nu ne va ajuta pe niciunul dacă nu primeşti nimic pe asigurare ca să-ţi plăteşti datoria, aşa-i?

— Nu, presupun că nu ne-ar ajuta.

— Veşti proaste şi pentru tine, înseamnă că va trebui să apelez la metode mai dureroase. Ştii care sunt acelea?

— Nu vrei să afli mai întâi dacă pot plăti?

Banks clătină din cap şi scoase ceva din buzunar.

— Plata trebuia făcută acum trei zile, doar ţi-am spus că punctualitatea este crucială. Şi pentru ca toţi clienţii mei, nu doar tu, să ştie că nu tolerez asemenea lucruri, nu pot face nicio excepţie.

Ridică obiectul în lumina becului montat pe garaj. Mehmet icni după aer.

— Ştiu că nu e deosebit de original, continuă Banks, înclinând capul şi uitându-se la patent. însă funcţionează.

— Dar...

— Poţi alege tu ce deget. Majoritatea preferă degetul mic de la mâna stângă.

Mehmet o simţi cum vine. Furia. Şi mai simţi şi cum i se umflă pieptul, când îşi umplu plămânii cu aer.

— Banks, am o soluţie mai bună.

— Oh?

— Ştiu că nu-i foarte originală, continuă Mehmet, vârându-şi mâna dreaptă în buzunarul de la jachetă.

îl scoase afară şi îl

împinse spre Banks

strângându-l cu ambele

mâini.

— Dar

funcţionează.

Banks se holbă la el,

surprins. încuviinţă încet.

— Ai dreptate, rosti Banks, luând teancul de bancnote pe care Mehmet i-l întindea şi desprinzând elasticul ce le ţinea laolaltă.

— Asta acoperă rata şi dobânda, până la ultima coroană, zise Mehmet. N-ai decât să-i numeri.

Ping!

O potrivire pe Tinder.

Sunetul triumfător scos de telefonul tău când cineva pe care l-ai ales deja glisând spre dreapta procedează la fel cu poza ta.

Elise simţea că i se învârte capul şi inima i-o ia la galop.

Ştia că e răspunsul familiar al sunetului potrivirii pe Tinder:

ritm accelerat ca urmare a entuziasmului. Ceea ce elibera o adevărată încărcătură de compuşi ai bucuriei de care puteai deveni cu adevărat dependent. însă nu de aceea i-o luase inima la galop. Ci pentru că sunetul nu venise din telefonul ei.

însă se auzise exact în clipa în care ea glisase poza spre dreapta. Poza unei persoane care, potrivit Tinder, se afla la mai puţin de un kilometru de ea.

Se uită la uşa închisă a dormitorului. înghiţi în sec.

Pesemne că sunetul provenea dintr-unul din apartamentele vecine. Erau o mulţime de persoane singure în bloc, aşadar o mulţime de utilizatori Tinder. Acum domnea liniştea, chiar şi la etajul de dedesubt, unde fetele dădeau o petrecere mai devreme, când ea ieşise. însă era o singură cale de-a scăpa

de monştrii imaginari. Verificând.
Elise se ridică de pe canapea şi făcu cei patru paşi până la uşa dormitorului. Ezită. Vreo două cazuri de atac de la muncă i se învârtejeau acum prin minte.

Apoi se adună şi deschise uşa.

Se trezi că icneşte după aer în prag. Pentru că nu mai era. Niciun aer de respirat.

Veioza era aprinsă, iar primul lucru pe care-l văzu la capătul patului erau tălpile unei perechi de cizme de cowboy. Blugi şi două picioare lungi, încrucişate. Bărbatul care stătea întins acolo semăna cu cel din poză, pe jumătate în întuneric, pe jumătate neclar. însă acum îşi descheiase cămaşa pentru a-şi descoperi pieptul gol. Iar pe piept avea desenată sau tatuată o faţă. Asta îi

atrăgea acum atenţia lui Elise. Acea faţă surprinsă într-un ţipăt mut.
Ca şi cum era ţinută strâns şi încerca să scape. Nici Elise nu izbutea să ţipe.

Când bărbatul de pe pat se ridică în capul oaselor, lumina telefonului său mobil îi căzu pe faţă.

— Deci ne întâlnim din nou, Elise, şopti eh

Glasul o făcu să-şi dea seama de ce poza aceea de profil i se părea familiară. Părul avea o culoare diferită. Iar chipul probabil că suferise o operaţie – îi vedea acum cicatricile lăsate de copci.

Bărbatul ridică mâna şi-şi fixă ceva în gură.

Elise continua să-l privească în timp ce se dădea înapoi. Apoi se răsuci, trase un pic de aer în plămâni şi ştiu că trebuia să-l folosească pentru a fugi, nu pentru a ţipa. Uşa de la intrare se afla la doar cinci paşi

distanţă, maximum şase. Auzi cum scârţâie patul, însă bărbatul avea mai mult de alergat. Dacă ea ar reuşi măcar să ajungă pe palier, poate ar apuca să ţipe după ajutor. Ajunse pe hol în faţa uşii şi trase de ea, prinzând clanţa şi apăsând-o, însă aceasta refuza să se deschidă.

Lanţul de siguranţă. încercă să închidă uşa la loc, să tragă de lanţ, dar îi lua prea mult, ca într-un coşmar, şi îşi dădu seama că era prea târziu. Ceva îi era apăsat peste gură şi era târâtă înapoi. Disperată, îşi băgă mâna prin deschizătura de deasupra lanţului de siguranţă, se prinse de tocul uşii din exterior, încercă să ţipe, însă mâna aceea care puţea a nicotină îi apăsa prea tare gura. Apoi se trezi că e smucită de lângă uşă şi aceasta i se trânteşte în faţă.

El îi şopti în ureche:

— Nu ţi-a plăcut de mine? Scumpo, nici tu nu arăţi la fel de bine ca în poza de profil. Trebuie doar să ajungem să ne cunoaştem mai bine, că doar n-am mai apucat ultima d-dată.

Glasul. Şi acea ultimă bâlbâială finală. îl mai auzise. încercă să dea din picioare şi să se elibereze, dar bărbatul o prinsese ca într-o menghină. O târî până la oglinda din hol. îşi lăsă capul pe umărul ei.

— N-a fost vina ta că am fost găsit vinovat, Elise, dovezile erau copleşitoare. Nu de asta mă aflu aici. M-ai crede dacă ţi-aş spune că e doar o coincidenţă?

Apoi individul rânji. Elise se uită la gura lui. Dinţii păreau a fi făcuţi din fier, negri şi ruginiţi, cu ţepi sus şi jos, ca o capcană

pentru urşi. Scârţâiau uşor când deschidea gura – oare erau acţionaţi de un arc?

Acum îşi aduse aminte şi detaliile cazului. Fotografiile de la locul faptei. Şi înţelese că în curând avea să moară.

Apoi el o muşcă.

Elise Hermansen încercă să ţipe când văzu cum îi ţâşneşte sângele din gât.

Bărbatul ridică iar capul. Se uită în oglindă. Sângele ei îi curgea din sprâncene, din păr, până pe bărbie.

— Eu aş numi-o p-potrivire, iubito, şopti el, apoi muşcă iar.

Femeia se simţea ameţită. Acum n-o mai ţinea la fel de strâns, nici nu mai era nevoie, pentru că o răceală paralizantă, un întuneric străin o învăluiau lent, se strecurau în ea. îşi eliberă o mână şi o întinse spre poza din

colţul oglinzii, încercă s-o atingă, însă vârfurile degetelor n-o mai puteau ajunge.

[1] „Oh, Doamne”. în turcă. în orig IN.t.î.

2. Joi dimineaţă

9

Lumina aspră a după-amiezii pătrundea prin ferestrele livingului şi ajungea până în hol.

Inspectorul-şef Katrine Bratt stătea în faţa oglinzii, tăcută şi gânditoare, şi se uita la fotografia prinsă în ramă. O femeie şi o fetiţă pe o stâncă, ţinându-se în braţe, ambele cu părul ud şi înfăşurate în prosoape mari. Ca şi cum abia terminaseră de înotat într-o vară norvegiană mai degrabă răcoroasă şi acum încercau să se încălzească, lipite una de alta. însă acum le despărţea ceva. Un firicel întunecat de sânge cursese pe

oglindă şi peste poză, exact între feţele lor zâmbitoare. Katrine Bratt nu avea copii. Poate că îşi dorise cândva, însă nu mai era cazul. Acum era o femeie de carieră abia ieşită dintr-o relaţie şi îi era foarte bine. Nu-i aşa?

Auzi o tuse uşoară, care o făcu să ridice privirea. întâlni un chip plin de cicatrici adânci, cu arcade proeminente şi o linie a părului remarcabil de retrasă. Truls Berntsen.

— Care-i treaba, agent? întrebă ea.

Katrine văzu cum i se înnegurează expresia la remarca ei intenţionată, care-i reamintea că rămăsese tot agent după 15 ani în poliţie, iar din acest motiv, plus multe altele, nu ar putea să candideze pentru un post de

inspector în Serviciul de Investigaţii Criminale. însă Truls Berntsen fusese transferat aici de către prietenul său din copilărie, comandantul poliţiei Mikael Bellman...

Berntsen ridică din umeri.

— Nimic special, tu conduci această anchetă.

Se uită la ea cu o expresie rece, câinoasă, supusă şi ostilă în acelaşi timp.

— Vorbeşte cu vecinii. începe cu etajul de dedesubt. Ne interesează în mod special dacă au auzit sau au văzut ceva ieri şi noaptea trecută. Dat fiind că Elise Hermansen locuia singură, vrem să aflăm şi cu ce gen de bărbaţi obişnuia să se întâlnească, îi ceru Bratt.

— Deci crezi că a fost un bărbat şi că deja se cunoşteau?

Abia acum Katrine îl văzu pe tânărul care stătea alături de Berntsen. Figură deschisă. Păr blond. Foarte chipeş.

— Anders Wyller. E prima mea zi.

Glasul era ascuţit şi bărbatul zâmbea şi cu ochii, lucru pe care Katrine alese să-l interpreteze ca o asumare a farmecului personal Referinţele şefului său de la secţia de poliţie din Tromso semănau destul de mult cu o adevărată declaraţie de dragoste. Dar, ca să fim sinceri, avea şi un CV care să le susţină. Note maxime la Academia de Poliţie în urmă cu doi ani şi rezultate bune ca agent de investigaţii în Tromso.

— La treabă, Berntsen! îl îndemnă Katrine.

Decise în sinea ei că paşii lui târşâiţi reprezentau un protest tăcut că primise un ordin de la un şef mai tânăr, şi femeie pe deasupra.

— Bun-venit! continuă ea, întinzându-i mâna lui Wyller. Scuze că n-am fost acolo să te întâmpinăm în prima ta zi!

— Morţii au prioritate în faţa viilor, răspunse tânărul.

Katrine recunoscu una dintre replicile lui Harry Hole, apoi văzu că Wyller se uita la mâna ei şi-şi dădu seama că încă mai purta mănuşile de latex.

— N-am atins

nimic dezgustător, se

justifică ea.

Tânărul zâmbi. Dinţi albi.

10 puncte bonus.

— Sunt alergic la

latex, replică el.

20 de puncte în minus.

— Bine, Wyller! zise Katrine Bratt, continuând să stea cu mâna întinsă. Mănuşile astea nu sunt dintre cele cu pudră şi au conţinut scăzut de alergeni şi endotoxine, iar dacă ai de gând să lucrezi la Investigaţii Criminale, va trebui să le porţi destul de des. Evident că te putem transfera oricând la Serviciul Antifraudă sau...

— Aş prefera să nu, râse el şi-i strânse mâna, iar Katrine îi simţi căldura prin latex.

— Mă numesc

Katrine Bratt şi sunt

responsabilă de caz.

— Ştiu. Ai lucrat

în echipa lui Harry Hole.

— Echipa lui Harry Hole?

— Boiler Room. Katrine încuviinţă. Nu se gândise niciodată la mica gaşcă alcătuită din trei inspectori pentru elucidarea cazurilor cu poliţiştii ucişi ca la „echipa Harry Hole”... însă numele era destul de potrivit. De atunci, Harry se retrăsese pentru a ţine cursuri la Academia de Poliţie, Bjorn se mutase la Criminalistică, în Bryn, iar ea venise la Serviciul de Investigaţii Criminale, unde acum era inspector-şef.

Lui Wyller îi străluceau ochii şi continua să zâmbească.

— Păcat că Harry Hole nu mai e...

— Păcat că n-avem timp de pălăvrăgeală, Wyller, avem pe cap un caz de crimă. Du-te cu Berntsen, ascultă şi

învaţă!

Anders Wyller schiţă un zâmbet stânjenit.

— Sugerezi că agent Berntsen m-ar putea învăţa o grămadă de lucruri?

Bratt ridică o sprânceană. Tânăr, arogant şi tupeist. în regulă, dar ea spera din tot sufletul că nu e încă un Harry Hole aspirant.
Truls Berntsen apăsă butonul soneriei cu degetul mare şi o auzi reverberând în apartament, apoi îşi remarcă unghiile rupte cu dinţii şi eliberă butonul.

Când îi ceruse lui Mikael Bellman să fie transferat la Investigaţii Criminale, acesta îl întrebase motivul. Truls îi oferise un răspuns sincer: voia să mai urce şi el puţin în lanţul trofic, dar fără să-şi dea silinţa cine ştie ce. Orice alt comandant l-ar fi scos

afară pe Truls în şuturi, însă Bellman nu putea. Ştiau prea multe mizerii unul despre altul. în tinereţe îi legase un soi de prietenie, care apoi se transformase într-o relaţie simbiotică, aşa cum un rechin e legat de o remoră. însă acum erau strâns legaţi prin intermediul păcatelor lor şi al unui legământ reciproc de tăcere. Ceea ce însemna că Truls Berntsen nici măcar nu fusese nevoit să se prefacă atunci când îşi formulase cererea.

însă începuse să se întrebe cât de onorabilă fusese cererea lui. Investigaţiile Criminale aveau două categorii de posturi: inspectorii şi analiştii. Iar când şeful Serviciului de Investigaţii Criminale, Gunnar Hagen, îi spusese lui Truls că poate alege singur ce doreşte să fie, acesta îşi dăduse seama că era

aproape imposibil să primească cine ştie ce responsabilităţi. Ceea ce îi convenea de minune. însă trebuia să recunoască că se simţise jignit când, în timp ce inspectorul-şef Katrine Bratt îl prezentase echipei, i se adresase tot timpul cu titlul de „agent” şi îi explicase în detaliu cum funcţionează espresorul.

Se deschise uşa. Trei tinere îl priveau cu expresii oripilate. Era limpede că aflaseră deja ce se întâmplase.

— Poliţia, rosti el, ridicându-şi legitimaţia. Am câteva întrebări. Aţi auzit ceva între...

— .. .întrebări, poate ne puteţi ajuta, rosti un glas în spatele lui.

Tipul cel nou. Wyller. Truls văzu cum o parte din groaza fetelor se împrăştie, iar ele aproape că se

însenineză cu totul.

— Desigur,

răspunse cea care

deschisese uşa. Ştiţi

cine... cine a... făcut-o?

— Evident că nu

vă putem spune aşa ceva,

replică Truls.

— Dar ce putem

spune, interveni Wyller, e

că nu aveţi absolut niciun

motiv
să vă faceţi griji. Am
dreptate dacă
presupun că sunteţi
studente care împart
acest apartament?

— Da, replicară
toate odată, ca şi cum
fiecare voia să fie prima.

— Putem intra?
continuă Wyller, cu un
zâmbet la fel de
strălucitor ca al lui
Mikael Bellman,
observă Truls.

Fetele îi conduseră în living, iar două dintre ele se repeziră să strângă sticlele de bere şi paharele de pe masă şi ieşiră din cameră.

— Am petrecut un pic azi-noapte, îi lămuri spăşită cea care deschisese uşa. E groaznic.

Truls nu era sigur dacă fata se referea la uciderea vecinei sau că ele fuseseră în mijlocul unei petreceri când se întâmplase.

— Aţi auzi ceva

noaptea trecută între

ora 22 şi miezul nopţii?

întrebă Truls. Fata

clătină din cap.

— Dar Else...

— Elise, o corectă

Wyller în timp ce-şi

scotea un carnet şi un pix. Lui Truls îi trecu prin

minte că şi el ar fi trebuit să facă acelaşi lucru. îşi drese glasul.

— Vecina voastră avea vreun iubit, cineva care obişnuia să petreacă mult timp la ea?

— Nu ştiu, răspunse fata.

— Mulţumesc, asta-i tot! zise Truls, întorcându-se spre uşă chiar în timp ce fetele celelalte reveneau în cameră.

— Poate că ar trebui să ascultăm şi ce aveţi şi voi de zis, propuse Wyller. Prietena voastră spune că n-a auzit nimic ieri şi că nu ştie dacă Elise Hermansen se vedea în mod regulat cu cineva sau dacă avea vreo relaţie recentă. Voi aveţi ceva de adăugat?

Cele două fete se uitară una la alta înainte de-a se întoarce spre el şi a-şi clătina în acelaşi timp capetele blonde.

Truls vedea că toată atenţia lor era îndreptată spre tânărul inspector. Nu-l deranja, avea destul antrenament în a fi ignorat. Era obişnuit cu acel mic junghi din piept, ca atunci, în liceul din Manglerud, când Ulla se uitase în sfârşit la el, doar ca să-l întrebe unde se afla Mikael. Şi dacă – dat fiind că asta se petrecea înainte de vremea telefoanelor mobile – i-ar putea transmite un mesaj. Atunci, Truls îi răspunsese că i-ar fi cam greu, Mikael plecase în camping cu o iubită. Nu pentru că ar fi fost adevărat, ci pentru c-a vrut şi el să-şi vadă măcar o dată durerea reflectată în ochii ei.

— Când aţi văzut-o ultima oară pe Elise?

întrebă Wyller.

Cele trei fete se uitară iar

una la alta.

— Noi n-am văzut-o, însă...

Una dintre ele chicoti, apoi îşi astupă gura cu o palmă când îşi dădu seama cât de nepotrivit era. Fata care le deschisese uşa îşi drese glasul.

— Enrique a sunat de dimineaţă şi ne-a zis că el şi Alfa se opriseră să se pişe sub arcadă în drum spre casă.

— Sunt, gen, foarte proşti, interveni cea mai înaltă dintre ele.

— Şi erau şi cam beţi, completă a treia, apoi chicoti iar.

Fata care deschisese uşa le aruncă celorlalte două o privire de genul „adunaţi- vă-odată”.

— în fine. O femeie a intrat chiar atunci şi ei s-au scuzat pentru comportamentul lor jenant.

— Un lucru de bun-simţ din partea lor, comentă Wyller. Şi ei cred că femeia era...?

— Ei ştiu. Au citit pe internet că „o femeie trecută de 30 de ani” fusese omorâtă şi au văzut poza cu faţada clădirii noastre, aşa că au căutat pe Google şi au găsit o poză de-ale ei într-un ziar online.

Truls scoase un mormăit. Ura jurnaliştii. Nişte hoitari nenorociţi, cu toţii. Se duse la fereastră şi se uită în jos, pe stradă. Şi iată-i acolo, dincolo de banda poliţiei, cu obiectivele lungi ale camerelor care pe Truls îl duceau cu gândul la ciocurile vulturilor, ţinute în faţa mutrelor lor în speranţa că vor obţine un instantaneu cu cadavrul, când va fi scos. Lângă ambulanţa care aştepta jos era şi un tip cu un fes rasta cu dungi verzi, galbene şi roşii discutând cu

colegii lui în salopete albe. Bjorn Holm, de la Criminalistică. Acesta dădu din cap spre oamenii săi, apoi dispăru în interiorul clădirii. Holm umbla uşor cocoşat, adus de umeri, ca şi cum îl durea stomacul, iar Truls se întrebă dacă nu cumva avea legătură cu faptul că ţărănoiul bucălat cu ochi de peşte tocmai fusese părăsit de Katrine Bratt. Bun aşa! Să mai simtă şi altul cum e când eşti făcut bucăţele. Glasul ascuţit al lui Wyller bâzâia în fundal:

— Aşadar, cei doi se numesc Enrique şi...?

— Nu, nu! râseră fetele. Henrik. Şi Alf.

Truls îi surprinse privirea lui Wyller şi făcu un semn din cap spre uşă.

— Mulţumim

foarte mult, fetelor, asta-i tot! Apropo, mai bine mi-aţi da şi nişte numere de telefon, zise Wyller.

Fetele se uitară la el cu un amestec de teamă şi încântare.

— Ale lui Henrik şi Alf, desigur, adăugă el cu un surâs reţinut.

Katrine stătea în dormitor, în spatele criminalistei care se ghemuise lângă pat. Elise Hermansen zăcea întinsă pe spate, pe pilotă. însă după cum era împrăştiat sângele ei, era evident că fusese în picioare când acesta ţâşnise cu putere. Pesemne că se afla în faţa oglinzii de pe hol, unde sângele îmbibase preşul şi se infiltrase şi în parchet. Dâra din hol până la dormitor, precum şi cantitatea redusă de sânge din pat indicau faptul că inima ei se oprise probabil pe hol.

Bazându-se pe temperatura corpului şi pe rigor mortis, criminalista estimase ora decesului undeva între 23:00 şi 1:00 dimineaţa, iar cauza – pierderea masivă de sânge după ce artera carotidă îi fusese străpunsă de una sau mai multe incizii într-o parte a gâtului, imediat deasupra umărului stâng.

Pantalonii şi chiloţii femeii erau traşi până la glezne.

— I-am răzuit şi tăiat unghiile, dar n-am văzut nicio urmă de piele cu ochiul liber, anunţă criminalista.

— Tu de când faci

treaba de criminalist

pentru ei? întrebă

Katrine.

— De când ne-a

spus Bjorn, răspunse

femeia. Ne-a rugat aşa de frumos.

— Chiar aşa? Alte răni?

— Are o zgârietură în partea de jos a braţului stâng şi o aşchie de lemn pe interiorul degetului mijlociu stâng.

— Vreun semn de agresiune sexuală?

— Niciun semn vizibil pe organele genitale, însă asta...

Femeia ţinea acum o lupă deasupra burţii cadavrului. Katrine se uită prin ea şi observă o dungă subţire şi lucioasă.

— Ar putea fi salivă, a ei sau a altcuiva, dar pare mai degrabă să fie spermă.

— Să sperăm că

asta e, zise Katrine.

— Să sperăm că a

fost agresată sexual?

Bjorn Holm intrase în

cameră şi acum stătea în

spatele ei.

— Dacă a fost, toate probele sugerează că s-a petrecut post-mortem, deja era dusă. Şi chiar mi-ar plăcea nişte spermă, răspunse Katrine fără să se întoarcă.

— Glumeam, replică Bjorn încet cu dialectul său amabil de Toten.

Katrine închise ochii. Evident că ştia că sperma e ultimul „Sesam, deschide- te!" în cazuri de genul acesta. Şi doar glumea, încerca să înveselească atmosfera ciudată, încordată, care se instalase între ei în ultimele trei luni, de când se mutase de la el. Şi ea încerca. Doar că încă nu reuşea.

Criminalista se uita la ei.

— Eu am terminat aici, anunţă în timp ce-şi potrivea hijabul.

— A sosit ambulanţa – aşa că-mi voi pune oamenii să ducă jos cadavrul, continuă Bjorn. îţi mulţumesc pentru ajutor, Zahra!

Criminalista dădu din cap şi se grăbi să iasă, ca şi cum ar fi simţit atmosfera plină de încordare.

— Aşadar? întrebă Katrine, forţându-se să se uite la Bjorn şi să ignore expresia sumbră din privirea lui, ce părea mai degrabă tristă decât rugătoare.

— Nu sunt multe de zis, răspunse el, scărpinându-şi barba roşcovană stufoasă ce i se iţea de sub fesul rasta.

Katrine aşteptă, în speranţa că vorbeau în continuare despre crimă.

— Nu pare să fi

fost cine ştie ce preocupată de curăţenie. Am găsit fire de păr de la o mulţime de persoane – mai ales bărbaţi –, şi e greu de crezut că au fost cu toţii aici azi-noapte.

— Era avocată, spuse Katrine. O femeie singură, cu un serviciu atât de solicitant, s-ar putea să nu pună curăţenia pe acelaşi loc ca tine.

El zâmbi scurt, fără să răspundă. Iar Katrine recunoscu junghiul de vinovăţie pe care el reuşea mereu să i-l transmită. Evident că nu se certaseră niciodată în privinţa curăţeniei, Bjorn se ocupase mereu de spălatul vaselor, măturatul treptelor, pusul hainelor la spălat, curăţatul băii şi aerisirea lenjeriilor, fără reproşuri sau discuţii. Ca în orice altă privinţă. Nici măcar o singură blestemată de ceartă în tot anul în

care locuiseră împreună, căci el reuşea mereu să le evite. Iar ori de câte ori ea îl dezamăgea sau pur şi simplu nu se deranja cu nimic, îi era mereu alături, atent, gata să se sacrifice, neobosit, ca un robot enervant ce o făcea să se simtă ca o prinţesă cu creierul cât aluna, pe măsură ce el o urca tot mai sus pe piedestal.

— De unde ştii că firele de păr provin de la bărbaţi? întrebă ea oftând.

— O femeie singură cu un serviciu solicitant..., răspunse Bjorn fără s-o privească.

Katrine îşi încrucişă braţele la piept.

— Bjorn, ce încerci să spui de fapt?

— Poftim?

Chipul lui palid se

îmbujoră uşor şi ochii i se

măriră şi mai mult.

— Că sunt o

uşuratică? Bun, dacă

chiar vrei să ştii, eu...

— Nu!

Bjorn ridică mâinile ca

pentru a se apăra.

— N-am vrut să

sune aşa. A fost doar o

glumă proastă.
Katrine ştia c-ar fi
trebuit să-i fie milă. Şi
chiar îi era, oarecum.
Doar că nu genul de
milă care te face să-ţi
doreşti să-i oferi cuiva o
îmbrăţişare. Genul
acesta aparte de milă
era mai degrabă o luare
în derâdere, ar fi vrut
să-l plesnească, să-l
umilească. Şi de aceea
îl şi părăsise – pentru că
nu voia să-l vadă pe
Bjorn Holm, un om

foarte cumsecade, umilit. Katrine Bratt trase adânc aer în piept.

— Aşadar, bărbaţi?

— Majoritatea firelor de păr sunt scurte. Va trebui să aşteptăm analizele de confirmare. Cu siguranţă am recoltat suficient ADN cât să ţină ocupat o bucată de vreme Laboratorul Naţional de Criminalistică.

— OK, zise Katrine, întorcându-se iar la cadavru. Vreo idee cu ce-ar fi putut fi înjunghiată? Sau hăcuită, dat fiind că există o mulţime de incizii extrem de apropiate una de alta.

— Nu-i foarte simplu de observat, dar par să formeze un model. Două modele, de fapt.

— Cum?

Bjorn se apropie de cadavru şi arătă spre gâtul femeii, sub părul scurt şi blond.

— Vezi că inciziile formează două ovale mici care se încalecă, unul aici... şi unul aici?

Katrine înclină capul.

— Acum, că zici...

— Ca nişte

muşcături.

— Oh, futu-i!

bolborosi Katrine. Un

animal?

— Cine ştie? Dar imaginează-ţi un pliu de carne desprins şi apăsat apoi când se întâlnesc falca de sus şi cea de jos. Asta ar lăsa o asemenea urmă...

Bjorn scoase o hârtie semitransparentă din buzunar şi Katrine recunoscu imediat

ambalajul în care el îşi lua prânzul în zilele de lucru.

— în fine, pare că s-ar potrivi cu muşcătura cuiva din Toten.

— Dinţii umani nu i-ar fi putut face aşa ceva la gât.

— De acord. Dar modelul e uman.

Katrine îşi umezi buzele.

— Există oameni care-şi pilesc dinţii pentru a-i face mai ascuţiţi.

— Dacă au fost dinţi, atunci s-ar putea să găsim salivă în jurul rănilor. în orice caz, dacă au stat pe covorul din hol când a muşcat-o, urmele de dinţi sugerează că stătea în spatele ei şi că e mai înalt.

— Ofiţerul criminalist nu a găsit nimic sub unghiile ei, bănuiesc că a ţinut-o strâns, continuă Katrine. Un bărbat puternic, de talie medie sau mai înalt, cu dinţi de prădător.

Rămaseră în tăcere, uitându-se la cadavru. Ca un cuplu tânăr într-o expoziţie de artă formulând păreri cu care să-i impresioneze pe alţii, se gândi Katrine. Singura diferenţă era că Bjorn nu încerca niciodată să-i impresioneze pe alţii. Ea era responsabilă de asta.

Katrine auzi paşi pe hol.

— Nu mai intră nimeni aici! strigă ea.

—
Voiam doar să te informez că au fost oameni acasă doar în două apartamente şi niciunul n-a văzut sau auzit

ceva.

Glasul ascuţit al lui Wyller.

— însă am stat de vorbă cu cei doi tineri care au văzut-o pe Elise când s-a întors acasă. Spun că era singură.

— Iar aceşti tineri sunt...?

— Nu au cazier şi mai au şi un bon de taxi care dovedeşte că au plecat de aici imediat după 23:30. Au spus că femeia i-a surprins când urinau sub arcadă. Să-i chem la interogatoriu?

— N-au fost ei, dar da.

— OK.

Paşii lui Wyller se estompară.

— Femeia s-a întors singură şi nu există niciun semn de pătrundere prin

efracţie, spuse Bjorn. Crezi că i-a dat drumul înăuntru de bunăvoie?

— Nu dacă nu-l cunoştea bine.

— Nu?

— Elise era avocată, cunoştea riscurile, iar lanţul acela de siguranţă de pe uşă pare destul de nou. Cred că era foarte precaută.

Katrine se aplecă lângă cadavru. Se uită la aşchia de lemn ce răsărea din degetul arătător al lui Elise. Şi la zgârietura din partea de jos a braţului.

— Avocată, spuse Bjorn. Unde?

— Hollumsen & Skiri. Ei au anunţat poliţia când ea n-a apărut la o audiere şi nici n-a răspuns la telefon. Nu e un lucru chiar neobişnuit ca avocaţii să fie victimele unor atacuri.

— Crezi că...?

— Nu, cum spuneam, nu cred că a lăsat pe cineva înăuntru. Dar...

Katrine se încruntă înainte să completeze:

Eşti de acord că aşchia asta pare roz-alburiu?

Bjorn se aplecă peste ea.

— Albă, categoric.

— Roz-alburiu, insistă Katrine, ridicându-se. Hai cu mine!

Merseră pe hol, unde Katrine deschise uşa şi arătă spre tocul plin de aşchii de afară.

— Roz-alburiu.

— Dacă spui tu, replică Bjorn.

— Tu nu vezi?

întrebă ea, exasperată.

— Studiile au arătat că femeile disting de obicei mai multe nuanţe decât bărbaţii.

— Dar vezi totuşi asta? întrebă Katrine, ridicând lanţul de siguranţă care atârna pe interiorul uşii.

Bjorn se aplecă spre el. Mirosul lui îi provocă un adevărat şoc. Poate că era doar senzaţia de disconfort la această intimitate subită.

— Piele răzuită,

rosti el.

— Zgârietura de

pe braţul ei. Vezi?

El încuviinţă uşor.

— S-a zgâriat singură în lanţul de siguranţă, probabil că era pus. Prin urmare, nu el încerca să intre cu forţa, ci ea se lupta

să iasă.

— în Norvegia nu prea obişnuim să folosim astfel de lanţuri, ne bazăm pe încuietori, asta e regula generală. Iar dacă nu i-a dat ea drumul înăuntru, dacă acest bărbat puternic era cineva pe care-l cunoştea, de exemplu...

— .. .nu s-ar mai fi deranjat să pună lanţul la loc după ce i-ar fi dat drumul înăuntru. Pentru că s-ar fi simţit în siguranţă. Prin urmare...

— Prin urmare, preluă Katrine, el se afla deja în apartament când femeia a ajuns acasă.

— Fără ca ea să ştie, completă el.

— De aceea a pus lanţul, pentru că s-a gândit că pericolul era afară.

Katrine se înfioră. Pentru asta exista expresia „încântare

îngrozită”. Senzaţia pe care un poliţist specializat în crime o capătă când, dintr-odată, vede şi înţelege.

— Acum Harry ar fi fost încântat de tine, zise Bjorn, apoi începu să râdă.

— Poftim?

— Roşeşti.

Cât de dusă sunt! se gândi Katrine.

3. Joi după-amiază

Katrine nu se putea concentra în timpul conferinţei de presă în cadrul căreia ofereau o scurtă prezentare despre identitatea şi vârsta victimei, unde şi când anume fusese găsită, dar asta era tot. Prima conferinţă de

presă organizată imediat după o crimă se rezuma aproape întotdeauna la a spune cât mai puţin posibil şi a urma paşii, totul în numele unei democraţii moderne, deschise.

Lângă ea stătea şeful Serviciului de Investigaţii Criminale, Gunnar Hagen. Bliţurile se reflectau în peticul lucios de chelie de deasupra inelului său de păr negru, în timp ce citea frazele scurte pe care le alcătuiseră împreună. Katrine se bucura că-l poate lăsa pe Hagen să vorbească. Nu că nu-i plăcea să se afle în lumina reflectoarelor, însă asta putea să vină mai târziu. Momentan era atât de nouă în rolul de inspector-şef, încât se simţea întrucâtva liniştită că Hagen poate vorbi în locul său, până ce avea să înveţe modul corect de exprimare şi să urmărească felul în care un ofiţer de poliţie

superior se folosea mai degrabă de limbajul trupului şi de ton, decât de conţinutul real al discursului, pentru a convinge publicul că autorităţile au totul sub control.

Stătea uitându-se peste capetele a vreo 30 de jurnalişti adunaţi în Sala Parole de la etajul patru, atentă la tabloul imens care acoperea întregul perete din spate. în el erau înfăţişaţi oameni goi înotând, majoritatea băieţi zvelţi. O scenă minunată, inocentă, dinainte ca totul să devină încărcat de semnificaţii şi interpretat în cel mai nepotrivit mod posibil. Nici ea nu era diferită: presupunea că artistul e pedofil. Hagen îşi repeta mantra ca răspuns la întrebările reporterilor: „Momentan nu suntem în măsură să vă răspundem la această întrebare", cu câteva variaţii pentru a evita

ca răspunsurile să pară arogante sau chiar comice. „Acum nu putem comenta nimic pe această temă.” Sau un mai binevoitor „Va trebui să revenim la un moment dat la subiect”.

Katrine le auzea pixurile scârţâind şi tastaturile scriind întrebări care erau evident mai detaliate decât răspunsurile: „Corpul a fost vătămat în mare măsură?”, „Există dovezi că ar fi fost abuzată sexual?”, „Aveţi vreun suspect şi, dacă da, e cineva apropiat de ea?” întrebări de încercare, care nu puteau decât să imprime un cert subtext de nesiguranţă inevitabilului „Nu comentăm”.

în uşa din spatele încăperii distinse o siluetă cunoscută. Avea ochiul acoperit cu un petic şi-şi îmbrăcase uniforma de comandant

al poliţiei pe care Katrine ştia că şi-o ţine mereu atârnată, proaspăt călcată, în dulapul din biroul său. Mikael Bellman. Nu intrase cu totul înăuntru, doar stătea acolo şi observa. îl zărise şi Hagen, iar acum stătea puţin mai drept în scaun sub privirea comandantului ceva mai tânăr.

— Vom încheia aici, rosti ofiţerul de presă.

Katrine văzu că Bellman îi face semn că vrea să discute cu ea.

— Când are loc următoarea conferinţă de presă? întrebă Mona Daa, reporterul de investigaţii al ziarului VG.

— Vom...

— Când vom avea ceva nou, îl întrerupse Hagen pe ofiţerul de presă.

Când, observă Katrine. Nu dacă. O astfel de minusculă, dar

importantă alegere a cuvintelor indica faptul că cei aflaţi în slujba statului lucrau fără oprire, că roţile justiţiei se învârteau necontenit şi că prinderea făptaşului era doar o chestiune de timp.

— Ceva nou? începu Bellman în vreme ce traversau atriumul sediului central al poliţiei.

înainte, frumuseţea lui aproape feminină, accentuată de genele lungi, părul mereu aranjat şi aproape prea lung şi pielea bronzată, cu petele acelea depigmentate, puteau crea impresia de afectare, de slăbiciune. însă peticul de piele, care desigur îl putea face să arate teatral, crea efectul opus. Sugera putere, un bărbat care n-avea de gând să se oprească nici măcar din cauza pierderii unui ochi.

—
Criminaliştii au
găsit ceva în urmele
de muşcături,
răspunse Katrine în
timp ce-l urma pe
Bellman prin
camera securizată
din faţa recepţiei.

— Salivă?

— Rugină.

— Rugină?

— Da.

— Adică...?

Bellman apăsă butonul

liftului.

— Nu ştim,

răspunse Katrine, care se

oprise lângă el.

— Şi tot n-aţi aflat

cum a intrat făptaşul în

apartament?
— Nu.
Încuietoarea era

imposibil de spart şi nici uşa, nici vreuna dintre ferestre nu fusese forţată. Există totuşi posibilitatea ca ea să-l fi lăsat înăuntru, însă noi nu credem că aşa a fost.

— Poate a avut o cheie.

— Asociaţia de locatari foloseşte încuietori pentru care aceeaşi cheie descuie atât intrarea în bloc, cât şi unul dintre apartamente. Iar potrivit registrului de chei al asociaţiei, pentru apartamentul lui Elise Hermansen nu există decât o singură cheie. Cea pe care o avea ea. Berntsen şi Wyller au stat de vorbă cu cei doi tipi aflaţi la intrare când a ajuns ea acasă, şi amândoi sunt siguri că femeia şi-a folosit cheia ca să intre – nu s-a folosit de interfon ca să sune pe cineva care ar fi fost deja în apartament.

— înţeleg. Dar el n-ar fi putut face o dublură a cheii?

— în cazul ăsta ar fi trebuit să facă rost de cheia originală şi să găsească un lăcătuş care să aibă abilităţile tehnice să copieze acel tip de cheie şi să fie suficient de lipsit de scrupule ca să facă o dublură fără permisiunea scrisă a asociaţiei de locatari. Ceea ce e foarte improbabil.

— OK. De fapt, nu despre asta voiam să discutăm...

Uşa liftului se deschise în faţa lor şi doi poliţişti care se pregăteau să iasă se opriră din râs când îl văzură pe comandantul poliţiei.

— E vorba de Truls, rosti Bellman după ce, ca un cavaler, o lăsă pe Katrine să intre în lift înaintea lui. Berntsen, adică.

— Aşa? zise Katrine, simţind un iz vag

de aftershave.

Presupunea de mult timp că bărbaţii renunţaseră la bărbieritul clasic şi la aftershave-ul cu alcool de după. Bjorn folosea un aparat de ras electric şi nu se mai deranja să-şi dea cu ceva după, iar bărbaţii pe care ea-i cunoscuse după… în fine, în vreo două ocazii, Katrine ar fi preferat un parfum greu în locul mirosului lor natural.

— Cum se descurcă?

— Berntsen? Bine.

Stăteau unul lângă altul, cu faţa la uşi, dar ea surprinse cu coada ochiului surâsul strâmb care urmă în tăcerea de după răspuns.

— Bine? repetă el

în cele din urmă.

— Berntsen

execută ordinele care-i

sunt date.

— Care nu sunt prea solicitante, îmi închipui?

Katrine ridică din umeri.

— N-are deloc experienţă de detectiv. Şi a ajuns în cea mai mare echipă de omucideri din ţară din afara Kripos. Asta înseamnă că nu trage el sforile, dacă pot să mă exprim aşa.

Bellman dădu din cap aprobator şi-şi frecă bărbia.

— Voiam doar să ştiu dacă se comportă cum trebuie. Că nu... Că respectă regulile.

— Din ce ştiu eu, da.

Liftul încetinea.

— La ce reguli ne referim, mai exact?

— Bratt, nu vreau decât să stai cu ochii pe el. Lui Truls Berntsen nu i-a fost deloc uşor.

— Te referi la

rănile pe care le-a căpătat

în explozie?

— Mă refer la

viaţă în general, Bratt. E

un pic… care-i expresia?

— Defect?

Bellman râse scurt şi făcu

semn din cap spre uşile

deschise.

— Etajul tău,

Bratt.

Bellman studie fundul ferm conturat al lui Katrine Bratt în vreme ce femeia se îndepărta pe holul ce ducea la Serviciul de Investigaţii

Criminale şi-şi lăsă imaginaţia să rătăcească în cele câteva secunde dinaintea închiderii liftului. Apoi se întoarse la problemă. Care nu era o problemă, firește, ci o oportunitate. Deşi era totuşi o dilemă. Primise o întrebare ipotetică şi extrem de neoficială din partea cabinetului premierului. Se zvonea că urmează să aibă loc o remaniere guvernamentală şi, printre altele, avea să devină liber locul de ministru al Justiţiei. întrebarea complet ipotetică era ce-ar zice Bellman, dacă ar fi întrebat. Iniţial, fusese de-a dreptul uluit. Dar după ce se gândise mai bine, îşi dăduse seama că alegerea era logică. în calitate de comandant al poliţiei, fusese responsabil nu doar de demascarea celui numit acum la nivel internaţional „ucigaşul de poliţişti”, ci mai mult, îşi pierduse

un ochi în toiul bătăliei, devenind astfel erou atât naţional, cât şi în afara graniţelor, cumva. Un comandant sigur pe el, de 40 de ani, cu studii juridice, care apărase cu succes capitala de crime, narcotice şi criminalitate: nu era cazul să i se propună o provocare şi mai mare? Şi cu ce strica dacă arăta şi bine? Asta cu siguranţă n-ar fi atras mai puţine femei. Aşa că răspunsese, ipotetic, că ar accepta.

Bellman ieşi din lift la etajul şapte – ultimul – şi trecu pe lângă şirul de portrete ale foştilor comandanţi ai poliţiei.

însă înainte să se ia o decizie, el trebuia să se asigure că imaginea sa nu va fi pătată. De exemplu, Truls să facă o prostie care să se răsfrângă asupra lui. Bellman se înfioră când

se gândi la titlurile de pe prima pagină a ziarelor: COMANDANTUL POLIŢIEI ŞI-A PROTEJAT PRIETENUL POLIŢIST CORUPT. Când Truls venise la el în birou, îşi pusese picioarele pe masă şi-i spusese direct că, dacă avea să fie dat afară din poliţie, va rămâne cu consolarea că va trage după el un comandant de poliţie la fel de pătat. Aşa că îi venise foarte uşor să răspundă „da” la cererea lui de-a lucra la Investigaţii Criminale. Mai ales că – aşa cum îi confirmase şi Bratt – nu avea suficientă responsabilitate ca s-o dea în bară din nou prea curând.

— Adorabila dumneavoastră soţie vă aşteaptă acolo, îl informă Lena pe Mikael Bellman când acesta ajunse la biroul din faţă.

Lena era trecută bine de 60 de ani, iar când Bellman primise această funcţie, cu patru ani în urmă, primul lucru pe care i-l spusese ea fusese că nu doreşte să fie cunoscută drept asistenta lui personală, aşa cum era trecută, mai nou, în fişa postului. Era şi avea să rămână secretara lui.

Ulla îl aştepta pe canapeaua de la fereastră. Lena avea dreptate, soţia lui chiar era adorabilă. Era vivace şi delicată, iar faptul că născuse trei copii nu schimbase deloc aceste însuşiri. Dar mai important, îl susţinuse mereu, înţelegând că, în primul rând, cariera lui cerea atenţie, sprijin şi spaţiu de manevră. Şi că ocazionalii paşi greşiţi din viaţa personală erau de înţeles când trăiai cu presiunea care venea la pachet cu o funcţie atât de

solicitantă.

Şi mai era şi aerul inocent, aproape naiv, care însemna că îi puteai citi uşor reacţiile pe chip. Iar acum îi vedea disperarea. Bellman se gândi că se întâmplase ceva cu copiii. Tocmai se pregătea să o întrebe, când simţi ceva ce aducea a amărăciune. Şi-şi dădu seama că ea aflase. Iarăşi. La naiba!

— Pari foarte serioasă, dragă, rosti el calm în timp ce se îndreptă spre dulap, descheindu-şi sacoul uniformei. S-a întâmplat ceva cu copiii?

Ea clătină din cap, iar el scoase un oftat prefăcut de uşurare.

— Nu că nu-mi face plăcere să te văd, dar mereu îmi fac griji când apari pe neaşteptate.

îşi atârnă sacoul şi apoi se

aşeză pe fotoliul din faţa

ei.

— Aşadar?

— Te-ai văzut iar

cu ea, începu Ulla.

Bellman simţi că repetase dinainte această propoziţie. Că găsise un mod de-a o spune fără să înceapă să plângă. însă acum avea deja lacrimi în ochi.

El clătină din cap.

— Nu nega. Ţi-am verificat telefonul. Mikael, numai săptămâna asta ai sunat- o de trei ori. Ai promis..., rosti ea cu glas înăbuşit.

— Ulla.

Se aplecă în faţă şi o luă de mână peste masă, dar ea şi-o retrase.

— Am vorbit cu ea pentru că aveam nevoie de sfaturi. Isabelle Skoyen este acum consultant în comunicare la o firmă

specializată în politică şi lobby. Cunoaşte multe despre cum funcţionează puterea, pentru că ea însăşi a acţionat acolo. Şi mă cunoaşte şi pe mine.

— Te cunoaşte?

Chipul Ullei se strâmbă într-o grimasă.

— Dacă eu – dacă noi urmează să facem asta, trebuie să obţin orice mi-ar putea oferi un avantaj, orice m-ar putea ajuta să trec linia de finiş înaintea tuturor celorlalţi care doresc funcţia. Guvernul, Ulla. Nu există nimic mai presus de asta.

— Nici măcar familia ta? suspină ea.

— Ştii foarte bine că nu mi-aş lăsa niciodată familia...

— Să ne laşi? Deja ne-ai...

— .. .şi sper, Ulla, că nici ţie nu-ţi trece prin cap să faci aşa ceva. Nu pornind de la o gelozie lipsită de orice temei pe o femeie cu care am vorbit la telefon din motive strict profesionale.

— Femeia a fost doar politician local pentru scurtă vreme, Mikael. Ce-ar avea ea să-ţi spună?

— Printre altele, ce să nu faci dacă vrei să supravieţuieşti în politică. Asta a fost experienţa pe care au căutat-o la ea când au angajat-o. De exemplu, să nu-ţi trădezi idealurile. Sau pe cei apropiaţi. Ori responsabilităţile şi obligaţiile. Şi, dacă faci o greşeală, să-ţi ceri scuze şi data viitoare să încerci să procedezi cum trebuie. E-n regulă să faci greşeli. Dar trădarea nu e în

regulă. Iar eu nu vreau să fac asta, Ulla.

O luă iar de mână şi de data asta ea nu şi-o mai retrase.

— Ştiu că n-am dreptul să-ţi cer prea multe după ce s-a întâmplat, dar dacă urmează să fac asta, voi avea nevoie de încrederea şi de sprijinul tău. Trebuie să mă crezi.

— Cum să...?

— Haide!

Se ridică fără să-i dea drumul la mână şi o trase după el la fereastră. O aşeză cu faţa la oraş. Rămase în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri. Cum Sediul Central al poliţiei se afla în vârful unui deal, puteau vedea jumătate din Oslo întins sub ei în lumina soarelui.

— Nu vrei să mă ajuţi să fac ceva important, Ulla? Nu vrei să mă ajuţi să

creez un viitor mai sigur pentru copiii noştri? Pentru vecinii noştri? Pentru acest oraş? Pentru ţara noastră?
Simţea că vorbele sale au efect asupra ei. Hristoase, aveau efect chiar şi asupra lui – era destul de mişcat. Cu toate că erau mai mult sau mai puţin împrumutate din notiţele pe care şi le făcuse când se gândise ce să spună presei. Nu aveau să treacă multe ore până să i se propună în mod oficial postul de ministru şi să spună „da”, iar ziarele, televiziunile şi radiourile să-l caute pentru declaraţii.

Truls Berntsen fu oprit de către o femeie scundă când el şi Wyller intrau în atrium, înainte de conferinţa de presă.

— Mona Daa, VG.

Te-am mai văzut.

Se întoarse cu spatele la

Truls şi zise:

— Dar tu pari să

fii cineva nou la

Investigaţii Criminale?

— Corect,

răspunse Wyller.
Truls o studia pe Mona Daa din lateral. Avea un chip atrăgător. Lătăreţ – o moştenire sami, probabil. însă el nu-i mai apreciase niciodată cu adevărat corpul. Hainele colorate şi largi pe care le purta o făceau să semene mai degrabă cu un critic de operă de modă veche decât cu un reporter dur, specializat în cazuri de crimă. Chiar dacă nu părea mult trecută de 30 de ani, Truls nu se putea abţine să-şi închipuie că femeia era pe-aici de-o eternitate: puternică, perseverentă şi rezistentă, ar fi fost

nevoie de ceva zdravăn ca s-o doboare pe Mona Daa. Şi mai mirosea şi ca un bărbat. Se zvonea că foloseşte aftershave Old Spice.

— Nu ne-aţi oferit cine ştie ce la conferinţa de presă.

Mona Daa zâmbi, aşa cum zâmbesc jurnaliştii când vor ceva. Doar că de data asta nu părea să vrea doar informaţii. Ochii îi rămâneau lipiţi de Wyller.

— îndrăznesc să spun că nu mai avem altceva în plus, răspunse Wyller, zâmbind şi el.

— Am să te citez exact, replică Mona Daa în timp ce-şi lua notiţe. Numele?

— Ce anume să citezi?

— Că poliţia nu are nimic în plus faţă de ce-au zis deja Hagen şi Bratt la conferinţa de presă.

Truls zări o scurtă

expresie de panică în

ochii lui Wyller.

— Nu, nu, nu asta

am vrut să spun... Eu... Te

rog să nu scrii asta!

Mona continuă să scrie în

timp ce răspundea:

— Eu m-am prezentat drept reporter, ar fi trebuit să fie evident că mă aflu aici în interes de serviciu.

Wyller se uită la Truls după ajutor, însă acesta nu zise nimic. Cu siguranţă acum tipul cel nou nu mai era la fel de mândru ca atunci când le impresionase pe studentele alea.

Wyller se tot foia şi încerca să-şi îngroaşe glasul.

— Nu sunt de acord să foloseşti acel citat.

— înţeleg. Atunci te voi cita şi cu asta, ca să scot în evidenţă că poliţia încearcă să bage pumnul în gură presei, răspunse Daa.

— Eu... nu, asta...

Wyller afişa acum un roşu furios, iar Truls făcea adevărate eforturi să nu râdă.

— Relaxează-te, glumeam doar, replică Mona Daa.

Anders Wyller se holbă câteva secunde la ea înainte să expire.

— Bun-venit în joc. Jucăm dur, dar corect. Iar dacă putem, ne ajutăm reciproc. Am dreptate, Berntsen?

Truls mormăi ceva şi lăsă la latitudinea lor cum să interpreteze.
Daa îşi răsfoia carneţelul.

— N-am să mă deranjez să repet întrebarea dacă aţi identificat vreun suspect, se poate ocupa şefa voastră de asta, dar daţi-mi voie să pun nişte

întrebări mai generale despre anchetă.

— Dă-i bătaie! zâmbi Wyller, arătând că îşi recăpătase controlul.

— într-o anchetă de crimă de genul ăsta atenţia se concentrează mereu asupra foştilor parteneri sau iubiţi?

Anders Wyller tocmai se pregătea să răspundă, când Truls îi puse o mână pe umăr şi interveni:

— Deja o am în faţa ochilor, Daa: „Poliţiştii nu sunt dispuşi să dezvăluie dacă au deja un suspect, însă o sursă din cadrul poliţiei a dezvăluit pentru VG că ancheta se concentrează pe foştii parteneri şi iubiţi”.

— La naiba! făcu Mona Daa, care continua să scrie în carneţel. Nu te ştiam atât de deştept, Berntsen.

— Nici eu nu ştiam că îmi cunoşti numele.

— Ei, ştii cum e: toţi poliţiştii au o reputaţie. Iar Serviciul de Investigaţii Criminale nu e chiar aşa de mare ca să nu pot ţine pasul. Dar despre tine n-am nimic, bobocule.

Anders Wyller zâmbi anemic.

— Văd că ai hotărât să rămâi tăcut, dar îmi poţi spune măcar cum te numeşti.

— Anders Wyller.

— Aşa poţi lua legătura cu mine, Wyller. îi întinse o carte de vizită şi – după o ezitare aproape imperceptibilă – îi oferi una şi lui Truls.

— Cum spuneam, obişnuim să ne ajutăm reciproc. Şi plătim şi bine, dacă pontul e bun.

— Doar nu le

oferiţi bani poliţiştilor? întrebă Wyller, care luă apoi cartea de vizită şi o băgă în buzunarul blugilor.

— De ce nu? zise ea, iar privirea i se intersectă scurt cu a lui Truls. Un pont e un pont. Aşadar, dacă ai ceva, dă-ne doar un telefon. Sau treci pe la Gain Gym, sunt acolo pe la ora 21:00, aproape în fiecare seară. Am putea transpira împreună...

— Eu prefer să

transpir pe afară,

răspunse Wyller.

Mona Daa încuviinţă.

— Alergi cu un

câine. Pari un iubitor de

câini. îmi place.

— De ce?

— Sunt alergică la pisici. Bun, băieţi, de dragul colaborării

noastre, vă promit că
vă voi suna dacă aflu
ceva care cred că v-ar fi
de ajutor.

— Mersi! zise

Truls.

— Dar voi avea

nevoie de un număr de

telefon.

Mona rămânea cu ochii

ţintă la Wyller.

— Sigur, răspunse

tânărul.

— îl notez

imediat.

Wyller recită câteva cifre

înainte ca Mona Daa să

ridice privirea.

— Ăsta e numărul

de la recepţia Sediului

Central al poliţiei.

— Aici lucrez, replică Anders Wyller. Şi apropo, am o pisică.

Mona Daa îşi închise carneţelul.

— Păstrăm legătura.

Truls o urmări cum se îndreaptă ca un pinguin spre ieşirea unde se afla uşa de metal bizar de grea, cu fanta ei şi mai bizară.

— Şedinţa începe în trei minute, reluă Wyller.

Truls se uită la ceasul de la mână. Şedinţa de la prânz a echipei de anchetă. Serviciul de Investigaţii Criminale ar fi fost un loc grozav dacă n-ar fi fost crimele. Crimele erau nasoale. însemnau ore multe de lucru, completări de rapoarte, şedinţe nesfârşite şi o groază de persoane superstresate. Dar măcar aveau mâncare

gratis de la cantină când făceau ore suplimentare. Oftă şi se întoarse spre camera securizată, dar încremeni.

Iat-o acolo!

Ulla.

Femeia ieşea, iar privirea îi trecu scurt peste el în timp ce mergea, fără să dea de înţeles dacă îl văzuse sau nu. Mai proceda aşa uneori. Posibil din pricină că uneori se simţeau stingheriţi când se întâlneau fără ca Mikael să fie de faţă. Adevărul era că încercau amândoi să evite asemenea situaţii încă din tinereţe. El pentru că începea să transpire şi inima i-o lua la goană, pentru ca apoi să-şi dea palme pentru chestiile stupide pe care le spusese şi cele inteligente, sincere, pe care le păstrase sub tăcere. Iar ea... probabil pentru că el începea să transpire şi inima i-o lua la

goană, şi ori nu vorbea, ori spunea numai chestii stupide.

Chiar şi aşa, aproape că i-a strigat numele în atrium.

Dar ea ajunsese deja la uşă. într-o clipă, avea să fie afară, iar lumina soarelui urma să-i sărute părul blond şi fin.

Aşa că îi şopti numele astfel încât să-l audă doar el.

Ulla.

4. Joi, spre seară

Katrine Bratt se uita prin sala de şedinţe.

Opt detectivi, patru analişti şi un criminalist, cu toţii la dispoziţia ei. Şi toţi o urmăreau ca nişte vulturi. Inspectorul-şef cel nou, şi femeie pe deasupra. Şi tocmai colegele o priveau cu cel mai mare scepticism. Adesea se

întreba dacă era chiar atât de diferită de alte femei. Acestea aveau un nivel al testosteronului de 5-10% din cel al colegilor, în timp ce al ei se apropia de 25%. Lucru care n-o transformase într-o matahală păroasă şi musculoasă, cu un clitoris mare cât un penis, dar din ce ştia, o făcea mult mai dornică decât prietenele ei recunoscuseră vreodată că ar fi. Sau „fioros de dornică”, cum obişnuia să se exprime Bjorn când lucrurile se dezlănţuiau, iar ea lua o pauză de la lucru pentru a trage o fugă până în Bryn, unde el i-o trăgea în debaraua goală din spatele laboratorului, făcând să se zguduie cutiile cu flacoane şi tuburile cu teste.

Katrine tuşi, porni funcţia de înregistrare a telefonului mobil şi începu:

— Joi, 22 septembrie, ora

16:00, sala de şedinţe 1 de la Serviciul de Investigaţii Criminale, prima întâlnire din cadrul anchetei preliminare a cazului de crimă Elise Hermansen.

îl văzu pe Truls Berntsen că se strecoară înăuntru şi se aşază undeva în spate.

Katrine începu prin a explica ceea ce majoritatea celor din cameră ştiau deja: că Elise Hermansen fusese descoperită în acea dimineaţă şi că probabil cauza morţii era pierderea de sânge provocată de rănile de la gât. încă nu apăruse niciun martor, nu aveau niciun suspect şi nicio probă fizică concludentă. Materia organică pe care o descoperiseră în apartament, care părea să fi fost de origine umană, fusese trimisă pentru analiză ADN şi

sperau să primească rezultatele într-o săptămână. Alte posibile probe fizice erau examinate de criminalişti. Cu alte cuvinte, nu aveau nimic.

Văzu cum vreo doi dintre cei prezenţi îşi încrucişează braţele la piept şi expiră zgomotos, gata să caşte. Ştia prea bine ce le trece prin minte: toate astea erau evidente, o simplă repetare, nu aveau de ce să se apuce, nu destul încât să renunţe la ce aveau în lucru ca să se ocupe de asta. Le spuse că ea ajunsese la concluzia că ucigaşul se afla deja în apartament când Elise sosise acasă, dar simţi şi singură că suna pur şi simplu a fanfaronadă. Dorinţa unui şef nou de-a impune respect. începea să se simtă disperată şi se gândi la ce-i spusese Harry, când îl sunase ca să-i ceară sfatul.

— Prinde

criminalul, replicase el.

— Harry, nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat cum conduci o echipă de detectivi care n-are încredere în tine.

— Iar eu ţi-am dat răspunsul

— Să prinzi un singur criminal nu va rezolva...

— Va rezolva totul.

— Totul? Mai precis, pentru tine ce-a rezolvat, Harry? Din punct de vedere strict personal?

— Nimic. Dar tu m-ai întrebat în calitate de lider.

Katrine se uită iar prin cameră, ajunse la capătul altei fraze inutile, trase adânc aer în piept şi remarcă o mână care bătea uşor darabana în mânerul

unui scaun.

— Dacă nu cumva Elise Hermansen l-a lăsat pe acest individ să intre în apartament ieri-seară şi l-a lăsat acolo, apoi a ieşit, atunci căutăm o persoană pe care ea o cunoaşte. Aşa că i-am cercetat telefonul şi computerul. Tord?

Tord Gren se ridică în picioare. Primise porecla Bărzoiul, pentru că aducea cu o pasăre de apă cu gâtul său neobişnuit de lung, nasul ca un cioc şi mâinile extrem de lungi, a căror amplitudine era mai mare decât înălţimea lui. Ochelarii rotunzi de modă veche şi părul creţ ce-i atârna de ambele părţi ale feţei îl făceau să arate ca un personaj din anii 1970.

— Am intrat în iPhone-ul ei şi am verificat lista de mesaje şi apeluri efectuate şi primite în ultimele trei zile. Nimic în afară de apeluri legate de

muncă. Colegi şi clienţi, începu Tord, fără să-şi desprindă ochii din tabletă, ca şi cum nu se omora după contactul vizual.

— Niciun prieten?

Părinţi? întrebă Magnus

Skarre, analist tactic.

— Cred că asta

am spus, replică Tord.

Nu neprietenos, doar

precis.

— Acelaşi lucru e

valabil şi pentru e-

mailuri. Strict legate de

muncă.

— Firma de avocatură a confirmat că Elise lucra foarte multe ore peste program, adăugă Katrine.

— Femeile singure tind să o facă, interveni Skarre.

Katrine se uită resemnată în direcţia detectivului solid şi scund, chiar dacă ştia că acel comentariu nu fusese îndreptat împotriva ei. Skarre nu era nici maliţios, nici destul de spontan pentru aşa ceva.

— Computerul nu-i era protejat de parolă, însă n-am găsit cine ştie ce, continuă Tord. îl folosea doar pentru a citi ştiri sau a căuta informaţii pe Google. Intra pe nişte site-uri porno, doar chestii obişnuite, şi nu există niciun semn că a luat vreodată legătura cu cineva prin intermediul lor. Singura chestie mai dubioasă pe care pare s-o fi făcut în ultimii doi ani a fost să urmărească Jurnalul pe Popcorn Time.

întrucât Katrine nu-l cunoştea suficient de bine pe expertul IT, nu era sigură dacă prin

„dubioasă” se referea la folosirea unui server pirat sau la gustul în materie de filme. Dacă era după ea, ar fi zis că e vorba de a doua variantă. Ei îi era dor de Popcorn Time.

— Am încercat câteva parole evidente pentru contul ei de Facebook, zise Tord mai departe. Fără rezultat, aşa că am formulat o cerere de sechestru către Kripos.

— O cerere de sechestru? întrebă Anders Wyller de pe rândul din faţă.

— O cerere către tribunal, răspunse Katrine. Orice cerere de-a accesa un cont de Facebook trebuie să treacă pe la Kripos şi pe la tribunal, şi chiar şi după aprobarea lor, tot trebuie să mergi la un tribunal din SUA şi abia apoi la Facebook. în cel mai bun caz durează câteva

săptămâni, dar mai degrabă luni.

— Asta-i tot, încheie Tord.

— încă o ultimă întrebare de novice, insistă Wyller. Cum i-aţi intrat în telefon? Amprentă de la cadavru?

Tord se uită scurt la Wyller, apoi îşi feri privirea şi clătină din cap.

— Atunci, cum? iPhone-urile vechi au o parolă din patru cifre. Asta înseamnă zece mii de...

— Microscop, îl întrerupse Tord în timp ce tasta ceva pe tabletă.

Lui Katrine îi era cunoscută metoda lui Tord, dar tot aşteptă. Tord Gren nu făcuse şcoală ca să devină poliţist. De fapt, nu făcuse niciun fel de studii.
Doar câţiva ani de IT în Danemarca, dar nicio calificare. Chiar şi aşa, fusese racolat foarte repede de către

departamentul IT al poliţiei şi i se oferise un job în care să se concentreze pe probele obţinute cu ajutorul tehnologiei. în principiu, pentru că se pricepea mult mai bine decât oricine altcineva.

— Chiar şi cea mai dură sticlă capătă adâncituri microscopice unde este atinsă cel mai des de buricele degetelor cuiva, explică Tord. N-a trebuit decât să găsesc locurile de pe ecran unde se aflau cele mai clare adâncituri, iar acela a fost codul. Mă rog, patru numere îţi oferă 24 de combinaţii posibile.

— Totuşi, telefonul se blochează după patru încercări eşuate, insistă Anders. Ar fi trebuit să ai noroc...

— Am nimerit codul corect la a doua încercare, rosti Tord cu un zâmbet, însă Katrine

nu-şi dădea seama dacă era pentru ceea ce spusese sau pentru ceva de pe tabletă.

— La naiba! făcu Skarre. Şi vorbeam de noroc.

— Din contră, am avut ghinion că n-am nimerit din prima. Când un număr conţine cifrele 1 şi 9, ca aici, asta înseamnă de obicei un an, apoi mai sunt doar două combinaţii de acest gen.

— Gata cu vorba! Am stat de vorbă cu sora lui Elise, iar ea spune că aceasta n-a mai avut un iubit stabil de ani buni. Şi că probabil nici nu-şi dorea unul, interveni Katrine.

— Tinder, spuse Wyller.

— Poftim?

— Nu avea

aplicaţia Tinder pe telefon?

— Ba da, răspunse Tord.

— Tipii care au văzut-o pe Elise sub arcadă au spus că era destul de dichisită. Aşa că nu se întorcea de la sală, de la serviciu sau de la, să zicem, o prietenă. Şi nici nu-şi dorea un iubit.

— OK. Tord? zise Katrine.

— într-adevăr, i-am verificat aplicaţia şi am găsit o mulţime de potriviri, ca să folosesc un eufemism. însă Tinder e legat la contul de Facebook, aşa că nu putem căpăta informaţii în plus despre persoanele cu care e posibil să fi luat legătura acolo.

— Cei care au Tinder se întâlnesc în baruri, interveni o voce.

Katrine ridică, surprinsă,

privirea. Era Truls Berntsen.

— Dacă avea telefonul cu ea, nu trebuie decât să verificăm releele din jur, apoi să mergem la barurile din zona în care s-a aflat.

— Mersi, Truls! Deja am verificat releele. Stine? rosti Katrine.

O analistă se îndreptă în scaun şi-şi drese glasul.

— Potrivit desfăşurătorului centrului de operaţiuni Telenor, Elise Hermansen a plecat de la locul de muncă din Youngstorget undeva între 18:30 şi 19:00 seara. A mers într-o zonă din preajma Bentsebrua. Apoi...

— Sora ei ne-a spus că Elise folosea sala din Myrens Verksted, o întrerupse Katrine. Iar cei de-acolo ne-au confirmat că a sosit la 19:32 şi a plecat la 21:14. Scuze, Stine!

Stine schiţă un zâmbet

scurt şi ţeapăn.

— Apoi Elise s-a dus în apropierea casei sale, unde ea – sau cel puţin telefonul ei – au rămas până a fost găsită. Asta înseamnă că semnalul a fost înregistrat de câteva relee care se suprapun, ceea ce confirmă faptul că într- adevăr a ieşit, dar nu s-a îndepărtat mai mult de câteva sute de metri de casa ei din Griinerlokka.

— Super, deci vom porni la vânătoare de baruri! rosti Katrine.

Fu răsplătită cu un chicotit din partea lui Truls şi cu un zâmbet larg din partea lui Anders Wyller, dar, altminteri, linişte deplină.

Se putea şi mai rău, se gândi ea.

Telefonul ei, care se afla pe masa din faţă, începu să vibreze.

Văzu pe ecran că e Bjorn. Putea să aibă legătură cu probele luate de criminalişti, caz în care era mai bine să asculte imediat ce avea de spus. Dar, pe de altă parte, dacă aşa stăteau lucrurile, el ar fi trebuit să-şi sune colegii de la Criminalistică ce participau la şedinţă, nu pe ea. Deci putea fi ceva personal.

Tocmai se pregătea să respingă apelul când îşi dădu seama că Bjorn ar fi putut şti că ea se află în şedinţă. Doar se pricepea de minune să ţină seama de genul ăsta de lucruri.

Duse telefonul la ureche.

— Suntem în şedinţa echipei de anchetă, Bjorn.

O regretă din clipa în care toţi ochii se abătură asupra ei.

— Sunt la Institutul Medico-Legal, răspunse Bjorn. Am primit rezultatul testelor preliminare ale

substanţei lucioase pe care Elise o avea pe burtă. Nu există ADN uman în ea.

— La naiba! bolborosi Katrine.

Speranţa îi plutise undeva într-un ungher al minţii: dacă substanţa era spermă, atunci probabil cazul putea fi rezolvat în magicul interval al primelor 48 de ore. Experienţa anterioară dădea de înţeles că după aceea era mult mai greu.

— Dar ar putea sugera că a avut totuşi contact sexual cu ea după aceea, adăugă Bjorn.

— Ce te face să crezi asta?

— Era gel lubrifiant. Probabil de la un prezervativ.

Katrine înjură iar în barbă. După felul în care o priveau ceilalţi îşi dădu seama că încă nu spusese nimic care

să dea de înţeles că asta nu era decât o discuţie personală.

— Spui deci că atacatorul a folosit un prezervativ? rosti ea limpede şi tare.

— El sau oricine altcineva cu care Elise s-ar fi întâlnit ieri.

— Bine, mersi! Era nerăbdătoare să încheie mai repede, însă îl auzi pe Bjorn rostindu-i numele înainte să apuce să închidă.

— Da? îl întrebă.

— De fapt, nu de asta te-am sunat, înghiţi în sec.

— Bjorn, suntem în...
— Arma crimei.

Cred că s-ar putea
să-mi fi dat seama
ce-a fost. Mai poţi
reţine echipa acolo
încă 20 de minute?

Era întins în pat şi citea
pe telefon. Epuizase
deja toate ziarele. Se
simţea dezamăgit,
pentru că lăsaseră pe
dinafară toate detaliile,
trecând cu totul peste
prezentarea a tot ce
avea valoare artistică.
Ori din cauză că
inspectorul-şef aflat la
conducerea anchetei,
Katrine Bratt, nu voia
să le dezvăluie, ori pur
şi simplu îi lipsea
abilitatea de-a vedea
frumuseţea lor. însă el,
poliţistul cu privire
criminală, el ar fi văzut-
o. Poate că şi el, la fel
ca Bratt, ar fi păstrat
totul doar pentru sine,
însă măcar ar fi
apreciat totul cum se
cuvine.

Se uită mai de aproape la
poza din ziar a lui Katrine
Bratt.

Ce frumoasă era!

Nu cumva exista o regulă care să le impună uniforma la conferinţele de presă? Dacă era aşa, atunci ea o încălca. îi plăcea. Şi-o imagina în uniforma de poliţie.

Foarte frumoasă.

Din păcate, ea nu făcea parte din planul lui.

Lăsă ziarul deoparte. îşi plimbă mâna peste tatuaj. Uneori i se părea real, că vrea să iasă afară, că pielea de pe piept i se întindea la maximum şi că avea să crape.

La naiba cu regulile!

îşi încordă muşchii abdominali şi şi-i folosi ca să se ridice din pat. Se uită la propria imagine reflectată în oglinda uşii glisante a şifonierului. Era în formă după şederea în închisoare. Muşchii nu erau de la sală. Să stea pe băncile şi covoraşele îmbibate în sudoarea

altora nici nu începea
în discuţie. Nu, în
celula lui. Nu ca să facă
muşchi, ci ca să capete
forţă adevărată.
Rezistenţă. Duritate.
Echilibru. Capacitatea
de-a suporta durere.

Mama lui avusese un trup
masiv. Un dos zdravăn.
Către final fusese cam
delăsătoare, căzuse
pradă slăbiciunii. Era
evident că el moştenise
trupul şi metabolismul
de la tatăl său. La fel şi
forţa.

împinse într-o parte uşa
şifonierului.

Avea o uniformă
atârnată acolo. îşi trecu
mâna peste ea. Curând,
avea s-o folosească.

Se gândi iar la Katrine
Bratt. în uniforma ei.

în seara asta avea să
meargă într-un bar.
Unul popular,
aglomerat, nu ca
Jealousy. Era împotriva
regulilor sale să iasă
printre oameni cu alt
scop decât hrană, băi şi
respectarea planului,

însă avea să se lase ademenit de anonimat şi izolare. Pentru că avea nevoie. Avea nevoie ca să nu înnebunească. Râse înfundat. Nebun. Terapeuţii îi spuseseră că are nevoie de un psihiatru. Sigur că ştia la ce se refereau: avea nevoie de cineva care să-i prescrie medicamente.

Luă o pereche de cizme de cowboy proaspăt lustruite de pe raftul cu încălţăminte şi se uită o clipă la femeia din fundul şifonierului. Era atârnată cu cleşti de peretele din spate, iar ochii ei îl fixau printre costume. Mirosea slab a parfum de lavandă, cu care o dăduse pe piept. închise uşa la loc.

Nebun? Cretini incompetenţi, cu toţii. Citise definiţia tulburării de personalitate din dicţionar: afecţiune psihică ce duce la „disconfort şi dificultăţi

pentru individul în cauză şi pentru cei din jurul său". în regulă. în cazul său, asta abia dacă era valabil pentru cei din jur. Avea personalitatea pe care şi-o dorea. Pentru că, atunci când ai acces la băutură, ce-ar putea fi mai plăcut, mai raţional şi mai normal decât să-ţi fie sete?

Se uită la ceas. în jumătate de oră, avea să fie suficient de întuneric afară.

— Asta am găsit în jurul rănilor ei de la gât, rosti Bjorn Holm, arătând imaginea de pe ecran. Cele trei fragmente din stânga sunt fier ruginit, iar în dreapta, vopsea neagră.
Katrine se aşezase alături de ceilalţi în sala de şedinţe. Bjorn abia mai răsufla când ajunsese, iar obrajii palizi încă-i mai luceau de transpiraţie.

Tastă pe laptop şi făcu să

apară un prim-plan.

— După cum vedeţi, locurile în care pielea a fost străpunsă formează un model, ca şi cum ar fi fost muşcată de cineva, dar dacă aşa au stat lucrurile, atunci dinţii trebuie să fi fost ascuţiţi ca briciul.

— Un satanist, comentă Skarre.

— Katrine se întreba dacă nu cumva cineva şi-a ascuţit dinţii, dar am verificat, iar acolo unde dinţii aproape că au trecut complet prin pliul de piele, vedem că de fapt nu s-au întâlnit, ci s-au potrivit perfect în şirul celălalt de dinţi. Deci cu greu ar fi putut fi vorba de o muşcătură de om obişnuită, unde dinţii de sus şi de jos sunt poziţionaţi aşa încât să se întâlnească unul cu altul, dinte cu dinte. Faptul că am găsit rugină mă face să cred că făptaşul s-a folosit de un fel de

dantură din fier.

Bjorn tastă iar ceva pe laptop.

Katrine rămase tăcută, în vreme ce camera se umplea de un icnet general.

Pe ecran apăruse un obiect care o duse iniţial pe Katrine cu gândul la o capcană pentru animale veche şi ruginită, pe care o văzuse odinioară la bunicul ei în Bergen, ceva numit cursă pentru urşi. Dinţii ascuţiţi formau un model în zigzag, iar fălcile de sus şi cele de jos erau fixate laolaltă cu un mecanism cu arc.

— Imaginea asta provine dintr-o colecţie privată din Caracas şi se spune că datează din timpul perioadei sclavagiste, când se paria pe sclavii obligaţi să lupte. Doi sclavi primeau câte o astfel de dantură, mâinile le erau legate la spate şi apoi erau băgaţi într-un ring. Cel

care supravieţuia ajungea în runda următoare. Presupun. Dar să revenim la subiect...

— Te rog! îl îndemnă Katrine.

— Am încercat să aflu de unde s-ar putea face rost de o dantură de acest fel.
Şi nu-i chiar genul de obiect pe care-l poţi comanda prin poştă. Dacă am putea afla cine-a vândut astfel de drăcii în Oslo sau altundeva în Norvegia şi cui anume, aş spune că am ajunge la un număr foarte limitat de persoane.

Katrine îşi dădu seama că Bjorn trecuse cu mult graniţa îndatoririlor obişnuite ale unui criminalist, dar hotărî să nu-l întrerupă.

— încă ceva: nu e suficient sânge, rosti Bjorn.

— Suficient?

— Sângele pe care îl conţine trupul

unui adult se ridică în medie cam la 7% din greutatea corpului. Diferă uşor de la o persoană la alta, dar şi dacă Elise s- ar fi aflat la limita de jos, tot mai lipseşte aproape o jumătate de litru, după ce scădem ce-a rămas în corp şi ce-am găsit pe preşul din hol, pe parchet şi puţina cantitate găsită pe pat. Aşadar, dacă nu cumva criminalul a luat cu el într-un recipient sângele rămas...

— .. .atunci l-a băut, concluzionă Katrine, dând glas la tot ce gândeau restul.

Vreo trei secunde, în cameră domni o linişte deplină.

Wyller îşi drese glasul.

— Dar vopseaua

neagră?

— Există rugină pe interiorul cojilor de vopsea, aşa că a provenit din aceeaşi sursă, răspunse Bjorn, deconectându-şi laptopul de la proiector. însă vopseaua nu-i chiar atât de veche. O voi analiza în seara asta.

Katrine vedea că ceilalţi nu se gândeau încă la vopsea, rămăseseră tot la sânge.

— Mersi, Bjorn! zise ea, ridicându-se şi uitându-se la ceasul de la mână. OK, legat de raita prin baruri. E finalul programului, ce-ar fi să trimitem acasă persoanele care au copii, iar noi ceilalţi, bietele suflete singuratice, să rămânem şi să ne împărţim în echipe?

Niciun răspuns, n-a râs nimeni, nici măcar n-au zâmbit.
— OK, atunci aşa facem,

adăugă Katrine.

Auzea cât de obosită era. Şi-şi lăsă oboseala deoparte. Pentru că începea să o sâcâie senzaţia că ăsta era doar începutul. Dantură din fier şi nicio urmă de ADN. Jumătate de litru de sânge lipsă.

Zgomot de scârţâit de scaune.

îşi strânse hârtiile, ridică privirea şi văzu că Bjorn dispărea pe uşă. Recunoscu bizarul sentiment de uşurare, de vinovăţie şi dispreţ de sine. Şi i se păru... greşit.

5. Joi seară şi noapte

Mehmet Kalak se uita la cele două persoane din faţa sa. Femeia avea un chip atrăgător, o expresie intensă în privire, haine mulate, de hipsteriţă, şi un trup atât de bine

proporţionat, încât nu i se părea deloc improbabil ca ea să-l fi ales pe tânărul superb care probabil că era cu vreo zece ani mai tânăr. Erau exact tipul de clienţi pe care-i căuta, motiv pentru care le oferise un surâs extrageneros când intraseră pe uşa barului Jealousy.

— Ce crezi? spuse femeia cu un accent de Bergen.

Mehmet abia reuşi să-i vadă numele de familie pe legitimaţie. Bratt.

Barmanul îşi coborî iar privirea spre poza pe care o puseseră pe bar, în faţa lui.

— Da, răspunse el.

— Da?

— Da, a fost aici. Aseară.

— Eşti sigur?

— A stat exact unde staţi voi acum.

— Aici? Singură? Mehmet vedea bine că femeia încerca să-şi ascundă entuziasmul. De ce oare se mai sinchiseau oamenii? Ce pericol era dacă trădai cum te simţi cu adevărat? Nu era deosebit de încântat că-şi turna singurul client fidel, dar aveau legitimaţii de poliţie.

— A fost cu un tip care trece adesea pe-aici. Ce s-a întâmplat?

— Tu nu citeşti ziarele? întrebă cu un glas ascuţit colegul femeii.

— Nu, prefer ceva cu ştiri, răspunse

Mehmet.

Bratt zâmbi.

— A fost găsită moartă în această dimineaţă. Povesteşte-ne despre bărbat! Ce făceau?

Mehmet avu brusc senzaţia că cineva îi turnase în cap o găleată plină cu apă rece ca gheaţa. Omorâtă? Femeia care stătuse în faţa lui cu nici 24 de ore în urmă era acum un cadavru? Reuşi să se adune. Şi se simţi ruşinat de gândul care-i veni automat în minte: dacă barul era pomenit în ziare, ar fi bine sau rău pentru afacerea sa? La urma urmei, exista o limită a proastei reputaţii.

— O întâlnire pe Tinder. Tipul se întâlneşte de obicei aici cu perechile sale. îşi spune Geir.

— îşi spune?

— Aş spune că e numele său adevărat.

— Plăteşte cu cârdul?

— Da.

Femeia dădu din cap spre casa de marcat.

— Crezi că ai putea găsi chitanţa lui pentru plata de aseară?

— Ar fi posibil, da, rosti Mehmet zâmbind trist.

— Au plecat împreună?

— Categoric nu.
— Adică?
— Adică Geir şi-a ales o ţintă net superioară, ca de obicei. A fost practic abandonat înainte să

apuc măcar să le torn băuturile. Apropo de asta, vă pot oferi ceva...?

— Nu, mersi! Suntem în timpul serviciului. Deci a plecat singură? insistă Bratt.

— Da.

— Şi n-ai văzut pe nimeni care s-o urmeze?

Mehmet clătină din cap, apoi scoase două pahare şi alese o sticlă cu suc de mere.

— Din partea casei, proaspăt stoarse, recoltă locală. Reveniţi în altă seară şi beţi o bere, tot din partea casei. Prima e gratis, să ştiţi. Acelaşi lucru e valabil şi dacă aduceţi colegi de serviciu. Vă place muzica?

— Da, răspunse poliţistul blond. U2 sunt...

— Nu, i-o reteză Bratt. Ai auzit cumva dacă femeia a spus ceva ce crezi că ne-ar putea

interesa?

— Nu. De fapt, acum, că spui, a pomenit totuşi de un hărţuitor.

Mehmet ridică privirea de la pahare şi adăugă:

— Muzica era în surdină şi ea vorbea tare.

— înţeleg. A mai fost cineva aici care să pară interesat de ea?

Mehmet clătină din cap.

— A fost o seară cu puţini clienţi.

— Ca în seara asta, adică?

Mehmet ridică din umeri.

— Ceilalţi doi clienţi care au fost aici plecaseră deja când a ieşit Geir.

— Deci n-ar trebui să fie greu să facem rost

şi de detaliile lor bancare?

— Unul dintre ei a plătit cash, îmi amintesc bine. Celălalt n-a cumpărat nimic.

— Bun! Şi tu unde ai fost între orele 23:00 şi 1:00?

— Eu? Aici. Apoi, acasă.

— Cineva care poate să ne confirme, aşa încât să te eliminăm de la început de pe listă?

— Da. Sau nu.

— Da sau nu?

Mehmet se gândi bine. Un împrumut de la un cămătar şi nişte condamnări anterioare implicate în cazul ăsta ar putea însemna şi mai multe probleme. Ar trebui să se ţină cu dinţii de asta, în caz că urma să aibă nevoie mai târziu.

— Nu. Locuiesc singur.

— Mersi!

Bratt îşi ridică paharul, iar Mehmet crezu iniţial că ea urmează să ţină un toast, însă apoi îşi dădu seama că făcea semn spre casa de marcat.

— Vom gusta din aceste mere locale cât timp tu cauţi, da?

Truls îşi rezolvase rapid partea sa de baruri şi restaurante. Le arătase poza barmanilor şi chelnerilor, apoi plecase imediat mai departe după ce primise răspunsul la care se aştepta, adică „Nu" sau „Nu ştiu". Dacă nu ştii, nu ştii, iar ziua fusese şi-aşa destul de lungă. în plus, mai avea ceva de bifat în agendă.
Truls scrise ultima propoziţie pe tastatură şi mai citi o dată scurtul, dar, în opinia sa, concisul raport.
„Vezi în documentul ataşat lista localurilor autorizate vizitate de

subsemnatul la momentele precizate. Niciun membru al personalului n-a declarat că a văzut-o pe Elise Hermansen în seara crimei.” Apăsă pe Trimitere şi se ridică.

Auzi un bâzâit slab şi văzu apărând o lumină pe ecranul telefonului fix. După numărul de pe ecran, îşi dădu seama că e agentul de serviciu. Ei se ocupau de ponturi şi le trimiteau mai departe doar pe cele considerate relevante. La naiba, acum chiar nu mai avea timp de discuţii. Se putea preface că nu-l văzuse. Dar, pe de altă parte, dacă era un pont, poate că avea să se aleagă cu ceva mai mult dacă-l transmitea mai departe.

Ridică receptorul.

— Berntsen.

— în sfârşit! Nu

răspunde nimeni, unde

sunt toţi?

— Prin baruri.

— N-aveţi o crimă

de...?

— Ce este?

— Avem un tip

care spune că a ieşit cu

Elise Hermansen seara

trecută.

— Fă-mi legătura!

Urmă un clic şi Truls auzi un bărbat care răsufla atât de zgomotos, încât nu putea însemna decât că e îngrozit.

— Agent-şef Berntsen, Investigaţii Criminale. Care-i treaba?

— Mă numesc Geir Solie. Am văzut o poză cu Elise Hermansen pe site-ul VG. Sun pentru că aseară am avut o foarte scurtă întâlnire cu o doamnă care semăna

foarte mult cu ea. Şi care a spus că se numeşte Elise.

Lui Geir Solie îi luă cinci minute să povestească tot despre întâlnirea din barul Jealousy şi cum pornise apoi spre casă, unde ajunsese înainte de miezul nopţii. Truls îşi aminti vag de băieţii care se pişau şi care o văzuseră pe Elise în viaţă la ora 11:30.

— Poate confirma cineva când ai ajuns acasă?

— Datele de logare ale computerului meu. Şi Kari.

— Kari?

— Soţia mea.

— Ai familie?

— Soţie şi câine.

Truls îl auzi clar cum

înghite în sec.

— De ce n-ai sunat mai devreme?

— Abia i-am văzut poza.

Truls făcu o însemnare în timp ce înjura în barbă. Nu era criminalul, ci doar cineva care trebuia tăiat de pe listă, însă asta însemna că tot trebuia să scrie un raport complet, iar acum avea să se facă ora 22:00 înainte să poată scăpa de-aici.

Katrine mergea pe Markveien. îl trimisese acasă pe Anders Wyller, după prima lui zi de muncă. Zâmbi la gândul că tânărul urma să şi-o amintească toată viaţa. Mai întâi la birou, apoi direct la locul unei crime – şi încă una oribilă. Nu genul de crimă banală, vreo

răfuială legată de droguri, pe care lumea s-o uite a doua zi, ci ceea ce Harry numea o crimă aş-fi-putut-fi-eu. Adică uciderea unei aşa-zise persoane obişnuite în împrejurări obişnuite, genul de crimă care duce la o conferinţă de presă cu sala plină şi titluri pe prima pagină în toate ziarele. Pentru că publicului îi este mai uşor să empatizeze cu cineva cunoscut. De aceea un atac terorist la Paris avea parte de mai multă atenţie din partea presei decât unul la Beirut. Iar presa rămânea presă. De aceea comandantul Bellman se străduia să rămână la curent. Pentru că urma să răspundă la întrebări. Nu imediat, însă dacă uciderea unei tinere bine educate, care muncea din greu, nu era rezolvată în următoarele câteva zile, el era nevoit să iasă cu o declaraţie.

Lui Katrine îi lua o jumătate de oră să ajungă la apartamentul ei din Lrogner, însă era în regulă, chiar avea nevoie să-şi limpezească mintea. Şi corpul. îşi scoase telefonul din buzunarul jachetei şi deschise aplicaţia Tinder. Mergea cu un ochi la trotuar şi unul la telefon în timp ce tot dădea poze spre stânga sau spre dreapta.

Ghiciseră corect. Elise Hermansen plecase acasă după o întâlnire stabilită pe Tinder. Bărbatul pe care-l descrisese barmanul părea destul de inofensiv, însă ea ştia din proprie experienţă că unii au ciudata impresie că o tăvăleală scurtă le oferă dreptul să ceară mai mult. O atitudine retrogradă că actul în sine constituia o formă de supunere a femeii care, probabil, putea fi interpretată pur sexual. Dar existau

tot atâtea femei cu atitudini la fel de retrograde, că bărbaţii îşi asumau un soi de obligaţie morală din clipa în care consimţeau să le penetreze. Dar gata cu astea – găsise o potrivire.

Sunt la 10 minute de clubul Nox din Piaţa Solii, scrise ea.

OK, te aştept, veni răspunsul de la Ulrich, ale cărui poză de profil şi descriere îl defineau ca un om dintr-o bucată.

Truls Berntsen se opri şi o privi pe Mona Daa, care se examina cu atenţie.

Acum nu-i mai aducea aminte de un pinguin. Bine, îi aducea de fapt aminte de un pinguin care se strânsese foarte tare cu ceva la mijloc.

Truls simţise o anumită reţinere când îi ceruse fetei de la recepţia

Gain Gym să arunce o privire în jur. Posibil pentru că aceasta nu se lăsase convinsă de ideea că el se gândea să se înscrie acolo şi poate şi pentru că nu-şi doreau ca persoane ca el să le devină clienţi. Pentru că o viaţă întreagă în pielea cuiva care stârnea dezaprobarea celor din jur – adeseori pe bună dreptate, trebuia să recunoască – îl învăţase pe Truls Berntsen să o citească pe cea mai mare parte a chipurilor care-i ieşeau în cale. În orice caz, după ce trecu de maşinăriile care trebuiau să micşoreze abdomene şi funduri, de săli pentru Pilates, pentru pedalat pe biciclete şi de cele cu instructori isterici de aerobic (Truls avea o vagă idee că nu se mai chema aşa), o găsi pe femeie în zona rezervată bărbaţilor. Sala pentru antrenament de forţă. Trăgea de fiare.

Picioarele ei masive şi depărtate tot îl mai duceau cu gândul la un pinguin, însă combinaţia dintre spatele generos şi centura lată de piele care-i strângea talia şi o făcea să se umfle atât deasupra, cât şi dedesubtul ei o făcea să semene mai degrabă cu cifra 8.

Mona Daa scoase un răcnet aspru, aproape înspăimântător, când îşi îndreptă spinarea şi se încordă în timp ce se uita la propria faţă roşie în oglindă. Greutăţile zdrăngăniră când le săltă de pe podea. Bara nu se îndoi aşa de mult cum văzuse el la televizor, dar înţelese privind că e grea la cei doi pakistanezi ce făceau tracţiuni gemând, pentru a-şi defini bicepşii pe măsura jalnicelor lor tatuaje de găşti. Hristoase, ce-i mai ura! Hristoase, ce-l mai urau şi ei!

Coborî greutăţile. Scoase încă un răcnet când le ridică iar. Jos. Sus. De patru ori.

Rămase apoi cu picioarele tremurânde. Zâmbi la fel ca nebuna aia din Lier când avea orgasm. Dacă n-ar fi fost atât de grasă şi atât de departe, poate că ar fi ieşit ceva din relaţia lor. Ea spusese că-i dăduse papucii pentru că începuse să-l placă. Şi că o dată pe săptămână nu era de ajuns. Atunci fusese uşurat, însă tot se mai trezea uneori gândindu-se la ea. Nu cum se gândea la Ulla, fireşte, dar şi ea fusese drăguţă, fără îndoială.

Mona Daa îl zări în

oglindă şi-şi scoase

căştile.

— Berntsen?

Credeam că aveţi şi voi

sală de fitness la sediul

poliţiei.

— Avem,

răspunse el apropiindu-

se.

Le aruncă pakistanezilor o privire de genul sunt-poliţist-deci-căraţi-vă, însă nu părură să-l înţeleagă. Poate că se înşelase în privinţa lor. în ultima vreme, pe unii ca ei îi vedeai şi la Academia de Poliţie.

— Ce te-aduce pe-aici?

Femeia îşi slăbi centura şi Truls nu se putu abţine să se uite dacă ea avea să se dezumfle la loc în forma de pinguin.

— M-am gândit că ne-am putea ajuta reciproc.

— Cu ce anume?

Mona se lăsă pe vine în faţa halterelor şi desfăcu piuliţele care le ţineau prinse de fiecare parte.

Se lăsă şi el pe vine alături de ea şi-şi coborî glasul.

— Spuneai că plătiţi bine pentru ponturi.

— Chiar plătim. Ce-ai aflat? replică ea, dar fără să-şi coboare vocea.

— Va costa 50 000.

Mona Daa izbucni în râs.

— Berntsen, plătim bine, dar nici chiar aşa. 10 000 e maximum. Şi atunci când primim o bucată deosebit de suculentă.

Truls încuviinţă în timp ce-şi umezea buzele.

— Asta nu-i o bucată suculentă.

— Ce-ai spus?

Truls vorbi ceva mai tare:

— Am spus: asta

nu-i o bucată suculentă.

— Atunci, ce e?

— O cină cu trei

feluri de mâncare.

— N-ai să vezi! ţipă Katrine ca să se facă auzită în hărmălaie şi apoi sorbi din paharul cu White Russian. Am partener şi e acasă. Unde stai?

— Pe Gyldenloves gate. Dar n-am nimic de băut şi-i ditamai dezastrul, plus că...

— Aşternuturi

curate?

Ulrich ridică din umeri.

— Schimbi

aşternuturile cât fac eu

duş. Am venit direct de la

muncă.

— Cu ce te...?

— Să spunem doar că tot ce trebuie să ştii despre serviciul meu e că mâine-dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme, aşa că ce-ar fi să...?

Dădu din cap spre uşă.

— Bine, dar poate ar trebui să terminăm mai întâi de băut?

Katrine se uită la cocktail. Singurul motiv pentru care începuse să bea White Russian era pentru că Jeff Bridges îl bea în Marele Lebowski.

— Depinde,

răspunse ea.

— De ce?

— De ce efect are

alcoolul... asupra ta.

Ulrich zâmbi.

— încerci să-mi provoci angoasă asupra prestaţiei, Katrine?

Se înfioră când îşi auzi numele pronunţat de gura acestui străin.

— Atunci, simţi angoasă din pricina prestaţiei, Ul-rich?

— Nu, rânji el. Dar ştii cât costă băuturile astea?

Acum zâmbi ea. Ulrich era OK. Destul de slab. Acesta era primul şi de fapt singurul detaliu pe care îl căuta la un profil. Greutatea. Şi înălţimea. Le putea calcula indicele de masă corporală la fel de repede pe cât calcula şansele un jucător de poker. 26,5 era în regulă. înainte de a-l

cunoaşte pe Bjorn, n-ar fi crezut niciodată că o să accepte pe cineva cu peste 25.

— Trebuie să merg la toaletă. Uite tichetul meu de la garderobă, geacă neagră de piele, aşteaptă-mă la uşă!

Katrine se ridică şi se îndepărtă, presupunând că îi verifica ceea ce oamenii de unde venea ea numeau cur – era prima lui ocazie de-a o vedea de la spate. Şi ştia că el o să fie fericit.

Partea din spate a barului era şi mai aglomerată, aşa că trebui să dea din coate ca să-şi facă loc, dat fiind că „Scuzaţi-mă!" nu avea efectul „Sesam-deschide- te!" pe care îl avea în ceea ce ea considera părţile mai civilizate ale lumii. în Bergen, de exemplu. Şi pesemne că fusese înghesuită mai tare decât îşi închipuise între trupuri

transpirate, căci dintr-odată nu mai putea respira. Se eliberă, iar senzaţia de ameţeală de la lipsa de oxigen dispăru după câţiva paşi.

Pe holul din spatele acelui loc dădu peste obişnuita coadă la toaleta femeilor şi absolut nicio persoană la cea a bărbaţilor. Se uită iar la ceas. Inspector-şef. Voia să meargă la muncă la prima oră a dimineţii. La dracu' cu toate! Smuci de uşa toaletei bărbaţilor, intră şi trecu de şirul de pisoare, neobservată de cei doi bărbaţi din faţa lor, apoi se încuie într-o cabină. Prietenele ei spuneau mereu că n-ar pune vreodată piciorul într-o toaletă pentru bărbaţi, fiindcă sunt mult mai murdare decât ale doamnelor. Katrine ştia că nu-i aşa.

îşi trăsese deja pantalonii în jos şi se aşeza pe toaletă când

auzi o bătaie precaută în uşă. I se păru ciudat – din afară ar fi trebuit să fie evident că e o cabină ocupată şi, dacă aveai impresia că e goală, de ce să mai baţi? Coborî privirea. în spaţiul gol dintre uşă şi podea văzu vârfurile ascuţite ale unei cizme din piele de şarpe. Se gândi că probabil cineva o văzuse intrând în toaleta bărbaţilor şi o urmase ca să vadă dacă nu cumva era genul mai aventuros.

— Dis..., începu ea, însă partea cu „pari” de la final dispăru din lipsă de aer.
Oare i se făcea rău? O singură zi la conducerea a ceea ce ştia deja că avea să devină un caz foarte important de crimă o transformase într-o epavă care nici nu mai putea să respire? Hrist...

Auzi cum se deschide uşa toaletei bărbaţilor şi intră

doi tineri cu glasuri subţirele.

— E, gen, al dracului de aiurea, omule!

— Total aiurea!

Cizmele ascuţite dispărură de sub uşă. Katrine ascultă mai departe, dar nu mai auzi paşi. îşi termină treaba, apoi deschise uşa şi se duse la lavoare. Discuţia celor doi tineri de la pisoare se curmă abrupt când ea dădu drumul la robinet.

— Ce cauţi aici?

întrebă unul dintre ei.

— Mă piş şi mă

spăl pe mâini. încercaţi

s-o faceţi şi voi în

aceeaşi ordine! îşi

scutură mâinile şi ieşi

afară.
Ulrich o aştepta la uşă. Cum stătea acolo

ţinându-i geaca, îi amintea de un câine ce dă din coadă cu un băţ în gură. Alungă imaginea asta.

* * *

Truls conducea spre casă. Porni radioul chiar când Motorhead cânta o melodie despre care crezuse mereu că se numeşte Ace of Space, până ce Mikael strigase în gura mare la o petrecere din liceu: „Beavis crede că Lemmy cântă Ace of... Space!" încă mai auzea hohotele ce acoperiseră cu totul muzica şi vedea sclipirea din minunaţii ochi ai Ullei, care râdea de el.

Era în regulă, oricum Truls considera că Ace of Space era un titlu mai potrivit
decât Ace of Spades.
într-o zi, când Truls îşi

asumase riscul de-a sta la aceeaşi masă cu ceilalţi la cantină, Bjorn Holm tocmai era în mijlocul unei explicaţii – cu ridicolul său dialect de Toten – cum că ar fi fost mai poetic dacă Lemmy ar fi trăit până la 72 de ani. Când Truls întrebase de ce, Bjorn replicase: „Şapte şi doi, doi şi şapte, corect? Morrison, Hendrix, Joplin, Cobain, Winehouse, toată gaşca".

Truls încuviinţase abia după ceilalţi. Tot nu ştia ce voise să spună. Doar că se simţise exclus.

Exclus sau nu, în seara asta devenise mai bogat cu 30 000 de coroane decât blestematul de Bjorn Holm şi toţi amicii lui care-l aprobaseră la cantină.

Mona se luminase toată când Truls îi povestise despre dinţii sau dantura de fier, cum se exprimase Holm. îşi sunase redactorul-şef

şi-l convinsese că aveau de-a face exact cu ceea ce spusese Truls: o cină cu trei feluri de mâncare. Aperitivul îl reprezentase faptul că Elise Hermansen fusese la o întâlnire stabilită pe Tinder. Felul principal: ucigaşul se afla deja în apartamentul ei când femeia ajunsese acasă. Iar desertul fusese că acesta o omorâse muşcând-o de gât cu nişte dinţi din fier. 10 000 de coroane pentru fiecare fel. 30, trei şi zero, zero şi trei, nu?

— Ace of space, ace of space! răcniră Truls şi Lemmy la unison.

— Nu se poate, spuse Katrine, trăgându-şi pantalonii la loc. Dacă nu ai prezervativ, poţi s-o laşi baltă.

— Dar m-am verificat acum două săptămâni, pe cuvânt! protestă Ulrich,

ridicându-se în capul oaselor în pat.

— Poate ţi-o

merge cu altcineva...

Katrine trebui să inspire

adânc înainte să se

încheie la pantaloni.

— în fine, e greu

de crezut că asta nu m-ar

putea lăsa gravidă.

— Tu nu foloseşti

nimic, fată?

Fată? Ah, îi plăcea de Ulrich. Nu de asta era vorba... Dumnezeu ştie ce era.

Se duse în hol şi-şi încălţă pantofii. Fusese atentă unde îşi pusese geaca de piele şi verificase dacă pe dinăuntru uşa avea o încuietoare normală. Da, se pricepea să-şi organizeze evadarea. Ieşi pe uşă şi porni pe scări în jos. Când ieşi pe Gyldenloves, aerul

proaspăt de toamnă avea gust de libertate şi de senzaţia că tocmai scăpase la mustaţă. începu să râdă. Alese cărarea care şerpuia printre copacii din mijlocul străzii largi şi pustii. Dumnezeule, ce prostie! Dar dacă era chiar atât de pricepută la evadări, dacă deja se asigurase că are o cale de scăpare când ea şi Bjorn se mutaseră împreună, de ce nu-şi pusese încă de-atunci un sterilei sau măcar să apeleze la pastile? îşi amintea discuţia în timpul căreia îi explicase lui Bjorn că psihicul ei deja fragil nu avea nevoie de schimbările de dispoziţie care erau consecinţa inevitabilă a acelui gen de manipulare hormonală. Şi chiar aşa era: încetase să mai ia pastile după ce se mutase cu Bjorn. Gândurile îi fură întrerupte când îi sună telefonul, chitara din

deschiderea piesei O My Soul a trupei Big Star, instalat de Bjorn, fireşte, care îi explicase îndelung importanţa uitatei trupe sudiste din anii 1970 şi se plânsese că documentarul Netflix îi furase practic misiunea de-o viaţă: „Futu-i! Jumătate din plăcerea dată de trupele secrete este faptul că sunt secrete!” Clar nu existau şanse ca el să se maturizeze vreodată.

Răspunse la telefon:

— Da, Gunnar.

— Omorâtă cu

dinţi din fier?

Şeful ei, altminteri foarte

placid, părea supărat.

— Poftim?

— Asta e povestea centrală pe site-ul VG. Spune că ucigaşul se afla deja în apartamentul lui Elise Hermansen şi că i-a

muşcat artera carotidă. Dintr-o sursă de încredere din cadrul poliţiei.

— Ce?

— Bellman m-a sunat deja. E... care-i expresia cea mai potrivită? Furibund.

Katrine se opri brusc. încercă să se gândească.

— în primul rând, nu ştim că el se afla deja acolo şi nu ştim nici că a muşcat- o sau că a fost un el.

— Atunci, o sursă nu chiar de încredere din poliţie! Chiar nu dau doi bani pe asta! Trebuie să-i dăm de cap. Cine-i sursa?

— Habar n-am, dar ce ştiu e că VG va proteja din principiu identitatea sursei sale.

— La dracu’ cu principiile – ei vor să-şi protejeze sursa ca să primească în continuare informaţii din interior. Trebuie să eliminăm sursa, Bratt.

Katrine îşi recăpătase concentrarea.

— Deci Bellman îşi face griji că sursa din poliţie ar putea afecta ancheta?

— îşi face griji că va da rău pentru toată poliţia.

— La asta m-am gândit şi eu.

— La ce anume?

— Ştii la ce, doar şi tu te-ai gândit la fel.

— Mâine-

dimineaţă la prima oră ne

ocupăm de asta, rosti

Hagen.
Katrine Bratt puse
telefonul în buzunarul
gecii şi privi în faţă pe
cărare. Una dintre
umbre se mişcase.
Probabil doar o adiere
prin copaci.

O clipă se gândi să
traverseze strada către
trotuarul luminat,
înainte de-a se hotărî să
continue totuşi, dar cu
paşi grăbiţi.

Mikael Bellman stătea la
fereastra din living. Din
casa lor din Hoyenhall
vedea întregul centru
al oraşului Oslo şi tot
ce se întindea pe
dealurile scunde de
după Holmenkollen. Iar
în seara asta oraşul
scânteia ca diamantul
în lumina lunii.
Diamantul lui.

Copiii dormeau deja

buştean. Oraşul dormea relativ la fel.

— Ce este? întrebă Ulla, ridicându-şi privirea din carte.

— Crima cea mai recentă – trebuie rezolvată.

— Toate crimele trebuie rezolvate, nu?

— Asta de acum e un caz important.

— E doar o singură femeie.

— Nu-i vorba de asta.

— E din cauză că VG şi-a băgat nasul prea tare?

Simţi urma de ironie din glasul ei, dar nu-l deranjă. Soţia lui se liniştise, revenise la sentimente mai bune. Pentru că, în adâncul sufletului, Ulla îşi ştia locul. Şi nici nu era genul care să caute ceartă. Ce-i plăcea cel mai mult era să aibă grijă de familie, să se ocupe de copii şi să-şi citească liniştită cărţile. Aşadar, critica tăcută din tonul ei nu cerea cu adevărat un răspuns. Şi oricum ei i-ar fi fost greu să înţeleagă – pentru ca lumea să-şi amintească de tine ca de un rege măreţ, ai două opţiuni. Eşti rege într-o perioadă propice, având norocul să domneşti în timpul unor ani de prosperitate. Ori eşti regele care conduce ţara într-o perioadă de criză. Iar dacă nu-i o perioadă de criză, te poţi preface, porneşti un război şi arăţi în ce criză s-ar adânci ţara

dacă n-ar fi războiul şi ai grijă ca lucrurile să devină cu adevărat groaznice. Nu mai contează că e doar un război minor, important e să-l câştigi. Mikael Bellman optase pentru a doua variantă când ieşise în faţa presei şi a Consiliului Municipal, exagerând numărul infracţiunilor comise de imigranţii din ţările baltice şi România şi făcând previziuni sumbre pentru viitor. Şi i se acordaseră resurse în plus ca să câştige un război care era de fapt minor, deşi foarte important pentru presă. Iar cu cifrele pe care le comunicase 12 luni mai târziu, fusese în stare, deşi indirect, să se declare învingătorul absolut. însă acest nou caz de crimă nu era condus de el, iar Bellman ştia că nu mai era un război minor, judecând după importanţa acordată de VG. Pentru că toţi

dansau după cum le cânta presa. îşi amintea de alunecarea de teren din Svalbard, care dusese la moartea a două persoane şi distrugerea multor case. Câteva luni mai târziu, în Nedre Eiker avusese loc un incendiu în urma căruia muriseră trei persoane şi fuseseră distruse mult mai multe case. Povestea aceasta primise aceeaşi atenţie modestă care li se acordă de obicei incendiilor domestice şi accidentelor din trafic. însă o alunecare de teren de pe o insulă îndepărtată era o poveste mult mai interesantă pentru presă, exact ca aceste fălci din fier, ceea ce însemna că presa trecuse imediat la acţiune, de parcă ar fi fost un dezastru naţional. Şi premierul – care sărea ori de câte ori îi spunea presa să sară – se adresase naţiunii într-o

transmisiune în direct. Iar telespectatorii şi locuitorii din Nedre Eiker se puteau întreba foarte bine unde fusese ea când lor le arseseră casele. Mikael Bellman ştia unde se aflase. Ea şi consilierii săi stăteau, ca de obicei, cu urechile ciulite la micile cutremure din presă. Dar nu existase niciunul.

însă acum el simţea cum se zguduie pământul

Tocmai când el, comandant victorios al poliţiei, avea şansa de-a accede pe coridoarele puterii – situaţia începea să se transforme într-un război pe care nu-şi permitea să-l piardă. Trebuia să pună mai presus de orice această crimă, ca şi cum ar fi fost vorba de un adevărat val de omoruri, pur şi simplu pentru că Elise Hermansen fusese o femeie de 30 de ani, bogată, bine educată şi

norvegiană get-beget, dar şi pentru că arma crimei nu fusese o rangă, un cuţit sau un pistol, ci nişte dinţi din fier.

De aceea se simţea obligat să ia decizia pe care chiar nu voia s-o ia. Din toate aceste motive. însă nu avea cum să evite.

Trebuia să-l cheme înapoi.

6. Vineri dimineaţă

Harry se trezi. Ecoul visului, un ţipăt, se stinse. îşi aprinse o ţigară, meditând. Se gândea ce fel de trezire era asta. Teoretic, existau cinci genuri. Prima era trezirea pentru muncă. O bună bucată de timp fusese cel mai plăcut gen de trezire. Când se putea apuca direct de cazul pe care-l ancheta. Uneori somnul şi visele îl ajutaseră cumva, pe

atunci putea să rămână întins în pat şi să reflecteze la ce-i dezvăluiseră, bucată cu bucată, din acea nouă perspectivă. Dacă avea noroc, era în stare să înhaţe un fragment din ceva nou, să vadă o frântură din partea întunecată a lunii. Nu pentru că se mişcase luna, ci pentru că o făcuse el.

Al doilea gen era trezirea de unul singur. Aceasta era caracterizată de o percepţie a faptului că era singur în pat, singur în viaţă, singur pe lume; uneori îl umplea de o dulce senzaţie de libertate, alteori de o melancolie care putea fi numită probabil singurătate, însă care era, posibil, doar o frântură din ceea ce era de fapt viaţa unei persoane: o călătorie de la momentul în care era ataşată de cordonul ombilical până la moartea care ne despărţea în final de toţi şi toate. Doar o clipită înainte ca

mecanismele de apărare şi iluziile consolatoare să-şi reocupe locul, ca să putem înfrunta viaţa în toată gloria ei falsă.

Mai era şi trezirea ca stăpânit de angoasă. Asta se întâmpla de obicei dacă fusese beat mai mult de trei zile la rând. Existau diferite grade ale angoasei, însă mereu era acolo de la început. Era greu de identificat un pericol sau o ameninţare externă palpabilă, fiind mai degrabă o senzaţie de panică de-a fi complet treaz, de-a fi viu, de-a fi prezent. însă din când în când mai simţea şi o ameninţare din interior. O teamă de-a nu mai simţi niciodată frică. De-a deveni complet şi irevocabil nebun.

Al patrulea semăna cu trezirea ca stăpânit de angoasă: mai-există-şi-alţii-aici- care-se-trezesc. Asta îi făcea mintea să pornească în două direcţii. Una
înapoi: cum naiba de s-a întâmplat aşa ceva?

Una înainte: cum voi scăpa de- aici? Uneori acest impuls de luptă-sau-fugi se potolea, însă mereu revenea mai târziu şi, prin urmare, ajungea să nu se încadreze în momentul trezirii.

Şi mai era şi-al cincilea. Care pentru Harry Hole era un nou tip de trezire. Trezirea când eşti plin de mulţumire. La început fusese surprins că e posibil să se trezească fericit, aşa că începuse imediat să analizeze toţi parametrii, să afle în ce anume consta această „fericire” şi dacă nu cumva era doar vreun ecou al unui vis minunat, dar prostesc. însă în noaptea aceea nu avusese niciun vis plăcut, iar ecoul ţipătului venise de la demon, de la chipul de pe retina sa care-i aparţinea ucigaşului care scăpase. Chiar şi aşa, Harry se trezise tot fericit. Nu-i aşa? Ba da.

Iar când genul acest de trezire se repetase dimineaţă după dimineaţă, el începuse să se obişnuiască cu ideea că era posibil să fi devenit un om relativ mulţumit, care găsise fericirea spre 50 de ani şi care chiar părea capabil să se agaţe de acest teritoriu nou descoperit.

Motivul principal se afla la mai puţin de un braţ distanţă şi respira liniştit şi egal. Părul ei era împrăştiat pe pernă ca razele unui soare negru ca pana corbului.

Ce era fericirea? Harry citise un articol legat de cercetarea fericirii care arătase că dacă iei fericirea din sânge, nivelul de serotonină, ca punct de pornire, atunci există relativ puţini factori externi care să-l reducă sau să-l crească. Poţi pierde un picior, poţi descoperi că eşti infertil sau ţi se poate face casa scrum. Nivelul tău de

serotonină se prăbuşeşte la început, însă după şase luni eşti cam la fel de fericit sau de nefericit ca la început. Acelaşi lucru e valabil şi dacă îţi cumperi o casă mai mare sau o maşină mai scumpă.

însă cercetătorii descoperiseră că există lucruri mai importante ca să te simţi fericit. Unul dintre cele mai importante este un mariaj liniştit.

Şi asta avea el acum. Părea atât de banal, încât uneori nu se putea abţine să zâmbească în momentele în care îşi spunea sieşi sau puţinilor – foarte rar – oameni pe care îi numea prieteni şi pe care totuşi abia îi vedea: „Eu şi soţia mea suntem foarte fericiţi împreună”.

Da, el îşi controla propria fericire. Dacă ar fi putut, ar fi fost mai mult decât fericit să-şi

decupeze ultimii trei ani care se scurseseră de la nuntă şi să retrăiască la nesfârşit acele zile. Dar evident că asta nu reprezenta o opţiune şi poate că era cauza minusculei urme de angoasă pe care încă o simţea? Că timpul nu putea fi oprit, că se întâmplau lucruri, că viaţa e ca fumul de ţigară, mişcându-se chiar şi-n cele mai etanşe încăperi, schimbându-se în cele mai neprevăzute feluri. Şi, dat fiind că acum totul era perfect, orice schimbare nu putea fi decât în rău. Da, asta era. Fericirea era ca umblatul pe gheaţă subţire, mai bine să spargi gheaţa, să înoţi în apă rece, să îngheţi şi să te căznești să ieşi afară decât să aştepţi până te vei scufunda. De aceea începuse să se disciplineze, să se trezească mai devreme decât trebuia. Ca astăzi, când cursul său despre investigarea crimelor nu începea mai devreme de

ora 11:00. Să se trezească doar pentru a avea timp să stea întins şi să simtă această bizară fericire, cât mai dura. Alungă imaginea bărbatului care scăpase. Nu mai era responsabilitatea lui Harry. Nu mai era terenul de vânătoare al lui Harry. Iar bărbatul cu chip de demon îi apărea tot mai puţin şi mai rar în vise.

Harry se strecură din pat cât mai silenţios posibil, chiar dacă respiraţia ei nu mai era la fel de regulată şi îl făcea să creadă că doar se prefăcea că încă doarme, fiindcă nu voia să strice lucrurile. îşi trase o pereche de pantaloni şi coborî la parter, unde puse capsula ei preferată în espresor, apoi adăugă apă şi desfăcu un borcan de cafea instant pentru el. Cumpăra borcane mici, pentru că astfel cafeaua instant desfăcută de curând avea un gust mai bun. Porni fierbătorul, se încălţă cu

o pereche de pantofi şi ieşi pe trepte.

Trase în piept aerul muşcător de toamnă. Nopţile începuseră deja să se răcească aici pe Holmenkollveien, pe dealurile din Besserud. Privi în jos spre oraş şi fiord, unde încă se mai aflau câteva vase ce se zăreau doar ca nişte mici triunghiuri albe pe apa albastră. în două luni, poate doar în câteva săptămâni, avea să cadă prima zăpadă. Dar era în regulă, casa mare, cu pereţii din buşteni maronii, era construită mai degrabă pentru iarnă decât pentru vară.

îşi aprinse a doua ţigară a zilei şi porni în jos pe aleea abruptă de pietriş. Păşea cu grijă, ca să evite să calce pe şireturile dezlegate. Şi-ar fi putut lua o geacă sau măcar un tricou, însă asta era o parte a plăcerii de-a avea o casă caldă în care să se întoarcă: să îngheţe, doar puţin. Se opri la cutia poştală, de

unde scoase un exemplar din Aftenposten.

— Bună dimineaţa, vecine!
Harry nu auzise automobilul Tesla oprindu-se pe aleea asfaltată a vecinei sale. Geamul din dreptul şoferului coborî şi o văzu pe deja impecabilă doamnă blondă Syvertsen. Aceasta era ceea ce Harry – care provenea din estul oraşului şi locuia aici de relativ puţin timp – considera a fi o soţie tipică din Holmenkollen. O casnică, doi copii şi două ajutoare în casă, însă fără niciun plan de-a se angaja undeva, cu toate că statul norvegian investise în ea cinci ani de educaţie superioară. Cu alte cuvinte, ceea ce alţii considerau 0 activitate de plăcere, ea considera un job: să se menţină în formă (Harry nu- 1 vedea decât bluza de trening, însă ştia că pe dedesubt purta deja costumul mulat pentru

sală şi, da, arăta al naibii de bine având în vedere că trecuse bine de 40 de ani), logistică (să organizeze când şi care dintre ajutoare să aibă grijă de copii şi când şi unde să plece familia în vacanţă: casa de lângă Nisa, cabana de schi din Hemsedal sau casa de vacanţă din Sorlandet?) şi socializare (prânz cu prietenii sau mese de seară cu contacte potenţial avantajoase). Iar sarcina ei cea mai importantă fusese deja dusă la îndeplinire: să pună mâna pe un soţ cu destui bani care să-i finanţeze toate aceste aşa-zise joburi.

Aici eşuase Rakel lamentabil. Chiar dacă ea crescuse într-o casă mare de lemn din Besserud, unde copiii erau învăţaţi încă de la o vârstă fragedă să se descurce în societate, şi chiar dacă era suficient de inteligentă şi de atrăgătoare ca să pună mâna pe oricine şi-ar fi dorit, ea sfârşise cu un

inspector de poliţie alcoolic şi plătit mizerabil, care în acest moment era un lector abstinent la Academia de Poliţie, cu un salariu şi mai mizerabil.

— Ar trebui să renunţi la fumat, atât îţi zic. La ce sală mergi? zise fru Syvertsen, urmărindu-l cu atenţie.

— La cea din subsol, răspunse Harry.

— Ţi-ai construit o sală acolo? Cine ţi-e antrenor?

— Eu însumi, zise Harry, care trase un fum prelung şi se uită la propria reflexie în luneta haionului maşinii.

Zvelt, dar nu la fel de scheletic ca în urmă cu câţiva ani. Trei kilograme de muşchi în plus. Trei kilograme de zile fără stres. Şi un stil de viaţă mai sănătos. însă chipul care îl privea înapoi când se uita în oglindă era martor că
nu aşa stătuseră lucrurile. Delta de

firişoare roşii din albul ochilor şi de pe faţă trăda un trecut înecat în alcool, haos, lipsă de somn şi alte obiceiuri proaste. Cicatricea care se întindea de la o ureche şi până-n colţul gurii era indiciul disperării şi al lipsei de control. Iar faptul că acum ţinea ţigara între arătător şi inelar şi că nu mai avea degetul mijlociu era încă o dovadă a fărădelegii şi distrugerii care-i erau înscrise în sânge şi-n carne.

Coborî privirea la ziar. Văzu cuvântul „crimă” pe sul. Pentru o clipă, ecoul ţipătului se întoarse.

— Mă tot gândeam şi eu să-mi construiesc propria sală, continuă fru Syvertsen. De ce nu treci pe la noi într-o dimineaţă săptămâna viitoare, să-mi dai nişte sfaturi?

— Un covoraş, nişte greutăţi şi o bară de care să te agăţi, ăsta e sfatul meu. ***Fru Syvertsen afişă un zâmbet larg. încuviinţă ca şi cum ar fi înţeles.***

— O zi plăcută, Harry!

Automobilul Tesla porni foşnind mai departe, iar el se întoarse spre locul pe care îl numea acasă.

Când ajunse la umbra brazilor enormi, se opri şi privi casa. Era solidă. Nu indestructibilă, căci nimic nu era indestructibil, însă ar fi fost nevoie de ceva efort. Uşa grea din lemn de stejar avea trei încuietori, iar la ferestre erau zăbrele de fier. Herr Syvertsen se plânsese, spunând că o casă atât de

fortificată arăta ca o locuinţă din Johannesburg şi că făcea să pară că zona lor sigură e de fapt periculoasă şi scade valoarea proprietăţilor. Tatăl lui Rakel instalase zăbrelele imediat după război. Activitatea lui Harry ca poliţist la Omucideri îi pusese pe Rakel şi pe fiul ei Oleg în pericol. Oleg crescuse de atunci. Se mutase de-acasă, acum locuia cu iubita şi se înscrisese la Academia de Poliţie. Aşadar, de Rakel depindea când aveau să fie îndepărtate zăbrelele. Pentru că nu mai aveau nevoie de ele. Harry era acum un simplu profesor prost plătit.

— Ah, break-fuss, murmură Rakel cu un zâmbet în timp ce căsca exagerat şi se ridica în capul oaselor în pat.

Harry aşeză tava în faţa ei.

Break-fuss era expresia lor pentru ora petrecută în pat în fiecare vineri dimineaţă, când el începea mai târziu şi ea avea ziua liberă de la jobul de jurist la Ministerul de Externe. Se strecură şi el sub aşternuturi şi, ca de obicei, îi întinse paginile din Aftenposten cu ştirile zilei şi sport, în timp ce el le păstră pe cele cu ştiri externe şi cultură. Harry îşi puse ochelarii despre care recunoscuse cu întârziere că îi trebuiau şi se lăsă absorbit de o recenzie a celui mai recent album al lui Sufjan Steven, în timp ce se gândea la invitaţia lui Oleg la un concert Sleater-Kinney, săptămâna următoare. Rock enervant, uşor isteric, exact aşa cum îi plăcea lui Harry. Oleg prefera de fapt chestii mai dure, ceea ce-l făcea pe Harry să aprecieze şi mai mult gestul tânărului.

— Ceva nou? întrebă Harry în timp ce dădea pagina.

Ştia că ea citea acum despre crima pe care o zărise pe prima pagină, însă mai ştia şi că Rakel n-avea de gând să-i dea detalii. Una dintre înţelegerile lor tacite.

— Peste 30% dintre utilizatorii Tinder americani sunt căsătoriţi. însă Tinder neagă acest lucru. La tine?

— Se pare că noul album Father John Misty e cam slab. Ori asta, ori pur şi simplu recenzentul a îmbătrânit şi a devenit mai morocănos. Bănuiesc că ultima variantă. Are recenzii bune în Mojo şi Uncut.

— Harry?

— Eu prefer tânăr şi morocănos. Apoi să devină încet, dar sigur mai suportabil odată cu vârsta. Ca mine. Tu nu crezi la fel?

— Ai fi gelos dacă aş intra pe Tinder?

— Nu.

— Nu?
Observă că ea stătea acum şi mai dreaptă în pat.

— De ce nu?

— Presupun că pur şi simplu sunt lipsit de imaginaţie. Sunt prost şi crede-mă că sunt mai mult decât de ajuns pentru tine. Să fii prost nu e chiar aiurea, să ştii.

Femeia oftă.

— Tu nu devii

niciodată gelos?

Harry mai dădu o pagină.

— Ba devin gelos, dar Stâle Aune mi-a oferit recent o mulţime de metode de-a încerca să minimizez asta, scumpa mea. Chiar astăzi e invitat să le ofere studenţilor mei un discurs despre gelozia morbidă.

— Harry?

El îşi dădea seama după

tonul ei că n-avea de gând

să renunţe.

— Să nu începi cu

numele meu, te rog, că

ştii că mă face să mă simt

aiurea.

— Şi ai şi motive, pentru că voiam să te întreb dacă te mai gândeşti şi la altcineva în afară de mine.

— Te gândeşti să

mă întrebi? Sau o faci

chiar acum?

— Te întreb chiar

acum.

— Bine!

Privirea lui se oprise la comandantul Mikael Bellman şi la soţia sa, pozaţi la premiera unui film. Lui Bellman îi

stătea bine cu peticul negru pe care începuse să-l poarte, iar Harry ştia că Bellman ştie. Tânărul comandant al poliţiei declarase că presa şi filmele cu crime precum cel la care urma să meargă creau o falsă imagine a capitalei şi că în timpul mandatului său oraşul era mai sigur ca oricând. Riscul statistic să se sinucidă cineva era mult mai mare decât să fie ucis de altcineva.

— Aşadar, tu te gândeşti şi la alte femei? zise Rakel, iar el o simţi trăgându- se mai aproape.

— Da, răspunse Harry, înăbuşindu-şi un căscat.

— Tot timpul?

Harry ridică ochii din ziar. Privi fix în faţă, încruntându-se. Şi gândindu-se la întrebare.

— Nu, nu tot timpul.

Reluă lectura. Noul Muzeu Munch şi Biblioteca Publică începeau să prindă formă lângă Operă. într-o ţară de pescari şi fermieri, care petrecuse ultimele două secole trimiţându-şi orice elemente deviante cu pretenţii artistice la Copenhaga şi prin Europa, capitala avea să semene în curând cu un oraş al culturii. Cine şi-ar fi închipuit? Mai degrabă: cine îşi închipuia cu adevărat?

— Dacă ai putea alege, dacă n-ar avea absolut nicio consecinţă, ai prefera să petreci noaptea cu mine sau cu una dintre femeile visurilor tale? îl tachină Rakel jucăuşă.

— Tu n-ai o

programare la doctor?

— Doar o noapte.

Fără consecinţe.

— încerci să mă

faci să spun că tu eşti

femeia visurilor mele?

— Haide!

— Va trebui să mă

ajuţi cu nişte sugestii.

— Audrey

Hepburn?

— Necrofilie?

— Harry, nu
încerca să te fofilezi!

— Bine!
Bănuiesc că ai sugerat
o femeie moartă pentru
că presupui c-o să cred
că-ţi va suna mai puţin
a ameninţare o femeie
cu care n-aş putea
petrece noaptea la
modul real. Dar în
regulă, mulţumită
ajutorului manipulator
şi pentru Mic-dejun la
Tiffany, răspunsul meu
este un tare şi limpede
„da”.

Rakel scoase un mic ţipăt
pe jumătate înăbuşit.

— în cazul ăsta,

de ce nu o faci pur şi simplu? De ce să n-ai o aventură?

— în primul rând, nici măcar nu ştiu dacă femeia visurilor mele ar spune „da” şi nici nu mă descurc prea bine cu respingerile. Şi-n al doilea rând, pentru că partea cu „fără consecinţe” nu există.

— Chiar aşa?

Harry îşi îndreptă iar atenţia la ziar.

— M-ai putea părăsi. Şi chiar dacă n-o faci, nu te-ai mai uita la mine ca înainte.

— Ai putea păstra secretul.

— N-aş avea energia necesară.

Fostul consilier de la afaceri sociale, Isabelle Skoyen, criticase actualul Consiliu Municipal pentru că nu elaborase preventiv un plan de urgenţă pentru aşa-zisa furtună

tropicală care urma să afecteze, la începutul săptămânii următoare, coasta de vest a ţării cu o forţă pe care Norvegia n-o mai văzuse niciodată. Şi mai neobişnuit era că furtuna urma să lovească Oslo cu o intensitate doar un pic mai scăzută, câteva ore mai târziu. Skoyen pretindea că răspunsul preşedintelui Consiliului („Nu locuim la tropice, nu punem bani deoparte pentru furtuni tropicale”) trăda o aroganţă şi o lipsă de responsabilitate ce friza nebunia. „Evident că el crede că schimbările climatice afectează doar alte ţări”, spusese Skoyen într-o declaraţie ce apărea alături de o poză a sa în postura caracteristică, ce-i dădea de înţeles lui Harry că femeia avea de gând să revină în politică.

— Când spui că n-ai avea energia să păstrezi secretă o

aventură, vrei să spui că „n-ai putea să păstrezi aparenţele”? întrebă Rakel.

— Vreau să spun că „nu mi-aş da osteneala”. Să ţii secrete e obositor. Şi m-aş simţi vinovat.

Dădu pagina. Nu mai erau pagini.

— Să ai conştiinţa vinovată e obositor.

— Obositor pentru tine, cu siguranţă. Dar eu, nu te-ai gândit ce greu mi-ar fi mie?

Harry aruncă o privire la rebus înainte de-a lăsa ziarul pe cuvertură şi a se întoarce spre ea:

— Dacă nu ştii despre aventură, atunci sigur n-ai să simţi nimic, iubita?

Rakel îl prinse de bărbie şi-l ţinu aşa în timp ce cu mâna cealaltă se juca cu sprâncenele lui.

— Dar dacă aş

afla? Sau dacă tu ai afla că m-am culcat cu alt bărbat? Nu te-ai supăra?

El simţi un junghi brusc de durere când ea îi smulse un fir de păr cenuşiu din sprânceană.

— Normal. De

unde şi conştiinţa

vinovată, dacă ar fi

invers, îi dădu drumul

la bărbie.

— Afurisit să fii, Harry, vorbeşti de parcă ai încerca să rezolvi un caz de crimă! Tu chiar nu simţi nimic?

— Afurisit?

Harry schiţă un zâmbet

strâmb şi o privi pe

deasupra ochelarilor.

— Lumea mai

spune „afurisit”?

— Răspunde doar, afuri... of, mă exasperezi!

Harry râse.

— Eu consider că încerc să-ţi răspund la întrebări cât mai sincer posibil. Dar ca s-o fac, trebuie să mă gândesc la ele, să fiu realist. Dacă ar fi să-mi urmez instinctul emoţional iniţial, aş fi spus ce-ai fi vrut să auzi. Te avertizez: nu sunt sincer, ci un nemernic alunecos. Sinceritatea mea e doar o investiţie pe termen lung în propria-mi credibilitate. Pentru că s-ar putea să vină o zi în care chiar va trebui să mint, iar atunci s-ar putea să-mi fie de folos dacă tu ai crede că sunt sincer.

— Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, Harry! Spui de fapt că ai fi un ticălos adulter dacă n-ar fi aşa o mare bătaie de cap?

— Aşa se pare.

Rakel îl lovi în joacă, apoi îşi coborî picioarele din pat şi

porni târşâindu-şi papucii, în timp ce pufnea ironic.

Harry o auzi iar pufnind

când ajunse pe scări.

— Pui fierbătorul?

strigă după ea.

— Cary Grant! Şi

Kurt Cobain. Amândoi

odată! strigă ea înapoi.

O auzi umblând pe la parter. Şuieratul fierbătorului. Harry lăsă ziarul pe noptieră şi-şi duse mâinile la ceafă. Zâmbi. Fericit. Când se ridică, zări o bucată din paginile ei de ziar care rămăseseră pe pernă. Văzu o imagine, o scenă a crimei din spatele unei benzi a poliţiei, apoi închise ochii şi se duse la geam. îi deschise iar şi se uită la brazi. Simţea că acum putea face faţă. Că putea uita numele celui care reuşise să scape.

Se trezi. îşi visase iar mama. Şi pe bărbatul care pretindea că-i e tată. Se întrebă ce gen de trezire era ăsta. Se odihnise. Era liniştit. Mulţumit. Principalul motiv zăcea la mai puţin de-un braţ distanţă. Se întoarse spre ea. Ieri intrase în modul vânător. Nu asta îi fusese intenţia, dar când o văzuse pe poliţistă în bar, fusese ca şi cum soarta însăşi trecuse la conducere. Oslo era un oraş mic, iar oamenii se loveau mereu unul de altul. N-o luase razna totuşi, învăţase bine arta autocontrolului. Acum îi studia trăsăturile feţei, părul, braţul care îi atârna într-un unghi nenatural. Era rece şi nici nu respira; mirosul de lavandă aproape dispăruse, dar era în regulă, femeia îşi făcuse treaba.

Dădu aşternuturile la o parte şi se duse la şifonier, apoi scoase uniforma. O netezi.

Deja simţea cum sângele îi pompează mai repede prin corp. Avea să fie încă o zi reuşită.

7. Vineri dimineaţă

Harry Hole mergea alături de Stâle Aune pe holul Academiei de Poliţie. La 1,92 m înălţime, Harry era cu vreo 20 de centimetri mai înalt decât prietenul său, care era cu 20 de ani mai bătrân şi mult mai gras.

— Sunt surprins că nu poţi rezolva un caz atât de clar, spuse Aune în timp ce verifica dacă papionul său cu buline era aşezat cum trebuie. Nu e niciun mister, ai devenit profesor pentru că la fel au fost şi părinţii tăi. Sau, ca să mă exprim mai clar, pentru că tatăl tău a fost. Chiar şi după moarte continui să-i

obţii aprobarea pe care nu ai primit-o niciodată ca poliţist şi pe care nici nu ţi- ai dorit-o vreodată, având în vedere că răzvrătirea ta împotriva propriului tată era de-a nu deveni ca el, căci îl vedeai ca pe un individ slab fiindcă nu fusese în stare să-i salveze viaţa mamei tale. Ţi-ai proiectat propriile neputinţe asupra lui. Şi te-ai înscris în poliţie ca să te revanşezi pentru că nici tu n-ai fost în stare să-i salvezi viaţa mamei tale. Voiai să ne salvezi pe toţi de la moarte, mai exact de la a fi omorâţi.

— Mhm! Cât plătesc oamenii pentru o programare ca să asculte chestii de genul ăsta?

Aune râse.

— Apropo de programări, cum se descurcă Rakel cu durerile de cap?

— Programare a e astăzi, răspunse

Harry. Tatăl ei suferea de migrene, care au început să-l chinuie spre bătrâneţe.

— Ereditate. E ca şi cum ai merge la o prezicătoare şi apoi ţi-ar părea rău. în calitate de fiinţe umane, avem tendinţa să nu ne placă lucrurile pe care nu le putem evita. Moartea, de exemplu.

— Ereditatea nu poate fi evitată. Bunicul spunea că a devenit alcoolic când a băut prima oară, ca tatăl său. în timp ce tatălui meu i-a plăcut alcoolul – de fapt s-a bucurat de el – fără să devină alcoolic.

— Deci alcoolismul a sărit o generaţie. Genul ăsta de lucruri se întâmplă.

— Dacă nu cumva faptul că dau vina pe gene e doar o scuză la îndemână pentru propriul caracter slab.

— Bun, dar

atunci ar trebui să-ţi poţi pune şi propriul caracter slab pe seama genelor.

Harry zâmbi şi o studentă care venea din partea opusă interpretă greşit şi-i zâmbi la rândul ei.

— Katrine mi-a trimis nişte fotografii de la locul unei crime din Griinerlokka, reluă Aune. Tu ce crezi despre el?

— Nu citesc despre crime.

Uşa amfiteatrului 2 îi aştepta deschisă. Cursul reprezenta o parte a programei pentru studenţii din ultimul an, însă Oleg spusese că el şi vreo doi studenţi din primul an încercau să se strecoare înăuntru. Cum era de aşteptat, sala era plină: studenţi şi chiar şi câţiva profesori care aşteptau pe trepte sau stând de- a lungul pereţilor.

Harry merse pe podium şi porni microfonul. Se uită la public şi se trezi căutând din instinct chipul lui Oleg. Discuţiile se stinseră şi în sală se aşternu tăcerea. Cel mai bizar lucru nu era că devenise profesor, ci că îi plăcea. Că el, ca majoritatea taciturnilor şi introvertiţilor, se simţea mai puţin intimidat în faţa unei adunări de studenţi solicitanţi decât atunci când tipul de la singura casă deschisă la 7-Eleven punea un pachet de Camei Lights pe tejghea în faţa lui şi Harry se gândea să repete cererea pentru Camei, înainte să remarce agitaţia ce se isca în spatele său. Uneori, în zilele mai proaste, când nu se simţea în largul său, chiar ieşea cu pachetul de Camei Lights, fuma una şi apoi arunca restul. însă aici se afla în zona lui de confort. Munca.

Fărădelegea. Harry îşi drese glasul. încă nu descoperise chipul lui Oleg, mereu extrem de serios, însă zărise altul pe care-l cunoştea prea bine. Unul cu un ochi acoperit de un petic.

— Văd că unii dintre voi aţi ajuns aici din greşeală – acesta e un curs de nivel 3 pentru munca de detectiv, destinat studenţilor din ultimul an.

Râsete. Nu se arătă nimeni dispus să iasă afară.

— Bun! reluă Harry. Mă tem că oricine se află aici pentru încă una dintre plictisitoarele mele prelegeri despre cum se anchetează o crimă va rămâne dezamăgit. Invitatul nostru special de astăzi a lucrat mulţi ani pe post de consilier extern pentru Serviciul de Investigaţii Criminale

din cadrul poliţiei şi e unul dintre cei mai de seamă psihologi din domeniul infracţiunilor violente şi crimelor. Dar înainte să-i cedez locul lui Stâle Aune şi pentru că ştiu că nu va renunţa din proprie iniţiativă la el, vă reamintesc că miercurea viitoare vom face o nouă interogare încrucişată. Cazul „Steaua diavolului”. Ca de obicei, descrierea cazului, rapoartele de la locul faptei şi transcrierile interviurilor se vor găsi pe intranet. Stâle?

în sală erupseră aplauze când Harry coborî treptele, iar Aune înaintă greoi spre podium, cu burdihanul proeminent şi un surâs mulţumit pe buze.

— Sindromul Othello! anunţă Aune,

după care îşi coborî vocea când ajunse la microfon. Sindromul Othello reprezintă un alt termen pentru ceea ce numim gelozie morbidă şi e motivul celor mai multe crime din ţară. La fel cum e gelozia în piesa Othello a lui William Shakespeare. Roderigo este îndrăgostit de proaspăta soţie a generalului Othello, Desdemona, în vreme ce alunecosul Iago îl urăşte pe Othello, pentru că se simte desconsiderat când generalul nu-l numeşte secundul său. Iago întrevede o şansă de-a avansa în carieră prin îndepărtarea lui Othello, aşa că, împreună cu Roderigo, seamănă discordie între Othello şi soţia sa. Iar Iago face asta sădind un virus în creierul şi inima lui Othello, un virus tenace şi mortal ce poartă nenumărate chipuri. Gelozia. Othello devine tot mai bolnav,

iar gelozia sa începe să-i provoace atacuri de epilepsie ce-l fac să tremure pe scenă. Othello ajunge să-şi omoare soţia, iar în final se sinucide.

Aune se trase de mânecile sacoului de tweed.

— Motivul pentru care vă povestesc subiectul nu e pentru că Shakespeare face parte din programa Academiei de Poliţie, ci pentru că aveţi nevoie de un pic de cultură generală.

Râsete.

— Aşadar, ce este, dragii mei deloc geloşi, sindromul Othello?

— Cui îi datorăm această vizită? şopti Harry, care ajunsese în spatele amfiteatrului, alături de Mikael Bellman. Interesat de gelozie?

— Nu, răspunse Bellman. Vreau să anchetezi cel mai recent caz de crimă.

— Atunci mă tem

că ai venit degeaba.

— Vreau să faci ce-ai făcut în trecut: să conduci o echipă mică în paralel şi independent de echipa de anchetă mai mare.

— Mersi pentru ofertă, şefu', dar răspunsul e nu.

— Harry, avem nevoie de tine.

— Da. Aici.

Bellman râse.

— N-am nicio îndoială că eşti un profesor bun, însă nu eşti singurul. Dar ca detectiv se întâmplă să fii chiar unic.

— Am terminat-o cu crimele.

Mikael Bellman clătină din cap zâmbind.

— Haide, Harry! Cât timp crezi că te mai poţi ascunde aici şi să te prefaci că

eşti ceva ce nu eşti? Doar nu eşti erbivor ca ăla de colo. Eşti prădător. La fel ca mine.

— Răspunsul e tot nu.

— Şi e un fapt bine cunoscut că prădătorii au dinţi ascuţiţi. Asta îi plasează în vârful lanţului trofic. îl văd pe Oleg pe rândul din faţă. Cine ar fi crezut că va ajunge la Academie?

Harry simţi cum firişoarele de păr de pe ceafă i se ridică în semn de avertizare.

— Am viaţa pe care mi-o doresc, Bellman. Nu mă pot întoarce. Răspunsul meu e final.

— Mai ales când un cazier curat e o condiţie necesară ca să fii admis.

Harry nu răspunse. Aune culegea altă rundă de râsete, iar Bellman chicoti şi el. Puse o mână pe umărul lui Harry, se aplecă şi-şi coborî glasul şi mai mult:

— Posibil să fi fost acum câţiva ani, dar am câteva contacte care ar putea jura pe Biblie că l-au văzut pe Oleg cumpărând atunci heroină. Pedeapsa pentru asta e maximum doi ani. N-ar primi o pedeapsă cu executare, dar n-ar mai putea deveni niciodată poliţist.

Harry clătină din cap.

— Bellman, nici măcar tu n-ai fi în stare de aşa ceva.

— Nu? Ar putea părea că exagerez, dar pentru mine chiar e cu adevărat important ca acest caz să fie rezolvat.

— Dacă refuz, n-ai

avea nimic de câştigat

distrugându-mi familia.

— Poate că nu,

dar să nu uităm că eu...

cum se spune? Te urăsc.

Harry se uita acum la

spinările celor din faţa sa.

— Bellman, tu nu eşti deloc genul care se lasă condus de sentimente, pentru că n-ai destule pentru asta. Ce-ai spune când ar ieşi la iveală că de fapt ai ştiut foarte bine această informaţie despre studentul Oleg Fauke de la Academia de Poliţie şi n-ai făcut nimic în privinţa ei? N-are niciun rost să blufezi, când adversarul ştie ce mână proastă ai primit, Bellman.

— Harry, dacă vrei să pariezi viitorul băiatului pe ideea că blufez, dă-i bătaie! E vorba doar de acest caz. Rezolvă-l pentru mine şi totul va dispărea. Te poţi gândi până după-amiază înainte să-mi răspunzi.

— Doar de curiozitate, Bellman – de ce e atât de important acest caz pentru tine?

Bellman ridică din umeri.

— Politică. Prădătorii au nevoie de carne proaspătă. Şi aminteşte-ţi că eu sunt un tigru, Harry. Iar tu eşti doar un leu. Tigrul cântăreşte mai mult şi are şi mai mult creier per kilogram. De aceea romanii din Colosseum ştiau că un leu urma să fie ucis dacă-l trimiteau să se lupte cu un tigru.

Harry văzu un cap care se răsuci spre el. Era Oleg, care zâmbea şi-i făcea semn cu degetul mare în sus. Urma să împlinească 22 de ani în curând. Avea ochii şi gura mamei sale, însă părul negru şi drept provenea de la tatăl rus pe care nu şi-l mai amintea deloc. Harry îi răspunse la fel şi încercă să-i zâmbească. Când se întoarse, Bellman nu mai era.

— Mai ales bărbaţii sunt afectaţi de Sindromul Othello, răsună glasul lui Stâle Aune. în vreme ce

criminalii de sex masculin cu Sindromul Othello tind să-şi folosească mâinile, femeile cu acest sindrom se folosesc de cuţite sau de instrumente boante.

Harry asculta. Gheaţa foarte, foarte subţire de deasupra apelor întunecate.

— Pari serios,

zise Aune după ce se

întoarse de la toaletă în

biroul lui Harry. Bău

restul cafelei şi-şi luă

sacoul.

— Nu ţi-a plăcut

prelegerea mea?

— Oh, ba da. A

fost şi Bellman acolo.

— Am văzut. Ce

voia?

— A încercat să

mă şantajeze să anchetez

cel mai recent caz de

crimă.

— Şi ce i-ai spus?

— Nu.

Aune încuviinţă.

— Bun! îţi devorează sufletul să ai un contact atât de apropiat cu răul cum ai avut tu. S-ar putea ca unora să nu li se pară aşa, însă deja distruge părţi din noi. E momentul ca aceia care ne sunt cel mai şi cel mai aproape să primească aceeaşi atenţie pe care au primit-o şi sociopaţii. Ni s-a terminat tura, Harry.

— Vrei să spui că arunci prosopul?

— Da.

— Hmm!

înţeleg ce vrei să spui, dar eşti sigur că nu trebuie să fii ceva mai clar?

Aune ridică din umeri.

— Doar că am muncit prea mult şi am petrecut prea puţin timp acasă. Iar când mă ocup de un caz de crimă, nu sunt acasă nici măcar când sunt acolo, în fine, tu ştii totul despre asta. Iar Aurora, ea e...

Aune îşi umflă obrajii cu aer şi apoi îl suflă afară.

— Profesorii spun că acum e un pic mai bine. Copiii se închid uneori în sine la vârsta aia. Şi încearcă lucruri. Faptul că au o cicatrice la încheietură nu înseamnă neapărat că au încercat să-şi provoace singuri rău, ci poate să fie doar o curiozitate naturală. însă e mereu supărător când un tată îşi dă seama că nu-şi mai înţelege copilul. Poate cu atât mai supărător

când acesta ar fi trebuit să fie un psiholog de top.

— Acum are 15 ani, nu?

— Şi toate astea ar putea fi complet date uitării până să împlinească 16. Faze şi faze, despre asta e vorba la vârsta asta. Dar nu se poate să nu-ţi mai pese de cei dragi până la cazul următor sau a doua zi la lucru, ci trebuie să o faci acum. Ce ai de zis, Harry?
Harry îşi frecă buza de sus nerasă între degetul mare şi arătător în timp ce aproba uşor din cap.

— Mhm! Firește.

— Păi, atunci eu o şterg, continuă Aune, întinzându-se după servietă şi luând un teanc de poze. Astea sunt imaginile de la locul faptei pe care mi le-a trimis Katrine. Cum spuneam, mie nu-mi sunt de niciun folos.

— Şi eu de ce le-aş vrea? se întrebă Harry, coborând privirea la cadavrul femeii de pe patul plin de sânge.

— Poate pentru unul dintre cursurile tale. Te-am auzit pomenind de cazul „Steaua diavolului”, deci e evident că foloseşti cazuri de crimă reale şi documente reale.

— în situaţia aia foloseşte pe post de suport de curs, răspunde Harry, încercând să-şi smulgă privirea de la poza cu femeia.

Era ceva familiar la ea.

Ca un ecou. Oare o mai

văzuse înainte?

— Cum se

numeşte victima?

— Elise Hermansen. Numele nu-i suna cunoscut. Harry se uită la poza următoare.

— Rănile astea de pe gâtul ei ce sunt?

— Chiar n-ai citit absolut nimic despre caz? Doar e pe prima pagină în toate ziarele, nu-i deloc surprinzător că Bellman a încercat să te strângă cu uşa. Dinţi de fier, Harry.

— Dinţi de fier? Un satanist?

— Dacă ai citi VG, ai vedea că ei fac referire la tweetul colegului meu Hallstein Smith, că ar fi opera unui vampirist.

— Un vampirist? Adică un vampir?

— Măcar de-ar fi aşa, răspunse Aune,

care luă o pagină ruptă din VG, pe care o avea în servietă. Un vampir are măcar o bază în zoologie şi ficţiune. Potrivit lui Smith şi câtorva psihologi din lume, un vampirist e cineva căruia îi place să bea sânge. Citeşte şi...

Harry citi tweetul pe care i-l arătă Aune. Se opri la mijlocul frazei. Vampiristul va lovi din nou.

— Mhm! Doar pentru că sunt câţiva, nu înseamnă că nu au dreptate.

— Eşti nebun? Eu sunt complet alături de cei împotriva curentului şi îmi plac persoanele ambiţioase ca Smith. A făcut o greşeală mare când era student şi s-a ales cu porecla Maimuţa, aşa că mă tem că nu are cine ştie ce credibilitate în rândul celorlalţi psihologi. însă a fost de fapt un psiholog foarte promiţător până să intre în chestia asta cu

vampirismul. Nici articolele lui nu erau rele, dar evident că nu le putea publica în jurnalele ştiinţifice serioase. Acum i-a apărut în sfârşit ceva pe hârtie. în VG.

— Şi-atunci de ce n-ai crede în vampirism? întrebă Harry. Tu singur ai spus că dacă te poţi gândi la vreo formă de devianţă, atunci cu siguranţă există cineva, undeva, care să o aibă.

— Oh, da, e acolo. Sau ar fi. Sexualitatea noastră ţine doar de ce suntem capabili să gândim sau să simţim. Destul de limitat. Dendrofilia înseamnă să fii excitat de copaci. Kakorafiofilia înseamnă să fii excitat de eşec. Dar înainte de-a putea defini ceva ca o formă de -filie sau -ism, trebuie să atingă un grad de prevalenţă şi să deţină un număr de caracteristici comune. Smith şi grupul lui de

psihologi mitomani şi-au inventat propriul -ism. Greşesc cu toţii, pentru că de fapt nu există un grup de aşa-zişi vampirişti care urmăresc vreun comportament predictibil care să fie analizat de ei sau altcineva.

Aune se încheie la haină şi porni spre uşă.

— în timp ce faptul că tu suferi de un soi de teamă de intimitate şi eşti incapabil să-ţi îmbrăţişezi cel mai bun prieten la plecare reprezintă un material decent pentru o teorie psihologică. Transmite-i lui Rakel dragostea mea şi spune-i c-o voi scăpa de acele dureri de cap ca prin magie! Harry?

— Ce? Da, desigur. O să-i transmit. Sper să fie totul bine cu Aurora.

Harry rămase apoi să privească în gol după plecarea lui Aune. Seara trecută, intrase

în living în timp ce Rakel se uita la un film. Aruncase o privire la ecran şi întrebase dacă e un film de James Gray. Era un cadru perfect neutru cu o stradă şi niciun actor, fără vreo maşină anume sau vreun unghi special de filmare, doar două secunde dintr-un film pe care Harry nu-l văzuse niciodată. Un cadru nu poate fi niciodată neutru, însă Harry tot n-avea nici cea mai mică idee de ce se gândise la acel regizor. în afară de faptul că urmărise un film de James Gray cu câteva luni în urmă. Pesemne că asta fusese o legătură automată şi complet banală. Un film pe care îl văzuse, apoi un clip de două secunde ce conţinea unul sau două detalii care i se învârtejeau atât de rapid prin creier, încât nici măcar nu putea identifica elementele de recunoaştere.

Harry îşi scoase mobilul.

Ezită. Apoi selectă numărul lui Katrine Bratt. Trecuseră mai bine de şase luni de când luaseră legătura, când ea îi trimisese un mesaj de ziua lui. îi răspunsese cu un „mersi” fără majusculă sau punct final Ştia că ea ştie că nu înseamnă că nu-i pasă, ci doar că nu se deranja să trimită mesaje lungi.

Nu i se răspunse la apel.

Când sună la numărul intern de la Investigaţii Criminale, îi răspunse Magnus Skarre.

— Ia te uită, Harry Hole însuşi!

Sarcasmul fu atât de dur, încât pentru Harry nu rămase loc de interpretare. Nu avusese mulţi fani la Investigaţii Criminale, iar Skarre cu siguranţă nu se numărase printre ei.

— Nu, n-am văzut-o astăzi pe Bratt.

Ceea ce e destul de ciudat pentru un inspector-şef nou, căci avem o groază de treabă.

— Hmm! îi poţi spune că eu...?

— Mai bine ai suna tu din nou, Hole, eu am o mulţime de lucruri de care să mă ocup.

Harry închise. începu să bată darabana pe birou şi se uită la teancul de eseuri de la capătul acestuia. Şi la stiva de poze din celălalt. Se gândi la analogia lui Bellman cu prădătorii. Un leu? OK, de ce nu? Citise că leii care vânează singuri au o rată de succes de doar 15% sau cam aşa ceva. Şi că atunci când leii doboară o pradă mare, nu au puterea să-i sfâşie gâtul, aşa că trebuie să o sufoce. îşi strâng fălcile în jurul gâtului animalului şi apasă pe beregată. Iar asta poate dura ceva. Dacă e un animal mare, un bivol de apă, de

pildă, leul rămâne pur şi simplu atârnat acolo, chinuindu-se singur şi pe bivolul de apă odată cu el ore întregi, însă până la urmă trebuie să renunţe. Iar acesta ar fi un mod de-a privi ancheta unei crime. Muncă grea şi nicio recompensă. îi promisese lui Rakel că nu avea să se mai întoarcă. îşi promisese sieşi.

Se uită iar la stiva de poze. La fotografia lui Elise Hermansen. Numele i se imprimase în mod automat în minte. La fel ca detaliile din poza cu ea întinsă pe pat. Dar de fapt nu erau detaliile. Era ansamblul. Filmul pe care îl urmărise Rakel în seara aceea se numea The Drop (Bani murdari). Iar regizorul nu fusese James Gray. Harry se înşelase. 15%. Şi totuşi...

Era ceva la felul în care zăcea întinsă femeia. Sau fusese întinsă.

Dispunerea. Era ca un ecou al unui vis uitat. Un strigăt în pădure. Glasul unui bărbat pe care încerca să nu şi-l amintească. Cel care scăpase.

Harry îşi aminti ceva ce crezuse demult. Că atunci când se prăbuşea, când desfăcea capacul unei sticle şi lua prima gură, nu era aşa cum îşi închipuise, pentru că nu acela era momentul decisiv. Decizia fusese luată cu mult înainte. Iar din clipa aceea, singura întrebare care se mai punea era care urma să fie factorul declanşator. Era menit să se întâmple. La un moment dat, sticla avea să stea în faţa lui. în aşteptarea lui. Iar el, în aşteptarea ei. Restul erau doar poli opuşi, magnetism, inevitabilele legi ale fizicii.

Căcat! Căcat!

Harry se ridică iute, îşi înhăţă geaca de piele şi

ieşi în grabă.
Se uită în oglindă şi îşi verifică geaca ce-l aştepta exact aşa cum trebuie. Citise descrierea ei pentru ultima oară. Deja o detesta. Un „w” într-un nume care ar fi trebuit scris cu „v”, cum era cazul lui, era un motiv în sine, suficient de întemeiat pentru o pedeapsă. Ar fi preferat o victimă diferită, una pe gustul lui. Precum Katrine Bratt. însă decizia fusese luată de altcineva în locul lui. Femeia cu un „w” în nume îl aştepta deja.

îşi încheie ultimul nasture de la geacă. Apoi ieşi.

8. Vineri după-amiază

— Cum a reuşit Bellman să te convingă?

Gunnar Hagen stătea la fereastră.

— Păi, mi-a făcut o ofertă de nerefuzat, rosti vocea

inconfundabilă
din spatele său.

Acum parcă se simţea
un scrâşnet în plus în
faţă de ultima oară
când o auzise, însă
avea aceeaşi
profunzime, acelaşi
calm. Hagen îşi auzise
odată o colegă spunând
că singurul lucru
minunat la Harry Hole
era vocea.

— Şi care-a fost oferta?

— 50% în plus pentru orele suplimentare şi contribuţii duble la pensie.

Şeful Investigaţiilor Criminale zâmbi scurt.

— Şi tu n-ai pus nicio condiţie?

— Doar să mi se dea voie să-mi aleg singur membrii echipei.

Nu vreau decât trei.

Gunnar Hagen se răsuci cu totul. Harry stătea pe scaunul din faţa biroului lui Hagen, cu picioarele lungi întinse în faţă. Chipul lui slab căpătase parcă nişte riduri în plus, iar părul bogat, scurt şi blond, începuse să încărunţească pe la tâmple. însă nu mai era la fel de slab ca ultima oară când îl văzuse. De bună seamă că albul din jurul irisurilor albastre nu era chiar curat, însă nu mai era nici împestriţat de vinişoare roşii, cum fusese în vremurile deloc bune.

— Eşti încă pe uscat, Harry?
— Ca un puţ de petrol norvegian, şefu'.

— Hmm! Ştii bine că puţurile de petrol norvegiene nu sunt uscate, nu? Sunt doar închise până când preţul petrolului va urca iar.

— Exact asta era

imaginea pe care voiam s-

o transmit, da.

Hagen clătină din cap.

— Iar eu credeam

că te-ai mai maturizat şi

tu odată cu înaintarea în

vârstă.

— Dezamăgit, este? Nu devenim mai înţelepţi, ci doar mai bătrâni. Tot nimic de la Katrine?

Hagen se uită la telefon.

— Absolut nimic.

— Să încercăm s-

o sunăm din nou?

— Hallstein!

Strigătul venea din living.

— Copiii vor să

faci iar pe şoimul!

Hallstein Smith scoase un

oftat resemnat, dar fericit şi lăsă cartea, Miscellany of Sex de Francesca Twinn, pe masa din bucătărie. Era destul de interesant să afli că muşcarea genelor unei femei este considerată un act pasional în Insulele Trobriand din Papua Noua Guinee, însă încă nu găsise ceva util pentru doctorat, iar ideea de a-şi face fericiţi copiii era cu siguranţă mai atrăgătoare. Nu mai conta că încă era obosit după ultimul joc, pentru că zilele de naştere veneau doar o dată pe an. Mă rog, de patru ori pe an când aveai patru copii; de şase, dacă insistau ca şi părinţii să-şi serbeze aniversările; de 12 ori, dacă serbai şi cele şase luni scurse de la o aniversare. Era în drum spre living, unde îi auzea pe copii uguind ca porumbeii, când auzi soneria la uşă.

Când el deschise uşa, femeia care aştepta pe trepte se uită cu atenţie la capul lui

Hallstein Smith.

— Am reuşit să mănânc ceva cu nuci alaltăieri, rosti el în timp ce-şi scărpina iritanta explozie de urticarie roşu-aprins de pe frunte.

Bărbatul se uită la ea şi îşi dădu seama că aceasta nu se uita de fapt la urticarie.

— Ah, asta! făcu el, scoţându-şi pălăria. Ar trebui să fie un cap de şoim.

— Arată mai degrabă ca o găină, zise femeia.

— E de fapt o găină de Paşti, deci o numim găină-şoim.

— Mă numesc Katrine Bratt şi sunt de la Serviciul de

Investigaţii Criminale, poliţia din Oslo.

Smith înclină din cap.

— Desigur, te-am văzut la ştirile de aseară. Are legătură cu ce-am scris pe Twitter? Telefonul mi-a sunat întruna. Chiar n-am avut intenţia să stârnesc asemenea agitaţie.

— Pot să intru?

— Fireşte, dar sper că nu te deranjează nişte copii uşor... nebunatici.

Smith le explică micuţilor că va trebui să-şi facă singuri un şoim pentru o vreme, după care o conduse pe poliţistă în bucătărie.

— Pari să ai nevoie de puţină cafea, continuă Smith, turnându-i o ceaşcă fără să mai aştepte un răspuns.

— Am ajuns să lucrez până târziu azi-noapte. Am dormit până târziu, aşa că am venit direct încoace. Şi mi-am uitat şi telefonul acasă, aşa că mă întrebam dacă nu l-aş putea împrumuta pe al tău ca să sun la birou.

Smith îi întinse mobilul şi-o urmări cum se uită neajutorată la Ericssonul său străvechi.

— Copiii îi spun „stupidfon”. Vrei să-ţi arăt eu?

— Cred că-mi amintesc, răspunse Katrine. Spune-mi, tu ce înţelegi din imaginea asta?

în timp ce ea butona

telefonul, Smith cerceta

poza pe care i-o dăduse.

— Dantură de

fier, răspunse el. Din

Turcia?

— Nu, de la Caracas.

— Corect. Există danturi similare la Muzeul de Arheologie din Istanbul. Se crede că ar fi fost folosite de soldaţii din oastea lui Alexandru cel Mare, însă istoricii se îndoiesc şi cred că-n schimb erau folosite de cei din clasele superioare într-un soi de jocuri sadomasochiste.

Smith îşi scărpină urticaria.

— Deci a folosit ceva de genul ăsta?

— Nu ştim sigur. Ne bazăm doar pe urmele de muşcături de pe victimă, un pic de rugină şi câteva urme de vopsea neagră.

— Aha! exclamă Smith. Atunci trebuie să mergem în Japonia?

— Să mergem?

Bratt apropie telefonul de ureche.

— S-ar putea să fi văzut femei japoneze cu dinţii vopsiţi în negru? Nu? Păi, e o tradiţie cunoscută drept ohaguro. înseamnă „întuneric după ce-a apus soarele" şi a apărut pentru prima oară în perioada Heian, în jurul anului 800 d.Hr. Şi... ăăă, să continui?

Bratt făcu un gest de nerăbdare.

— Se spune că în Evul Mediu a existat un shogun în nord care şi-a obligat soldaţii să folosească dinţi de fier vopsiţi în negru. în principal pentru a-i speria pe oameni, dar şi ca să îi folosească în lupta corp la corp. Dacă luptele deveneau atât de aglomerate încât soldaţii nu mai puteau folosi arme sau să-şi lovească inamicii cu

pumnii sau picioarele,
se puteau folosi de dinţi
ca să-i muşte de gât.

Poliţista îi făcu semn că îi
răspunsese cineva la apel.

— Bună,
Gunnar, sunt Katrine!
Voiam doar să te anunţ
că de acasă am plecat
direct la profesorul
Smith, să stau de vorbă
cu el... Da, cel care a
trimis tweetul. Şi că mi-
am uitat telefonul
acasă, aşa că dacă
cineva a încercat să ia
legătura cu mine...

Ascultă.

— Harry?

Glumeşti!

Mai ascultă câteva

cuvinte, apoi:

— Doar a intrat
acolo şi-a zis c-o s-o
facă? Hai să discutăm
mai târziu despre asta.

închise şi-i întinse înapoi

telefonul lui Smith.

— Aşadar, ia spune-mi, ce e vampirismul?

— Pentru asta, a răspunse Smith, va trebui să ieşim la o plimbare.

Katrine mergea alături de Hallstein Smith pe cărarea de pietriş ce ducea de la casă la hambar. Acesta îi povestea că soţia sa moştenise ferma şi aproape un hectar de teren şi că, în urmă cu doar două generaţii, pe aici, în Grini, la doar câţiva kilometri de centrul capitalei Oslo, încă mai păşteau cai şi vaci. Chiar şi aşa, o bucată mai mică de teren cu un hangar pentru bărci de pe insula Nesoya, tot parte a moştenirii, valora mai mult. Cel puţin conform ofertelor

primite de la vecinii lor obscen de bogaţi.

— Nesoya e prea departe ca să fie practică, dar deocamdată nu vrem să vindem. Noi nu avem decât un vas de aluminiu cu un motor de 25 de cai putere, dar eu îl ador. Să nu-i spui soţiei mele, dar eu prefer marea în locul fermei ăsteia.

— Şi eu vin de pe coastă, zise Katrine.

— Bergen, nu? Ador dialectul. Am petrecut un an în secţia de psihiatrie din Sandviken. Splendid, dar prea multă ploaie.

Katrine încuviinţă încet.

— Da, am fost

ameţită o vreme în

Sandviken.

Ajunseră la hambar.

Smith scoase o cheie şi

descuie lacătul.

— Un lacăt mare

pentru un hambar,

comentă Katrine.

— Ultimul a fost

prea mic, răspunse Smith,

iar ea-i simţi sarcasmul

din voce.
Păşi şi ea înăuntru şi scoase un mic ţipăt când călcă pe ceva care se mişcă. Coborî privirea şi văzu o placă de metal dreptunghiulară, de un metru pe un metru şi jumătate, încastrată în podeaua de beton. Părea să fi fost montată pe arcuri, întrucât se mişcă şi se lovi înapoi de marginea de ciment înainte de-a rămâne nemişcată.

— 58 de kilograme, rosti Smith.

— Poftim?

Bărbatul făcu semn spre stânga, către o săgeată mare ce oscila

între 50 şi 60 pe cadranul în formă de semilună, iar ea îşi dădu seama că stătea pe un cântar vechi pentru vite. îşi miji ochii.

— 57,68.

Smith râse.

— Oricum, mult sub greutatea pentru tăiere. Trebuie să recunosc că eu încerc să sar peste cântar în fiecare dimineaţă. Nu agreez ideea că fiecare zi ar putea fi ultima.

Continuam pe lângă un şir de boxe şi se opriră în faţa uşii unui birou. Smith îl descuie. în încăpere se afla o masă de lucru cu un computer, un geam ce dădea spre câmp şi un desen cu un vampir cu aripi de liliac, un gât lung şi o faţă pătrată. Corpul de bibliotecă din spatele mesei era plin pe jumătate cu dosare şi o duzină de cărţi.

— Ce vezi în

faţa ta e tot ce s-a publicat vreodată despre vampirism, o informă Smith, trecându-şi o mână peste cărţi. Deci e destul de uşor să obţii o imagine de ansamblu. însă ca să-ţi răspund la întrebare, hai să începem cu Vandenbergh şi Kelly, din 1964.

Smith scoase o carte, o deschise şi citi:

— Vampirismul este definit ca actul de-a scoate sânge dintr-un subiect (de obicei, un subiect al iubirii) şi a obţine de pe urma lui excitare şi plăcere sexuală. Asta e definiţia concretă. însă tu cauţi mai mult, nu-i aşa?

— Cred că da, răspunse Katrine, apoi se uită la imaginea cu vampirul.

Era o adevărată operă de artă. Simplă. Te ducea cu gândul la singurătate. Şi părea să emane o răceală ce o făcu să-şi strângă din

instinct geaca în jurul corpului.

— Hai să săpăm mai adânc! în primul rând, vampirismul nu este vreo invenţie nouă. Cuvântul se referă evident la mitul creaturilor însetate de sânge deghizate sub formă umană şi merge înapoi mult pe firul istoriei, mai cu seamă în Europa de Est şi Grecia. însă conceptul modern de vampir provine în principal de la Dracula lui Bram Stoker din 1897 şi primele filme cu vampiri din anii 1930. Unii cercetători cred în mod eronat că vampiriştii – indivizi obişnuiţi, dar bolnavi – s-au inspirat în principal din aceste mituri.
Ei uită că vampirismul fusese deja pomenit în această...

Smith scoase la iveală o carte veche şi cu o copertă maro pe jumătate dezintegrată.

— Psychopathia Sexualis a lui Richard von Krafft-Ebing, din 1887 – cu alte cuvinte, înainte ca mitul să devină arhicunoscut.

Smith aşează cu atenţie cartea la loc şi scoase alta.

— Cercetările mele se bazează pe ideea că vampirismul are legătură cu afecţiuni gen necrofagia, necrofilia şi sadismul, lucru la care se gândea şi autorul acestei cărţi, Bourguignon.

Smith o deschise şi citi:

— Asta e din 1983: Vampirismul este o afecţiune compulsivă rară ce presupune o nevoie irezistibilă de-a înghiţi sânge, un ritual necesar pentru a obţine eliberarea tensiunii mentale; la fel ca alte afecţiuni compulsive, semnificaţia ei nu este înţeleasă de către participanţi.

— Deci un vampirist face doar ce

fac vampiriştii? Pur şi simplu nu se poate comporta altfel?

— E o simplificare grosolană, dar da.

— Ar putea vreuna dintre aceste cărţi să ne ajute să creăm un profil al criminalului care extrage sânge din victimele sale?

— Nu, răspunse Smith, aşezând la loc cartea lui Bourguignon. A fost scrisă una, dar nu se află pe raft.

— De ce nu?

— Pentru că n-a

fost publicată niciodată.

Katrine se uită la Smith.

— A ta?

— A mea,

răspunse Smith cu un

zâmbet trist.

— Ce s-a

întâmplat?

Smith ridică din umeri.

— Pur şi simplu nu a fost momentul potrivit pentru o psihologie atât de radicală. La urma urmei, i-o luam înainte ăstuia.

Arătă spre unul dintre cotoarele de pe raft.

— Herschel Prins şi articolul său din British Journal of Psychiatry, din 1985. Şi n-ai cum să scapi nepedepsit cu aşa ceva. Am fost refuzat pentru că rezultatele mele se bazau pe studii de caz, în loc de dovezi empirice. Dar fireşte că ar fi fost imposibil când există atât de puţine cazuri de vampirism adevărat, iar cele care au fost consemnate au fost diagnosticate ca schizofrenie, din cauză că nu se făcuseră suficiente cercetări. Am încercat, însă chiar şi

ziarele care sunt mai mult decât bucuroase să publice articole despre celebrităţi americane de categorie B considerau că vampirismul e ceva frivol, senzaţionalist. Iar când în sfârşit am adunat destul material, a avut loc spargerea.

Smith făcu semn spre poliţele goale.

— Să-mi ia computerul a fost o chestie, dar mi-au luat şi însemnările despre pacienţi şi toată arhiva de clienţi, absolut tot. Iar acum anumiţi colegi maliţioşi pretind că am fost salvat de clopoţel şi că, dacă materialele mele ar fi fost publicate, n-aş fi făcut decât să mă transform într-un personaj ridicol, pentru că ar fi devenit evident că vampiriştii nu există.

Katrine îşi plimbă un deget peste rama tabloului cu vampirul.

— Cine-ar fi pătruns aici ca să-ţi fure dosarele medicale?

— Cine ştie? Presupun că un coleg. Am aşteptat să iasă cineva în faţă cu rezultatele şi teoriile mele, dar n-a fost cazul.

— Poate că îţi căutau de fapt pacienţii?

Smith râse.

— Le urez noroc cu asta. Sunt atât de nebuni, încât nimeni altcineva nu-i vrea, crede-mă. Sunt utili doar ca subiecţi de cercetare, nu ca să poţi trăi din aşa ceva. Dacă soţia mea nu s-ar descurca atât de bine cu şcoala ei de yoga, n-am fi în stare să întreţinem casa şi hangarul. Apropo de asta, în casă e în desfăşurare o petrecere de aniversare care are nevoie de un şoim.

Ieşiră iar afară şi, în timp ce Smith încuia uşa biroului, Katrine observă o micuţă cameră de supraveghere

montată pe perete deasupra boxelor.

— Ştii că poliţia nu mai anchetează spargerile obişnuite? Nici măcar dacă ai filmări de la o cameră de supraveghere.

— Ştiu, oftă Smith. E doar pentru propria linişte sufletească. Dacă se vor întoarce pentru noile mele materiale, vreau să ştiu cu care dintre colegii mei am de-a face. Am o cameră şi lângă poartă.

Katrine nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Credeam că academicienii sunt iubitori de cărţi şi mari comozi, nu hoţi de rând.

— Oh, mă tem că şi noi facem la fel de multe lucruri prosteşti ca oamenii mai puţin inteligenţi. Inclusiv eu, trebuie să recunosc, răspunse Smith, clătinând din cap cu

tristeţe.

— Chiar?

— Nimic interesant. Doar o greşeală în urma căreia m-am ales cu o poreclă de la colegii mei. Şi s-a întâmplat acum mult timp.

Poate că fusese cu mult timp în urmă, însă Katrine zări umbra de durere care- i străbătu chipul.

Pe treptele din faţa casei, Katrine îi întinse o carte de vizită.

— Dacă te sună presa, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai pomeni despre această discuţie. Lumea se va îngrozi şi mai mult dacă va afla că poliţia crede că un vampir umblă liber.

— Ah, presa n-o să sune deloc, replică Smith, luând cartea de vizită.

— Chiar aşa? Dar VG a publicat ce ai scris pe Twitter.

— Nu s-au sinchisit să-mi ia vreo declaraţie. Pesemne că cineva şi-a amintit că strigasem „lupul” cu altă ocazie.

— Ai strigat „lupul”?

— A avut loc o crimă în anii 1990 în care sunt destul de sigur că a fost implicat un vampirist. Şi alt caz acum trei ani, nu ştiu dacă ţi-l mai aminteşti?

— Nu cred.

— Nu, nici acela n-a ajuns de multe ori pe prima pagină. Un adevărat noroc, cred.

— Deci acum ar fi a treia oară când ai strigat „lupul”?

Smith încuviinţă încet din cap şi se uită la ea.

— Da. E a treia oară. Deci lista mea cu

eşecuri e destul de lungă.

— Hallstein?

strigă un glas de femeie

din casă. Vii odată?

— O clipă,

scumpo! Sună alarma

pentru şoim! Cra, era,

era!

în vreme ce Katrine se apropia de poartă, auzi voci tot mai puternice în spate. Isteria dinaintea masacrării porumbeilor.

9. Vineri seară

La ora 15:00, Katrine avea şedinţă cu echipa Krimteknisk, la 16:00 cu şeful de la Criminalistică, ambele întâlniri fiind la fel de demoralizante. Apoi, la ora 17:00, se vedea

cu şeful poliţiei, Bellman, în biroul lui.

— Bratt, sunt încântat că ai răspuns pozitiv la propunerea de a-l coopta pe Harry Hole.

— De ce n-aş fi făcut-o? Harry e cel mai experimentat detectiv al nostru în cazurile de crimă.

— Unii detectivi ar putea-o interpreta ca pe o – care-i cuvântul? – provocare să vină un nume atât de important din trecut şi să le privească peste umăr.

— Nicio problemă – eu joc mereu cu cărţile pe masă, domnule.

Katrine zâmbi anemic.

— Bun! în fine, Harry va conduce o echipă a sa, micuţă şi independentă, nu trebuie să-ţi faci griji că-ţi va lua locul. Doar un pic de competiţie benefică pentru toţi.

Bellman îşi uni

vârfurile degetelor. Femeia observă că una dintre pete forma o dungă albă în jurul verighetei.

— Şi evident, eu voi susţine partea feminină a echipei. Sper că putem conta pe un rezultat rapid, Bratt.

— înţeleg, răspunse Katrine Bratt şi aruncă o privire la ceasul de la mână.

— Ce înţelegi? Simţi iritarea din glasul lui.

— înţeleg: speri într-un rezultat rapid.

Ştia că-l provoacă pe şeful poliţiei. Nu pentru că aşa voia, ci pentru că nu se putea abţine.

— Şi tu ar trebui să speri acelaşi lucru, inspector-şef Bratt. Discriminare pozitivă sau nu, joburile ca al tău nu cresc în copaci.

— Atunci, mă voi

strădui să dovedesc că-l merit.

Rămase cu ochii aţintiţi în ai lui. Era ca şi cum peticul de pe ochi îi scotea în evidenţă ochiul rămas, mai cu seamă intensitatea şi frumuseţea lui. Şi sclipirea dură, nemiloasă.

Femeia îşi ţinu respiraţia.

După care el începu brusc

să râdă.

— îmi place de

tine, Katrine. Dar

permite-mi să-ţi dau un

sfat! îl aşteptă,

pregătită pentru orice.

— La următoarea conferinţă de presă, tu ar trebui să vorbeşti, nu Hagen. Vreau să sublimezi că acesta este un caz extrem de dificil, că nu avem nicio pistă şi trebuie să fim pregătiţi pentru o anchetă de

durată. Asta va face presa mai puţin nerăbdătoare şi ne va oferi mai mult spaţiu de manevră.

Katrine îşi încrucişă braţele la piept.

— S-ar putea şi să-l îmboldească pe criminal şi să crească probabilitatea să lovească din nou.

— Bratt, eu nu cred că ucigaşul se lasă condus de ce scriu ziarele.

— Dacă spui tu. Eu trebuie să mă pregătesc pentru următoarea şedinţă a echipei de anchetă.
Katrine văzu avertismentul din privirea lui.

— Dă-i bătaie! Şi fă cum îţi spun! Spune presei că ăsta este cel mai dificil caz de care te-ai ocupat până acum.

— Eu...

— Cu propriile cuvinte, evident. Când are loc următoarea conferinţă de presă?

— Am anulat-o pe cea de azi, dat fiind că nu aveam nimic nou.

— OK. Ţine minte, dacă acest caz este prezentat ca dificil, gloria va fi cu atât mai mare când îl vom rezolva. Şi nici nu vom minţi, întrucât oricum nu avem nimic până acum, nu? în plus, presa adoră un mister profund şi terifiant. E o situaţie în care câştigă toată lumea, Bratt.

Câştigă toată lumea pe dracu', se gândea Katrine în vreme ce cobora la etajul şase, la Departamentul de Investigaţii Criminale.

La ora 18:00, Katrine începu şedinţa echipei de anchetă subliniind importanţa ideii ca rapoartele să fie scrise şi înregistrate în sistem, nu ca după primul interogatoriu luat lui Geir Solie, bărbatul de pe Tinder cu care se întâlnise Elise

Hermansen în seara în care fusese omorâtă, iar rezultatul fusese că un al doilea poliţist luase legătura cu Geir Solie.

— în primul rând, înseamnă muncă în plus, precum şi faptul că dăm publicului impresia că poliţia e dezorganizată şi nu ştie stânga ce face dreapta.

— Trebuie să fi fost ceva în neregulă cu calculatoarele sau cu sistemul, zise Truls Berntsen, deşi Katrine nu-i pomenise numele. Eu ştiu că l-am trimis.

— Tord?

— Nu s-a raportat nicio cădere în sistem în ultimele 24 de ore, răspunse Tord Gren, potrivindu-şi ochelarii şi observând expresia din privirea lui Katrine, pe care o interpretă corect. Dar fireşte că ar fi putut fi ceva în neregulă cu computerul tău, Berntsen – am să arunc

o privire.

— Dacă tot ai început, Tord, ne-ai putea prezenta ultima ta lovitură de geniu?

Expertul IT roşi, încuviinţă şi continuă cu tonul lui ţeapăn, nenatural, ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu:

— Servicii de localizare. Majoritatea oamenilor care au telefoane mobile permit uneia sau mai multor aplicaţii să adune permanent date de geolocalizare, mulţi dintre ei făcând asta fără să ştie.

Pauză. Tord înghiţi în sec, iar Katrine îşi dădu seama ce făcea: citea dintr-un rezumat pe care îl scrisese şi-l învăţase pe de rost, după ce ea îi spusese că trebuie să ţină o prezentare.

— Multe aplicaţii solicită dreptul de-a putea trimite unor

terţi detalii despre locaţia telefonului, însă nu şi poliţiei. O astfel de terţă parte este Geopard. Aceştia adună date despre locaţii şi nu au nicio clauză în contracte care să le interzică vânzarea de informaţii către sectorul public, cu alte cuvinte, poliţiei. Când sunt eliberate persoane care au ispăşit pedepse pentru agresiuni sexuale, le stocăm datele de contact – adresă, număr de mobil, adresă de e-mail – pentru că de obicei vrem să ştim cum putem da de aceşti indivizi în eventualitatea unor agresiuni similare celor pentru care au fost condamnaţi. în general, se consideră că există o probabilitate mare ca un agresor sexual să comită o nouă agresiune. Studiile recente au arătat că s-ar putea să fie complet greşit: violul are de fapt una dintre cele

mai scăzute rate de repetare. BBC Radio 4 a anunţat că şansa ca agresorii să fie arestaţi din nou este de 60% în SUA şi 50% în UK. Şi adesea pentru acelaşi tip de agresiune, dar nu şi pentru viol. Statisticile Departamentului de Justiţie din SUA arată că 78,8% dintre cei condamnaţi pentru furtul unui vehicul motorizat au fost arestaţi din nou pentru acelaşi motiv într-un răstimp de trei ani, în cazul celor care au vândut bunuri furate procentul este de 77,4% şi aşa mai departe. însă acelaşi lucru se aplică doar în cazul a 2,5% dintre violatorii condamnaţi.

Tord se opri din nou. Katrine presupunea că observase că răbdarea grupului era destul de limitată pentru o astfel de prezentare lungă şi detaliată. Tord îşi drese glasul.

— în fine, când

trimitem calupul nostru de date de contact către Geopard, aceştia pot monitoriza mişcările telefoanelor acestor oameni, presupunând că folosesc aplicaţii care le urmăresc locaţia în orice moment şi-n orice loc. în seara de miercuri, de exemplu.

— Cât de precis? strigă Magnus Skarre.

— Cu o precizie de câţiva metri pătraţi, răspunse Katrine. însă GPS-ul e bidimensional, deci nu putem vedea şi înălţimea. Cu alte cuvinte, nu ştim la ce etaj se află telefonul.

— Chiar e legal? întrebă Gina, o analistă. Adică, legislaţia privitoare la confidenţialitatea datelor...

— .. .se chinuie să ţină pasul cu tehnologia, o întrerupse Katrine. Am stat de vorbă cu juriştii noştri,

iar aceştia mi-au spus că e zonă ambiguă, neacoperită de legislaţia în vigoare. Şi, din câte ştim, dacă ceva nu e ilegal, atunci...

întinse mâinile în faţă, însă nimeni din încăpere nu îndrăzni să termine fraza în locul ei.

— Continuă, Tord!

— După ce-am primit permisiunea de la juriştii noştri şi acces la finanţe de la Gunnar Hagen, am cumpărat un set de date de localizare. Hărţile din noaptea crimei ne-au oferit poziţii GPS pentru 91% dintre persoanele care au fost condamnate anterior pentru agresiuni sexuale.

Tord se opri, părând să se gândească.

Katrine îşi dădu seama că el ajunsese la finalul rezumatului. Nu înţelegea deloc de ce nu se aud exclamaţii

unanime de încântare.

— Nu înţelegeţi de câtă muncă ne-a scutit acest lucru? Dacă foloseam vechea metodă de a elimina atâţia potenţiali suspecţi dintr-un caz...

Cineva tuşi încet. Wolff, cel mai în vârstă dintre detectivi. Ar fi trebuit să fi ieşit deja la pensie.

— Având în vedere că ai zis „elimina”, presupun că asta înseamnă că harta nu a arătat o potrivire cu adresa lui Elise Hermansen?

— Corect, răspunse Katrine, apoi îşi puse mâinile în şolduri. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să verificăm alibiurile decât pentru 9%.

— însă locaţia telefonului tău nu-ţi oferă chiar un alibi, interveni Skarre, apoi se uită în jur, căutând sprijin.

— Ştii prea bine ce vreau să spun,

răspunse Katrine cu un oftat.

Ce naiba era cu oamenii ăştia? Doar se aflau aici ca să rezolve o crimă, nu ca să-şi consume energia reciproc.

— Krimteknisk, adăugă ea, apoi se aşeză în faţă, ca să nu fie nevoită să se mai uite o vreme la ei.

— Nu avem cine ştie ce, răspunse Bjorn Holm, ridicându-se în picioare. Cei de la laborator au examinat vopseaua rămasă în rană. E o chestie destul de rară. Credem că e făcută din plombă de fier într-o soluţie de oţet, cu un adaos pe bază vegetală de acid tanic extras din frunze de ceai. Am căutat mai aprofundat şi am aflat că ar putea avea la origini o veche tradiţie japoneză de a-ţi vopsi dinţii în negru.

— Ohaguro, completă Katrine. înseamnă întunericul de după ce apune soarele.

— Corect, făcu Bjorn, aruncându-i o privire de admiraţie pe care obişnuia s-o afişeze când luau micul-dejun la cafenea şi ea reuşea să-l întreacă, deşi rar, la concursul de întrebări din Aftenposten.

— Mersi! zise Katrine, iar Bjorn se aşează. Şi mai e şi elefantul din încăpere. Ceea ce VG numeşte „o sursă”, iar noi numim „o scurgere de informaţii”.

Liniştea din cameră se adânci parcă şi mai mult.

— în primul rând, e paguba pe care a creat-o deja: acum criminalul ştie că ştim şi noi, aşa că-şi poate ajusta planul. Dar ce e mai rău e că noi, cei din această cameră, nu mai ştim dacă putem avea încredere unul în altul. Motiv

pentru care vreau să

pun o întrebare foarte

directă: cine a discutat

cu VG? Spre

surprinderea ei, văzu o

mână ridicată în aer.

— Da, Truls?

— Eu şi Müller am discutat cu Mona Daa imediat după conferinţa de presă de ieri.

— Vrei să spui Wyller?

— Vreau să spun tipul cel nou. Niciunul nu i-am spus nimic. Dar ea ţi-a dat cartea ei de vizită, nu, Müller?

Toate privirile erau aţintite la Wyller, al cărui chip strălucea într-un roşu- aprins pe sub bretonul blond.

— Da... dar...

— Ştim cu toţii că Mona Daa e reporterul VG specializat în cazuri de crimă, interveni Katrine. Nu-ţi trebuie o carte de vizită ca să suni la ziar şi să dai de ea.

— Wyller, tu ai

fost? întrebă Magnus Skarre. Ascultă, tuturor bobocilor li se îngăduie un anumit număr de boacăne.

— Nu am discutat cu VG, răspunse Wyller, dar în glas i se simţea o urmă de disperare.

— Berntsen tocmai a zis că ai discutat. Spui că Berntsen minte? replică Skarre.

— Nu, dar...

— Scuipă tot!

— Ascultaţi... femeia a zis că e alergică la pisici, iar eu i-am spus că am o pisică.

— Vezi, deci ai discutat cu ea! Mai departe?

— Tu ai putea fi sursa scurgerii de informaţii, Skarre.

Glasul liniştit, profund venea din partea din spate a încăperii, făcând pe toată lumea să se întoarcă într-acolo. Nu-l auzise

nimeni intrând. Bărbatul înalt stătea mai mult culcat decât aşezat în scaunul sprijinit de perete.

— Apropo de pisici. Ia uite ce-a adus pisica! Hole, nu eu am vorbit cu VG, replică Skarre.

— Tu sau oricine altcineva aţi fi putut oferi inconştient prea multe informaţii unui martor cu care aţi stat de vorbă. Iar acesta ar fi putut suna la ziar spunând că ştie lucruri direct de la poliţişti. Prin urmare, „o sursă din cadrul poliţiei”. Se întâmplă tot timpul.

— îmi pare rău, dar nu crede nimeni aşa ceva, pufni Skarre.

— Ar trebui s-o faci, replică Harry. Pentru că nimeni de-aici nu va recunoaşte că a stat de vorbă cu VG, iar dacă vă alegeţi cu un informator printre voi, ancheta nu va ajunge nicăieri.

— El ce caută aici? întrebă Skarre, întorcându-se spre Katrine.

— Harry se află aici pentru a alcătui o echipă care să lucreze în paralel cu noi, răspunse Katrine.

— Până acum, echipa numără doar un singur membru, rosti Harry. Şi sunt aici să pun în ordine nişte materiale. Acei 9% ale căror poziţii nu le cunoaşteţi pentru momentul când a avut loc crima, aş putea avea o listă a lor, în ordinea lungimii celor mai recente pedepse?

— Pot s-o fac, răspunse Tord, apoi se opri şi se uită întrebător la Katrine, care dădu aprobator din cap.

— Altceva?

— O listă cu agresorii sexuali la care Elise Hermansen a pus umărul să fie băgaţi la zdup. Asta-i tot.

— S-a notat, spuse Katrine. Dar, dacă tot te avem aici, vreo idee preliminară?

— Ei bine...

Harry privi în jur.

— Ştiu că tehnicienii criminalişti au găsit lubrifiant care provine probabil de la criminal, însă nu putem elimina posibilitatea ca răzbunarea să fie motivul principal, iar orice chestie sexuală să fi fost un bonus. Faptul că ucigaşul se afla probabil deja în apartament când a venit Elise acasă nu înseamnă că l-a lăsat ea sau că se cunoşteau. Eu nu cred că aş fi redus ancheta într-un stadiu atât de incipient. Dar presupun că v-aţi gândit deja la toate astea.

Katrine schiţă un zâmbet strâmb.

— Mă bucur să te avem înapoi, Harry!

Posibil cel mai bun, posibil cel mai prost, dar cu siguranţă cel mai mitologizat detectiv criminalist din poliţia din Oslo reuşi să execute o plecăciune perfect acceptabilă din poziţia lui răşchirată.

— Mersi, şefa!

— Chiar ai spus-o din inimă, zise Katrine, care stătea alături de Harry în lift.

— Ce?

— Când mi-ai spus „şefa”.

— Normal.

Ieşiră în parcare şi Katrine apăsă pe telecomanda maşinii. Se auzi un ţiuit şi nişte

faruri se aprinseră undeva în beznă. Harry o convinsese că ar trebui să se folosească de maşina care îi era pusă la dispoziţie în timpul unui caz de crimă de genul ăsta. Şi că apoi trebuie să-l ducă acasă, după ce beau împreună o cafea la restaurantul Schroder’s.

— Ce s-a

întâmplat cu taximetristul

tău? întrebă Katrine.

— 0ystein? A fost

concediat.

— De tine?

— Fireşte că nu.

De firma de taximetrie. A

avut loc un incident.

Katrine aprobă din cap. Şi se gândi la 0ystein Eikeland, lunganul cu plete, dinţi de drogat şi glas de băutor de whisky, cel care arăta

de 70 de ani, dar de fapt era unul dintre prietenii din copilărie ai lui Harry. Unul dintre cei doi, din spusele lui Harry. Celălalt se numea Tresko şi era, greu de crezut, şi mai bizar din punct de vedere al caracterului: un funcţionar public supraponderal şi neplăcut, care se transforma într-un adevărat Domn Hyde al partidelor de poker nocturne.

— Ce fel de incident? întrebă Katrine.

— Chiar vrei să afli?

— Nu chiar, dar dă-i bătaie!

— Lui 0ystein nu-i plac naiurile.

— Nu, dar cui îi plac?

— Aşa că a primit o cursă lungă până la Trondheim cu un tip care trebuia să meargă cu taxiul pentru că îi e groază de trenuri şi de avioane. Iar tipul ăsta are şi nişte probleme de agresivitate, aşa că şi-a luat un CD cu el plin cu versiuni interpretate la nai ale unor vechi melodii pop pe care trebuie să le asculte în timp ce face exerciţii de respiraţie care îl împiedică să-şi piardă cumpătul Ce se întâmplă apoi e că în toiul nopţii, pe platoul Dovre, când deja se aude a şasea oară Careless Whisper la nai, 0ystein scoate CD-ul din player, coboară geamul şi-l aruncă afară. Atunci încep să-şi care pumni.

— Să-şi care pumni e o expresie blândă. Iar melodia aia e suficient de nasoală şi-n original.

— în final, 0ystein a reuşit să-l azvârle pe

individ afară din maşină.
— în mişcare?

— Nu. Dar în mijlocul platoului, în toiul nopţii, la 20 de kilometri depărtare de cea mai apropiată casă. în apărea sa, 0ystein a subliniat faptul că era totuşi iulie, vreme plăcută, şi nu se putea ca tipul să fie îngrozit şi de mersul pe jos.

Katrine începu să râdă.

— Iar acum a rămas fără serviciu? Ar trebui să-l angajezi ca şofer personal.

— încerc să-i fac rost de un job, însă 0ystein este – ca să folosesc propriile lui cuvinte – menit să rămână neangajat.

Restaurantul Schroder’s era, în pofida numelui, doar un bar. Clientela ce venea în mod obişnuit seara devreme era la locul ei şi doar încuviinţă în semn de salut când intră Harry, fără să spună practic

nimic.

Chelneriţa însă se lumină toată, ca şi cum însuşi fiul rătăcitor se întorsese acasă. Şi le servi o cafea care cu siguranţă nu reprezenta motivul pentru care turiştii începuseră să plaseze de curând Oslo printre cele mai potrivite oraşe din lume unde să bei cafea.

— îmi pare rău că n-a mers între tine şi Bjorn, spuse Harry.

— Mda.

Katrine nu ştia dacă el dorea să dezvolte subiectul. Sau dacă ea dorea. Aşa că doar ridică din umeri.

— Mda, zise şi Harry, apoi îşi apropie ceaşca de buze. Deci cum e să fii iar singură?

— Curios cum e viaţa de persoană singură?

El râse. Iar ea îşi dădu seama cât de mult îi

lipsise acest râs. îi lipsise ideea de a-l face ea să râdă, acele momente care păreau o adevărată recompensă ori de câte ori îi ieşea.

— îmi convine viaţa de persoană singură. Mă văd cu tipi.

Se uită la el pentru o reacţie. Oare spera să obţină o reacţie?

— Păi, sper că şi Bjorn se vede cu alte persoane, pentru binele său.

Ea aprobă din cap. De fapt nu se gândise prea mult la asta. Şi, ca un comentariu ironic, se auzi un ţiuit vesel ce indică faptul că se anunţase o potrivire pe Tinder, iar Katrine văzu o femeie îmbrăcată în roşu-sângeriu grăbindu-se spre uşă.

— Te-ai întors, Harry? Ultimul lucru pe care mi l-ai spus a fost că n-o să te mai întorci niciodată să lucrezi la vreo crimă.

Harry îşi răsucea ceaşca de cafea.

— Bellman m-a amenințat că va aranja ca Oleg să fie dat afară de la Academie.

Katrine clătină din cap.

— Bellman e cel mai mare căcat pe două picioare de la împăratul Nero încoace. Vrea să spun la conferința de presă că ăsta e un caz aproape imposibil. Ca să-l facă pe el să dea bine când îl vom rezolva.

Harry se uită la ceas.

— Păi, poate că Bellman are dreptate. Un criminal care mușcă oameni cu dinții lui de fier și bea o jumătate de litru de sânge de la victimă... Probabil că are mai degrabă de-a face cu actul uciderii decât cu cine e victima. Iar acest lucru face implicit cazul mai dificil.

Katrine încuviință. Soarele strălucea afară pe stradă, însă ea își închipuia în continuare

că aude huruitul unui tunet în depărtare.

— Imaginile cu Elise Hermansen de la locul faptei, reluă Harry. îţi amintesc de ceva?

— Urmele de muşcături de pe gât? Nu.

— Nu mă refer la detalii, ci la...
Harry rămase uitându-se pe geam.

— La întreg. Ca atunci când auzi o muzică pe care n-ai mai auzit-o niciodată, cântată de o trupă pe care n-o cunoşti, însă tot ştii cine a scris melodia. Pentru că e ceva acolo. Ceva pe care nu poţi pune degetul clar.

Katrine îi privi profilul. Părul scurt, tuns periuţă, i se ridicase cu totul, la fel de dezordonat ca de obicei, dar nu la fel de des. Chipul bărbatului mai căpătase nişte linii în plus, ridurile şi cutele se adânciseră,

iar acum avea chiar şi laba gâştei de la râs în jurul ochilor, aşa încât aspectele mai brutale ale înfăţişării lui ieşeau mai mult în evidenţă. Nu înţelesese niciodată de ce-l considera un bărbat arătos.

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap.

— OK.

— Harry

— Mhm?

— Oleg este motivul pentru care te-ai întors?

El se întoarse şi o privi cu o sprânceană ridicată.

— De ce mă întrebi asta?

Iar ea simţi acum aşa cum simţise atunci, felul în care uitătura aia o putea lovi ca un

şoc electric, cum el – un bărbat ce putea rămâne atât de rezervat, de distant – putea dărâma totul doar uitându-se la tine o secundă, cerând – şi obţinând – toată atenţia ta. în acea unică secundă, pe lume nu exista decât un singur bărbat.

— N-are importanţă, răspunse ea, apoi râse. De ce întreb? Să-i dăm bătaie!

— Ewa, cu „w”. Mama şi tata au vrut să fiu unică. După care s-a dovedit un nume destul de comun în ţările alea din vechiul Bloc de Fier.
Femeia râse şi sorbi din bere, apoi deschise gura şi se folosi de arătător şi de degetul mare pentru a-şi şterge rujul din colţurile gurii.

— Cortina de Fier şi Blocul de Est, o corectă bărbatul

— Ha?

Se uită la el. Era destul de drăguţ. Nu-i aşa? Mai drăguţ decât cei cu care se potrivea de obicei. Probabil era ceva în neregulă cu el, ceva ce avea să afle mai târziu. Aşa se întâmpla de obicei.

— Bei încet, remarcă ea.

— îţi place roşul.

Bărbatul dădu din cap spre pardesiul pe care femeia şi-l atârnase pe spătarul scaunului.

— La fel ca tipului ăluia, vampirul, răspunse Ewa, arătând spre jurnalul de ştiri de la unul dintre enormele televizoare din bar.

Meciul de fotbal se terminase, iar barul, care fusese plin până în urmă cu cinci minute, începuse să se golească. Femeia se simţea puţin ameţită, dar nu foarte rău.

— Ai citit VG? Tipul i-a băut sângele.

— Da. Ştiai că ea şi-a băut ultimul pahar la o sută de metri de-aici, la barul Jealousy?

— Adevărat?

Femeia privi de jur împrejur. Majoritatea clienţilor păreau să alcătuiască grupuri sau perechi. Observase că singurul bărbat care stătea singur se uita la ea, însă şi acela plecase. Şi nici nu era Ciudatul.

— Da, destul de adevărat. încă un pahar?

— Da, cred că ar fi mai bine, rosti ea, înfiorându-se. Uff! Făcu semn spre barman, însă acesta clătină din cap. Minutarul trecuse de limita magică.

— Se pare că va trebui s-o lăsăm pe altă dată, comentă bărbatul.

— Exact când reuşiseşi să mă îngrozeşti, zise Ewa. Acum va trebui să mă conduci până acasă.

— Normal, spuse bărbatul. Toyen, ai zis?

— Haide! îl îndemnă ea, apoi începu să se încheie la pardesiul roşu peste bluza tot roşie.

Porni clătinându-se uşor pe trotuar, însă îl simţi cum o sprijină discret.

— Am avut parte de unul dintre hărţuitorii ăia. îi spuneam Ciudatul. Am avut o întâlnire cu el şi... mda, ne-am distrat destul de bine. Dar când eu n-am mai vrut să continuăm, a devenit gelos. A început să apară în diverse locuri pe unde mă întâlneam cu oameni.

— Trebuie să fi fost neplăcut.

— Da. Dar şi destul de interesant, să fii în stare să captivezi pe cineva în aşa fel încât să nu se mai poată gândi decât la tine.

Bărbatul o lăsă să-l ia de braţ, apoi o ascultă politicos în vreme ce vorbea despre alţi tipi care căzuseră pradă

farmecelor ei.

— Arătam trăsnet, înţelegi? Aşa că la început n-am fost cu adevărat surprinsă când şi-a făcut apariţia, am presupus doar că mă urmărise. Dar apoi mi-am dat seama că el n-ar fi avut de unde să ştie unde urma să fiu. Şi ştii ceva?

Se opri brusc şi se clătină.

— Ăăă, nu.

— Uneori aveam senzaţia că fusese şi la mine în apartament. Vezi tu, creierul tău înregistrează felul în care miros oamenii şi îi recunoaşte când nu eşti de fapt conştient de acest lucru.

— Sigur.

— Dacă el e acest vampir?

— Chiar că ar fi o adevărată coincidenţă. Aici locuieşti?

Femeia se uită surprinsă la clădirea din faţa sa.

— Chiar aici. Dumnezeule, ce repede am ajuns!

— Cum se spune, timpul zboară când ai parte de o companie plăcută, Ewa. Aşadar, acum va trebui să-mi iau...

— Nu vii şi un pic sus? Cred că mai am o sticlă în bufet.

— Cred că am băut amândoi...

— Doar ca să fiu sigură că el nu e acolo. Te rog!

— Asta chiar e foarte greu de crezut.

— Uite, în bucătărie e aprinsă lumina, insistă ea,

arătând spre una dintre ferestrele de la primul etaj. Şi sunt sigură că am stins-o înainte să plec!

— Chiar aşa? întrebă bărbatul, înăbuşindu-şi un căscat.

— Nu mă crezi?

— Uite, îmi pare rău, dar chiar trebuie să mă întorc acasă şi să mă bag în pat. Femeia îl privi cu răceală.

— Oare ce s-a întâmplat cu domnii adevăraţi?

Un zâmbet timid din partea lui.

— Ăăă... probabil s-au dus toţi la culcare?

— Ha! Eşti însurat, ai cedat tentaţiei, iar acum îţi pare rău, aşa e?

Bărbatul se uită gânditor la ea. Ca şi cum i-ar fi fost milă.

— Da, aşa e. Somn uşor!

Femeia descuie uşa de jos. începu să urce scările spre primul etaj. Ascultă. Nu auzi nimic. Nu mai ştia dacă stinsese sau nu lumina din bucătărie, fusese ceva ce îi spusese bărbatului ca să-l facă să vină cu ea. Dar acum, c-o zisese, era ca şi cum ar fi luat-o gura pe dinainte. Poate că Ciudatul chiar era acolo.

Auzi foşnet de paşi în spatele uşii de la subsol, după care cineva o descuie şi un bărbat în uniformă de paznic ieşi afară. Acesta încuie uşa cu o cheie nouă, apoi se răsuci, o

zări pe Ewa uitându-se în jos la el şi păru să se sperie de ea.

Tipul începu să râdă.

— Nu te-am auzit.

Scuze!

— E vreo

problemă?

— De curând au avut loc câteva spargeri în camerele de depozitare de la subsol, aşa că asociaţia de locatari a comandat ture de verificare în plus.

— Deci lucrezi pentru noi?

Ewa îşi înclină uşor capul. Bărbatul nu arăta deloc rău. Şi nici nu era la fel de tânăr ca alţi paznici.

— în cazul ăsta, n-ai vrea, te rog, să verifici şi la mine în apartament? Şi la mine a avut loc o spargere, să ştii. Iar acum văd că e lumina aprinsă

înăuntru, chiar dacă eu
ştiu că am stins totul
înainte să ies.

Paznicul ridică din umeri.

— N-ar trebui să
intrăm în apartamentele
oamenilor, dar în regulă.

— în sfârşit, un
bărbat folositor la ceva!
exclamă femeia, apoi se
uită încă o dată la el.

Cu atenţie. Un paznic în
adevărata putere a
cuvântului. Probabil nu
prea
deştept, dar solid, de
nădejde. Şi uşor de
manevrat. Numitorul
comun al bărbaţilor din
viaţa ei fusese că aveau
totul: proveneau din
familii bune, aveau o
moştenire decentă,
educaţie, un viitor
luminos. Şi o
adoraseră. Dar din
păcate băuseră atât de
mult, încât luminosul
lor viitor împreună
dispăruse în adâncuri
odată cu ei. Poate că
era timpul să încerce
ceva nou. Ewa se răsuci
într-o parte şi-şi săltă
şoldul uşor provocator

în timp ce-şi zornăia cheile. Doamne, ce de chei! Şi poate că era mai beată decât crezuse iniţial.

O găsi pe cea care trebuie, descuie uşa, nu se sinchisi defel să-şi azvârle pantofii pe hol şi merse direct în bucătărie. îl auzi pe paznic intrând după ea.

— Nu e nimeni

aici, spuse el.

— Doar eu şi cu

tine, zâmbi Ewa,

rezemându-se de blatul

de gătit.

— Drăguţă

bucătărie!

Paznicul stătea în uşă,

plimbându-şi mâna peste

uniformă.

— Mersi! Aş fi

făcut un pic de ordine

dacă ştiam că voi avea un

musafir.

— Şi să fi spălat şi

vasele.

Acum zâmbea şi el.

— Mda, ziua nu

are decât 24 de ore.

Femeia îşi dădu o şuviţă

de pe faţă şi se clătină

uşor pe tocurile înalte.
— Te-ar deranja
dacă ai verifica restul
apartamentului cât
timp fac eu un cocktail?
Ce zici? adăugă ea,
punând deja mâna pe
blenderul pentru
smoothie.

Paznicul se uită la ceasul
de la mână.
— în 25 de
minute trebuie să ajung
la adresa următoare,
dar probabil că am timp

să verific dacă se ascunde cineva pe-aici.

— O mulţime de lucruri se pot întâmpla între timp.
Paznicul îi întâlni privirea, apoi chicoti uşor, îşi frecă bărbia şi ieşi din cameră.

Se îndreptă spre ceea ce presupunea a fi uşa de la dormitor şi rămase uimit de cât de subţiri păreau pereţii. Distingea practic fiecare cuvânt rostit de bărbatul din apartamentul vecin. Deschise uşa. Beznă. Găsi întrerupătorul. Un bec slab se aprinse în plafonieră.

Gol. Patul, nefăcut. O sticlă goală pe noptieră.

Porni mai departe şi deschise uşa de la baie. Faianţă murdară. O perdea de duş plină de mucegai trasă în faţa căzii.

— Se pare că e în regulă! strigă el înspre bucătărie.

— Ia loc în living! strigă femeia drept răspuns.

— Bun, dar va trebui să plec în 20 de minute.

Merse în living şi se aşeză pe canapeaua şuie. Auzi clinchet de pahare în bucătărie, apoi glasul ei ascuţit:

— Bei ceva?

— Da.

Se gândi la cât de neplăcută era vocea ei, genul acela care l-ar putea face pe un bărbat să-şi dorească să aibă o telecomandă. Dar era voluptuoasă, ca o adevărată mămică. îşi făcu de lucru cu ceva

ascuns în uniforma de paznic, care se prinsese în căptuşeală.

— Am gin şi vin alb, se auzi vocea din bucătărie.

Zici că era o bormaşină.

— Şi un pic de whisky. Ce-ai dori?

— Altceva, răspunse el doar pentru sine.

— Ce-ai spus? Aduc tot ce am!

— A-adu, mamă! şopti el, eliberând chestia aia de fier din căptuşeala buzunarului. O lăsă cu delicateţe pe măsuţa de cafea din faţa sa, unde era sigur că ea avea s-o vadă. Deja îşi simţea erecţia. Apoi trase adânc aer în piept. Avea senzaţia că goleşte tot oxigenul din încăpere. Se lăsă pe spate pe canapea şi-şi puse cizmele de cowboy pe masă, lângă dinţii de fier.

Katrine Bratt îşi lăsă privirea să rătăcească peste imagini în lumina lămpii de birou. Era imposibil să-şi dea seama dacă erau sau nu agresori sexuali doar privindu-i. Că violaseră femei, bărbaţi, copii, vârstnici, în unele cazuri torturându-i, în altele, puţine, omorându-i. Bine, dacă ţi se spunea în cele mai înfiorătoare detalii ce făcuseră, atunci poate că vedeai ceva în ochii plecaţi şi adesea înfricoşaţi din pozele făcute în arest. Dar dacă-i întâlneai pe stradă, probabil că ai fi trecut mai departe fără să ai habar că fuseseşi observat, evaluat şi, să sperăm, respins pe post de victimă. Îi recunoscu pe o parte dintre ei din zilele petrecute la Agresiuni Sexuale, dar pe alţii, nu. Mai erau şi o mulţime noi. Câte un nou infractor se năştea în fiecare zi. O mică mogâldeaţă nevinovată, un pui de om, ţipătul unui copil acoperit de

ţipetele mamei, legat de viaţă printr-un cordon ombilical, un dar care să-i facă pe părinţi să plângă de bucurie, un copil care mai apoi, când avea să crească, urma să despice organele genitale ale unei femei legate în timp ce se masturba, iar gemetele aspre să-i fie acoperite de ţipetele femeii.

Jumătate din echipa de anchetă începuse să ia legătura cu aceşti agresori, mai întâi cei cu cazierele cele mai brutale. Strângeau şi verificau alibiuri, însă deocamdată nu reuşiseră să-l plaseze nici măcar pe unul în preajma locului faptei. Cealaltă jumătate era ocupată cu interogarea foştilor iubiţi, a prietenilor, colegilor şi rudelor. Statisticile în privinţa crimelor comise în Norvegia erau foarte limpezi: în 80% dintre cazuri, criminalul îşi cunoştea victima, iar în peste 90%, victima era o femeie omorâtă la ea în

casă. Chiar şi aşa, Katrine nu se aştepta să-l descopere în aceste statistici. Pentru că Harry avea dreptate. Nu era genul acela de crimă. Identitatea victimei era mai puţin importantă decât actul în sine. Verificaseră, de asemenea, lista cu agresorii împotriva cărora depuseseră mărturie clienţii lui Elise, însă Katrine nu credea că făptaşul – cum sugerase şi Harry – dobora doi iepuri dintr-o lovitură: o dulce răzbunare însoţită de plăcere sexuală. Plăcere totuşi? încercă să şi-l imagineze pe criminal stând întins cu un braţ în jurul victimei după hidosul act, cu o ţigară în gură, zâmbind şi şoptind: „A fost minunat". Harry vorbise despre frustrarea criminalului în serie provocată de faptul că nu reuşea să obţină niciodată întocmai ceea ce căuta, fiind astfel nevoit să continue, în speranţa că data următoare avea să

reuşească; totul urma să fie perfect, urma să obţină ce-şi propusese şi să renască atunci când avea să audă ţipetele unei femei înainte să-şi reteze propriul cordon ombilical care-l lega de restul lumii.

Katrine se uită iar la poza lui Elise Hermansen întinsă pe pat. încercă să vadă ce-ar fi putut vedea şi Harry. Sau să audă. Muzică – nu asta spusese el? Se dădu bătută şi-şi îngropă faţa în palme. Oare ce-o făcuse să-şi închipuie că are mentalitatea potrivită pentru un astfel de job? „Bipolaritatea nu oferă un start bun nimănui, în afară de artişti", îi spusese psihiatrul când se întâlniseră ultima dată, înainte de a-i prescrie o nouă reţetă pentru micile pastile roz care- o menţineau pe linia de plutire.

Era aproape weekend, iar oamenii normali făceau lucruri normale, nu stăteau într-un birou

uitându-se la poze oribile cu locuri ale crimei şi la oameni la fel de oribili pentru c-aveau impresia că unul dintre chipuri ar putea să le dezvăluie ceva, doar pentru ca apoi să caute pe cineva potrivit pe Tinder ca să şi-o tragă şi să uite. însă în clipa asta tânjea disperată după ceva care s-o reconecteze la normalitate. Un prânz de duminică. Pe când erau împreună, Bjorn o invitase de mai multe ori la prânz duminică, la părinţi lui în Skreia, la doar jumătate de oră de condus cu maşina, însă ea găsise mereu o scuză ca să refuze. Totuşi, în clipa asta nimic nu i-ar fi făcut o plăcere mai mare decât să stea la o masă cu socrii, să-şi dea castronul de cartofi peste masă, să se plângă de vreme, să se împăuneze cu canapeaua cea nouă, să mestece carne de elan la fel de fadă precum banalele lor subiecte de discuţie; privirile şi încuviinţările să fie calde,

glumele, răsuflate, iar momentele de iritare, suportabile.

— Bună!

Katrine tresări, speriată. În pragul uşii stătea un bărbat.

— Eu l-am bifat şi pe ultimul de pe lista mea, zise Anders Wyller. Aşa că, dacă nu mai e şi altceva, eu mă duc acasă să dorm puţin.

— Desigur. Tu ai rămas ultimul?

— Aşa se pare.

— Berntsen?

— A terminat devreme. Cred că pur şi simplu e mai eficient.

— Corect, zise Katrine, gata să râdă, însă nu se sinchisi. Wyller, îmi pare rău că-ţi cer asta, dar ai putea tu să-i mai verifici lista o dată? Am senzaţia că...

— Tocmai am făcut-o. Părea în ordine.

— A fost totul în ordine?

Katrine le ceruse lui Wyller şi lui Berntsen să ia legătura cu diversele companii de telefonie ca să facă rost de listele cu numere şi nume ale persoanelor cu care victima vorbise în ultimele şase luni, după care să le împartă între ei şi să le verifice alibiurile.

— Da. A fost un tip din Âneby, aproape de Nittedal, al cărui prenume se termină în „y”. El a sunat-o pe Elise în timpul verii cam de prea multe ori, aşa că i-am verificat încă o dată alibiul.

— Care se

termină în „y”?

— Lenny Hell. Da,

exact aşa.

— Uau! Deci

suspectezi oameni pe

baza literelor din numele

lor?

— Printre altele. E un fapt real că numele terminate în „y” se regăsesc mult mai des din punct de vedere statistic atunci când e vorba de crime.

-Şi?

— Şi când am văzut că Berntsen îşi notează că alibiul lui Lenny consta din faptul că fusese cu un prieten la Âneby Pizza & Grill în momentul uciderii lui Elise Hermansen şi că doar proprietarul pizzeriei putea confirma, am sunat la şeful secţiei locale ca să aud cu urechile mele.

— Pentru că

numele tipului e Lenny?

— Pentru că

proprietarul pizzeriei se

numeşte Tommy.

— Şi ce-a zis şeful de secţie?

— Că Lenny şi Tommy sunt cetăţeni de încredere şi respectă legea cu sfinţenie.

— Deci te-ai înşelat.

— Rămâne de văzut. Şeful de secţie se numeşte Jimmy.

Katrine izbucni în râs. îşi dădu seama că avea nevoie de asta. Anders Wyller zâmbi şi el. Poate că şi ea avea nevoie să zâmbească. Toată lumea încerca să facă o primă impresie bună, însă ea avea impresia că dacă n-ar fi întrebat, Wyller nu i-ar fi spus că făcuse şi treaba lui Berntsen. Iar asta îi dădea de înţeles că Wyller – ca şi ea – nu avea încredere în Truls Berntsen. O idee pe care Katrine tot încercase s-o ignore de

când apăruse prima dată, însă acum se răzgândi.

— Intră şi închide uşa după tine!

Wyller făcu întocmai.

— Mai e ceva pe care, cu regret, trebuie să-ţi cer să-l faci, Wyller. Scurgerea de informaţii către VG. Tu eşti cel care va trebui să lucreze cel mai mult cu Berntsen. Ai putea...?

— Să rămân cu ochii în patru şi urechile ciulite?

Katrine oftă.

— Ceva de genul. Asta rămâne între noi, iar dacă descoperi ceva, nu vorbeşti decât cu mine. S-a înţeles?
— S-a înţeles.

Wyller plecă, iar Katrine mai aşteptă câteva secunde înainte de a-şi lua telefonul de pe birou. Se uită la Bjorn. Adăugase şi o fotografie a lui pe lângă numărul de telefon. Bărbatul zâmbea.

Bjorn Holm nu era vreo frumuseţe. Avea un chip palid, uşor buhăit, cu părul roşcat stricat de un petic de chelie strălucitor ca luna plină. Dar era totuşi Bjorn. Antidotul pentru toate celelalte imagini. Oare ce-o făcuse să dea bir cu fugiţii? Dacă Harry Hole putea trăi cu cineva, ea de ce să nu poată? Arătătorul i se apropia deja de butonul de apel când în minte îi răsună iarăşi semnalul de avertizare. Avertismentul lui Harry Hole şi al lui Hallstein Smith. Următoarea.

Lăsă telefonul la loc şi se

concentră iar la poze.

Următoarea.

Dacă ucigaşul se gândea

deja la următoarea?

— Trebuie să te s-străduieşti mai mult, Ewa, şopti el.

Ura când ele nu depuneau niciun efort.

Când nu-şi făceau
curăţenie în apartamente.
Când nu aveau grijă de
trupurile lor. Când nu
puteau să-l păstreze
alături pe bărbatul al
cărui copil îl născuseră.
Când nu-i dădeau deloc
copilului de mâncare şi-l
încuiau în şifonier,
spunându-i că nu trebuie
să scoată niciun sunet şi
că-i vor da apoi ciocolată,
în timp ce primeau vizite
de la bărbaţi cărora le
dădeau de mâncare şi
toată ciocolata, şi toate
lucrurile cu care se jucau,
ţipând de încântare, aşa
cum mama nu se juca
niciodată cu copilul

Oh, nu!

Aşa că şi copilul trebuia
să se joace în schimb cu
mama. Şi cu altele la fel
ca mama.

Şi se jucase. Se jucase
dur. Până în ziua în care-l
luaseră de-acolo şi-l
încuiaseră într-un altfel
de şifonier, pe
Jossingveien, la nr. 33:
închisoarea şi
centrul de detenţie Ila.

Descrierea oficială era: institut pentru deţinuţi din toate colţurile ţării care necesitau „intervenţii specifice”.

Unul dintre poponarii de psihiatri de acolo îi spusese că atât violurile, cât şi bâlbâială lui erau consecinţele traumei îndurate în copilărie. Cretinul! Bâlbâială o moştenise de la tatăl său pe care nu îl cunoscuse niciodată. Bâlbâială şi un costum jegos. Şi să violeze femei visa de când se ştia. Dar apoi făcuse ceea ce acele femei nu făcuseră niciodată. Se străduise mai mult. Şi aproape că terminase cu bâlbâială. O violase pe dentista închisorii. Apoi evadase de la Ila. Şi începuse să se joace. Mai dur ca niciodată. Faptul că îl căuta poliţia nu făcea decât să sporească şi mai mult fiorul jocului. Până în ziua în care

rămăsese faţă în faţă cu acel poliţist şi văzuse determinarea şi ura din ochii lui, care-l făcuseră să-şi dea seama că acel bărbat era în stare să îl prindă. Că era în stare să-l trimită înapoi în hăul negru al copilăriei sale, în acel şifonier închis, unde încerca să-şi ţină respiraţia pentru a nu fi nevoit să inhaleze duhoarea de sudoare şi tutun a hainei de lână unsuroase şi groase a tatălui său, care atârna în faţa lui şi pe care mama sa spunea că o păstrează în caz că el se va întoarce într-o bună zi. Ştia că nu avea cum să suporte să fie iar închis. Aşa că se ascunsese. Se ascunsese de poliţistul cu privire de criminal. Rămăsese la cutie trei ani. Trei ani fără să se joace. Până ce şi asta se preschimbase în şifonier. Apoi se trezise faţă în faţă cu această oportunitate. Şansa de-

a se juca în siguranţă. Evident, n-ar fi trebuit să fie prea în siguranţă. Trebuia să fie capabil să simtă izul fricii ca să fie stârnit cum trebuie. Atât a lui, cât şi a lor. Nu mai conta ce vârstă aveau, cum arătau, dacă erau mici sau mari. Femei să fie. Sau potenţiale mame, cum zisese unul dintre psihiatrii cretini.

îşi înclină capul şi se uită la ea. Or fi fost pereţii apartamentului subţiri, dar asta nu-l mai deranja. Abia acum, când ea era atât de aproape şi în această lumină, el observă că Ewa cu „w” avea nişte coşuri mici în jurul gurii deschise. Era evident că femeia încerca să ţipe, însă nu mai avea cum s-o facă, indiferent cât se străduia. Pentru că sub gura deschisă mai avea una nouă. O gaură căscată în gât, din care curgea sânge, acolo unde îi fusese laringele. O ţinea

strâns lipită de
peretele livingului şi
auzea un gâlgâit în
vreme ce bule rozalii
de sânge ţâşneau acolo
unde tractul respirator
retezat ieşea în afară.
Muşchii gâtului femeii
se încordau şi se
relaxau în timp ce
încerca disperată să
tragă aer. Şi pentru că
plămânii ei încă
funcţionau, avea să mai
trăiască alte câteva
secunde. Dar
momentan nu asta îl
fascina cel mai tare, ci
faptul că putuse să
pună definitiv capăt
sporovăielii ei
nesuferite sfâşiindu-i
coardele vocale cu
dinţii săi de fier.

Şi-n vreme ce lumina
din ochii ei se stingea
uşor-uşor, el încercă să
descopere ceva care să
trădeze o teamă de
moarte, o dorinţă de-a
mai trăi încă o secundă.
însă nu găsi nimic.
Femeia ar fi trebuit să
se străduiască mai mult.
Poate că pur şi simplu

nu avea destulă imaginaţie. Poate că nu iubea viaţa suficient. Bărbatul ura când ele renunţau atât de uşor la viaţă.

10. Sâmbătă dimineaţă

Harry alerga. Lui Harry nu-i plăcea să alerge. Unii alergau pentru că le plăcea. Lui Haruki Murakami îi plăcea. Lui Harry îi plăceau cărţile lui Murakami, mai puţin cea despre alergat – la aceea renunţase. Harry alerga pentru că-i plăcea să se oprească. îi plăcea că alergase. îi plăcea să ridice greutăţi: o durere mai concretă, limitată de efortul depus de muşchii săi mai degrabă decât de dorinţa de-a avea parte de mai multă durere. Asta spunea probabil ceva despre slăbiciunea caracterului său, de înclinaţia de-a fugi de ceva, de-a căuta

un sfârşit al durerii încă dinainte de-a fi început.

Un câine slăbănog, genul pe care cei din Holmenkollen îl ţineau chiar dacă nu mergeau la vânătoare mai des de un weekend la doi ani, sări de pe cărare. Stăpânul lui venea alergând la vreo 100 de metri în spate. îmbrăcat cu haine Under Armour, colecţia din acest an. Harry avu timp să-i observe tactica de alergare în vreme ce se apropiau unul de altul ca două trenuri pe şine. Era păcat că nu alergau în aceeaşi direcţie. Harry s-ar fi furişat în urma lui, i-ar fi suflat în ceafă şi apoi s-ar fi prefăcut că se împiedică doar ca să se prăbuşească peste el în timpul urcuşului către Tryvann. L-ar fi lăsat să-i vadă tălpile adidaşilor lui vechi de 20 de ani.

Oleg zicea că Harry e incredibil de copilăros

când alergau, până şi când îşi promiteau să alerge încet tot drumul, Harry tot ajungea să propună o întrecere pe ultimul deal. în apărarea lui Harry trebuia spus că cerea practic să fie învins, deoarece Oleg moştenise nedreapta absorbţie foarte rapidă de oxigen a mamei sale.

Două femei supraponderale mai mult mergeau decât alergau – discutau şi gâfâiau atât de zgomotos, încât nici nu-l auziră pe Harry, aşa că el coti pe o cărare mai îngustă. Brusc, se trezi pe un teritoriu necunoscut. Aici copacii creşteau mai des, acoperind cu totul lumina dimineţii, iar Harry căpătă o trecătoare senzaţie a ceva desprins din propria copilărie. Teama de-a se rătăci şi de-a nu mai fi în stare să regăsească drumul

înapoi spre casă. Apoi ajunse iar pe teren deschis şi ştiu exact unde se află şi unde îi e casa.

Unora le plăcea aerul rece de aici de sus, cărările nu foarte abrupte prin pădure, liniştea şi mirosul acelor de pin. Lui Harry îi plăcea priveliştea oraşului. îi plăceau zgomotul şi mirosul lui. Senzaţia de-a putea să-l atingă. Siguranţa că te-ai putea îneca în el, că te-ai putea scufunda în adâncurile sale. De curând, Oleg îl întrebase pe Harry cum i-ar plăcea să moară. Harry îi răspunsese că vrea să moară liniştit în somn. Oleg alesese brusc şi relativ fără dureri. Harry minţise. Voia să bea până la moarte într-un bar din oraşul de sub ei. Şi ştia că şi Oleg minţise la rândul său – el ar fi ales raiul şi iadul din trecut şi ar fi luat o supradoză de heroină. Alcool şi

heroină. Iubiri obsesive la care puteau renunţa, dar niciodată nu le puteau uita, indiferent cât timp ar fi trecut.

Harry sprintă pe ultima porţiune a traseului, auzind cum pietrişul răpăie în urma adidaşilor săi, apoi o zări fulgurant pe fru Syvertsen în spatele perdelei din casa de alături.

Făcu un duş. Lui Harry îi plăcea să facă duş. Cineva ar fi trebuit să scrie o carte despre experienţa de-a face duş.

După ce termină, se duse în dormitor, unde Rakel stătea la geam în hainele pentru grădinărit: cizme Wellington, mănuşi groase, o pereche de blugi jerpeliţi şi o pălărie decolorată de soare. Se întoarse pe jumătate spre el şi-şi dădu la o parte câteva şuviţe care îi ieşiseră de sub pălărie. Harry se

întrebă dacă ea ştia cât de bine îi stătea aşa. Probabil.

— Bleah! Un bărbat despuiat! rosti ea încet, zâmbind.

Harry se apropie şi rămase în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri şi masând-o uşor.

— Ce faci?

— Mă uit la geamuri. Ar trebui să facem ceva în privinţa lor înainte să vină

Emilia, nu crezi?

— Emilia?

Rakel râse.

— Ce e?

— Ţi-ai oprit foarte brusc masajul, scumpule. Relaxează-te, nu avem musafiri. E doar o furtună.

— O, acea Emilia! Bănuiesc că această fortăreaţă poate

face faţă unui
dezastru sau
două.

— Asta credem

noi, cei care locuim aici

sus, pe deal, nu-i aşa?

— Ce credem?

— Că vieţile

noastre sunt ca nişte

fortăreţe. Inexpugnabile.

Rakel oftă înainte de-a

adăuga:

Trebuie să plec la

cumpărături.

— Cina acasă?
încă n-am încercat
localul acela peruvian
de pe Badstugata. Nu-i
chiar atât de scump.

Ăsta era unul dintre
obiceiurile sale de
burlac pe care
încercase să o facă şi
pe ea să-l adopte: să nu
gătească pentru ei.
Rakel era oarecum

convinsă de argumentul lui cum că restaurantele erau una dintre cele mai bune idei ale civilizaţiei. Că încă din Epoca de Piatră oamenii îşi dăduseră seama că gătitul şi mâncatul laolaltă era o chestie mai inteligentă decât ca toată populaţia să piardă trei ore în fiecare zi pentru a pregăti, cumpăra, găti şi spăla apoi vasele. Când ea obiectase că i se pare un pic decadent, el îi răspunsese că decadenţă însemna familiile obişnuite care-şi construiau bucătării de un milion de coroane bucata, aia era decadenţă. Şi că folosirea mai sănătoasă, nedecadentă a resurselor însemna să plăteşti bucătari cu experienţă să gătească hrana pe care o meritau în bucătării enorme, aşa încât să-şi plătească la rândul lor

ajutorul dat de Rakel în calitate de avocat sau slujba de profesor de poliţişti a lui Harry.

— Astăzi e rândul meu, deci voi plăti eu, zise el, prinzând-o de braţul drept. Rămâi cu mine!

— Trebuie să plec la cumpărături, spuse femeia, apoi schiţă o grimasă când el o lipi de corpul său încă umed. Vin Oleg şi Helga pe la noi.

El o strânse şi mai

aproape.

— Chiar vin?

Credeam că ai zis că nu

vom avea musafiri.

— Sunt sigură că

poţi rezista vreo două ore

alături de Oleg şi de...

— Glumeam. Mă

voi comporta cum trebuie.

Dar n-ar trebui să...

— Nu, nu-i ducem la restaurant. Helga n-a mai fost niciodată aici, iar eu vreau să o studiez aşa cum trebuie.

— Biata Helga! şopti Harry şi tocmai se pregătea să o muşte pe Rakel de lobul urechii, dar văzu ceva între sânul ei şi gât.

— Ce-i aia?

îşi lipi foarte gingaş vârful degetului de un semn roşu.

— Ce? întrebă ea, pipăindu-şi pielea. Ah, asta! A luat doctorul o probă de sânge.

— Din gât?

— Nu mă întreba de ce.

Femeia zâmbi.

— Arăţi atât de dulce când îţi faci griji!

— Nu-mi fac

griji. Sunt gelos. Ăsta e gâtul meu şi ştim amândoi că ai o slăbiciune pentru doctori.

Rakel râse, iar Harry o trase şi mai aproape.

— Nu, se împotrivi ea.

— Nu? făcu el, şi o auzi cum brusc respiră mai profund, îi simţi corpul cedând

cumv

a.

— Ticălosule!

gemu ea.

Rakel era stânjenită de ceea ce ea numea „fitil scurt la sex”, iar înjuratul era cel mai evident semn.

— Poate că ar trebui să ne oprim acum, te cheamă grădina, şopti el, dându-i drumul.

— Prea târziu! şuieră ea.

Harry îi desfăcu jeanşii şi-i trase în jos odată cu chiloţii, până la genunchi, apoi mai jos, până deasupra cizmelor. Ea se aplecă în faţă şi se prinse cu o mână de pervaz, şi tocmai se pregătea să-şi dea jos pălăria cu cealaltă.

— Nu, şopti el, aplecându-se în faţă în

aşa fel încât să ajungă cu capul lângă al ei. Las-o pe cap!

Râsul ei jos, gâlgâitor, îi gâdilă urechea. Dumnezeule, ce mult îi plăcea acest râs! încă un sunet se amestecă cu râsul. Bâzâitul dat de vibraţiile unui telefon ce stătea lângă mâna ei pe pervaz.

— Aruncă-l pe pat! şopti el, evitând să se uite la ecran.

— E Katrine Bratt, îl anunţă Rakel.

Rakel îşi îmbrăcă pantalonii în timp ce-l privea.

Harry avea o expresie de concentrare intensă pe chip.
— Cu cât timp în urmă? întrebă el.

Rakel îl văzu cum dispare de lângă ea la auzul vocii celeilalte femei. Dădu să întindă mâna după el, dar era prea târziu, Harry nu mai era acolo. Corpul gol, suplu, cu muşchi ce se răsuceau ca nişte

rădăcini pe sub pielea palidă, era încă acolo, exact în faţa ei. Ochii albaştri, a căror culoare era aproape ştearsă după ani întregi de abuz de alcool, erau în continuare fixaţi asupra ei. însă nu o mai vedea, privirea îi era concentrată înăuntrul lui. îi spusese seara trecută de ce fusese nevoit să accepte cazul, iar ea nu protestase. Pentru că dacă Oleg ar fi dat afară din Academia de Poliţie, probabil s-ar pierde din nou. Iar dacă ar ajunge să fie nevoită să aleagă între a-l pierde pe Harry sau pe Oleg, ar alege să-l piardă pe Harry. Doar avea deja câţiva ani de antrenament în a-l pierde pe Harry, ştia că ar putea supravieţui fără el. Nu ştia însă dacă ar putea supravieţui fără fiul ei. Dar în timp ce el îi explica faptul că o făcea doar de dragul lui Oleg, un ecou a ceva ce el îi spusese de curând îi apăruse minte: S- ar putea să vină o zi când chiar va trebui să mint,

iar atunci s-ar putea să fie de folos dacă ai crede că sunt sincer.

— Vin acum, zise Harry. Care e adresa?

încheie apelul şi începu să se îmbrace. Rapid, eficient, fiecare mişcare atent măsurată. Ca o maşinărie care face în sfârşit ceea ce i-a fost menit să facă. Rakel îl studia, memorând totul, aşa cum memorezi tot ce ţine de un iubit pe care nu-l vei mai vedea multă vreme.

Trecu iute pe lângă Rakel fără să se uite la ea, fără vreun cuvânt sau vreun adio. Ea era deja dată deoparte, împinsă departe din conştiinţa lui de una dintre cele două pasiuni ale sale. Alcoolul şi crima. Iar acum era vorba de cea de care ea se temea cel mai mult.

Harry stătea dincolo de banda portocaliu cu alb al poliţiei când o fereastră de la parterul clădirii din

faţa lor se deschise. Katrine Bratt scoase capul afară.

— Lăsaţi-l să treacă! strigă ea spre tânărul agent de poliţie fără uniformă care-i bloca drumul.

— N-are nicio legitimaţie, protestă agentul.

— E Harry Hole! strigă Katrine.

— Chiar e? Poliţistul îi aruncă o privire de sus până jos înainte să ridice banda.

— Credeam că e un mit, se apără el.

Harry porni în sus pe scările ce duceau la uşa deschisă a apartamentului, înăuntru, urmă traseul marcat de micile

steaguri albe ale criminaliştilor lăsate în locurile în care descoperiseră ceva. Doi criminalişti stăteau în genunchi şi se uitau la o gaură din podeaua de lemn.

— Unde...?

— Acolo, răspunse unul dintre ei.

Harry se opri în faţa uşii indicate de agent. Trase adânc aer în piept şi-şi goli mintea de orice gând, după care intră.

— Bună dimineaţa, Harry! rosti Bjorn Holm.

— Te poţi da la o parte? întrebă Harry pe un ton coborât.

Bjorn făcu un pas, îndepărtându-se de canapeaua peste care stătuse aplecat şi lăsând cadavrul la vedere. în loc să se apropie, Harry făcu un pas în spate. Scena. Compoziţia. Apoi se apropie şi începu să observe detaliile.

Femeia stătea pe canapea, cu picioarele depărtate în aşa fel încât fusta îi alunecase în sus ca să-i dezvăluie lenjeria neagră. Capul îi era rezemat de spetează, iar părul lung, blond-deschis, îi atârna dincolo de ea. îi lipsea o parte din gât.

— A fost omorâtă acolo, arătă Bjorn către peretele de lângă geam. Privirea lui Harry alunecă la tapet şi la podeaua de lemn goală.

— Mai puţin sânge. De data asta nu a mai străpuns carotida când a muşcat-o.

— Poate că a ratat-o, rosti Katrine, venind din bucătărie.

— Dacă a muşcat-o, înseamnă că are fălci puternice, spuse Bjorn. Forţa

medie a muşcăturii de om e de şapte kilograme, însă pare să-i fi smuls laringele şi o parte din beregată dintr-o singură muşcătură. Chiar şi cu dinţi de metal ascuţiţi, tot ar fi fost nevoie de o putere redutabilă.

— Sau de foarte multă furie, completă Harry. Ai văzut ceva rugină sau vopsea în rană?

— Nu, dar poate că atunci când a muşcat-o pe Elise Hermansen s-a desprins ceva.

— Hmm! Posibil, dacă nu cumva de data asta n-a mai folosit dinţii de fier, ci altceva. Şi nici cadavrul n-a mai fost mutat în pat.

— înţeleg unde baţi, Harry, dar e acelaşi făptaş, zise Katrine. Vino să vezi!

Harry o urmă în bucătărie. Unul dintre

criminalişti lua probe dintr-un pahar de sticlă pentru blender aflat în chiuvetă.

— Şi-a făcut un smoothie, anunţă Katrine.

Harry înghiţi în sec şi se uită la pahar. Interiorul era roşu.

— A folosit sânge. Şi câteva lămâi pe care le-a găsit în frigider, din ce ne dăm noi seama.

Arătă spre fâşiile de coajă galbene de pe blat.

Harry simţea că începe să-l ia cu ameţeală. Şi se gândi că era ca atunci când iei prima înghiţitură, cea care îţi provoacă rău. încă două pahare şi era imposibil să te mai opreşti. Dădu din cap a aprobare şi ieşi. Zări în trecere baia şi dormitorul înainte de-a reveni în living. închise ochii şi ascultă. Femeia, poziţia corpului, felul în care fusese expusă. Felul în care fusese expusă Elise Hermansen. Şi

iată-1: ecoul. El era. Trebuia să fie.

Când deschise iarăşi ochii, se trezi uitându-se direct la faţa unui tânăr blond pe care i se păru că-l recunoaşte.

— Anders Wyller,

se prezentă tânărul.

Detectiv.

— Desigur, zise

Harry. Ai absolvit

Academia acum un an?

Sau doi?

— Doi ani.

— Felicitări

pentru notele bune!

— Mersi! E

impresionant, la ce note

aveam.

— Nu-mi mai amintesc nimic, a fost doar o deducţie. Lucrezi la Investigaţii

Criminale ca detectiv după doar doi ani de muncă în poliţie.

Anders Wyller zâmbi.

— Doar să-mi spui dacă stau în drum şi voi pleca. Mă aflu aici de doar două zile şi jumătate şi deja avem de-a face cu o crimă dublă, o vreme nu va avea nimeni timp să stea să mă înveţe. Mă întrebam dacă aş putea rămâne în umbra ta. însă numai dacă e-n regulă?

Harry se uită la tânărul din faţa sa. Şi-l aminti cum venea la el în birou, mereu plin de întrebări. Atât de multe, uneori atât de irelevante, încât ţi-ai fi putut închipui că e un Holefan. Un Holefan era argoul academiei pentru studenţii care fuseseră fermecaţi de mitul Harry Hole, care în câteva cazuri extreme era motivul principal pentru care se înscriseseră acolo.

Harry fugea de ei ca de ciumă. Holefan sau nu, Harry îşi dăduse seama că, ajutat de acele note şi de ambiţie, zâmbet şi abilităţi sociale deloc forţate, Anders Wyller avea să ajungă departe. Şi înainte ca Anders Wyller să ajungă departe, un tânăr talentat ca el poate ar avea timp să facă şi un pic de bine, cum ar fi să ajute la rezolvarea câtorva crime.

— OK. Prima lecţie e că ai să fii dezamăgit de propriii colegi, spuse Harry.

— Dezamăgit?

— Stai aici încântat până peste poate şi tare mândru, crezând că ai ajuns până în vârful lanţului trofic. Aşa că prima lecţie e că detectivii care se ocupă de crime sunt la fel ca toţi ceilalţi. Nu suntem deosebit de inteligenţi, unii dintre noi sunt chiar proşti. Facem greşeli, o mulţime

chiar, şi nici nu învăţăm mare lucru din ele. Când obosim, uneori alegem să dormim în loc să ne vedem mai departe de vânătoare, cu toate că ştim că soluţia s-ar putea afla la un braţ distanţă. Aşa că dacă tu chiar crezi că noi îţi vom deschide ochii, că te vom inspira şi că-ţi vom arăta o lume complet nouă a abilităţilor de investigare pline de ingeniozitate, ai să fii tare dezamăgit.

— Lucrul ăsta îl ştiu deja.

— Chiar aşa?

— Am lucrat două zile cu Truls Berntsen. Eu vreau să ştiu cum lucrezi tu.

— Ai participat la cursul meu despre

investigarea crimelor.

— Şi ştiu că tu nu lucrezi aşa. La ce te gândeai?

— Mă gândeam?

— Da, când stăteai acolo cu ochii închişi. Nu cred că partea aia ne-ai predat-o la curs.

Harry văzu că Bjorn se îndreptase de spate. Iar Katrine stătea în uşă cu braţele încrucişate, dând aprobator din cap.

— Bun! reluă Harry. Fiecare are propria metodă. A mea e să încerc să captez gândurile care îţi trec prin minte prima oară când ajungi la locul unei crime. Toate legăturile aparent neimportante pe care creierul le face automat atunci când absorbim informaţii în primele secunde când vizităm un loc. Gânduri pe care

le uităm extrem de repede, pentru că nu avem timp să le atribuim însemnătate înainte ca atenţia să ne fie atrasă de cu totul altceva, precum un vis care dispare când te trezeşti şi începi să înregistrezi toate celelalte lucruri care se petrec în jurul tău. în nouă ocazii din zece, acele gânduri sunt inutile, însă există mereu speranţa că acea a zecea ocazie ar putea însemna ceva.

— Dar acum?

înseamnă ceva vreunul

dintre acele gânduri?

întrebă Wyller. Harry

făcu o pauză. Văzu

expresia atentă de pe

chipul lui Katrine.

— Nu ştiu. Dar nu

pot scăpa de ideea că

ucigaşul este obsedat de curăţenie.

— Curăţenie?

— Şi-a mutat ultima victimă din locul în care a ucis-o în pat. Criminalii în serie fac de obicei lucrurile cam în acelaşi fel, aşa că de ce pe această femeie a lăsat-o în living? Singura diferenţă dintre acest dormitor şi cel al lui Elise Hermansen este că aici aşternuturile sunt murdare. Am cercetat ieri apartamentul lui Hermansen când au venit criminaliştii să ia cearşafurile. Miroseau a lavandă.

— Deci s-a dedat la acte de necrofilie cu această femeie în living pentru că nu suportă aşternuturile murdare?

— Ajungem şi acolo. Ai văzut blenderul din bucătărie? Ai remarcat că l-a pus în chiuvetă

după ce l-a folosit?

— Poftim?

— Chiuveta, interveni Katrine. Harry, tinerii nu ştiu ce înseamnă să speli de mână.

— Chiuveta, continuă Harry. Nu era obligat să îl pună acolo, oricum nu era nevoie să spele vasele. Aşa că poate a fost vorba de un act compulsiv, poate că are o obsesie cu curăţenia? O fobie faţă de bacterii? Cei care comit crime în serie suferă adesea de un şir întreg de fobii. Dar el nu şi-a dus treaba până la capăt, nu a spălat vasele, nici măcar n-a dat drumul la robinet ca să umple recipientul blenderului cu apă, în aşa fel încât smoothie-ul cu sânge şi lămâie să fie mai uşor de spălat mai târziu. De ce nu?

Anders Wyller clătină din cap.

— OK, vom ajunge şi acolo, zise Harry, apoi dădu din cap în direcţia cadavrului. După cum vezi, această femeie...

— Un vecin a identificat-o ca fiind Ewa Dolmen, interveni Katrine. Ewa, cu „w”.

— Mersi! Ewa încă are, după cum vezi, chiloţii pe ea, spre deosebire de Elise, pe care criminalul a dezbrăcat-o. în coşul de gunoi din baie sunt câteva ambalaje de tampoane, deci presupun că Ewa era la ciclu. Katrine, tu te-ai uitat?

— Criminalistul-şef e pe drum.

— Doar ca să vedem dacă am dreptate, iar tamponul e încă acolo.

Katrine se încruntă, apoi făcu aşa cum îi ceruse Harry şi cei trei bărbaţi îşi feriră privirile.

— Da, văd şnurul

unui tampon.

Harry scoase un pachet de Camei din buzunar.

— Ceea ce înseamnă că asasinul – presupunând că n-a vârât el însuşi un tampon – n-a violat-o vaginal. Pentru că este...

Harry arătă cu ţigara spre

Anders Wyller.

— .. .obsedat de

curăţenie, completă

Wyller.

— Mă rog, asta e

una dintre posibilităţi.

Cealaltă e că nu-i place

sângele.

— Nu-i place

sângele? îl bea, pentru

numele lui Dumnezeu!

exclamă Katrine.

— Cu lămâie,

adăugă Harry, ducându-şi

spre buze o ţigară

neaprinsă.

— Ce?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare. Ce? Ce anume înseamnă acest lucru? Că sângele era prea dulce?

— încerci să fii amuzant? întrebă Katrine.

— Nu, doar că mi se pare ciudat că un individ despre care credem că încearcă să atingă satisfacţia sexuală bând sânge nu-şi serveşte băutura preferată seacă. Lumea adaugă lămâie în gin sau peste peşte pretinzând că le accentuează gustul. Dar e greşit, lămâia paralizează papilele gustative şi acoperă orice altceva. Adăugăm lămâie ca să mascăm ceva ce nu ne place. Uleiul de ficat

de cod a început să se vândă mult mai bine după ce i-au adăugat lămâie. Aşa că poate vampiristului nostru nu-i place gustul de sânge, poate că faptul că el consumă sânge e tot o formă de compulsie.

— Poate că e superstiţios şi bea ca să absoarbă forţa victimelor sale, spuse Wyller.

— Cu siguranţă pare motivat de faptul că a fost privat de sex şi totuşi e capabil să se abţină să atingă organele genitale ale acestei femei. Ar putea fi din cauză că ea sângera.

— Un vampirist care nu suportă sângele menstrual. Pe ce cărări întortocheate o apucă mintea omului..., comentă Katrine.

— Ceea ce ne aduce înapoi la recipientul de sticlă,

reluă Harry. Mai avem şi altă probă fizică în afară de asta?

— Uşa de la intrare, răspunse Bjorn.

— Uşa? făcu Harry. M-am uitat la încuietoare când am intrat şi părea neatinsă.

— N-a fost o spargere. Nu i-ai văzut exteriorul.

Ceilalţi trei stăteau pe palier, uitându-se cum Bjorn desfăcea sfoara care ţinea uşa lipită de perete. Apoi aceasta se mişcă uşor, închizându-se, dezvăluind partea din faţă.

Harry se uită. Simţi cum inima îşi iuţeşte bătăile în piept în vreme ce gura i se usca şi ea complet.

— Am legat uşa aşa ca să nu o atingă niciunul dintre voi, explică Bjorn.

Pe uşă era scrisă

cu sânge litera V, cam de un metru înălţime. Baza era strâmbă, unde se scursese sângele.

Toţi patru se uitau acum la uşă.

Bjorn întrerupse primul tăcerea:

— V de la victorie?

— V de la vampirist, interveni Katrine.

— Doar dacă nu cumva a mai bifat încă o victimă, sugeră Wyller.

Acum se uitau cu toţii la Harry.

— Aşadar? rosti Katrine nerăbdătoare.

— Nu ştiu,

răspunse el.

Expresia dură reveni în

privirea ei:

— Haide, e clar că

te gândeşti la ceva!

— Mhm! V de la vampirist s-ar putea să nu fie o sugestie rea. S-ar putea potrivi cu faptul că a depus un efort deosebit să ne spună fix asta.

— Fix ce?

— Că este special. Dinţii de fier, blenderul, litera asta. Se vede pe el însuşi unic şi ne oferă piesa de puzzle astfel încât să apreciem şi noi, la rândul nostru. Vrea să ne apropiem.

Katrine încuviinţă.

Wyller ezita, ca şi cum şi-ar fi dat seama că ratase momentul când ar fi trebuit să vorbească, însă tot

îndrăzni:

— Vrei să spui că în adâncul sufletului său, criminalul vrea să ne dezvăluie cine e?

Harry nu răspunse.

— Nu cine e, ci ce este, răspunse Katrine. Trimite un semnal.

— Pot întreba ce înseamnă acest lucru?

— Desigur, răspunse Katrine. întreabă-l pe expertul nostru în criminali în serie.

Harry se uita la literă. Deja nu mai era ecoul unui ţipăt, ci însuşi ţipătul. Ţipătul unui demon.

— înseamnă...

Harry aprinse bricheta şi o apropie de ţigară, apoi inhală adânc. Dădu drumul fumului afară şi completă:

— Că vrea să se joace.

— Crezi că V-ul vine de la altceva, zise Katrine când plecă din apartament alături de Harry, o oră mai târziu.

— Chiar aşa? întrebă Harry, uitându-se pe stradă.

Toyen. Cartierul imigranţilor. Străzi înguste, magazine cu covoare pakistaneze, piatră cubică, profesori de norvegiană pe biciclete, cafenele turceşti, mame cu mers legănat acoperite de hijaburi, tineri care apelau la împrumuturi studenţeşti, un mic magazin de discuri ce vindea viniluri cu muzică rock. Lui Harry îi plăcea foarte mult acest cartier. Atât de mult, încât nu se putea abţine să se întrebe ce căuta el sus pe dealuri, printre burghezi.

— Pur şi simplu n-ai vrut s-o rosteşti cu voce tare, continuă Katrine.

— Ştiai că bunicul meu obişnuia să spună asta când mă

prindea înjurând? Dacă îl strigi pe diavol, va veni. Aşadar...

— Aşadar, ce?

— Chiar vrei să vină diavolul?

— Harry, avem de-a face cu o crimă dublă, poate cu un criminal în serie. Se poate să devină şi mai rău? – Da, se poate.

11. Sâmbătă dimineaţă

— Presupunem că avem de-a face cu un criminal în serie, începu inspectorul- şef Katrine Bratt, privindu-şi echipa de anchetă din sala de şedinţe.

Plus Harry. Căzuseră de acord că va

participa la şedinţe până-şi va forma propria echipă.

Atmosfera era diferită, mai concentrată decât în timpul şedinţelor anterioare. Acest lucru avea evident de-a face cu evoluţia cazului, însă Katrine era destul de convinsă că şi prezenţa lui Harry conta întrucâtva. O fi fost el beţivanul, l'enfant terrible şi arogant al Serviciului de Investigaţii Criminale, cel care, direct sau indirect, provocase moartea altor poliţişti şi ale cărui metode de lucru erau extrem de discutabile, dar tot îi făcea să stea drepţi şi cu urechile ciulite. Pentru că avea aceeaşi carismă mohorâtă, aproape înfricoşătoare, iar realizările sale nu puteau fi puse la îndoială. Katrine nu se putea gândi decât la o singură persoană pe care Harry nu reuşise s-o prindă. Poate că el avea dreptate când

spunea că longevitatea impunea respect, lucru valabil chiar şi în cazul unei matroane de bordel, dacă rămânea suficient de mult în activitate.

— Genul acesta de făptaş e foarte greu de prins din nenumărate motive, dar mai ales pentru că – aşa cum stau lucrurile în această situaţie – îşi plănuieşte atent totul, îşi alege victima la întâmplare şi nu lasă absolut nicio probă la locul faptei, cu excepţia a ceea ce vrea să găsim noi. De aceea dosarele din faţa voastră cu analize de la Criminalistică, de la legist şi de la analiştii noştri sunt atât de subţiri. încă n-am reuşit să legăm vreun agresor sexual cunoscut de Elise Hermansen, de Ewa Dolmen ori de vreunul dintre locurile crimelor. Dar am reuşit să identificăm metodologia din spatele crimelor. Tord?

Expertul IT râse scurt şi complet nepotrivit, ca şi cum i se părea amuzant ceea ce spusese Katrine, apoi spuse:

— Ewa Dolmen a trimis un mesaj de pe telefonul mobil care ne arată că avea o întâlnire stabilită pe Tinder într-un bar cu profil sportiv numit Dicky's.

— Dicky's? exclamă Magnus Skarre. Ăsta e aproape vizavi de barul Jealousy.

Un murmur colectiv străbătu încăperea.

— Aşa că am putea da de urma a ceva, dacă modus operandi presupune să se folosească de Tinder şi să stabilească întâlniri în Griinerlokka, zise Katrine.

— Ce? întrebă

unul dintre detectivi.

— O idee despre ce s-ar putea întâmpla data viitoare.

— Şi dacă nu va exista nicio dată viitoare?

Katrine trase adânc aer în piept.

— Harry?

Harry se legăna în scaunul său.

— Ei bine, criminalii în serie care încă-şi cizelează stilul lasă de obicei un interval mare între primele crime. Poate dura luni, chiar ani. Tiparul clasic este ca după o crimă să urmeze o perioadă de relaxare, înainte ca frustrarea sexuală să înceapă iar să se acumuleze. De obicei, aceste cicluri devin tot mai scurte de la o crimă la alta. Cu un ciclu care deja are doar

două zile, am fi tentaţi să presupunem că nu e prima dată când el comite o astfel de faptă.

Se aşternu liniştea, moment în care toată lumea îl aşteptă să continue. Dar el nu mai zise nimic.

Katrine îşi drese glasul.

— Problema este că nu putem găsi nicio infracţiune gravă în Norvegia în ultimii cinci ani care să prezinte vreo asemănare cu aceste două crime. Am verificat cu Interpolul să vedem dacă e posibil ca vreun potenţial infractor să fi schimbat terenul de vânătoare şi să se fi mutat aici. Există vreo 12 candidaţi, însă niciunul nu pare să se fi mutat recent. Aşa că habar n-avem cine e. Dar ştim totuşi că experienţa ne-a învăţat că e posibil să lovească din nou. Iar în acest caz, curând.

— Cât de curând? întrebă un glas.

— Greu de zis, răspunse Katrine, aruncându-i o privire lui Harry, care ridică discret un deget. însă pauza ar putea fi nu mai mare de o zi.

— Şi chiar nu putem face nimic ca să-l împiedicăm?

Katrine îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Am luat legătura cu şeful poliţiei să-i cer acordul să emitem un avertisment public pe lângă conferinţa de presă de la ora 18:00. Cu un pic de noroc, făptaşul nostru îşi va anula sau amâna planurile pentru încă o crimă dacă va crede că lumea va fi mai atentă de aici înainte.

— Oare chiar va face asta? se întrebă Wolff.

— Cred..., începu

Katrine, dar fu întreruptă:

— Cu tot respectul, Bratt, îl întrebam pe Hole.

Katrine înghiţi în sec şi încercă să nu se enerveze.

— Harry, tu ce spui? Oare un avertisment public îl va opri?

— Nu ştiu. Uitaţi ce-aţi văzut la televizor; criminalii în serie nu sunt roboţi cu acelaşi software care urmează acelaşi tipar comportamental, sunt la fel de diverşi şi de impredictibili ca toată lumea.

— Isteţ răspuns, Hole!

Toţi cei din încăpere se întoarseră spre uşă, unde noul sosit,

comandantul Bellman, stătea sprijinit de perete cu braţele încrucişate la piept.

— Nu ştie nimeni ce efect ar putea avea un avertisment public. Poate că nu va face decât să-l încurajeze pe acest criminal bolnav, să-i dea senzaţia că el controlează situaţia, că e invulnerabil şi-şi poate vedea mai departe de treabă, însă ce ştim totuşi, pe de altă parte, e că un avertisment public ar putea da impresia că noi, cei de-aici, de la sediul central, am pierdut controlul situaţiei. Iar singurii care se vor speria vor fi locuitorii acestui oraş. Şi mai speriaţi, am putea spune probabil, întrucât – aşa cum poate aţi observat voi, cei care aţi citit ce scriu ziarele pe internet în ultimele ore – se fac o mulţime de speculaţii cu privire la faptul că

aceste două crime au legătură între ele. Aşa că eu am o sugestie mai bună.

Mikael Bellman îşi aranjă mânecile cămăşii în aşa fel încât butonii albi prinşi la manşete să se vadă din sacou.

— Şi anume să îl prindem pe acest individ înainte să provoace şi mai multe pagube.

Le zâmbi tuturor.

— Voi ce ziceţi,

oameni buni?

Katrine îi văzu pe câţiva

dând aprobator din cap.

— OK! făcu

Bellman. Continuă,

inspector-şef Bratt!

* * *

Clopotele primăriei anunţau ora 20:00 când o maşină fără însemne a poliţiei, un VW Passat, trecu încet pe acolo.

— A fost cea mai nasoală conferinţă de presă pe care am ţinut-o vreodată, în mă-sa! zise Katrine în vreme ce vira cu Passatul înspre Dronning Mauds gate.

— 29 de ori, spuse Harry.

— Ce?

— Ai zis de 29 de ori „Nu putem comenta legat de asta”, răspunse Harry. Am numărat.

— Am fost atât de aproape să spun „Scuze, dar comandantul poliţiei ne-a luat piuitul!” Oare ce jocuri face Bellman? Fără avertisment că un criminal în serie umblă liber şi oamenii ar trebui să-şi păzească spatele?

— Are dreptate când spune că n-am face decât să stârnim o panică lipsită de sens.

— Lipsită de sens? se răsti Katrine. Uită-te şi tu în jur! E sâmbătă seară şi jumătate dintre femeile pe care le vezi umblând pe stradă sunt pe cale să se întâlnească cu un bărbat pe care nu-l cunosc, cu un prinţ despre care speră că le va schimba vieţile. Iar dacă ideea ta legată de pauza de o zi e corectă, una dintre ele chiar va avea parte de aşa ceva, în mă-sa!

— Ştiai că în centrul Londrei a avut loc un accident grav de autobuz exact în ziua atentatelor teroriste din Paris? Au murit aproape la fel de mulţi oameni ca în Paris. Norvegienii care aveau prieteni în Paris au început să sune, îngrijoraţi că aceştia s-ar putea număra printre victime. însă niciunul nu s-a

arătat extraordinar de preocupat de prietenii din Londra. După atacurile teroriste, oamenii au început să se teamă să meargă la Paris, cu toate că poliţia de acolo era mereu cu ochii în patru. Nimeni nu şi-a făcut griji în privinţa mersului cu autobuzul prin Londra, chiar dacă siguranţa în trafic nu s-a îmbunătăţit semnificativ.

— Ce vrei să zici?

— Că oamenii sunt mai speriaţi decât ar trebui de posibilitatea de-a se întâlni cu un vampirist. Pentru că e peste tot pe prima pagină a ziarelor şi pentru că au citit că acesta bea sânge. însă tot ei îşi aprind ţigări care aproape sigur îi vor omorî.

— Chiar eşti de acord cu Bellman?

— Nu, răspunse Harry în timp ce privirea îi rătăcea pe stradă.

Cugetam şi eu cu voce tare. Pentru că încerc să mă pun în locul lui, ca să înţeleg ce doreşte de fapt. Bellman plănuieşte mereu ceva.

— Iar acum a sosit acel moment?

— Nu ştiu. Dar vrea să păstreze cazul cât mai discret posibil şi să-l rezolve cât mai repede. Ca un boxer care-şi apără titlul.

— Acum ce mai vrei să zici, Harry?

— Odată ce-ai primit centura, vei dori cu tot dinadinsul să eviţi alte meciuri. Pentru că cel mai bun lucru pe care-l poţi obţine e să ţii cu dinţii de ce ai obţinut deja.

— Interesantă teorie! Şi celelalte teorii ale tale?

— Am zis că nu sunt sigur.

— A vopsit litera V pe uşa Ewei Dolmen. Asta e iniţiala lui, Harry. Ai spus că

recunoşti locul faptei de pe vremea când era activ.

— Da, dar cum spuneam, nu-mi dau încă seama clar ce anume am recunoscut.

Harry se opri o fracţiune de secundă când o imagine a unei străzi neutre îi fulgeră prin faţa ochilor.

— Katrine, ascultă-mă: gâturi muşcate, dinţi de fier, sânge băut – ăsta nu e modul lui de operare. Atacatorii şi criminalii în serie ar putea fi impredictibili în privinţa detaliilor, însă nu-şi schimbă complet modul de operare.

— Are o mulţime

de moduri noi de operare,

Harry.

— îi plac durerea

şi teama lor. Nu sângele.

— Ai spus că ucigaşul a pus lămâie în sânge pentru că nu-i place gustul lui.

— Katrine, nici dacă am şti că este el nu ne-ar fi de mare ajutor. De cât timp îl căutaţi voi şi Interpolul?

— De vreo patru ani.

— De aceea cred că ar fi total neproductiv să le spunem şi celorlalţi despre bănuielile mele şi să riscăm să reducem ancheta concentrându-ne pe căutarea unei singure persoane.

— Sau s-ar putea să vrei să-l prinzi tu însuţi.

— Ce?

— El e motivul pentru care te-ai întors, nu-i aşa, Harry? L-ai mirosit încă de la început. Oleg n-a fost decât o scuză.

— Katrine, vom abandona această discuţie exact în clipa asta.

— Pentru că Bellman n-ar fi ieşit niciodată în public cu trecutul lui Oleg – faptul că n-a făcut nimic până acum s-ar răsfrânge tot asupra lui.

Harry dădu volumul mai

tare la radio.

— Auzi asta?

Aurora Aksnes, e destul

de drăguţă...

— Harry, tu urăşti

muzica synth-pop.

— îmi place mai

mult decât această

discuţie.

Katrine oftă. Opriră când semaforul se făcu roşu. Femeia se aplecă în faţă spre parbriz.

— Ia uite, e lună

plină!

— E lună plină, zise Mona Daa, uitându-se pe geamul de la bucătărie la câmpurile unduitoare.

Lumina lunii le făcea să pară că pâlpâie, ca şi cum erau acoperite de zăpadă proaspăt căzută.

— Oare asta ar creşte şansele ca el să lovească deja a treia oară nu mai târziu de-n seara asta? Ce zici? Hallstein Smith zâmbi.

— Greu de crezut. Din ce mi-ai spus până acum despre cele două crime, parafilia acestui vampirist e reprezentată mai degrabă de necrofilie şi sadism, decât de mitomanie sau de vreo halucinaţie că ar fi o fiinţă supranaturală. Dar va lovi din nou, măcar asta e sigur.

— Interesant!

Mona Daa scria în carneţelul ei, care se afla pe masa din bucătărie lângă o ceaşcă de ceai cu chili verde proaspăt preparat.

— Şi unde şi când crezi că s-ar putea întâmpla acest lucru?

— Ai spus că şi a doua femeie a fost o pereche întâlnită pe Tinder?

Mona Daa aprobă în timp ce continua să facă însemnări. Majoritatea colegilor săi foloseau dispozitive de înregistrare, însă – cu toate că era cel mai tânăr reporter specializat în omucideri – ea prefera să o facă potrivit metodelor clasice. Explicaţia sa oficială era că, în cursa de-a face rost prima de veşti proaspete, economisea timp prin comparaţie cu ceilalţi, pentru că-şi corecta poveştile în timp ce lua notiţe. Era un avantaj deosebit la conferinţele de presă. Deşi în

această după-amiază te-ai fi putut descurca şi fără un dictafon sau carnet la sediul poliţiei. Refrenul lui Katrine Bratt cu „Nu putem comenta” avusese până la urmă darul să-i provoace până şi pe cei mai experimentaţi reporteri specializaţi în omucideri.

— încă n-am publicat nimic legat de întâlnirile pe Tinder, însă am primit un pont de la o sursă din cadrul poliţiei care spunea că Ewa Dolmen i-a trimis un mesaj unei prietene cum că avea o întâlnire stabilită pe Tinder la barul Dicky’s din Griinerlokka.

— Aşa.

Smith îşi potrivi ochelarii.

— Sunt destul de sigur că va respecta aceeaşi metodă care până acum s-a dovedit eficientă.

—

Deci tu ce le-ai spune celor

care se gândesc să se întâlnească în următoarele zile cu bărbaţi cunoscuţi pe Tinder?

— Că ar trebui să aştepte până va fi prins vampiristul.

— Dar crezi că el însuşi va continua să folosească Tinder după ce-a citit acest articol şi-şi va seama că acum îi cunoaşte toată lumea metoda?

— E o adevărată psihoză, prin urmare nu se va lăsa oprit de cugetări raţionale când e vorba de riscuri. Nu e un criminal în serie clasic, care-şi plănuieşte cu calm ceea ce face, un psihopat cu sânge-rece ce nu lasă nicio urmă, care se ascunde în vreun ungher şi-şi ţese pânza fără a se grăbi deloc între crime.

— Sursa noastră spune că

detectivii care se ocupă de caz cred că e un caz clasic de criminal în serie.

— Asta-i o formă diferită de nebunie. Crima e mai puţin importantă pentru el decât muşcatul; sângele – asta îl motivează. Şi tot ce vrea este să continue, acum e pe val, psihoza i s-a dezvoltat complet. Tot ce putem spera e ca el – spre deosebire de criminalul în serie clasic – să-şi dorească de-adevăratelea să fie identificat şi prins pentru că a scăpat complet de sub control şi îi e complet indiferent dacă e găsit. Criminalul în serie clasic şi vampiristul sunt amândoi nişte dezastre naturale, în sensul că sunt oameni perfect obişnuiţi care se întâmplă să fie bolnavi mintal. însă în timp ce criminalul în serie este o furtună care se poate dezlănţui

la nesfârşit fără să ştii când se va termina, vampiristul se aseamănă cu o alunecare de teren. Se termină după o perioadă foarte scurtă. însă în acel interval ar putea eradica o întreagă comunitate de pe faţa pământului, înţelegi?

— înţeleg, zise Mona, scriind mai departe. „Ar putea eradica o întreagă comunitate de pe faţa pământului.”

— Păi, mulţumesc foarte mult, acum am tot ce-mi trebuie!

— Pentru puţin! Sunt de fapt surprins că ai venit până aici pentru atâta lucru.

Mona Daa îşi deschise iPadul.

— Oricum trebuia să venim, ca să putem face o poză. Will?

— Mă gândeam să fac o poză pe câmp, zise fotograful, care stătuse în linişte şi ascultase interviul. Tu, cu peisajul golaş şi cu lumina lunii.

Fireşte, Mona ştia exact la ce se gândea fotograful. Bărbat afară în întuneric, lună plină, vampir. încuviinţă imperceptibil spre el. Uneori cel mai bine era să nu-i spui subiectului pozei ce idei îţi treceau prin cap, pentru că nu făceai decât să rişti să-l faci să se împotrivească.

— Vreo şansă să intre şi soţia mea în poză? se întrebă Smith, părând mai degrabă luat prin surprindere.

VG... e o chestie destul de importantă pentru noi.

Mona Daa nu se putu abţine să zâmbească. Drăguţ! O clipă, avu ideea să facă o poză cu psihologul care-şi muşca soţia de gât pentru a ilustra cazul, însă evident că ar fi însemnat să forţeze nota, creând prea mult cancan pentru o poveste serioasă despre crime.

— Cred că redactorul-şef ar prefera să fii doar tu, răspunse ea.

— înţeleg, dar trebuia totuşi să întreb.

— Eu rămân aici ca să scriu, apoi poate că o vom putea urca pe site înainte să plecăm. Ai Wi-Fi?

Femeia primi parola, freudundgammen, şi se afla deja la jumătatea textului când văzu bliţul aparatului foto pe câmp.

Explicaţia neoficială a motivului pentru care evita înregistrările era că acestea erau dovezi incontestabile a ceea ce se spusese cu adevărat. Nu că Mona Daa ar fi scris vreodată conştient ceva ce contrazicea ceea ce credea că voise să spună cel intervievat. însă îi oferea libertatea de-a sublinia anumite idei. Traducând citatele pe tipicul tabloidelor, pentru ca cititorii să poată înţelege cum trebuie. Şi să dea clic pentru a citi.

PSIHOLOG:

VAMPIRISTUL POATE

ERADICA ORAŞE

ÎNTREGI! Aruncă o

privire la ceas. Truls

Berntsen spusese că

urma să sune la ora

22:00
dacă apărea ceva nou.

— Mie nu-mi plac filmele SF, spuse bărbatul care stătea vizavi de Penelope Rasch. Cel mai iritant la ele este zgomotul navelor spaţiale care trec prin faţa camerei.

Acesta făcu buzele pungă şi scoase un sunet ca un fâsâit ascuţit.

— în spaţiu nu există aer, deci nu e niciun sunet, doar o linişte deplină. Suntem minţiţi.

— Amin! completă Penelope, şi-şi ridică paharul cu apă minerală.

— îmi place Alejandro González Iñárritu, continuă bărbatul, ridicându-şi şi el paharul cu apă. Prefer Biutiful şi Babei lui Birdman sau The Revenant. Mă tem că acum a devenit cam mainstream.

Penelope simţi un mic fior de plăcere. Nu neapărat pentru că el tocmai pomenise ambele ei filme

preferate, ci pentru că indusese şi rareori folositul al doilea prenume al lui Iñárritu. Şi pentru că mai devreme pomenise atât autorul (Cormac McCarthy), cât şi oraşul ei preferat (Florenţa).

Se deschise uşa. Până acum fuseseră singurii clienţi ai acestui mic restaurant decrepit ales de el, însă tocmai intra încă un cuplu. Bărbatul se răsuci. Nu ca să se uite către uşă, ci să se întoarcă cu spatele la ea. Iar femeia avu parte de vreo două secunde în care să-l cerceteze fără a fi observată. Deja remarcase că e suplu, cam de aceeaşi înălţime cu ea, manierat şi îmbrăcat cu gust. Dar era şi atrăgător? Greu de spus. Cu siguranţă nu era urât, dar avea ceva alunecos. Şi ea se îndoia că avea doar 40 de ani, cum pretindea. Pielea îi părea întinsă bine în jurul ochilor şi la gât, ca şi cum îşi

făcuse un lifting facial.

— Nu ştiam de restaurantul ăsta. Foarte liniştit!

— P-prea liniştit? zâmbi el.

— E drăguţ.

— Data viitoare putem merge la un local pe care-l ştiu eu, serveşte bere Kirin şi orez negru. Dacă-ţi plac şi ţie.

Femeia aproape că scoase un mic chiot. Era fantastic. Cum de ştia oare că ea adora orezul negru? Majoritatea prietenilor ei nici nu ştiau măcar că există. Roar îl urâse, spunea că are gust de magazine bio şi snobism. Şi, ca să fie sinceră, acuzaţiile acelea erau destul de întemeiate: orezul negru conţinea mai mulţi antioxidanţi decât afinele şi era servit lângă sushiul interzis,

rezervat împăratului şi familiei sale.

— Le ador. Ce altceva îţi mai place?

— Jobul meu.

— Anume?

— Sunt artist vizual.

— Ce interesant! Ce...?

— Expoziţii.

— Roar – fostul meu – era şi el artist vizual, poate că îl cunoşti?

— Mă îndoiesc, eu activez în afara cercurilor artistice convenţionale. Şi sunt şi autodidact, cum se spune.

— Dar dacă îţi câştig traiul ca artist, e ciudat că n-am mai auzit de tine. Oslo e atât de mic.

— Fac alte lucruri

ca să supravieţuiesc.

— Cum ar fi?

— îngrijitor.

— Dar ai şi

expoziţii?

— Majoritatea sunt expoziţii private pentru o clientelă profesională, unde presa nici nu e invitată.

— Uau! E grozav că să rămâi exclusivist. îi spuneam lui Roar că ar trebui să încerce şi el. Ce foloseşti în instalaţiile tale?

Bărbatul îşi şterse

paharul cu un şerveţel.

— Modele.

— Modele... adică

persoane vii?

El zâmbi.

— Şi, şi.

Povesteşte-mi despre tine,

Penelope! Ţie ce îţi place?
Femeia îşi duse un
deget sub bărbie. Da, ei
ce-i plăcea? în clipa
asta, avea senzaţia că
el acoperise cam totul.

— îmi plac
oamenii. Şi sinceritatea.
Şi familia mea. Copiii.
— Şi să fii
ţinută strâns, completă
el, aruncând o privire
către cuplul care stătea
la două mese de ei.

— Poftim?

— îţi place să fii

ţinută strâns şi să joci

jocuri dure.

El se aplecă peste masă.
— Te citesc ca
pe o carte deschisă,
Penelope. E-n regulă, şi
mie îmi plac. Locul ăsta
începe să devină prea

aglomerat, ce-ar fi să mergem la tine?

Lui Penelope îi luă câteva clipe să înţeleagă că nu era o glumă. îşi coborî privirea şi văzu că el îşi apropiase atât de mult mâna de ei, încât buricele degetelor aproape li se atingeau. înghiţi în sec. Oare ce-avea ea special de ajungea mereu să atragă ţicniţi? Prietenii ei îi sugeraseră că cea mai potrivită cale de-a trece peste despărţirea de Roar era să cunoască alţi bărbaţi. Şi chiar încercase, însă ori erau tocilari IT stângaci şi absolut inadaptaţi social, iar ea trebuia să susţină toată conversaţia, ori bărbaţi de tipul ăstuia, care nu căutau decât o tăvăleală scurtă.

— Cred că voi merge singură acasă, răspunse ea, uitându-se în jur după ospătar. Mă bucur că am

stabilit cum stau lucrurile.

Trecuseră abia 20 de minute, însă potrivit prietenilor ei, aceasta era a treia şi cea mai importantă regulă pe Tinder: Nu te deda la jocuri, pleacă dacă nu te potriveşti.

— Pot să plătesc eu două sticle de apă minerală, zise bărbatul surâzând, apoi se trase uşor de gulerul cămăşii albastru-deschis. Fugi, Cenuşăreaso!

— în cazul ăsta, mulţumesc!

Penelope îşi luă poşeta şi se grăbi afară. Aerul tare de toamnă îi răcori obrajii încinşi. Traversă Bogstadveien. Era sâmbătă seară, străzile erau pline de oameni fericiţi şi la staţia de taxiuri era coadă. Ceea ce era perfect în regulă – preţul taxiurilor în Oslo era atât de mare, încât evita să le folosească dacă nu

ploua cu găleata. Trecu de Sorgenfrigata, unde odinioară visase că ea şi Roar vor locui într-una dintre acele clădiri adorabile. Căzuseră de acord că un apartament nu trebuia să fie mai mare de 70-80 de metri pătraţi dacă era renovat de curând, sau măcar baia. Ştiau amândoi că ar fi fost incredibil de scump, însă atât părinţii ei, cât şi ai lui Roar le promiseseră că îi vor ajuta cu bani. Iar prin „îi vor ajuta” voiau să spună evident că vor plăti tot apartamentul. Ea era un designer absolvent la vânătoare de joburi, iar piaţa artelor încă nu descoperise imensul talentul al lui Roar. Cu excepţia acelei scârbe de proprietare de galerie de artă care-l prinsese în mreje. După ce Roar o părăsise, Penelope rămăsese convinsă că el o s-o citească pe femeie cu adevărat, dându-şi

seama că era doar o tigresă ridată ce nu-şi dorea decât un iubit tânăr pe post de trofeu cu care să se joace o vreme. însă nu se întâmplase acest lucru. Din contră, cei doi tocmai îşi anunţaseră logodna sub forma unei hidoase expoziţii de artă alcătuite din instalaţii de vată de zahăr.

La staţia de metrou din Majorstua, Penelope luă prima garnitură spre vest. Coborî la Hovseter, cunoscut ca graniţa estică a zonei de vest a oraşului. O aglomerare de blocuri cu apartamente relativ ieftine, unde ea şi Roar îl închiriaseră pe cel mai ieftin pe care îl găsiseră. Baia era dezgustătoare.
Roar încercase s-o consoleze oferindu-i un exemplar din Just Kids de Patti Smith, autobiografia a doi artişti ambiţioşi ce trăiau pe bază de speranţe, aer şi iubire în

New York la începutul anilor 1970 şi care evident că ajungeau pe culmile succesului. OK, se pierdeau unul de altul pe drum, însă...

Porni în direcţia clădirii ce se înălţa în faţa ei şi care arăta de parcă ar fi avut un halou. Penelope îşi dădu seama că luna plină strălucea în spatele clădirii. Patru. Se culcase cu patru bărbaţi de când o părăsise Roar, în urmă cu 11 luni şi 13 zile. Doi dintre ei fuseseră mai pricepuţi decât Roar, doi, nu. însă nu-l iubea pe Roar pentru sex. Ci pentru că... mă rog, pentru că era Roar, nemernicul!

Se trezi că iuţeşte pasul în timp ce trecea prin dreptul pâlcului de copaci de pe partea stângă a şoselei. Străzile din Hovseter se goleau devreme în fiecare seară, însă Penelope era tânără, înaltă şi în formă, iar până acum nu-i trecuse prin cap că ar fi fost primejdios să umble pe

aici după lăsarea întunericului. Poate era din cauza acelui ucigaş care apărea în toate ziarele. Nu, nu era asta. Era din cauză că cineva îi intrase în apartament. Se întâmplase în urmă cu trei luni, iar la început îndrăznise să spere că Roar se întorsese. îşi dăduse seama că fusese cineva acolo deoarece descoperise pe hol urme de noroi care nu se potriveau cu încălţările ei. Iar când găsise alte urme în dormitor, în faţa comodei, îşi numărase şi chiloţii, sperând ca o cretină că Roar îi furase o pereche. Dar nu, nu părea să fie cazul. Apoi observase că-i mai lipsea ceva. Inelul de logodnă din cutia lui, cel pe care Roar i-l cumpărase la Londra. Să fi fost o spargere la întâmplare, până la urmă? Nu, fusese Roar. Se strecurase şi- 1 luase, apoi i-l oferise scârbei ăleia de proprietare de galerie! Evident, Penelope se înfuriase, îl sunase pe

Roar şi-l întrebase ce căutase acolo. însă el jurase că nu se întorsese, apoi pretinsese că pierduse cheile de la apartament când se mutase, pentru că altminteri i le-ar fi trimis înapoi prin poştă. O minciună, desigur, ca tot ce îi spusese până atunci, însă tot făcuse efortul de-a schimba încuietorile, atât la uşa de jos, cât şi la cea de la apartamentul ei de la etajul patru.

Penelope îşi scoase cheile din poşetă – care se aflau lângă sprayul paralizant pe care-l cumpărase –, descuie uşa de jos, auzi şuieratul slab al sistemului de închidere hidraulic atunci când aceasta se închise în urma sa, văzu că liftul se află la etajul şase şi porni în sus pe scări. Trecu prin dreptul uşii familiei Amimdsen. Simţea că i se tăiase răsuflarea. Ciudat, doar era în formă, iar scările astea n-o mai obosiseră niciodată. Era ceva în

neregulă. Ce anume?

Se uită la uşa apartamentului său.

Era o clădire veche, construită pentru clasa muncitoare din estul capitalei, acum dispărută de mult, aşa că se zgârciseră cu iluminatul. Un singur bec mare îmbrăcat într-un grilaj de metal la fiecare etaj, fixat sus de tot, în peretele de deasupra scărilor. îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Nu auzise niciun zgomot de când intrase în clădire.

De la şuieratul scos când

se închisese uşa.

Niciun sunet.

Ceea ce nu era în regulă.

Nu auzise uşa închizându-

se.

Penelope nu mai avu timp să se răsucească, să-şi bage mâna în poşetă sau să mai facă ceva înainte ca trupul

să îi fie cuprins de un braţ care i le blocă peale ei şi-i apăsă pieptul atât de tare, încât nu mai putu să respire. Poşeta îi căzu pe scări şi rămase singurul lucru pe care reuşi să-l lovească în vreme ce dădea înnebunită din picioare. Scoase un ţipăt mut în mâna apăsată peste gură, mână ce mirosea a săpun.

— Gata, gata, Penelope! îi şopti o voce în ureche. în spaţiu nu te p-poate auzi nimeni ţipând, doar ştii.

Individul scoase un sunet ca un fâsâit.

Femeia auzi un zgomot lângă uşa de jos şi pentru o clipă speră că-i venea cineva în ajutor, înainte de a-şi da seama că erau de fapt poşeta şi cheile ei – plus sprayul paralizant – ce se prăbuşeau printre balustrade înainte de-a lovi podeaua de jos.

— Ce e? întrebă Rakel fără să se întoarcă sau să se oprească din tocat ceapa pentru salată.

Văzuse în reflexia din geamul de deasupra blatului din bucătărie că Harry se oprise din pregătit şi se dusese la fereastra din living.

— Mi s-a părut că aud ceva, răspunse el.

— Probabil Oleg şi Helga.

— Nu, a fost altceva. A fost... altceva.

Rakel oftă.

— Harry, abia ai ajuns acasă şi deja te urci pe pereţi. Uite ce-ţi face!

— E doar acest caz, apoi gata.

Se apropie de blat şi o

sărută pe ceafă.

— Cum te simţi?

— Bine, minţi ea.

O durea trupul, o durea capul. O durea şi sufletul.

— Minţi, zise el.

— Sunt o mincinoasă pricepută?

El zâmbi şi îi masă gâtul.

— Dacă dispar vreodată, ai să cauţi pe altcineva?

— Să caut? Pare obositor. A fost destul de neplăcut să încerc să te conving pe tine.

— Pe cineva mai tânăr. Pe cineva cu care să poţi face copii. Să ştii că n-aş fi geloasă.

— Scumpo, nu eşti o mincinoasă chiar atât de pricepută.

Rakel zâmbi şi lăsă

cuţitul din mână, aplecându-şi apoi capul şi simţind cum degetele lui calde şi uscate îi alungă durerile, oferindu-i astfel un răgaz de la suferinţă.

— Te iubesc!

spuse ea.

— Mhm?

— Te iubesc! Mai

ales dacă-mi faci o ceaşcă

de ceai.

— Imediat, şefa!

Harry îi dădu drumul şi ea rămase acolo, aşteptând. Sperând. Dar nu, durerea reveni, lovind-o ca un pumn.

Harry stătea cu ambele mâini pe blatul din bucătărie şi se uita la fierbător. Aştepta să-i audă bolborositul înfundat. Care avea să

crească şi să tot crească până ce întregul obiect avea să se zguduie. Ca un ţipăt. Auzea ţipete. Ţipete mute, care-i umpleau mintea, ocupau tot spaţiul, îi umpleau trupul. îşi mută greutatea pe celălalt picior. Ţipete pe care voia să le scoată afară, care trebuiau să iasă. Oare o lua razna? Ridică privirea la geam. Tot ce vedea în întuneric era propria imagine. El era acolo. Afară. Le aştepta. Le cânta. Veniţi să ne jucăm!

închise ochii.

Nu, nu le aştepta. îl aştepta pe el, pe Harry. Vino să ne jucăm! Simţea că ea este diferită de celelalte. Penelope Rasch voia să trăiască. Era masivă şi puternică. Iar cheile apartamentului său se aflau sub ei. Deja o simţea cum se bucură de aerul din plămâni şi atunci îşi înteţi strânsoarea din jurul pieptului femeii. Ca un

boa constrictor. Un muşchi ce se contractă câte puţin de fiecare dată când prada lasă aerul să-i iasă din plămâni. O voia în viaţă. în viaţă şi caldă. Cu dorinţa asta minunată a ei de-a supravieţui. Pe care el avea s-o frângă, puţin câte puţin. Dar cum? Chiar dacă reuşea s-o târască în jos pe scări şi să ia cheia, tot exista riscul să îi audă vreunul dintre vecini. Simţea cum creşte furia în el. Ar fi sărit-o din schemă pe Penelope Rasch. Ar fi trebui să ia decizia cu trei zile în urmă, când descoperise că ea schimbase încuietorile. Dar apoi avusese noroc, contactând-o pe Tinder, iar ea se arătase de acord să se întâlnească într-un local discret, făcându-l să-şi închipuie că până la urmă lucrurile aveau să funcţioneze. însă un local micuţ şi liniştit mai însemna şi că

puţinii clienţi aflaţi acolo îţi acordau mai multă atenţie. Unul dintre ei îl privise cam prea insistent. Iar el intrase în panică şi se hotărâse să plece, motiv pentru care grăbise lucrurile. Iar Penelope îl refuzase şi plecase.

Fusese pregătit pentru această eventualitate şi-şi parcase maşina aproape. Condusese repede. Nu chiar atât de repede ca să rişte să fie oprit de poliţie, dar destul ca să ajungă la pâlcul de copaci înainte ca ea să iasă din metrou. Ea nu se întorsese deloc cât o urmărise, nici măcar când îşi scosese cheile din poşetă şi intrase în bloc. Aşa că el reuşise să-şi strecoare piciorul în uşă înainte să se închidă.

Simţi cum trupul ei e scuturat de un fior şi-şi dădu seama că în curând femeia avea să-şi piardă cunoştinţa.

Erecţia i se freca de fesele ei. Un cur zdravăn şi cărnos de femeie. Mama lui avusese unul asemănător.

Bărbatul îl simţi pe băiat apropiindu-se, nerăbdător să preia controlul, urlând înlăuntru, dorind să fie hrănit. Acum. Aici.

— Te iubesc! îi şopti el la ureche. Te iubesc cu adevărat, Penelope, şi de aceea am de gând să fac o femeie cinstită din tine înainte să ducem lucrurile mai departe!

Femeia se înmuie în braţele lui, făcându-l să se grăbească în timp ce o ţinea cu o mână şi se pipăia prin buzunarul gecii cu cealaltă. Penelope Rasch îşi reveni şi-şi dădu seama că pesemne leşinase. Se întunecase. Acum plutea, iar ceva o trăgea de braţe cu putere, făcând-o să simtă că un obiect îi

taie încheieturile. Ridică privirea. Cătuşe. Şi încă ceva pe unul dintre inelare, ceva cu un luciu mat.

Apoi simţi durerea dintre picioare chiar în timp ce el îşi scotea mâna din ea.

Chipul bărbatului se afla parţial în umbră, dar ea îl văzu cum îşi duce degetele la nas şi le miroase. încercă să ţipe, dar nu reuşi.

— Bun, draga mea! Eşti curată, aşa că putem începe.

Bărbatul se descheie la geacă şi la cămaşă, apoi şi-o trase într-o parte, scoţându-şi pieptul la iveală. Apăru un tatuaj, un chip ce urla la fel de neauzit ca ea. îşi înfoie pieptul, ca şi cum tatuajul avea să-i spună ceva femeii. Doar dacă nu cumva era exact invers. Poate că ea era exponatul. Pentru această imagine a diavolului ce mârâia la ea.

El căută ceva în

buzunarul gecii, apoi îl scoase afară şi i-l arătă. Negru. De fier. Dinţi.

Penelope izbuti să înghită

nişte aer. Şi ţipă.

— E-n regulă,

draga mea! râse el. Exact

aşa. Muzică pe care să

lucrez.

Apoi deschise gura larg

şi-şi puse dinţii.

Şi apoi reverberară şi

cântară între pereţi: râsul

lui şi urletele ei.

Se auzea bâzâit de voci şi ştiri internaţionale transmise pe imensele ecrane de televizor montate pe pereţii din birourile VG, unde redactorul-şef şi responsabilul de număr se ocupau de actualizarea ediţiei

online.

Mona Daa şi fotograful stăteau în spatele redactorului-şef, studiind imaginea de pe consola acestuia.

— Am încercat tot ce se putea, dar pur şi simplu nu l-am putut face să arate înfiorător, oftă fotograful.

Iar Mona Daa îşi dădu seama că avea dreptate: Hallstein Smith părea prea jovial cum stătea acolo cu luna plină în spate.

— Merge şi-aşa, rosti redactorul-şef. Uitaţi-vă la trafic! Acum avem 900 pe minut.

Mona văzu contorul din dreapta ecranului.

— Avem un câştigător, continuă şeful ei. îl vom pune sub headerul website-ului. Poate ar trebui să o întrebăm pe responsabila ediţiei de

seară dacă vrea să schimbe prima pagină.

Fotograful îşi ridică pumnul încleştat înspre Mona şi ea îl imită. Tatăl ei pretindea că Tiger Woods şi asistentul lui făcuseră popular acest gest. Apelaseră la acest gest după ce, în urma obligatoriului „bate palma” cu asistentul, acesta din urmă îl lovise prea entuziast pe jucătorul de golf imediat ce atinsese a 16-a gaură din ultima rundă a turneului Masters. Unul dintre cele mai mari regrete ale tatălui ei era că defectul congenital la şold al Monei o împiedicase să devină marea jucătoare de golf care sperase el că va fi. Ea, pe de altă parte, urâse golful încă de la primul tur pe care i-l oferise el pe teren, însă fiindcă standardele erau comic de scăzute, ea câştigase tot ce era de câştigat cu o lovitură

care era atât de scurtă şi de dizgraţioasă, încât antrenorul lotului naţional de juniori refuzase să o convoace, pe motiv că ar fi fost de preferat să ia bătaie cu o echipă care măcar părea că ar fi fost în stare să joace golf. Aşa că ea aruncase crosele de golf în pivniţa tatălui său şi alesese în schimb camera în care se ridicau greutăţi, unde nimeni nu critica modul în care ea ridica 120 de kilograme. Succesul se măsura în numere, oricine susţinea contrariul se temea de adevăr şi credea cu tărie că iluziile reprezintă un aspect esenţial al vieţii oamenilor de rând. însă în clipa asta era mai degrabă interesată de secţiunea de comentarii. Pentru că un lucru anume o frapase când Smith spusese că vampiristului nu îi pasă de riscuri. Că era posibil ca acesta să

citească VG. Şi că ar putea şi el să posteze un comentariu pe site.

Privirea ei scana comentariile pe măsură ce apăreau.
însă erau doar chestiile obişnuite.

Mila plină de compasiune exprimată la adresa victimelor.

Autoproclamaţii păzitori ai adevărului, care explicau cum un anumit partid politic purta responsabilitatea pentru o societate care produsese un tip deosebit de persoană indezirabilă, în cazul de faţă, un vampirist.

Călăii, urlând în gura mare pentru pedeapsa cu moartea şi castrarea indivizilor, când li se oferea posibilitatea.

Şi mai erau şi comedianţii aspiranţi ale căror modele de viaţă făcuseră populară ideea conform căreia puteai glumi pe seama oricărui lucru. „O trupă nouă, Wampirul."

„Vindeţi acţiunile
Tinder acum!”

Iar dacă ar vedea
comentarii suspicioase,
ce-ar face mai departe?
Ar da raportul către
Katrine Bratt & co.?
Probabil. Măcar atât îi
datora lui Truls
Berntsen. Sau l-ar
putea suna pe blond, pe
Wyller. Să şi-l facă
dator. Chiar dacă nu
eşti pe Tinder, tot poţi
glisa la stânga sau la
dreapta.

Căscă, apoi porni spre

biroul ei şi-şi luă geanta.

— Plec la sală, îi

anunţă pe ceilalţi.

— Acum? E

practic miezul nopţii!

— Sunaţi-mă dacă

apare ceva.

— Tura ţi s-a

terminat acum o oră, Daa,

pot alţii să...

— E povestea

mea, aşa că sunaţi-mă,

bine?
Auzi pe cineva râzând
în timp ce închidea uşa
în urma sa. Poate că
râdeau de mersul ei sau
de atitudinea de fată-
isteaţă-ce-poate-face-
totul-de-una-singură.
Nu dădea doi bani pe
ce credeau ei. Da, avea
un mers ciudat. Şi chiar
putea face totul de una
singură.

Lift, cameră securizată,
uşi batante, apoi afară
din clădirea a cărei
faţadă de sticlă era
iluminată de lună.
Mona trase aer în piept.
Ceva important era în
desfăşurare, o ştia din
instinct. Şi mai ştia că
urma să facă parte din
această treabă.

Truls Berntsen îşi
parcase maşina

aproape de drumul abrupt şi şerpuitor. Clădirile de cărămidă de sub el se întindeau tăcute în întuneric: cartierul industrial abandonat al Osloului, cu şinele de cale ferată pline de iarbă crescută între traverse. Şi, mai departe, noile jucării pentru arhitecţi, blocurile denumite Codul de Bare, locul de joacă pentru noua lume financiară, într-un contrast frapant cu seriozitatea solemnă a muncitorilor de dinainte, unde minimalismul era o chestiune de pragmatism economic, nu un ideal estetic.

Truls ridică privirea către casa scăldată în lumina lunii de pe creasta dealului.

La ferestre erau lumini şi el ştia că Ulla se află acolo. Poate că stătea în locul ei obişnuit, pe canapea, cu picioarele strânse sub ea, citind o carte. Dacă îşi lua binoclul printre copacii

aflaţi mai sus pe deal avea să afle. Iar dacă ea făcea ce credea el, atunci urma s-o vadă dându-şi părul blond după ureche, de parcă ar fi ascultat ceva. Dacă se treziseră copiii. Dacă Mikael dorea ceva. Sau poate era cu urechile ciulite după prădători, ca o gazelă la adăpat.

Se auziră un bâzâit şi un pârâit însoţite de glasuri ce transmiteau nişte mesaje scurte înainte să dispară iar. Zgomotele oraşului transmise printr-o staţie radio a poliţiei îl linişteau mai mult decât muzica.

Truls se uită în torpedoul pe care-l deschisese. Binoclul era ascuns după pistolul de serviciu. îşi promisese că avea să se oprească. Că era vremea, că nu mai putea să facă asta acum, că aflase că mai erau şi alţi peşti în apă. Bine, peşti-pescari, zglăvoci şi bibani. Truls se auzi gemând. Era

exact râsul care îi adusese porecla de Beavis. Ăsta şi falca de jos proeminentă. Iar ea era acolo, sus, prizonieră într-o casă supradimensionată şi obscen de scumpă, cu o terasă la a cărei construire contribuise şi Truls şi în care îngropase cadavrul unui traficant de droguri în cimentul proaspăt, un cadavru despre care ştia numai Truls şi de pe urma căruia nu se alesese nici măcar cu o noapte de nesomn.

Alt fâsâit în staţie. Vocea de la centrul operaţional.

— Avem vreo maşină în apropiere de Hovseter?

— Maşina 31, în Skoyen.

— Hovseterveien nr. 44, intrarea B. Avem un locuitor isteric care spune că un nebun atacă o femeie pe scări, însă n-a îndrăznit să intervină pentru că individul a spart becul

de pe palier şi e întuneric beznă.

— Atac armat?

— Nu se ştie. Apelantul spune că l-a văzut pe tip cum o mușcă înainte să se facă întuneric. Cel care a sunat se numeşte Amundsen.

Truls reacţionă instantaneu şi apăsă butonul de „vorbire” de pe staţie.

— Aici agent-şef Truls Berntsen, sunt aproape, mă ocup eu.

Pornise deja motorul, iar acum dădea în marşarier ca să iasă pe şosea, dar auzi o maşină venind de după curba din spate, însoţită de un claxon furios.

— Recepţionat, spuse centrul operaţional. Unde te afli, Berntsen?

— Am zis în apropiere. 31, am nevoie de întăriri, aşa că aşteaptă dacă ajungi primul acolo! Suspectez că atacatorul este înarmat. Repet,

înarmat!

Sâmbătă seară, trafic aproape inexistent. Dacă ar conduce cu viteză prin Tunelul Operei, care scurta drumul prin centru pe sub fiord, ar ajunge cu şapte-opt minute în urma maşinii 31. Aceste minute ar putea fi, desigur, critice, atât pentru victimă, cât şi agresor, care ar putea scăpa, însă agentul-şef Truls Berntsen ar putea fi poliţistul care l-ar aresta pe vampirist. Şi care ştia că VG e dispus să plătească pentru un raport transmis de primul om ajuns la faţa locului. Apăsă de mai multe ori claxonul maşinii, iar un Volvo i se feri din cale. Şosea cu două sensuri acum, trei benzi pe sens. Pedala la podea. Inima îi bubuia, lovindu-se de coaste. O cameră radar fulgeră scurt. Poliţist la datorie, un număr de înmatriculare care le spunea tuturor din acest blestemat de oraş

să se ducă dracului. La datorie. Sângele îi zvâcnea prin vene, înălţător, ca şi cum tocmai era gata să aibă o erecţie.

— Ace of space! răcni Truls. Ace of space!
— Da, suntem maşina 31. încă aşteptăm!

Bărbatul şi femeia stăteau în spatele maşinii de patrulă parcate în faţa intrării B.

— Un camion lent care nu m-a lăsat să trec, anunţă Truls, verificând să vadă dacă are glonţ pe ţeava pistolului şi încărcătorul plin. Aţi auzit ceva?

— E complet linişte acolo. N-a intrat şi n-a ieşit nimeni.

— Să mergem! zise Truls, făcându-i semn bărbatului. Tu vii cu mine, ia şi o lanternă! Tu rămâi aici! îi zise femeii.

Cei doi bărbaţi porniră

spre intrare. Truls aruncă o privire pe geam spre holul întunecos. Apăsă butonul de lângă numele Amundsen.

— Da? şopti o voce.

— Poliţia. Ai mai auzit ceva de când ai sunat?

— Nu, dar ar putea fi în continuare acolo.

— Bine! Deschide uşa!

încuietoarea scoase un clic, iar Truls trase de uşă şi o deschise.

— Mergi tu primul cu lanterna!

Truls îl auzi pe agent

înghiţind în sec.

— Credeam că ai zis întărire, nu s-o iau eu înainte.

— Zi mersi că nu eşti singur aici! Haide! şopti Truls.

* * *

Rakel se uita la Harry.

Două crime. Un alt criminal în serie. Genul lui de vânătoare.

Harry mânca, mimând că urmăreşte conversaţia celor de la masă, politicos cu Helga şi ascultându-l cu un interes aparent pe Oleg. Poate că se înşela, poate că el chiar arăta interes. Poate că nu era totuşi complet înlănţuit de situaţie, poate că se schimbase.

— Permisul de portarmă e inutil când lumea îşi va putea cumpăra în curând o imprimantă 3D şi-şi va face propriile pistoale, zise Oleg.

— Credeam că imprimantele 3D pot face doar lucruri din plastic? replică Harry.

— Cele de uz casnic, da. Dar plasticul e destul de dur dacă vrei să îţi faci o armă şi o vei folosi o singură dată pentru a omorî pe cineva.

Oleg se aplecă peste masă.

— Nici măcar n-ai nevoie de un pistol original ca model, trebuie doar să împrumuţi unul pentru cinci minute, să-l dezasamblezi, să faci copii din ceară ale componentelor, apoi să le foloseşti pentru a construi un model 3D pe care să-l introduci în computerul la care este conectată imprimanta. Odată ce-ai comis crima, pur şi simplu topeşti pistolul de plastic şi gata. Iar dacă cineva şi-a dat seama că aia a fost arma crimei, oricum n-ar fi înregistrată pe numele nimănui.

— Hmm! Dar pistolul tot ar putea fi să fie găsit şi să ducă la imprimanta care l-a produs. Criminaliştii pot să facă deja asta cu imprimantele cu tuş.

Rakel se uită la Helga, care părea mai degrabă pierdută.

— Băieţi...., interveni Rakel.

— în fine, zise Oleg. E o adevărată nebunie – practic pot să facă orice. în momentul de faţă, în Norvegia există puţin peste 2 000 de imprimante 3D, dar imaginaţi-vă când toată lumea îşi va lua una, când teroriştii ar putea face o bombă cu hidrogen la o imprimantă 3D.

— Băieţi, n-am putea discuta despre ceva mai plăcut? insistă Rakel, simţindu-se bizar de sufocată. Ceva mai cult, doar de data asta, dat fiind că avem un musafir?

Oleg şi Harry se răsuciră către Helga, care zâmbi şi ridică din umeri, ca şi cum ar spune că ei îi este totuna.

— OK, zise Oleg. Shakespeare e bine?

— Mult mai bine, răspunse Rakel, uitându-se cu suspiciune la fiul ei, în vreme ce-i dădea tava cu cartofi Helgăi.

— Bun, Stâle Aune şi Sindromul Othello, continuă Oleg. Nu ţi-am spus că eu şi Jesus am înregistrat tot cursul. Eu purtam un microfon şi un transmiţător ascunse sub tricou, iar Jesus era în sala de alături şi înregistra. Crezi că Stâle ar fi de acord să încarc pe net cursul? Ce zici, Harry?

Acesta nu răspunse. Rakel îl privi cu atenţie. Oare iar se îndepărta de ei?

— Harry? insistă ea.

— Păi, evident că nu pot răspunde la această întrebare, spuse el, coborându-şi privirea la farfurie. Dar de ce nu l-ai înregistrat pe propriul telefon? Doar nu e interzis să înregistrezi cursul pentru folosul propriu.

— Se antrenează amândoi, răspunse Helga.

Ceilalţi se întoarseră spre ea.

— Jesus şi Oleg visează să devină agenţi sub acoperire.

— Vin, Helga? întrebă Rakel, ridicând sticla.

— Mersi! Dar tu nu bei?

— Am luat o pastilă pentru migrenă, răspunse Rakel. Iar Harry nu bea.

— Sunt un aşa-zis alcoolic, explică Harry. Păcat, pentru că ar trebui să fie un vin cu adevărat bun.

Rakel văzu cum obrajii Helgăi se înroşesc, aşa că se grăbi să întrebe:

— Deci Stâle v-a predat despre Shakespeare?

— Da şi nu, răspunse Oleg. Sindromul Othello înseamnă că gelozia reprezintă motivul principal pentru crimele din piesă, dar nu-i adevărat. Helga a citit ieri Othello...

— Aţi citit-o împreună? întrebă Rakel, punându-şi o mână pe braţul lui Harry. Ce drăguţ!

Oleg îşi ridică ochii în tavan.

— în fine, eu am interpretat că adevărata cauză din spatele crimelor nu este gelozia, ci invidia şi ambiţia unui bărbat umilit. Cu alte cuvinte, Iago. Othello este doar o marionetă. Piesa ar trebui să se numească Iago, nu Othello.

— Şi tu, Helga, eşti de acord cu asta?

Lui Rakel îi plăcea această fată subţirică, uşor anemică şi cu maniere alese, care părea să-şi fi căpătat destul de repede încrederea în sine.

— Mie îmi place Othello ca titlu. Şi poate că nici nu există un motiv profund. Poate că este exact aşa cum spune Othello însuşi. Că luna plină este adevăratul motiv, pentru că-i face pe bărbaţi să o ia razna.

— Niciun motiv, recită Harry în engleză pe un ton solemn. Mie îmi place să fac lucrurile fix aşa.

— Impresionant, Harry! spuse Rakel. îl poţi cita pe

Shakespeare.

— Walter Hill, replică Harry. Războinicii, 1979.

— Mda, râse Oleg. Cel mai bun film despre găşti făcut vreodată.

Rakel şi Helga râseră şi ele. Harry îşi ridică paharul cu apă şi privi peste masă la Rakel. Zâmbi. Râsete în jurul mesei la o cină în familie. Iar ea se gândi că acum el era aici, cu ei. încercă să-i susţină privirea, să se agaţe de el. însă imperceptibil, aşa cum marea devine din verde albastră, se întâmplă. Privirea lui se întoarse iarăşi spre interior. Iar ea înţelese că încă înainte ca râsul să se stingă, el pornea iar într-acolo, în întuneric, departe de ei.

Truls urca scările în beznă, ghemuit cu pistolul în spatele masivului poliţist în uniformă ce ţinea lanterna. Liniştea era întreruptă doar de un ticăit, ca un ceas aflat undeva în adâncurile clădirii. Conul de lumină proiectat de lanternă părea să împingă întunericul din faţa lor, făcându-l mai dens, mai compact, ca zăpada pe care Truls şi Mikael obişnuiau să o dea la o parte cu lopata pentru pensionarii din Manglerud. După aceea, înhăţau amândoi bancnotele din mâinile lor strâmbe şi tremurătoare, spunându-le că urmau să se întoarcă pentru a le da restul. Iar dacă-i aşteptaseră vreodată, pesemne că încă îi mai aşteptau şi-acum.

Ceva scrâşni sub tălpile lor.

Truls înhăţă geaca poliţistului, iar acesta se opri şi aţinti lanterna spre podea. Cioburi de sticlă scânteiau pe jos, iar între ele, Truls distinse urme de paşi neclare în ceea ce era destul de sigur sânge. Călcâiul şi vârful unei tălpi clar delimitate, dar se gândi că urma era prea mare ca să-i aparţină unei femei. Urmele duceau în jos pe scări, iar el fu sigur că le-ar fi văzut dacă ar fi coborât mai mult. Ticăitul se auzea mai tare.

Truls îi făcu semn poliţistului să continue. Se uită la trepte şi văzu că urmele însângerate se vedeau mai clar. Ridică privirea spre

treptele de deasupra, apoi se opri şi înălţă pistolul. îl lăsă pe poliţist să meargă mai departe. Truls văzuse ceva. Ceva care pica în faţă, prin lumină. Ceva care licărea. Nu auziseră un ticăit, ci picături de sânge care cădeau şi loveau treptele.

— îndreaptă lanterna în sus! ceru el.

Agentul se opri şi se răsuci, iar pentru o clipă păru surprins că acum colegul său, pe care îl crezuse imediat în urma lui, stătea cu câteva trepte mai jos şi se uita în sus la tavan. însă făcu aşa cum îi ceruse Truls.

— Oh, Dumnezeule..., şopti el.

— Amin! completă Truls.

O femeie atârna pe peretele de deasupra lor.

Fusta cu picăţele a acesteia fusese trasă în sus, dezvăluind marginea chiloţilor albi. Pe o coapsă, exact la acelaşi nivel cu capul agentului, sângele picura dintr-o rană imensă. I se scurgea pe picior în jos, până în pantof. Acesta era evident plin, pentru că sângele dădea pe dinafară şi se aduna în picături în vârful pantofului, după care cădea într-o baltă adunată pe scări. Braţele femeii fuseseră trase deasupra capului său atârnând. încheieturile îi erau legate cu nişte cătuşe ciudate, care fuseseră petrecute peste grilajul din jurul becului. Oricine o prinsese acolo era foarte puternic. Părul femeii îi atârna pe faţă şi pe gât, aşa că Truls nu putea vedea vreo urmă de muşcătură, însă cantitatea de sânge din baltă şi sunetul oribil al picăturilor îi spunea că femeia era deja golită, secătuită.

Truls se uită cu atenţie la ea. Memoră fiecare detaliu. Arăta ca un tablou.
Avea de gând să folosească expresia când urma să discute cu Mona Daa. Ca un tablou atârnat pe perete.

Pe palierul de deasupra se deschise o uşă. Un chip palid se ivi.

— A plecat?

— Aşa se pare. Amundsen?

— Da.

Lumina se strecură afară când uşa din celălalt capăt al holului se deschise complet. Auziră un icnet de groază.

Un bărbat în vârstă se împletici afară în vreme ce o femeie, care era probabil soţia lui, stătea în spate şi privea tulburată din prag.

— A fost însuşi diavolul, spuse bărbatul. Uitaţi-vă ce-a făcut!

— Te rog să nu vii mai aproape! îi ceru Truls. Acesta e o scenă a crimei. Ştie cineva unde a plecat atacatorul?

— Dacă am fi ştiut că a plecat, am fi ieşit să vedem dacă mai putem face ceva, răspunse bătrânul. Dar am văzut totuşi un bărbat de la geamul din living. A ieşit din clădire şi s-a îndreptat spre metrou. Nu ştim dacă era tot el. Pentru că mergea extrem de liniştit.

— Acum cât timp?

— Cel mult un sfert de oră.

— Cum arăta?

— Acum, că întrebi...

Bărbatul se întoarse, cerându-i ajutorul soţiei.

— Normal, răspunse femeia.

— Da, se arătă de acord bărbatul. Nici înalt, nici scund. Păr nici blond, nici închis la culoare. Cu costum.

— Gri, adăugă soţia.

Truls dădu din cap spre agent, care pricepu semnul şi începu să vorbească în staţia prinsă de buzunarul de la piept al gecii.

— Cerem asistenţă la numărul 44 de pe Hovseterveien.

Suspect observat îndreptându-se pe jos către metrou, în urmă cu 15 minute. Aproximativ 1,75 metri, posibil nativ norvegian, costum gri.

Fru Amundsen ieşise şi ea din spatele uşii. Părea şi mai nesigură pe picioare decât soţul ei, iar papucii îi târşâiau pe ciment în timp ce arăta cu un deget tremurător spre femeia atârnată pe perete. îi amintea lui Truls de unul dintre pensionarii pentru care obişnuia să cureţe zăpada. Truls ridică glasul:

— Am zis să nu vă apropiaţi!
— Dar..., începu femeia.

— înăuntru! Locul faptei nu poate fi contaminat înainte să ajungă criminaliştii aici, o să sunăm noi la uşă dacă mai avem întrebări.

— Dar... încă nu e moartă.

Truls se răsuci brusc. în lumina ce ieşea pe uşa deschisă, văzu şi el că piciorul femeii tresărea spasmodic. Iar gândul îi apăru în minte înainte să apuce să-l împiedice. Că era infectată. Că se transformase în vampir. Iar acum se trezea.

12. Sâmbătă noapte

Se auzi un scrâşnet de metal lovit de metal când bara cu greutăţi atinse suportul de deasupra băncii înguste. Unii poate îl considerau groaznic, însă pentru Mona Daa era ca un cântec de clopoţei. Şi oricum nu deranja pe nimeni aici, era singură în Gain Gym. Trecuseră la programul nonstop în urmă cu şase luni, inspiraţi pesemne de sălile de fitness din New York şi Los Angeles, însă Mona încă nu văzuse pe nimeni antrenându-se după miezul nopţii. Pur şi simplu, norvegienii nu lucrau suficiente ore ca să aibă o problemă cu găsirea timpului necesar pentru exerciţii fizice în timpul zilei. Ea era excepţia. Voia să fie excepţia. O mutantă. Pentru că era la fel ca în cazul evoluţiei:

excepţiile propulsau lumea mai departe. Şi perfecţionau lucrurile.

îi sună telefonul, ceea ce o făcu să se ridice de pe bancă.

Era Nora. Mona îşi puse casca şi acceptă apelul.

— Eşti la sală, scorpie? întrebă prietena ei.

— N-am ajuns de mult.

— Minţi, îmi dau seama că eşti deja de două ore acolo.

Mona, Nora şi alte câteva prietene din facultate se puteau găsi una pe alta cu ajutorul GPS-ului de pe mobilele lor. îşi activaseră serviciul care le permitea să-şi urmărească reciproc, în mod voluntar, telefoanele. Era o chestiune de sociabilitate şi de siguranţă. însă Mona nu se putea abţine să se gândească la faptul că uneori i se părea uşor sufocant. Prieteniile profesionale erau OK şi sănătoase, dar chiar nu era nevoie să se urmărească una pe alta ca nişte tinere de 14 ani ce merg împreună la toaletă. Era momentul să-şi dea seama că lumea e plină de oportunităţi de carieră pentru femeile tinere şi inteligente şi că singurul lucru care le trăgea înapoi era propria lipsă de curaj şi de ambiţie, ambiţia să facă ceva important, nu doar să obţină validarea celorlalte în privinţa propriei inteligenţe.

— Te urăsc puţin când mă gândesc la toate caloriile alea ce cad de pe tine în clipa asta, continuă Nora. în vreme ce eu stau aici pe curul meu gras şi mă consolez cu încă o pina colada. Auzi...

Mona dădu să-şi scoată casca din ureche când prietena ei sorbi din cocktail cu paiul. Nora credea că pina colada e singurul antidot la depresia timpurie de toamnă.

— Nora, chiar vrei să discutăm despre ceva anume? Sunt în toiul unui...

— Dap, răspunse Nora. Despre muncă.

Nora şi Mona fuseseră împreună la Facultatea de Jurnalism. în urmă cu nişte ani, facultatea avea standarde de admitere mai stricte decât orice altă instituţie de învăţământ din Norvegia, iar pe atunci părea că unul din doi tineri visa să aibă propria rubrică într-un ziar sau un job în televiziune. Cel puţin aşa stătuseră lucrurile cu Nora şi Mona. Studiile despre cancer şi conducerea ţării erau pentru cei nu la fel de străluciţi. însă Mona înţelesese că Facultatea de Jurnalism avea acum concurenţă din partea tuturor liceelor locale care foloseau fondurile guvernamentale oferite tinerilor norvegieni pentru cursuri de jurnalism, film, muzică şi terapii pentru frumuseţe, fără a mai ţine cont de calificările de care era cu adevărat nevoie. Ceea ce însemna că cea mai bogată ţară din lume trebuia să importe acele abilităţi, în vreme ce fiii şi fiicele lipsite de griji, şomeri şi studenţi la film erau lăsaţi să stea acasă cu paiele din plastic înfipte adânc în paharele cu milkshake oferit de stat, în timp ce urmăreau – şi, dacă se mai sinchiseau, criticau – filme făcute în străinătate. Alt motiv pentru neîndeplinirea criteriilor de admitere era acela că băieţii şi fetele descoperiseră piaţa blogurilor şi acum nu mai erau nevoiţi să muncească din greu pentru notele cu care să atingă acelaşi nivel de atenţie oferit de rutele mai tradiţionale ale televiziunii şi ziarelor. Mona scrisese despre acest lucru, că media nu mai cerea calificări profesionale pentru jurnalişti, iar rezultatul era că reporterii aspiranţi nu mai depuneau niciun efort ca să le obţină. Noua mass-media, cu o concentrare tot mai crescută către banalul domeniu al celebrităţilor, redusese rolul jurnaliştilor la bârfe de oraş. Mona se folosise de propriul ziar, cel mai important din Norvegia, ca exemplu. Articolul ei nu fusese publicat niciodată. „Prea lung", spusese redactorul, trimiţând-o la redactorul-şef. „Păi, dacă există un singur lucru pe care aşa-zisa presă critică nu-l apreciază, acela e să fie criticată", îi explicase unul dintre colegii ei cu o atitudine mai pozitivă. însă Mona avea senzaţia că redactorul-şef pusese punctul pe i când îi spusese: „Dar, Mona, tu n-ai inclus aici niciun citat din partea vreunei celebrităţi".

Mona se duse la geam şi se uită spre parcul Frogner. Se adunaseră norii, iar în afară de aleile luminate, un întuneric

aproape tangibil se aşternuse peste parc. Mereu se întâmpla aşa toamna, înainte ca arborii să-şi piardă frunzele şi totul să devină mai transparent, iar oraşul să fie din nou dur şi rece. însă de la finalul lui septembrie şi până la finalul lui octombrie, Oslo era ca un ursuleţ de pluş moale şi călduros, pe care ea voia doar să-l strângă în braţe şi să-l iubească.

— Sunt cu urechile ciulite, Nora.

— Are legătură cu vampiristul.

— Ţi s-a spus să-l convingi să vină ca invitat. Crezi că ar veni la o emisiune de bârfe?

— Pentru ultima oară, The Sunday Magazine este un program de discuţii serioase. L-am sunat pe Harry Hole şi m-a refuzat, spunându-mi că la conducerea anchetei se află Katrine Bratt.

— Dar nu e bine şi-aşa? Te plângi mereu cât de greu e să găseşti invitate de calitate.

— Da, dar Hole e cel mai cunoscut detectiv pe care-l avem. îţi aminteşti când a fost beat în direct? Un scandal, evident, dar telespectatorilor le-a plăcut la nebunie!

— I-ai spus şi lui asta?

— Nu, dar am zis că televiziunea are nevoie de celebrităţi, iar chipurile faimoase ar putea atrage mai multă atenţie asupra muncii poliţiei în acest oraş.

— Ingenios! Dar n-a pus botul?

— A spus că dacă vreau să-l chem la Dansez pentru tine ca să reprezinte poliţia, ar începe să exerseze paşii de foxtrot chiar de mâine. însă acum e vorba despre o anchetă de crimă, iar Katrine Bratt are toate informaţiile şi e împuternicită să vorbească.

Mona începu să râdă.

— Ce e?

— Nimic. Acum mi-l imaginez pe Harry Hole la Dansez pentru tine.

— De ce? Crezi c-a vorbit serios?

Mona râse şi mai tare.

— Te-am sunat ca să aflu ce părere ai despre această Katrine Bratt, dat fiind că tu umbli prin acele cercuri.

Mona luă o pereche de gantere de pe suportul din faţa sa şi făcu nişte răsuciri de biceps pentru a-şi menţine circulaţia şi a elimina compuşii reziduali din muşchi.

— Bratt este inteligentă. Şi coerentă. Un pic severă, poate.

— Dar crezi că va reuşi să transmită ceva dincolo de ecran? în înregistrarea conferinţei de presă pare cam...

— Ştearsă? Da, dar poate arăta grozav dacă-şi doreşte. Unii tipi din redacţie cred că este cea mai sexy creatură care a pus vreodată piciorul în Sediul Central al poliţiei. însă e una dintre acele femei care-şi ascund sex-appealul, preferă să arate mai degrabă ca o profesionistă.

— Deja parcă încep să o urăsc. Dar Hallstein Smith?

— Ei bine, el chiar are potenţialul de-a deveni un invitat permanent în emisiune. Este suficient de excentric şi de indiscret, dar ştie să se folosească de aceste aspecte. Alege-l pe el!

— Bun, mersi! Surorile se ajută una pe alta, corect?

— Nu cumva ne-a cam trecut vârsta pentru chestii de genul ăsta?

— Mda, dar în ultima vreme e ironic.

— Corect. Ha-ha!

— Tu ha-ha! Ce mai faci?

— Poftim?

— E încă acolo.

— Ştiu.

— Adică, la propriu. Nu departe de Hovseter, spre parcul Frogner.

— Ce tot spui acolo?

— Căcat, n-ai auzit? A lovit din nou.

— Futu-i! urlă Mona, iar cu coada ochiului îl zări pe tipul de la recepţie ridicând privirea. Ticălosul de redactor de ştiri a zis că o să mă sune. I-a dat altcuiva povestea. Pa, Nora!

Mona se repezi la vestiare, îşi îndesă hainele într-o geantă, coborî în fugă scările şi ieşi în stradă. Continuă spre sediul VG în vreme ce se uita după un taxi liber. Avu noroc şi prinse unul la un semafor roşu. Se aruncă pe bancheta din spate şi-şi scoase telefonul. Ajunse la numărul lui Truls Berntsen. După ce sună doar de două ori, îi auzi râsul ciudat, ca un mârâit.

— Ce? întrebă ea.

— Chiar mă întrebam cât îţi va lua să suni, răspunse Truls Berntsen.

13. Sâmbătă noapte

— A pierdut peste un litru şi jumătate de sânge până să o aducă, rosti doctorul în vreme ce mergea pe holul spitalului Ullevål alături de Harry şi Katrine. Dacă muşcătura ar fi atins

artera ceva mai sus pe coapsă, unde e mai groasă, n-am mai fi putut să-i salvăm viaţa. De obicei nu lăsăm un pacient în starea ei să fie interogat de poliţie, dar având în vedere că există un risc la adresa populaţiei...

— Mulţumim! zise Katrine. Nu vom pune mai multe întrebări decât e necesar.

Doctorul deschise uşa şi el împreună cu Harry aşteptară afară în timp ce Katrine se apropie de pat şi de infirmiera care stătea alături.

— E destul de impresionant, spuse doctorul. Nu crezi, Harry?

Acesta se întoarse spre el şi ridică o sprânceană.

— Nu te deranjează că-ţi folosesc prenumele, nu? întrebă doctorul. Oslo e un oraş mic, mai ales că sunt medicul soţiei tale.

— Chiar? Nu ştiam că a avut programare aici.

— Mi-am dat seama abia când a completat unul dintre formulare şi am văzut că ţi-a pus numele ca persoană de contact. Şi normal că mi-am amintit numele din ziare.

— Ai o memorie bună..., replică Harry, apoi se uită la numele de pe legitimaţia prinsă de halatul alb. Medic specialist John D. Steffens. Pentru că a trecut ceva de când am apărut în ziar. Ce crezi că e impresionant?

— Faptul că o fiinţă umană poate muşca în felul ăsta coapsa unei femei.
Mulţi cred că omul modem are fălci slabe, dar în comparaţie cu majoritatea mamiferelor avem o muşcătură destul de zdravănă. Ştiai?

— Nu.

— Harry, tu cât de tare crezi că muşcăm?

Abia după câteva secunde Harry îşi dădu seama că Steffens chiar aştepta un răspuns.

— Păi, experţii noştri criminalişti spun 70 de kilograme.

— Păi, atunci... cunoşti deja răspunsul.

Harry ridică din umeri.

— Numărul nu înseamnă absolut nimic pentru mine. Dacă mi s-ar fi spus 150 de kilograme n-aş fi fost nici mai mult, nici mai puţin impresionat. Apropo de numere, de unde ştii că Penelope Rasch a pierdut un litru şi jumătate? Nu credeam că pulsul şi tensiunea pot fi indicatori atât de precişi.

— Mi s-au trimis fotografii de la locul faptei, răspunse Steffens. Cumpăr şi vând sânge, aşa că am un ochi destul de format.

Harry tocmai se pregătea să-i ceară să dezvolte subiectul, dar în clipa aia Katrine îi făcu semn cu mâna.

Intră şi se aşeză lângă Katrine. Chipul lui Penelope Rasch era la fel de alb precum perna care-l încadra. Ochii îi erau deschişi, însă privirea îi era înceţoşată.

— Penelope, nu te vom deranja mult, rosti Katrine. Am discutat cu poliţistul care a stat de vorbă cu tine la locul faptei, ştim că l-ai întâlnit pe agresor în oraş, că te-a atacat pe palier şi că a folosit nişte dinţi de metal ca să te muşte. Dar ne mai poţi spune şi altceva despre cine este? Ţi-a mai dat vreun nume în afară de Vidar? A spus unde locuieşte, unde lucrează?

— Vidar Hansen. A spus că e artist, dar că lucrează ca îngrijitor. Nu l-am întrebat unde locuieşte, răspunse femeia, al cărei glas îl duse pe Harry cu
gândul la cel mai fragil porţelan.

— L-ai crezut?

— Nu ştiu. La fel de bine ar fi putut fi şi paznic. Cineva care are acces la chei, pentru că a fost la mine în apartament.

— Poftim?

Cu un efort considerabil, femeia ridică mâna stânga de sub cearşaf şi o ţinu în sus.

— Inelul de logodnă pe care l-am primit de la Roar. Mi l-a luat dintr-un sertar din dormitor.

Katrine se uita sceptică la inelul de aur mat.

— Vrei să spui... că ţi l-a pus pe deget când eraţi pe scări?

Penelope aprobă din cap şi închise iar ochii strâns.

— Iar ultimul lucru pe care mi l-a zis...

— Da?

— Că el nu e la fel ca restul bărbaţilor, că s-ar întoarce şi s-ar căsători cu mine.

Femeia scoase apoi un suspin.

Harry vedea bine cât de zdruncinată e Katrine, cu toate că rămânea la fel de concentrată.

— Penelope, cum arăta?

Femeia deschise gura, apoi o închise la loc. Se uită disperată la ei.

— Nu-mi amintesc. Eu... cred că am uitat. Cum poate...? îşi muşcă buza de jos şi ochii i se umplură de lacrimi.

— E-n regulă. Se întâmplă adesea în situaţia ta, dar ai să fii în stare să-ţi aminteşti mai târziu mai multe. îţi aminteşti cu ce era îmbrăcat? continuă Katrine.

— Cu costum. Şi cămaşă. Şi-a descheiat-o la nasturi. Avea...

Se opri iar.

— Da?

— Un tatuaj pe piept.

Harry o auzi pe Katrine cum icneşte.

— Penelope, ce fel de tatuaj? întrebă el.

— O faţă.

— Ca a unui demon care încearcă să iasă afară?

Penelope încuviinţă. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz. Ca şi cum nu mai avea suficient lichid în corp pentru două, se gândi Harry.

— Şi a fost ca şi cum el...

Penelope începu iar să suspine.

— Ca şi cum voia să mi-l arate.

Harry închise ochii.

— Trebuie să se odihnească, interveni infirmiera.

Katrine dădu din cap aprobator şi-şi lăsă mâna pe braţul alb ca laptele al lui Penelope.

— îţi mulţumim, Penelope, ne-ai fost de mare ajutor!

Harry şi Katrine erau deja în drum spre ieşire când infirmiera îi chemă înapoi, aşa că se întoarseră la pat.

— îmi mai amintesc un lucru, şopti Penelope. Arăta ca şi cum fusese operat la faţă. Şi mă tot întreb...

— Ce? întrebă Katrine, aplecându-se ca să-i audă glasul abia audibil.

— De ce nu m-a omorât?

Katrine se uită la Harry în căutare de ajutor. Acesta trase adânc aer în piept, încuviinţă spre ea şi se aplecă aproape de Penelope.

— Pentru că n-a putut. Pentru că nu l-ai lăsat, răspunse el.

— Ei bine, acum ştim sigur că e el, zise Katrine în timp ce mergeau pe hol spre ieşire.

— Mhm! Şi că şi-a schimbat modul de operare. Şi preferinţele.

— Cum te face să te simţi?

— Faptul că e el?

Harry ridică din umeri.

— în niciun fel. E un criminal şi trebuie prins. Atâta tot.

— Harry, nu mă minţi! Nu mă minţi! El e motivul pentru care te afli aici.

— Pentru că s-ar putea să mai curme vieţi. Prinderea lui e importantă, dar nu e nimic personal. OK?

— Te aud.

— Bun! făcu Harry.

— Când a spus că se va întoarce şi se va căsători cu ea, crezi că...?

— Că a zis-o ca pe o metaforă? Da. Are de gând să-i bântuie visele.

— Dar asta înseamnă că...

— Dinadins n-a ucis-o.

— Ai minţit-o.

— Am minţit.

Harry deschise uşa şi apoi se urcară în maşina care-i aştepta afară. Katrine în faţă, Harry în spate.

— Sediul poliţiei? întrebă Anders Wyller de pe locul şoferului.

— Da, răspunse Katrine, luându-şi mobilul pe care îl lăsase la încărcat. Bjorn a trimis mesaj ca să spună că urmele de sânge de pe scări au fost lăsate probabil de nişte cizme de cowboy.

— Cizme de cowboy, repetă Harry de pe bancheta din spate.

— Dintr-acelea cu toc îngust şi...

— Ştiu şi eu cum arată cizmele de cowboy. Au mai fost pomenite în declaraţia unui martor.

— Care anume? zise Katrine în timp ce-şi citea restul mesajelor pe care le ratase cât stătuse în spital.

— Barmanul de la barul Jealousy. Mehmet Cumva.

— Trebuie să recunosc că memoria ţi-e încă intactă. Aici scrie că vor să mă invite la The Sunday Magazine ca să vorbim despre vampirist.

Katrine bătu apoi cu degetul în telefon.

-Şi?

— Evident, nu. Bellman s-a exprimat foarte clar că îşi doreşte cât mai puţină publicitate.

— Chiar dacă e rezolvat?

Katrine se răsuci spre Harry.

— Ce vrei să zici?

— în primul rând: şeful poliţiei se poate împăuna la televiziunea naţională c-a rezolvat cazul în trei zile. Şi-n al doilea rând: s-ar putea să avem nevoie de publicitate ca să-l prindem.

— Am rezolvat cazul?

Privirea lui Wyller o întâlni pe-a lui Harry în oglinda retrovizoare.

— Rezolvat, preciză Harry. Nu încheiat.

Wyller se întoarse spre Katrine.

— Ce vrea să spună?

— Că ştim cine este făptaşul, dar că ancheta nu se termină până când braţul lung al justiţiei nu l-a prins pe criminal. Şi-n cazul lui, acest braţ s-a dovedit prea scurt. Individul ăsta este căutat în toată lumea de aproape patru ani.

— Cine e?

Katrine scoase un oftat adânc.

— Nici măcar nu-i pot pronunţa numele. Harry, spune-i-l tu.

Harry se uita pe geam. Desigur, Katrine avea dreptate. Nu putea s-o contrazică, însă el se afla aici dintr-un singur motiv egoist. Nu pentru victime, nici pentru binele oraşului, nici pentru reputaţia poliţiei. Nici măcar pentru propria reputaţie. Pentru nimic altceva decât pentru că individul scăpase. Ah, cu siguranţă Harry se simţea vinovat că nu fusese în stare să-l oprească prima oară, pentru toate victimele ucise, pentru fiecare zi în care acest om rămăsese liber. Acesta era singurul lucru la care se putea gândi: că trebuia să-l prindă. El, Harry, trebuia să-l prindă. Nu ştia cum. Chiar avea nevoie de cel mai malefic ucigaş în serie şi infractor ca să-şi valideze propria viaţă? Doar Dumnezeu ştia. Şi doar Dumnezeu ştia dacă era valabilă şi reciproca. Că individul ieşise din ascunzătoare din pricina lui Harry. Desenase V-ul pe uşa Ewei Dolmen şi-i arătase demonul tatuat lui Penelope Rasch. Ea întrebase de ce nu o omorâse. Iar Harry minţise. Motivul pentru

care n-o omorâse era că voia ca ea să vorbească despre cel pe care îl văzuse. Să-i spună lui Harry ceea ce el ştia deja. Că trebuia să iasă la joacă.

— OK! răspunse Harry. Preferi versiunea lungă sau pe cea scurtă?

14. Duminică dimineaţă

9

— Valentin Gjertsen, rosti Harry Hole, arătând spre chipul care se uita de pe ecranul imens la echipa de anchetă.

Katrine privea concentrată la chipul slab. Păr castaniu, ochi înfundaţi în orbite. Doar dacă nu cumva păreau astfel din pricina felului în care îşi împingea fruntea în afară, ceea ce însemna că lumina cădea într-un fel foarte specific. Katrine nu se putea abţine să se gândească la faptul că era ciudat cum fotograful poliţiei îl lăsase pe Valentin aşa. Şi mai era şi expresia lui. Pozele din arestul preventiv arătau de obicei teamă, derută sau resemnare.
Dar el părea mulţumit. Ca şi cum Valentin Gjertsen ştia ceva ce lor le scăpa. Deocamdată.

Harry mai lăsă câteva secunde chipul să li se întipărească în memorie înainte de-a trece mai departe.

— La 16 ani a fost acuzat de molestarea unei fetiţe de 9 ani, pe care a ademenit-o într-o barcă. La 17 ani, o vecină l-a reclamat că a încercat să o violeze în pivniţa unde se afla spălătoria. Pe când avea 26 de ani şi era închis pentru atacarea unei minore, Valentin Gjertsen a mers la o programare la dentist în închisoarea Ila. S-a folosit de una dintre frezele dentistei ca să-i scoată acesteia dresurile de nailon şi i le-a pus pe cap. Mai întâi a violat-o pe scaunul de consultaţii, apoi i-a dat foc la dresuri.

Harry apăsă o tastă a computerului şi imaginea se schimbă. Un geamăt înăbuşit străbătu grupul, iar Katrine văzu că până şi unii dintre cei mai experimentaţi detectivi îşi

coborâseră privirile.

— Nu vă arăt astea pentru distracţie, ci ca să înţelegeţi cu ce individ avem de- a face. A lăsat-o pe dentistă să trăiască. La fel ca pe Penelope Rasch. Şi nu cred că a fost vorba de neglijenţă la locul de muncă. Cred că acum Valentin
Gjertsen se joacă cu noi.

Harry apăsă din nou o tastă, făcând să apară aceeaşi imagine cu Valentin, de data asta luată de pe site-ul Interpol.

— Valentin a evadat de la Ila acum aproape patru ani, într-un mod destul de spectaculos. A bătut un alt deţinut, pe Judas Johansen, până l-a desfigurat, apoi a copiat tatuajul lui cu demon pe pieptul celuilalt deţinut şi a ascuns cadavrul în biblioteca unde lucra, astfel încât Judas a fost dat dispărut când nu s-a prezentat pentru inspecţie. în noaptea în care a evadat, Valentin a îmbrăcat cadavrul cu propriile haine şi l-a lăsat întins pe podeaua celulei sale. Paznicii care au descoperit trupul de nerecunoscut şi care au presupus, cum era şi normal, că era Valentin nu s-au arătat surprinşi. Ca orice deţinut închis pentru pedofilie, Valentin Gjertsen era detestat de către ceilalţi prizonieri. Nu s-a gândit nimeni să verifice amprentele sau să ceară un test ADN al cadavrului. Şi multă vreme s-a crezut că Valentin Gjertsen a devenit istorie. Până şi-a făcut din nou apariţia, legat de o altă crimă. Evident că nu ştim cu exactitate câte persoane a ucis sau a atacat, dar cu siguranţă sunt mai multe decât este bănuit sau se face vinovat. Ştim totuşi că ultima sa victimă înainte să dispară de-a binelea este fosta lui proprietăreasă, Irja Jacobsen.

încă un clic.

— Imaginea asta e din comunitatea unde se ascundea femeia de Valentin. Dacă nu mă înşel, tu, Berntsen, ai fost primul la locul faptei; am găsit-o sugrumată sub un morman de plăci de surf pentru copii cu, după cum vedeţi, imagini cu rechini pe ele.

Un râs ca un mârâit din spatele sălii de şedinţe.

— Corect. Plăcile de surf erau furate de nişte dependenţi

amărâţi care nu reuşiseră să le vândă.

— Pesemne că Irja Jacobsen a fost omorâtă pentru că ar fi transmis poliţiei informaţii despre Valentin. Asta ar putea explica de ce a fost atât de greu să facem pe cineva să ne spună unde s-ar fi putut afla el. Pur şi simplu, oricine îl cunoaşte nu îndrăzneşte să vorbească.
Harry îşi drese glasul.

— Alt motiv pentru care Valentin a fost imposibil de găsit e că, de când a evadat, a suferit mai multe intervenţii ample de chirurgie plastică. Persoana pe care o vedeţi în imagine nu mai arată ca aceea din instantaneul înceţoşat luat de camera de supraveghere la un meci de fotbal de pe stadionul Ullevâl. Şi el ne-a lăsat în mod intenţionat să vedem acea imagine pe cameră. Aşadar, pentru că n-am putut da de el, bănuim că s-ar putea să mai fi trecut şi după aceea prin câteva operaţii, probabil în străinătate, dat fiind că am verificat absolut tot ce ţine de chirurgia plastică în Scandinavia. Bănuiala noastră că faţa lui s-a schimbat din nou este întărită de faptul că Penelope Rasch nu îl recunoaşte pe Valentin din imaginile pe care i le-am arătat. Din păcate, ea nu e în stare să ne ofere o altă descriere a lui, iar imaginea de profil de pe Tinder al acestui aşa-zis Vidar de pe telefonul ei e puţin probabil să fie a lui.

— Tord a verificat şi profilul de Facebook al acestui Vidar, interveni Katrine. Deloc surprinzător, este fals, făcut recent de pe un dispozitiv pe care n-am reuşit să-l identificăm. Tord crede că tipul are şi un nivel bunicel de cunoştinţe IT.

— Sau a avut ajutor, replică Harry. Dar măcar avem o persoană care l-a văzut şi a stat de vorbă cu Valentin Gjertsen chiar înainte să dispară de pe radar, cu trei ani în urmă. Stâle s-a retras din funcţia de consultant al Serviciului de Investigaţii Criminale, dar astăzi a fost de acord să vină.

Stâle Aune se ridică şi-şi încheie un nasture de la sacoul de tweed.

— Pentru scurtă vreme, am avut discutabila plăcere de-a consulta un pacient care îşi zicea Paul Stavnes. Era un psihopat

schizofrenic atipic, întrucât era conştient de propria-i boală, cel puţin într-o oarecare măsură. A reuşit totodată să mă manipuleze astfel încât să nu-mi dau seama cine e sau ce face. Până când, printr-o oarecare şansă, a lăsat să-i alunece acoperirea, şi atunci a încercat să mă omoare înainte să dispară de-a binelea.

— Descrierea lui Stâle formează baza portretului-robot, zise Harry, tastând iar. Cu toate că şi acesta e destul de vechi, e mai bun decât imaginea de pe camera de supraveghere de la meciul de fotbal.
Katrine îşi înclină capul. Desenul arăta că părul, nasul şi forma ochilor individului erau diferite, iar conturul feţei era mai ascuţit decât în poză. însă expresia de dispreţ era tot acolo. Un presupus dispreţ. Aşa cum crezi că rânjeşte un crocodil.

— Cum a devenit vampirist? întrebă cineva de lângă geam.

— Pentru început, nu sunt deloc convins că există vampirişti, începu Aune. Desigur că ar putea exista o sumedenie de motive pentru care Valentin Gjertsen bea sânge, iar eu să nu fiu în stare să ofer un răspuns aici şi acum.

Urmă o tăcere adâncă.

Harry îşi drese glasul.

— N-am găsit niciun semn de muşcătură sau că fusese băut sânge în vreunul dintre cazurile anterioare în care a fost implicat Gjertsen. Şi, da, agresorii se ţin de obicei de un anumit tipar, punând în practică aceeaşi fantezie iar şi iar.

— Cât de siguri suntem că acesta este cu adevărat Valentin Gjertsen şi nu doar cineva care încearcă să ne facă să credem că e el? întrebă Skarre.

— 89%, răspunse Bjorn Holm.

Skarre începu să râdă.

— Exact 89%?

— Da. Am găsit fire de păr corporal pe cătuşele pe care le-a folosit cu Penelope Rasch, posibil de pe dosul mâinii lui. Cu ajutorul analizei ADN, nu va dura foarte mult să confirmăm o potrivire cu o precizie de 89%. Ultimele zece procente ne iau cel mai mult timp. Vom primi rezultatul în două zile. Apropo, cătuşele sunt un model disponibil online, o copie a cătuşelor din Evul Mediu. De unde şi fierul, în loc de oţel. Aparent populare în rândul celor cărora le plac cuibuşoarele de nebunii care arată ca temniţele medievale.

Un singur râset ca un mârâit.

— Dar dinţii de fier? Ei de unde ar putea proveni? întrebă o poliţistă.

— Asta e mai greu, răspunse Bjorn. încă n-am găsit pe cineva care fabrică astfel de dinţi, cel puţin nu din fier. Probabil că a aranjat cu un fierar să îi facă. Sau i-a făcut chiar el. Cu siguranţă e ceva nou – până acum n-am mai întâlnit pe nimeni care să folosească o astfel de armă.

— Comportament nou, rosti Aune, desfăcându-şi nasturii sacoului pentru a-şi elibera burdihanul. Schimbări fundamentale de comportament se întâmplă extrem de rar. Se ştie că fiinţele umane insistă să comită aceleaşi greşeli la nesfârşit, chiar şi când au informaţii noi. în fine, asta-i părerea mea, dar a devenit atât de controversată în rândul psihologilor, încât a primit chiar şi un nume: Teza lui Aune. Când vedem indivizi care îşi schimbă comportamentul, de obicei are legătură cu o schimbare în mediul înconjurător, la care individul respectiv se adaptează. Dar motivaţiile ascunse ale individului pentru acel comportament rămân aceleaşi. Cu siguranţă nu e ceva unic ca un agresor sexual să descopere fantezii şi plăceri noi, asta deoarece gustul lui se dezvoltă treptat, nu pentru că individul suferă vreo schimbare fundamentală. Când eram adolescent, tatăl meu spunea că atunci când voi mai creşte voi începe să-l apreciez pe Beethoven. Atunci îl uram pe Beethoven şi eram sigur că se înşală. Chiar şi la o vârstă fragedă, Valentin Gjertsen avea un apetit extrem de variat în privinţa sexualităţii. A violat atât femei tinere, cât şi bătrâne, poate şi băieţi, nu şi bărbaţi adulţi, din ce ştim noi, dar asta din motive

practice, întrucât probabilitatea ca aceştia să se apere era mai mare. Pedofilia, necrofilia, sadismul, toate s-au aflat în meniul lui Valentin Gjertsen. Poliţia din Oslo a reuşit să-l lege de mai multe crime cu motiv sexual decât pe oricine altcineva, în afară de Svein Finne, Logodnicul. Faptul că acum a căpătat un nou apetit pentru sânge înseamnă doar că se arată mult mai dispus să adopte ceea ce noi numim „deschidere" şi să încerce experienţe noi. Spun „a căpătat" pentru că anumite observaţii, cum e faptul că a adăugat lămâie, sugerează că Valentin Gjertsen mai degrabă face experimente cu sânge decât să fie obsedat de el.

— Nu e obsedat? strigă Skarre. A ajuns deja la o victimă pe zi! în timp ce noi stăm aici, el probabil a ieşit iar la vânătoare. Tu ce zici, Profesore?

Pronunţă porecla fără să încerce să-şi mascheze sarcasmul.

Aune îşi azvârli braţele scurte în sus.
— încă o dată, n-am idee. Nu ştim. Nu ştie nimeni.

— Valentin Gjertsen, zise Mikael Bellman. Bratt, suntem absolut siguri? Dacă da, dă-mi zece minute să mă gândesc puţin. Da, înţeleg că e urgent.

Bellman încheie apelul şi-şi lăsă mobilul pe masa de sticlă. Isabelle îi spusese că era din sticlă suflată, de la Classi-Con, valorând mai bine de 50 000 de coroane. Că ea ar prefera să aibă câteva piese de calitate decât să-şi umple apartamentul cu porcării. Din locul în care stătea, Bellman vedea plaja artificială şi feriboturile ce alunecau încolo şi încoace prin fiordul Oslo. Vânturile puternice împingeau cu forţă spre larg apa aproape violet.

— Aşadar? întrebă Isabelle din patul din spatele lui.

— Inspectorul-şef vrea să ştie dacă poate merge la emisiunea The Sunday Magazine din seara asta. Evident, subiectul îl reprezintă crimele vampiristului. Ştim cine este

atacatorul, dar nu şi unde se află.

— Simplu, replică Isabelle Skoyen. Dacă îl aveţi deja pe tip, ar trebui s-o faci tu însuţi. Dar având în vedere că e un succes parţial, probabil că ar trebui să trimiţi un reprezentant. Aminteşte-i să spună „noi”, nu „eu”. Şi n-ar strica dacă ar putea să insinueze că e posibil ca atacatorul să fi fugit din ţară.

— Peste graniţă? De ce?

Isabelle Skoyen oftă.

— Iubitule, nu te preface mai prost decât eşti, e iritant.

Bellman merse la uşa terasei. Rămase acolo, uitându-se în jos la turiştii de duminică ce se îndreptau spre Tjuvholmen. Unii pentru a vizita Muzeul de Artă Contemporană Astrup Fearnley, alţii ca să se uite la arhitectura ultramodernă şi să bea cappuccino la suprapreţ. Iar alţii ca să viseze la unul dintre apartamentele ridicol de scumpe rămase nevândute. Auzise că muzeul expusese un Mercedes ce avea ditamai rahatul maro în locul stelei de pe capotă. Pentru unii, excrementele solide reprezentau un simbol al statutului.

Alţii aveau nevoie de cele mai scumpe apartamente, de cele mai recente modele de maşini sau de ce cele mai mari iahturi ca să se simtă bine. Şi mai erau şi cei care – cum erau el şi Isabelle – îşi doreau absolut tot: putere, dar fără obligaţii sufocante. Admiraţie şi respect, dar şi suficient anonimat ca să se mişte liber. Familie, ca să le furnizeze un cadru stabil şi să le perpetueze genele, dar şi acces liber la sex în afara căsniciei. Apartamentul şi maşina. Şi rahat solid.

— Aşadar, reluă Mikael Bellman. Te gândeşti că dacă Valentin Gjertsen va dispărea o vreme, publicul se va gândi automat că a părăsit ţara, nu că poliţia din Oslo nu e capabilă să-l prindă. Dar dacă îl prindem cu adevărat, am fost deştepţi. Iar dacă mai comite vreo crimă, oricum tot ce am spus va fi dat uitării.

Se întoarse spre ea. Habar n-avea de ce alesese să-şi pună

imensul pat dublu în living, când avea un dormitor perfect adecvat. Mai cu seamă că era posibil să-l vadă şi vecinii. Deşi bănuia că exact acela era motivul. Isabelle Skoyen era o femeie zdravănă. Membrele lungi şi puternice erau desfăcute sub cearşaful de mătase auriu ce-i învelea corpul. Simpla imagine îl făcea să se simtă iar pregătit.

— Un singur cuvânt şi ai şi sădit ideea că a părăsit ţara, continuă ea. în psihologie se numeşte ancorare. E simplu şi funcţionează de fiecare dată. Pentru că oamenii sunt simpli.

Privirea ei cutreiera peste trupul lui şi femeia zâmbi.

— Mai ales bărbaţii.

Isabelle împinse cearşaful de mătase pe podea.
Se uită la ea. Uneori credea că preferă doar să se uite la corpul ei, nu să-l atingă, în timp ce cu soţia lui era exact opusul. Destul de ciudat, dat fiind că trupul Ullei, din punct de vedere strict obiectiv, era mai frumos decât cel al lui Isabelle. însă dorinţele violente, dezlănţuite ale lui Isabelle îl stârneau mai mult decât orgasmele blânde şi tăcute, străbătute de suspine ale Ullei.

— Freacă-te! îi porunci ea, desfăcându-şi picioarele în aşa fel încât genunchii
îi semănau acum cu aripile pe jumătate înfoiate ale unei păsări de pradă, după care îşi atinse şi ea sexul cu două degete lungi.

El făcu întocmai. închise ochii. Şi auzi masa de sticlă bâzâind. La naiba, uitase complet de Katrine Bratt! înhăţă telefonul care continua să vibreze şi răspunse.

— Da?

Glasul feminin de la celălalt capăt spuse ceva, însă Mikael nu îl auzi din pricina unui feribot care scosese un vuiet exact în acel moment.

— Răspunsul e da! strigă el nerăbdător. Mergi la The Sunday Magazine. Momentan sunt ocupat, dar te sun mai târziu

cu instrucţiuni.

— Eu sunt.

Mikael Bellman înţepeni.

— Scumpo, tu eşti? Credeam că este Katrine Bratt.

— Unde eşti?

— Unde? La serviciu, fireşte.

în pauza mult prea lungă care urmă, el îşi dădu seama că şi ea auzise vuietul scos de feribot şi că acela era motivul pentru care îl întrebase unde e. Răsuflă tare pe gură în vreme ce-şi cobora privirea spre erecţia tot mai moale.

— Cina nu va fi gata înainte de 17:30, îl informă ea.

— Bine. Ce...?

— Friptură, răspunse ea, apoi închise.

Harry şi Anders Wyller coborâră din maşină în faţa numărului 33 de pe Jossingveien. Harry îşi aprinse o ţigară şi privi în sus la clădirea din cărămidă roşie înconjurată de un gard înalt. Parcurseseră drumul de la sediul poliţiei înconjuraţi de lumina soarelui şi de culorile aprinse ale toamnei, dar până aici, norii se adunaseră şi acum treceau cu viteză peste dealuri ca un tavan de ciment, golind tot peisajul de culoare.

— Deci asta e închisoarea Ila, rosti Wyller.

Harry aprobă şi trase cu sete din ţigară.

— De ce a fost numit Logodnicul?

— Pentru că îşi lăsa victimele gravide şi le făcea să-i jure că vor naşte copilul.

— Altminteri...?

— Altminteri s-ar fi întors şi le-ar fi făcut el însuşi cezariană.

Harry mai trase ultima oară din ţigară, apoi o stinse şi puse chiştocul în pachet.

— La treabă!

— Regulile ne interzic să-l ţinem legat, dar vă vom urmări pe camera de supraveghere. Una dintre regulile noastre este să nu ne apropiem niciodată la mai puţin de-un metru de el, îi informă paznicul care le dăduse drumul înăuntru şi acum îi conducea pe un coridor lung, mărginit pe ambele părţi de uşi de oţel vopsite în gri.

— Hristoase! făcu Wyller. Vă atacă?

— Nu, răspunse paznicul, vârând o cheie în încuietoarea ultimei uşi. Svein Finne n-a primit nici măcar o singură bilă neagră în dreptul numelui în cei 20 de ani de când se află aici.

— Dar?

Paznicul ridică din umeri şi răsuci cheia.

— Cred că vă veţi da seama ce vreau să zic.

Deschise uşa, păşi într-o parte, iar Wyller şi Harry intrară în celulă.

Bărbatul de pe pat stătea în umbră.

— Finne, rosti Harry.

— Hole.

Glasul din umbră suna ca piatra zdrobită.

Harry făcu semn spre singurul scaun din încăpere.

— E-n regulă dacă iau loc?

— Dacă crezi că ai timp. Am auzit că eşti ocupat până peste cap.

Harry se aşeză. Wyller rămase în spatele lui, lângă uşă.

— Hmm! El e?

— El e cine?

— înţelegi ce vreau să spun.

— Am să-ţi răspund dacă-mi oferi şi tu un răspuns cinstit – ţi-a lipsit?

— Ce să-mi lipsească, Svein?

— Să ai un partener de joacă de acelaşi nivel? Cum m-ai avut pe mine?

Bărbatul din umbră se aplecă în faţă, în lumina oferită de fereastra din capătul de sus al peretelui, iar Harry auzi cum respiraţia lui Wyller se accelerează în spatele său. Zăbrelele aşterneau fâşii de umbră pe o faţă roşie plină de pete de vărsat de consistenţa pielii tăbăcite. Era acoperită de riduri atât de adânci şi de apropiate, încât păreau scrijelite de un cuţit ce săpase până la os. în jurul
frunţii avea o batistă roşie, ca un amerindian, iar buzele groase şi umede îi erau înconjurate de mustaţă. Pupilele mici stăteau în mijlocul irisurilor căprui, iar albul ochilor părea gălbui, însă individul avea trupul longilin şi musculos al unui tânăr de 20 de ani. Harry făcu calculul. Acum Svein Finne, Logodnicul, trebuia să aibă 75 de ani.

— Pe primul nu-l uiţi niciodată. Am dreptate, Hole? Numele

meu se va afla mereu în capul listei realizărilor tale. Eu ţi-am răpit virginitatea, nu-i aşa?

Râsul lui aducea cu o gargară cu pietriş.

— Păi..., făcu Harry, încrucişându-şi braţele la piept. Dacă onestitatea mea este preţul pentru a ta, atunci răspunsul e că nu-mi lipseşte. Şi că pe tine, Svein Finne, n-am să te uit niciodată. Sau pe oricare dintre cei pe care i-ai mutilat şi ucis. Cu toţii mă vizitaţi destul de regulat în timpul nopţii.

— Şi pe mine. Sunt foarte fidele logodnicele mele.

Buzele groase ale lui Finne se despărţiră când acesta zâmbi, apoi îşi duse mâna dreaptă la ochiul drept. Harry îl auzi pe Wyller făcând un pas în spate şi lovind uşa. Ochiul lui Finne se holba la Wyller printr-o gaură din mână destul de mare ca să treacă o minge de golf prin ea.

— Nu-ţi fie frică, fiule! De şeful tău ar trebui să-ţi fie frică. Era la fel de tânăr pe cât eşti tu acum, iar eu eram deja căzut la pământ, incapabil să mă apăr. Chiar şi aşa, şi-a apropiat pistolul de mâna mea şi a tras. Şeful tău are un suflet negru, flăcăiaş. Adu-ţi aminte asta! Iar acum i s-a făcut iar sete. Ca şi celui care umblă pe-afară. Iar setea ta e ca un foc, de asta trebui s-o stingi. Şi până nu e stinsă, va continua să crească, devorând tot ce atinge în cale. N-am dreptate, Hole?

Harry îşi drese glasul.

— E rândul tău, Finne. Unde se ascunde Valentin?

— Aţi mai venit să mă întrebaţi asta, iar eu nu pot decât să repet. Abia vorbeam cu Valentin când era aici. Şi au trecut aproape patru ani de când a evadat.

— Metodele lui seamănă cu ale tale. Unii cred că i-ai fost

profesor.

— Prostii! Valentin s-a născut deja pregătit. Crede-mă!

— Tu unde te-ai ascunde, dacă ai fi în locul lui?

— Destul de aproape ca să rămân cu ochii pe tine, Hole. De data asta m-aş fi pregătit pentru tine.

— Locuieşte în oraş? Umblă prin oraş? O nouă identitate? E singur sau lucrează împreună cu altcineva?

— De data acţionează diferit, nu-i aşa? Muşcă şi bea sânge. Poate că nu e Valentin.

— E Valentin. Deci cum îl prind?

— Nu-l prinzi.

— Nu?

— Ar prefera să moară decât să se întoarcă aici. Imaginaţia lui n-a fost niciodată suficientă pentru el, trebuia să o facă.

— Vorbeşti de parcă totuşi îl cunoşti.

— Ştiu din ce-i făcut.

— La fel ca tine? Hormoni din infern.

Bătrânul ridică din umeri.

— Hole, toată lumea ştie că alegerea morală e o iluzie, doar chimia creierului dirijează comportamentul. Comportamentul unora e diagnosticat ca ADHD sau anxietate şi este tratat cu medicamente şi compasiune. Alţii sunt declaraţi criminali şi răi şi sunt trimişi după gratii. Dar este acelaşi lucru. Un amestec necurat de substanţe din creier. Sunt de acord că ar trebui să fim închişi. Doar vă siluim fiicele, pentru numele lui Dumnezeu!
Finne râse răguşit.

— Deci adunaţi-ne de pe străzi şi ameninţaţi-ne cu pedepse, astfel încât să nu ne îndreptăm în direcţia în care ne-ar conduce chimicalele din creierul nostru. Dar ce e cu adevărat

jalnic e că sunteţi atât de slabi, încât aveţi nevoie de o scuză morală ca să ne închideţi. Creaţi o istorie plină de minciuni a liberului- arbitru şi un soi de pedeapsă sfântă care se potriveşte sistemului divin de justiţie bazat pe o moralitate universală imuabilă. însă cu greu se poate spune că moralitatea este imuabilă sau universală, căci ea depinde în întregime de spiritul vremii, Hole. Bărbaţi care futeau bărbaţi erau ceva complet în regulă în urmă cu câteva mii de ani, apoi au fost băgaţi la închisoare, iar acum politicienii îi însoţesc pe la parade. Totul e hotărât potrivit nevoilor societăţii de la un anumit moment. Moralitatea este flexibilă şi utilitaristă. Problema mea este că m-am născut într-o perioadă şi o ţară în care bărbaţii ce-şi împrăştie sămânţa atât de nesăbuit sunt indezirabili. Dar după o pandemie, când specia are nevoie să-şi revină, Svein Logodnicul Finne ar fi fost un stâlp al comunităţii şi un salvator al omenirii. Nu eşti de acord, Hole?

— Tu ai violat femei şi le-ai obligat să-ţi nască pruncii. Valentin le ucide. De ce nu vrei să mă ajuţi să-l prind?

— Nu-ţi sunt de ajutor?

— îmi oferi răspunsuri generale şi filosofări morale călâi. Dacă ne ajuţi, voi pune o vorbă bună la comisia pentru eliberare condiţionată.

Harry îl auzi pe Wyller foindu-se.

— Chiar aşa?

Finne îşi mângâie mustaţa.

— Chiar dacă ştii că aş începe iar să violez de îndată ce-aş ieşi? Cred că pentru tine trebuie să fie foarte important să-l prinzi pe Valentin, dat fiind că eşti pregătit să sacrifici onoarea atâtor femei nevinovate. Dar presupun că nu ai de ales.

Se bătu cu degetul în tâmplă.
— Chimie.

Harry nu răspunse.

— Bun, atunci, continuă Finne. în primul rând, sentinţa mea se va sfârşi în prima duminică din martie a anului viitor, deci e prea târziu ca o reducere a pedepsei să reprezinte cine ştie ce diferenţă. Am fost dus afară acum vreo două săptămâni, şi ştii ceva? Voiam să mă întorc aici. Aşadar, nu, mersi! Mai bine spune-mi ce mai faci, Hole! Am auzit că te-ai căsătorit. Şi că ai şi un fiu bastard, nu? Locuieşti într-o zonă sigură?

— Asta e tot ce-ai avut de zis, Finne?

— Da. Dar am să vă urmăresc cu mare interes progresul colectiv.

— Al meu şi al lui Valentin?

— Al tău şi-al familiei tale. Sper să te văd în comitetul de bun-venit când sunt eliberat.

Râsul lui Finne se transformă într-o tuse umedă.

Harry se ridică şi-i făcu semn lui Wyller să bată în uşă.

— Mersi că ţi-ai rupt un pic din preţiosul timp, Finne!

Finne ridică mâna dreaptă în faţa propriului chip şi o flutură spre el.

— Ne mai vedem, Hole! Mă bucur că am putut discuta planuri de v-viitor! Harry îi văzu rânjetul apărând şi dispărând după gaura din mână.

15. Duminică seară

Rakel stătea la masa din bucătărie. Durerea, înecată de zgomotul treburilor mai presante, devenea mai greu de ignorat

ori de câte ori se oprea. Se scărpină pe braţ. Ieri-seară iritaţia fusese aproape vizibilă. Când doctorul o întrebase dacă urinează în mod regulat, ea îi răspunsese automat da, însă acum, că era conştientă de acest lucru, îşi dădea seama că în ultimele zile îi venise mai greu s-o facă. Şi mai erau şi problemele de respiraţie. Ca şi cum îşi ieşise din formă, lucru care categoric nu se întâmplase.

Auzi zornăit de chei la uşa din faţă şi se ridică.

Uşa se deschise şi intră Harry, palid şi extenuat.

— Am trecut doar ca să mă schimb de haine, anunţă el, mângâind-o pe obraz şi continuând mai departe spre scări.

— Cum merge? îl întrebă în timp ce-l urmărea dispărând în sus, spre dormitor.

— Bine! strigă el. Ştim cine este.

— Atunci, e momentul să revii acasă? întrebă ea cu inima îndoită.

— Poftim?

Rakel auzi tropăieli şi ştiu că el îşi dăduse pantalonii jos, ca un băieţel sau un om beat.

— Dacă tu şi creierul tău cel mare şi grozav aţi rezolvat cazul...

— Asta e problema.

Harry apăru în capul scărilor. Purta un pulover de lână subţire şi se sprijinea de tocul uşii, în vreme ce-şi trăgea o pereche de ciorapi de lână subţiri. Rakel îl ironizase în această privinţă, spunând că doar moşii se încăpăţânează să poarte tot anul haine de lână. El îi replicase că cea mai bună strategie de supravieţuire era să-i imiţi mereu pe vârstnici, pentru că, în final, ei erau câştigătorii, supravieţuitorii.

— N-am rezolvat nimic. El singur a ales să-şi dezvăluie

identitatea.

Harry se îndreptă de spate şi-şi pipăi buzunarele.

— Cheile, zise apoi, dispărând înapoi în dormitor. L-am întâlnit pe doctorul Steffens la Ullevål! strigă el după aceea. A zis că te tratează.

— Chiar? Scumpule, cred că ar trebui să încerci să dormi câteva ore – cheile tale au rămas în uşa de la intrare.

— Tot ce-ai spus a fost că te-au consultat?

— Care-i diferenţa?

Harry ieşi din cameră, se grăbi în jos pe scări şi o îmbrăţişă.

— Consultat este la trecut, îi şopti el în ureche. Tratează este la prezent. Şi, din ce ştiu eu, tratamentul începe când la un consult apare ceva.

Rakel începu să râdă.

— Eu însămi am mers să văd ce-i cu durerea de cap şi de aceea trebuie tratată, Harry. Iar tratamentul se numeşte paracetamol.

El o desprinse de corpul său şi o ţinu în faţa sa, privind-o cu

atenţie.

— N-ai ascunde nimic de mine, nu-i aşa?

— Deci pentru nonsensurile astea ai timp, aşa-i?

Rakel se rezemă de el, silindu-şi durerea să dispară, apoi îl muşcă de ureche şi-l împinse în direcţia uşii.

— Du-te şi rezolvă treaba, apoi întoarce-te imediat la mami! Dacă nu, am să- mi printez singură un bărbat din plastic alb căruia îi place să stea acasă.

Harry zâmbi şi porni spre uşă. îşi scoase cheile din broască, după care se opri şi le privi.

— Ce? întrebă Rakel.

— Individul a avut cheia de la apartamentul lui Elise Hermansen, rosti Harry, trântind în urma sa portiera pasagerului. Şi presupun că şi pe cea de la al Ewei Dolmen.

— Chiar aşa? întrebă Wyller, lăsând în jos frâna de mână şi băgând în viteză. Am verificat orice lăcătuş din oraş care face şi chei, şi niciunul nu a făcut vreo cheie nouă care să se potrivească la acele clădiri.

— Asta pentru că le-a făcut el însuşi. Din plastic alb.

— Plastic alb?

— Folosind o banală imprimantă 3D care costă 15 000 de coroane şi pe care o poţi ţine pe birou. Tot ce îi trebuia era cheie originală pentru câteva secunde. Ar fi putut să-i facă o poză sau o copie din ceară, apoi să o folosească pentru a face un model 3D. Aşa că, atunci când Elise Hermansen a ajuns acasă, el era deja încuiat în apartament. De aceea a pus ea lanţul de siguranţă, credea că e singură.

— Şi cum crezi că a făcut rost de chei? Niciuna dintre clădirile în care locuiau victimele nu folosea o firmă de pază şi protecţie, fiecare avea îngrijitor. Şi cu toţii au alibiuri şi jură că nu au împrumutat nimănui cheile.

— Ştiu. Nu ştiu cum s-a întâmplat, ci doar că s-a întâmplat.

Harry nu trebuia să se uite la tânărul său coleg ca să vadă cât de sceptic era. Existau sute de alte explicaţii cu privire la motivul pentru care lanţul de siguranţă al lui Elise Hermansen fusese pus. Deducţia lui Harry nu elimina nici măcar una. Tresko, prietenul amator de poker al lui Harry, pretindea că teoria probabilităţii şi modul în care să-ţi joci cărţile potrivit manualului sunt cele mai uşoare lucruri din lume. însă ceea ce-i diferenţia pe jucătorii inteligenţi de cei nu la fel de inteligenţi era abilitatea de-a înţelege modul de gândire al adversarului, iar

asta însemna să te descurci cu atâta informaţie, încât aveai senzaţia că asculţi o şoaptă în toiul unei furtuni dezlănţuite. Poate că aşa şi era. Pentru că prin furtuna a tot ce ştia Harry despre Valentin Gjertsen, toate rapoartele, toată experienţa căpătată de pe urma crimelor în serie, toate fantomele precedentelor victime ucise pe care nu reuşise să le salveze de-a lungul anilor, el auzea un glas şoptindu-i. Glasul lui Valentin Gjertsen.

Harry îşi scoase telefonul. Katrine răspunse după al doilea apel.

— Sunt la cabina de machiaj, anunţă ea.

— Cred că Valentin are o imprimantă 3D. Iar asta ne-ar

putea conduce la el.

— Cum?

— Magazinele care vând echipamente electronice păstrează numele şi adresele clienţilor când preţul depăşeşte un anumit plafon. în Norvegia au fost vândute numai vreo 2 000 de imprimante 3D. Dacă toţi cei din echipă lasă baltă ce fac în acest moment, am putea căpăta o imagine de ansamblu în doar o zi şi am verifica 95% din achiziţii în două zile. Ceea ce-ar însemna că ne-ar rămâne o listă cu 20 de cumpărători. Numele false şi pseudonimele le- am putea elimina dacă am căuta adresele declarate în Registrul naţional al populaţiei sau i-am suna pe oameni ca să aflăm dacă neagă că ar fi cumpărat o imprimantă 3D. Majoritatea magazinelor care vând echipamente electronice au camere de supraveghere, aşa că putem verifica pe oricine pare suspect la momentul achiziţiei. Nu există niciun motiv pentru ca el să nu fi mers la cel mai apropiat magazin de locul în care trăieşte, aşa că asta ne-ar oferi o zonă de căutare. Iar când am publica imaginile de pe camerele de supraveghere am putea face publicul să ne arate direcţia potrivită.

— Harry, cum ţi-a venit ideea cu imprimanta 3D?

— Vorbeam cu Oleg despre imprimante şi arme şi...

— Harry, să renunţăm la orice altceva? Ca să ne concentrăm la ceva ce ţi-a trecut prin minte în timp ce discutai cu Oleg?

— Dap.

— Ăsta e exact genul de abordare alternativă pe care ar trebui să o exploraţi tu cu echipa ta de gherilă, Harry.

— Care este alcătuită doar din mine, aşa că am nevoie de

resursele tale. Harry auzi cum Katrine izbucnea în râs.

— Dacă n-ai fi fost Harry Hole, deja aş fi închis.

— Atunci merit, nu? Ascultă, patru ani am încercat să-l găsesc pe Valentin Gjertsen şi n-am reuşit. Asta e singura pistă pe care o avem.

— Lasă-mă să mă gândesc după ce se termină emisiunea. Va fi în direct şi mintea mi-e plină de chestii pe care trebuie să-mi amintesc să le spun sau să nu le spun. Iar stomacul mi-e plin de fluturi, sinceră să fiu.

— Mhm!

— Vreun pont pentru o debutantă în televiziune?

— Lasă-te pe spate şi fii relaxată, genială şi plină de tupeu.

O auzi cum chicoteşte.

— Aşa cum erai tu?

— Eu nu eram în niciun fel. Ah, da – fii trează!

Harry îşi puse telefonul la loc în buzunar. Se apropiau de locul care trebuia. Acolo unde Slemdalsveien traversa Rasmus Winderens vei în Vinderen. Iar semaforul se făcu roşu. Se opriră. Şi Harry nu se putu abţine să seuite.Nu reuşea niciodată. Aruncă o privire spre peronul de pe cealaltă parte

aşinelor de metrou. Locul în care, cu o jumătate de viaţă în urmă, pierduse controlul maşinii de poliţie în timpul unei urmăriri, sărise peste şine şi lovise betonul.
Poliţistul din dreapta murise. Cât de beat fusese? Harry nu mai fusese pus niciodată să facă un test de alcoolemie, iar raportul oficial spusese că el se aflase pe locul din dreapta, nu la volan. Orice, pentru binele poliţiei.

— Ai făcut-o pentru a salva vieţi?

— Ce? întrebă Harry.

— Munca la Investigaţii Criminale. Sau ai făcut-o pentru a prinde criminali? adăugă Wyller

— Hmm! Te gândeşti la ce-a spus Logodnicul?

— îmi amintesc cursurile tale. Credeam că ai fost detectiv criminalist pentru că pur şi simplu îţi iubeai munca.

— Chiar aşa?

Harry ridică din umeri în vreme ce semaforul se făcea verde. Continuară spre Majorstua şi întunericul serii părea să se rostogolească spre ei din ceaunul care era Oslo.

— Pe mine lasă-mă la bar, ceru Harry. La cel la care a mers prima victimă.

* * *

Katrine era în culise şi se uita la mica insulă pustie aflată în cercul scăldat în lumină. Aceasta era un podium negru pe care erau aşezate trei scaune şi o masă. Pe unul dintre acele scaune stătea gazda emisiunii The Sunday Magazine, care tocmai se pregătea să-şi cheme primul invitat. Katrine încercă să nu se

gândească la marea aceea de ochi. La cât de tare îi bătea inima. Sau la faptul că, exact în clipa asta, Valentin umbla pe-afară, iar ei nu puteau face nimic, chiar dacă ştiau foarte bine că e el. în schimb, îşi tot repeta ce-i zisese Bellman: să fie credibilă şi să-i liniştească pe oameni atunci când urma să le spună că rezolvaseră cazul, însă făptaşul era încă liber şi exista posibilitatea să fi părăsit ţara.

Katrine se uită la regizoare, care stătea între camerele de filmat şi insulă, purtând căşti şi strângând un clipboard în timp ce striga că mai sunt zece secunde şi începe emisiunea, după care începu numărătoarea inversă. Şi brusc, o chestie stupidă care avusese loc mai devreme în timpul zilei îi răsări în minte. Posibil pentru că era epuizată şi tulburată, posibil pentru că mintea ei îşi găsea refugiu în lucruri stupide când trebuia de fapt să se concentreze la cele copleşitoare şi oribile.

Trecuse pe la Krimteknisk pentru a-l întreba pe Bjorn dacă poate grăbi analiza probei pe care o descoperiseră pe casa scării, încât să o poată folosi la televiziune, pentru a părea mai convingătoare. Evident, la serviciu nu erau foarte multe persoane într-o zi de duminică: cei care se aflau acolo se ocupau cu toţii de crimele vampiristului. Poate că acea pustietate era motivul pentru care situaţia crease o impresie aşa puternică asupra lui Katrine. Când intrase în biroul lui Bjorn, ca de fiecare dată, o femeie stătea lângă scaunul său, aproape aplecată peste eh Iar unul dintre ei spusese ceva amuzant, pentru că amândoi râdeau. Când se întorseseră spre Katrine, aceasta îşi dăduse seama că femeia e recent numita şefă a Krimteknisk, Lien cumva. Katrine reţinea că Bjorn pomenise ceva de numirea ei şi-şi amintea că se gândise că femeia e mult prea tânără şi lipsită de experienţă şi că el ar fi trebuit de fapt să primească postul. Sau, mai degrabă, că Bjorn ar fi trebuit să fi acceptat jobul, pentru că totuşi îi fusese propus. însă răspunsul lui fusese unul tipic: de ce să pierzi un expert criminalist destul de bun ca să câştigi un şef destul de nasol? Dacă privea aşa lucrurile, fru sau froken Lien fusese o alegere potrivită, deoarece Katrine nu mai auzise de cineva pe nume Lien care să exceleze în vreun

domeniu. Când Katrine îşi exprimase dorinţa de-a obţine un rezultat rapid, Bjorn îi replicase calm că asta depindea de şefa sa, care hotăra ce anume era prioritar. Iar Lien îi oferise lui Katrine un surâs ambiguu şi-i spusese că-i va întreba pe ceilalţi criminalişti dacă terminaseră treaba. Prin urmare, Katrine ridicase glasul şi spusese că nu era suficient, că în clipa aceea crimele vampiristului erau prioritare şi că oricine avea vreun pic de experienţă ar fi înţeles acest lucru. Şi că urma să dea prost la televizor dacă avea să fie forţată să spună că nu poate oferi un răspuns pentru că noua şefă a Krimteknisk nu-l considerase destul de important.
Iar Berna Lien – da, aşa se numea şi nu arăta absolut deloc precum Bernadette din Teoria Big Bang, scundă şi cu sâni mult prea mari pentru ea – replicase:

— Iar dacă prioritizez asta, promiţi să nu spui nimănui că eu nu cred că acel caz de abuz împotriva unui copil din Aker sau crimele în numele onoarei din Stovner sunt destul de importante?

Katrine nu-şi dăduse seama că nota de implorare din glasul era falsă până când Lien nu revenise la glasul ei normal, serios:

— în mod normal, sunt de acord că este extrem de urgent dacă poate preveni alte crime, Bratt. Şi asta – nu faptul că vei apărea la televizor – cântăreşte cel mai mult. Revin în 20 de minute, bine?

Katrine abia încuviinţase şi plecase. Se îndreptase direct spre sediul poliţiei, unde se încuiase în toaletă şi-şi şterse tot machiajul pe care şi-l aplicase înainte de-a merge la Krimteknisk.

Coloana sonoră a emisiunii începu să ruleze, iar prezentatorul – care stătea deja drept – se aşeză şi mai ţeapăn în vreme ce-şi exersa muşchii faciali cu un şir de zâmbete exagerat de ample, de care aproape sigur urma să nu aibă nevoie, dat fiind subiectul ediţiei.

Katrine îşi simţi mobilul vibrând în buzunar. Ca inspector-şef, trebuia să fie disponibilă oricând şi ignorase cererea de a-şi închide de tot telefonul în timpul emisiunii. Era un mesaj de la Bjorn:

Am găsit o potrivire pentru amprentele de pe uşa de jos a clădirii lui Penelope. Valentin Gjertsen. Mă uit la televizor. Mult noroc.

Katrine dădu din cap a aprobare către fata de lângă ea, care îi spuse iar că ar trebui să se apropie de prezentator imediat ce îşi aude numele şi-i indică pe care scaun să se aşeze. Mult noroc. De parcă urma să urce pe scenă. însă Katrine îşi dădu seama că în sinea sa zâmbea.

Harry se opri imediat ce intră în barul Jealousy. Şi observă că zgomotul de mulţime numeroasă nu era real. Pentru că, dacă nu cumva erau persoane care se ascundeau în separeurile de-a lungul peretelui, el era singurul client. Apoi zări meciul de fotbal de la televizorul din spatele tejghelei. Se aşeză pe unul dintre taburetele de la bar, începând să se uite la televizor.

— Beşiktaş-Galatasaray, zâmbi barmanul.

— Echipe din Turcia.

— Da, zise barmanul. Interesat?

— Nu prea.

— în regulă. Oricum e o nebunie. în Turcia, dacă ţii cu oaspeţii şi ei câştigă, trebuie să te grăbeşti să ajungi imediat acasă ca să nu fii împuşcat.

— Hmm! Diferenţe religioase sau de clasă?

Barmanul se opri din lustruitul paharelor şi se uită la Harry.

— E vorba de cine câştigă.

Harry ridică din umeri.

— Desigur. Mă numesc Harry Hole şi... obişnuiam să lucrez ca detectiv pentru Serviciul de Investigaţii Criminale. Am fost chemat înapoi în...

— Elise Hermansen.

— Exact. Am citit în declaraţia ta de martor că ai avut un client cu cizme de cowboy fix în intervalul în care Elise şi partenerul ei s-au aflat aici.

— Corect.

— îmi mai poţi spune şi altceva despre el?

— Nu prea. Din ce-mi amintesc, a sosit imediat după Elise Hermansen şi s-a aşezat în separeul de acolo.

— Ai apucat să-l vezi bine?

— Da, dar nu suficient de bine sau de atent ca să-ţi ofer o descriere. Uite, de aici nu poţi să vezi în separeuri, iar bărbatul n-a comandat nimic înainte să dispară brusc. Lucru care se întâmplă destul de des – pesemne consideră că localul ăsta e prea liniştit. Aşa se prezintă situaţia cu barurile – ai nevoie de o mulţime ca să atragi o mulţime. Dar nu l-am văzut când a plecat, aşa că nici nu m-am gândit cine ştie ce la el. în fine, femeia a fost omorâtă în apartamentul ei, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Ar fi putut s-o urmărească până acasă?

— Mda, ar fi o posibilitate.

Harry se uită la barman şi adăugă:

— Mehmet, nu-i aşa?

— Aşa e.

Era ceva la tipul ăla care lui Harry îi plăcu din prima, ceea ce-l făcu să spună exact ce gândea:

— Dacă nu-mi place cum arată barul, mă întorc chiar de la

uşă, iar dacă intru, comand ceva. Nu mă aşez pur şi simplu într-un separeu. E posibil ca el să fi urmărit-o încoace, apoi – după ce s-a lămurit cum stau lucrurile şi şi-a dat seama că femeia urma să plece în curând acasă fără partenerul de întâlnire – să fi mers în apartamentul ei şi să o aştepte acolo.

— Serios? Ce bolnav! Şi biata fată! Apropo de amărâţi, uite-l şi pe partenerul ei din seara aceea.

Mehmet înclină din cap spre uşă, iar Harry se întoarse în direcţia aia. Fanii Galatasaray acoperiseră intrarea unui tip chel şi mai degrabă supraponderal, îmbrăcat cu o vestă groasă şi cămaşă neagră. Acesta se aşează la bar şi-l salută dând din cap pe barman, cu o expresie ţeapănă pe faţă.

— Una mare.

— Geir Solie? întrebă Harry.

— Aş prefera să nu, răspunse bărbatul cu un râs găunos şi fără să-şi schimbe vreun pic expresia. Jurnalist?

— Poliţist. Aş dori să aflu dacă vreunul dintre voi îl recunoaşte pe acest bărbat.

Harry puse pe tejghea un exemplar al portretului-robot al lui Valentin Gjertsen.

— Probabil că a trecut prin mai multe operaţii estetice extinse de când a fost făcut portretul, aşa că folosiţi-vă imaginaţia.

Mehmet şi Solie cercetară poza. Clătinară amândoi din cap.

— Ştii ceva, las-o încolo de bere, rosti Solie. Tocmai mi-am amintit că trebuie să ajung acasă.

— După cum vezi, deja am turnat-o, spuse Mehmet.

— Trebuie să plimb câinele – dă-i-o poliţistului nostru, că pare însetat.

— O ultimă întrebare, Solie. în declaraţia ta de martor ai spus că femeia îţi povestise despre un hărţuitor care o urmărea

şi care-i ameninţa pe bărbaţii cu care umbla ea. Ţi-a dat impresia c-ar fi fost adevărat?

— Adevărat?

— Că nu a fost doar ceva inventat de ea ca să scape de tine?

— Ha, corect! Mie-mi zici? Presupun că avea şi ea propriile metode de-a scăpa de broscoi.

încercarea de zâmbet a lui Geir Solie se transformă într-o grimasă când adăugă:

— Ca mine.

— Şi crezi că ea trebuia să sărute mulţi broscoi?

— Tinder poate fi dezamăgitor, dar nu trebuie să renunţi niciodată la speranţă, nu?

— Hărţuitorul ăsta, ţi-a dat cumva impresia că era doar un ţicnit trecător sau cineva cu care avusese o relaţie?

— Nu.

Geir îşi trase fermoarul de la vestă până la bărbie, cu toate că afară era chiar plăcut.

— Acum plec.

— Un bărbat cu care ea să fi avut o relaţie? zise barmanul în timp ce-i dădea restul. Credeam că aceste crime înseamnă doar băut de sânge. Şi sex.

— Poate, răspunse Harry. Dar de obicei au treabă cu

gelozia.

— Şi dacă nu-i aşa?

— Atunci ar putea fi ce-ai zis tu.

— Sânge şi sex.

— Sau victoria.

Harry îşi coborî privirea în pahar. Berea îl făcea mereu să se simtă balonat şi obosit. Obişnuiau să-i placă primele guri, însă după aceea gustul i se părea fad.

— Apropo de victorii. Se pare că Galatasaray urmează să piardă, deci ce-ar fi să dai mai bine la The Sunday Magazine de pe NRK1?

— Şi dacă sunt fan Beşiktaş?

Harry dădu din cap spre raftul de sus din faţa oglinzii.

— Atunci, Mehmet, n-ai avea un steag de-al Galatasarayului chiar lângă sticla aia de Jim Beam.

Barmanul se uită la Harry. Apoi rânji, clătină din cap şi-i întinse telecomanda.

— Nu putem spune cu o precizie absolută că bărbatul care a atacat-o ieri pe femeia din Hovseter este aceeaşi persoană care le-a omorât pe Elise Hermansen şi Ewa Dolmen, rosti Katrine, frapată de cât de liniştit era studioul, de parcă toţi din jurul ei ascultau. însă ce pot spune este că avem dovezi fizice şi declaraţii ale martorilor care leagă un anumit individ de atac. Şi pentru că această persoană este deja un om căutat, un deţinut evadat care a fost condamnat pentru agresiune sexuală, am decis să-i facem public numele.

— Iar acum e prima oară când o faceţi, aici, la The Sunday Magazine?

— Corect. Numele său este Valentin Gjertsen, dar probabil foloseşte alt nume.

Observă că prezentatorul părea uşor dezamăgit că ea rostise numele atât de repede, fără niciun preambul. Cu siguranţă i-ar fi plăcut să aibă timp să facă o introducere.

— Iar acesta este un portret-robot de acum trei ani, continuă Katrine. De atunci a suferit mai multe operaţii de chirurgie plastică, dar portretul ne oferă măcar o idee.

Katrine ridică poza spre şirurile de scaune pe care stătea publicul alcătuit din vreo 50 de persoane şi care, potrivit regizoarei, se aflau acolo pentru a oferi emisiunii ceva mai mult „suspans". Katrine aşteptă, văzu lumina roşie a camerei din faţă aprinzându-se şi lăsă imaginea să se imprime în minţile oamenilor care îi urmăreau de-acasă, din faţa televizoarelor din living. Prezentatorul se uita la ea cu o expresie de satisfacţie.

— Le cerem tuturor celor care au informaţii să ne apeleze la numărul special, continuă ea. Această poză, numele său şi pseudonimele cunoscute, la fel ca numărul nostru de telefon, pot fi găsite pe site-ul web al poliţiei din Oslo.

— Şi fireşte că e urgent, adăugă prezentatorul, adresându-se camerei de filmat. Pentru că există riscul ca bărbatul să atace din nou, chiar în această seară.

Se întoarse spre Katrine şi adăugă:

— Ba chiar în acest moment. Există această posibilitate, nu-i aşa?

Katrine vedea prea bine că el îi dorea ajutorul pentru a impune imaginea unui vampir băutor de sânge exact în clipa asta.

— Nu vrem să eliminăm nicio posibilitate, răspunse ea.

Aceasta era formularea pe care Bellman i-o tot repetase, cuvânt cu cuvânt. îi explicase că, spre deosebire de „nu putem să eliminăm nicio posibilitate", „nu vrem să eliminăm" dădea impresia că poliţia din Oslo are o imagine suficient de amplă a situaţiei ca să poată elimina posibilităţi, însă totuşi alegea să n-o facă.

— însă am primit rapoarte conform cărora în răstimpul dintre cel mai recent atac şi rezultatele analizelor care acum îl identifică sigur, Valentin Gjertsen ar fi putut părăsi ţara. Este extrem de plauzibil să aibă o ascunzătoare în afara Norvegiei, un loc pe care să-l fi folosit de când a evadat din închisoare, în urmă

cu patru ani.

Nu mai fusese nevoie ca Bellman să-i explice formularea, Katrine băga foarte repede la cap. „Am primit rapoarte” te ducea cu gândul la operaţiuni de supraveghere, la informatori şi muncă asiduă a poliţiştilor, iar faptul că ea se referea la un interval în care ar fi putut exista o sumedenie de opţiuni cu avionul, trenul sau feribotul nu însemna neapărat că minte. Afirmaţia conform căreia existau motive să se creadă că tipul fusese plecat din ţară era şi ea uşor de apărat cât timp nu era improbabilă. în plus, mai avea şi avantajul că evita discret responsabilitatea pentru faptul că Valentin Gjertsen nu fusese prins în cei patru ani petrecuţi „în afara Norvegiei”.

— Deci cum procedaţi ca să prindeţi un vampirist? întrebă prezentatorul, răsucindu-se spre celălalt scaun. L-am adus aici pe Hallstein Smith, profesor de psihologie şi autorul unei serii de articole despre vampirism. Ne puteţi răspunde la această întrebare, domnule profesor Smith?

Katrine se uită la Smith, care se aşezase pe al treilea scaun, ferit de camerele de filmat. Acesta purta ochelari mari şi un sacou şic, colorat, care oferea un contrast evident cu sobrietatea pantalonilor de piele negri ai lui Katrine, asortaţi cu geaca neagră şi părul lucios, dat pe spate. Ea ştia că arată bine şi că vor exista comentarii şi invitaţii pe site-ul lor web, când urma să-l verifice ceva mai târziu. Dar nu-i păsa, iar Bellman nu pomenise nimic despre cum să se îmbrace. Spera doar ca şi scârba de Lien să se uite la televizor.

— Ăăă! rosti Smith, zâmbind prosteşte.

Katrine vedea că prezentatorul îşi face griji că psihologul încremenise şi se pregătea să intervină.

— Pentru început, nu sunt profesor, încă mai lucrez să obţin diploma. Dar dacă o obţin, am să vă anunţ.

Râsete.

— Iar articolele pe care le-am scris nu au fost publicate

în jurnale ştiinţifice, ci în reviste dubioase dedicate ungherelor mai obscure ale psihologiei. Una dintre ele se numea Psycho, după film. Ceea ce probabil reprezintă nivelul cel mai de jos al carierei mele academice.

Şi mai multe râsete.

— Dar sunt psiholog, continuă el, răsucindu-se spre public. Absolvent al Universităţii Mykolas Romeris din Vilnius, cu note peste medie. Şi mai am şi genul de canapea pe care te poţi întinde şi fixa tavanul cu privirea pentru 1 500 de coroane pe oră, în timp ce eu mă prefac că iau notiţe.

Câteva clipe, se părea că publicul şi prezentatorul cuprinşi de amuzament uitaseră cu totul seriozitatea subiectului. Până când Smith îi readuse cu picioarele pe pământ.

— însă nu ştiu cum se prind vampiriştii.

Linişte.

— Cel puţin nu în sens general. Vampiriştii sunt rari şi ies la suprafaţă şi mai rar. Dar daţi-mi voie să subliniez că trebuie să distingem între două tipuri de vampiristi. Unul este relativ inofensiv – oamenii care se simt atraşi de mitul semizeului nemuritor, care suge sânge, pe care se întemeiază poveştile moderne cu vampiri, cum e Dracula. Acest tip de vampirism are în mod evident substraturi erotice şi chiar a atras comentarii din partea dragului nostru Sigmund Freud. Ei rareori ucid pe cineva. Şi mai sunt şi oamenii care suferă de ceea ce noi numim vampirism clinic sau Sindromul Renfield, ceea ce înseamnă că sunt obsedaţi să bea sânge. Majoritatea articolelor despre acest subiect au fost publicate în jurnale ştiinţifice de psihiatrie criminalistică, pentru că au în general legătură cu crime extrem de violente. însă vampirismul ca fenomen nu a fost niciodată recunoscut de către psihologia serioasă, fiind categorisit drept senzaţionalist şi un domeniu pentru şarlatani. De fapt, nu este nici măcar menţionat în cărţile de psihiatrie de referinţă. Cei dintre noi care au cercetat vampirismul au fost acuzaţi că inventează un nou tip de fiinţă umană. Iar în ultimele trei zile mi-am dorit ca acuzatorii să fi avut dreptate. Din păcate, se înşală.

Vampirii nu există, însă vampiriştii, da.

— Herr Smith, cum devine cineva vampirist?

— Fireşte că la asta nu există un răspuns simplu, însă cazul clasic ar începe cu un incident în copilărie, în care subiectul se vede pe sine sau pe altcineva sângerând abundent. Sau cu el bând sânge. Şi i se pare interesant. De exemplu, aşa a fost cazul vampiristului şi criminalului în serie John George Haigh, când a fost bătut cu o perie de păr de către mama sa fanatică religioasă şi el a ajuns să lingă sângele după aceea. Mai târziu, la pubertate, sângele devine o sursă de excitaţie sexuală. După care vampiristul în devenire experimentează cu sângele, adesea aşa-numitul auto-vampirism, tăindu-se şi bându-şi propriul sânge. Apoi, la un moment dat, face pasul decisiv şi bea sângele altcuiva. E un lucru obişnuit ca după ce a băut sângele altei persoane, să o omoare. în acest punct a devenit deja vampirist în toată puterea cuvântului.

— Iar violul, el de unde provine? Elise Hermansen a fost şi agresată sexual.

— Păi, experienţa puterii şi controlului sunt foarte puternice pentru vampiristul adult. John George Haigh era, de pildă, foarte interesat de sex şi spunea că se simţea forţat să bea sângele victimelor sale. Apropo, se folosea de un pahar. Dar eu, unul, sunt destul de sigur că pentru vampiristul nostru din Oslo sângele este mai important decât agresiunea sexuală.

— Inspector-şef Bratt?

— Ăăă, da?

— Sunteţi de acord? Sângele e mai important decât sexul pentru acest vampirist?

— Nu am ce să comentez legat de acest subiect.

Katrine văzu că prezentatorul ia o decizie rapidă şi se întoarce spre Smith. Probabil că îşi imagina că de la el va obţine informaţii mai interesante.

— Herr Smith, vampiriştii cred despre ei înşişi că sunt

vampiri? Cu alte cuvinte, că sunt nemuritori cât evită lumina soarelui, că îi pot transforma şi pe alţii muşcându-i şi aşa mai departe?

— Nu şi vampiristul clinic cu Sindromul Renfield. De fapt, e un lucru destul de nefericit că sindromul a căpătat numele lui Renfield, care fireşte că era servitorul contelui Dracula din romanul lui Bram Stoker. Ar fi trebuit să se numească Sindromul lui Noii, după psihiatrul care l-a identificat primul. Pe de altă parte, nici Noii n-a luat vampirismul în serios: a avut intenţia ca articolul lui despre vampirism să fie o parodie.

— Ar fi o exagerare să credem că acest individ s-ar putea să nu fie bolnav, ci să ia un medicament care să-i stârnească setea de sânge, aşa cum MDPV, aşa- numitele „săruri de baie", i-au făcut pe cei care le-au folosit să atace străini şi să-i mănânce, în Miami şi New York în 2012?

— Nu. Când cei care iau MDPV devin canibali, sunt extrem de psihotici, incapabili să gândească sau să acţioneze raţional, iar poliţia îi poate prinde mânjiţi la gură – scuzaţi-mi gluma! –, pentru că ei nu fac nicio încercare să se ascundă. Acum, vampiristul tipic este atât de mânat de setea de sânge, încât să scape nu e chiar primul lucru la care se gândeşte, însă în cazul nostru planificarea este atât de atentă, că el sau ea n-a lăsat absolut nicio dovadă în urmă, dacă este să le dăm crezare celor de la VG.

— Ea?

— Eu, ăăă, încercam să fiu corect politic. Vampiriştii sunt întotdeauna bărbaţi, mai cu seamă când atacurile sunt violente, cum e cazul aici. Vampiristele au de obicei legătură cu auto-vampirismul, ele caută suflete asemănătoare ca să facă schimb de sânge, fac rost de sânge de la abatoare sau dau târcoale băncilor de sânge. Am avut o pacientă în Lituania care a mâncat de vii canarii mamei sale...

Katrine observă primul căscat al serii în public şi un râs solitar care se stinse foarte repede.

— La început colegii mei au crezut că au de-a face cu ceea noi cunoaştem drept disforie a speciei, adică atunci când pacientul crede că s-a născut în specia greşită şi e de fapt altceva: în cazul nostru, pisică. Asta a durat însă până când ne-am dat seama că avem de-a face cu un caz de vampirism. Din nefericire, Psychology Today nu e de acord cu ideea, aşa că dacă vreţi să citiţi articolul despre caz va trebui să intraţi pe hallstein.psychologist.com.

— Inspector-şef Bratt, putem spune că acesta este un

criminal în serie? Katrine cugetă preţ de câteva secunde.

— Nu.

— Dar VG spune că Harry Hole, despre care se ştie că nu e străin de cazurile de crime în serie, a fost chemat să ajute la caz. Asta nu ne poate duce cu gândul că...?

— Uneori apelăm la ajutorul pompierilor chiar dacă n-a avut loc niciun incendiu.

Smith fu singura persoană care râse.

— Bun răspuns! Psihiatrii şi psihologii ar muri de foame dacă am primi pacienţi doar atunci când chiar e ceva în neregulă cu ei.

Afirmaţia asta chiar smulse o mulţime de hohote de râs, iar prezentatorul îi zâmbi recunoscător lui Smith. Katrine avea senzaţia că, dintre ei doi, Smith era cel căruia era de preferat să i se pună întrebări.

— Criminal în serie sau nu, consideraţi amândoi că acest vampirist urmează să lovească din nou? Sau va aştepta până la următoarea lună plină?

— Nu vreau să speculez în această privinţă, răspunse Katrine, care surprinse o sclipire de iritare în privirea prezentatorului.

Ce dracu', doar nu se aştepta să i se alăture la jocurile astea de

salon tabloide?

— Nici eu n-aş specula, interveni Hallstein Smith. Nici nu e nevoie, pentru că ştiu. Un parafil – adică ceea ce noi numim, deşi mai degrabă imprecis, o persoană perversă sexual – care nu primeşte tratament se opreşte rareori din proprie iniţiativă. Iar vampiristul nu o face niciodată. Dar cred că faptul că cea mai recentă încercare de crimă a avut loc pe lună plină este doar o coincidenţă şi că de pe urma ei v-aţi bucurat mai mult voi, mass-media, decât vampiristul.

Prezentatorul nu părea în niciun fel deranjat de înţepătura lui Smith. Ba chiar îl întrebă cu o încruntătură de om serios:

— Herr Smith, aţi spune că ar trebui să criticăm poliţia pentru că n-a emis mai devreme un avertisment public că un vampirist umblă liber pe străzi, aşa cum aţi făcut în VG?

— Hmm!

Smith se strâmbă şi se uită la unul dintre reflectoare.

— Asta s-ar transforma într-o chestiune despre ce-ar fi trebuit să ştie cineva dinainte, nu? După cum spuneam, vampirismul este împins într-unul dintre ungherele mai puţin cunoscute ale psihologiei, fiind rareori scos la lumină. Deci nu. Aş spune că a fost o împrejurare nefericită, iar poliţia n-ar trebui să fie criticată pentru asta.

— însă acum poliţia ştie. Ce-ar trebui să facă?

— Să afle mai multe despre subiect.

— Şi, în final: câţi vampirişti aţi întâlnit?

Smith îşi dezumflă obrajii şi expiră prelung.

— Adevăraţi?

— Da.

— Doi.

— Şi, personal, cum aţi reacţionat la sânge?

— Mi s-a făcut rău.

— Şi totuşi, încă mai cercetaţi şi scrieţi despre ei.

Smith schiţă un zâmbet mucalit.

— Poate că ăsta e şi motivul. Toţi suntem puţin nebuni.

— Acest lucru vi se aplică, inspector-şef Bratt?

Katrine dădu să răspundă. O clipă, uitase că nu urmărea de fapt totul la televizor, ci că este în direct.

— Ăăă, poftim?

— Puţin nebună?

Katrine încercă să găsească un răspuns. Ceva inteligent şi genial, aşa cum o sfătuise Harry. Ştia că mai târziu, când va merge la culcare, va găsi ceva. Care însă acum nu era de găsit, având în vedere că simţea cum oboseala i se infiltrează în organism după ce adrenalina de-a se afla într-un studio de televiziune începea să se împrăştie.

— Eu... cine ştie?

— Destul de nebună cât să puteţi visa la întâlnirea cu un vampirist? Nu cu un criminal, cum e cazul tragic de acum, ci cu unul care să vă muşte un pic?

Katrine avea impresia că e o glumă ce poate făcea aluzie la hainele ei vag inspirate de moda sadomaso.

— Un pic? repetă ea, ridicând o sprânceană neagră şi atent conturată. Da, de ce nu?

Şi fără să încerce de fapt, de data asta se trezi şi ea recompensată de hohote de râs.

— Mult noroc cu prinderea lui, inspector-şef Bratt! Un ultim cuvânt pentru herr Smith. N-aţi răspuns la întrebarea „Cum găsim vampiriştii?” Vreun sfat pentru inspectorul-şef Bratt?

— Vampirismul este o parafilie atât de extremă, încât apare doar în combinaţie cu alte diagnostice psihiatrice. I-aş încuraja pe toţi psihologii şi psihiatrii să ajute poliţia căutând prin dosarele lor de caz pacienţi care au trădat comportamente ce s-ar potrivi cu caracteristicile vampirismului clinic. Cred că ne putem pune de acord că un caz ca acesta trebuie să primeze în faţa jurământului de confidenţialitate.

— Iar cu asta, ediţia de astăzi a The Sunday Magazine...

Ecranul televizorului din spatele tejghelei deveni negru.

— Urâte chestii! Dar colega ta arată bine, comentă

Mehmet.

— Mhm! Mereu e la fel de pustiu aici?

— Ah, nu.

Mehmet privi roată prin bar şi îşi drese glasul:
— Păi, da.

— îmi place.

— Chiar? Nici măcar nu te-ai atins de bere. Uită-te la ea, i s-a dus toată spuma.

— E OK aşa! replică poliţistul.

— Ţi-aş putea oferi ceva cu puţin mai multă viaţă în el.

Mehmet dădu din cap spre steagul Galatasaray.

Katrine se grăbea pe unul dintre coridoarele pustii şi labirintice ale sediului televiziunii, când auzi paşi grei şi o răsuflare în urma sa. Aruncă o privire fără să se oprească. Era Hallstein Smith. Katrine băgă de seamă că maniera lui de a alerga era la fel de neortodoxă ca domeniile sale de cercetare. Sau poate doar avea genunchii prea apropiaţi.

— Bratt! strigă Smith.

Katrine se opri şi aşteptă.

— Aş vrea să încep prin a-mi cere scuze, rosti el după ce o ajunse din urmă, încercând să-şi recapete suflul.

— Pentru ce?

— Pentru c-am vorbit prea mult. Mă ia un pic valul când am parte de atenţie, lucru pe care soţia mea mi-l spune mereu. Dar mult mai important, poza aia...

— Da?

— N-am putut să o spun acolo, dar cred că l-am avut ca

pacient.

— Pe Valentin Gjertsen?

— Nu sunt sigur, căci trebuie să fi trecut cel puţin doi ani şi n-am făcut decât vreo două ore de terapie la biroul pe care-l închiriam înainte în oraş. Nu prea mai există niciun fel de asemănare, dar m-am gândit la acest pacient special când ai pomenit de chirurgia plastică. Pentru că, dacă îmi amintesc corect, bărbatul avea o cicatrice lăsată de copci sub bărbie.

— Era vampirist?

— De unde să ştiu? N-a pomenit nimic de asta, iar dacă ar fi făcut-o, l-aş fi inclus în cercetările mele.

— Poate că a venit să te vadă pentru că era curios, dacă ştia că te ocupi de acest domeniu ah.. care era cuvântul?

— Parafilie. Nu e imposibil. După cum spuneam, sunt destul de sigur că avem de-a face cu un vampirist inteligent, conştient de propria boală. în orice caz, acest lucru face şi mai enervant faptul că mi-au fost furate dosarele pacienţilor.

— Îţi aminteşti cum se numea acest pacient, unde lucra, unde locuia?

Smith oftă adânc.

— Mă tem că memoria mea nu mai e ce era odată.

Katrine dădu aprobator din cap.

— Să sperăm totuşi că a mai mers şi la alţi psihologi şi că aceştia îşi amintesc ceva. Şi că nici nu vor fi mai catolici decât papa în privinţa jurământului de confidenţialitate.

— Nu trebuie să ne supărăm dacă există un pic de catolicism.

Katrine ridică o sprânceană.

— Ce vrei să spui cu asta?

Smith închise ochii strâns de frustrare, părând că încearcă din răsputeri să nu înjure.

— Nimic.

— Haide, Smith!

Psihologul îşi azvârli mâinile în aer.

— Nu fac decât să adun doi şi cu doi, Bratt. Reacţia ta când te-a întrebat prezentatorul dacă eşti nebună, combinată cu ce mi-ai spus că ştii şi tu cum e la Sandviken. De multe ori ne exprimăm fără cuvinte, iar ceea ce-ai transmis tu a fost că ai primit tratament psihiatric la institutul din Sandviken. Iar pentru tine, ca inspector-şef la Investigaţii Criminale, probabil e o idee bună ca noi să păstrăm un jurământ de confidenţialitate care, în

parte, e menit să-i protejeze pe cei care caută ajutor pentru probleme pentru ca acestea să nu revină mai târziu şi să le bântuie carierele.

Katrine Bratt rămăsese cu gura deschisă în timp ce se străduia în zadar să găsească ceva de zis.

— Dar tu nu trebuie să răspunzi neapărat la bănuielile mele stupide, continuă Smith. Chiar mă aflu sub jurământ de confidenţialitate şi în privinţa lor. Seară bună, Bratt!

Katrine îl urmări pe Hallstein îndepărtându-se pe coridor cu picioarele lui în forma Turnului Eiffel. îi sună telefonul.

Era Bellman.

* * *

Era gol, blocat cu totul într-o pâclă impenetrabilă şi arzătoare care îi înţepa porţiunile de piele pe care şi le frecase cu îndârjire, făcând să-i curgă sângele pe banca de lemn de sub el. închise ochii, simţind cum îi urcă un suspin din gât, şi vizualiză ce urma să se întâmple. Blestematele de reguli. îi îngrădeau distracţia, îi îngrădeau durerea, îl împiedicau să se exprime cum i-ar fi plăcut. Dar lucrurile aveau să se schimbe. Poliţia îi primise mesajul, iar acum era pe urmele lui. Exact în clipa asta. încercând să-i dea de urmă, însă nu reuşea. Pentru că era curat.

începu iar când auzi pe cineva dregându-şi glasul în pâclă şi îşi dădu seama că nu mai era singur.

— Kapatiyoruz.*

— Da, replică Valentin Gjertsen cu o voce groasă, însă

* ..închidem". în lb. turcă. în orig. ÎN.t.E

rămase aşezat, încercând să-şi înăbuşe suspinul.

Sosise ora închiderii.

îşi atinse precaut organele genitale. Ştia exact unde era ea. Cum trebuia să se joace cu ea. Era pregătit. Valentin trase aer umed în plămâni. Şi mai era Harry Hole, care credea că el e vânătorul.

Valentin Gjertsen se ridică brusc şi porni spre uşă.

16. Duminică noapte

Aurora se dădu jos din pat şi se furişă pe hol. Trecu de dormitorul unde se aflau mama şi tatăl ei şi de scările care duceau jos, în living. Nu se putea abţine să asculte huruitul scăzut al întunericului de la parter în timp ce se strecura în baie şi aprindea lumina. încuie uşa, îşi trase pijamaua în jos şi se aşează pe toaletă. Aşteptă, dar nu se întâmplă nimic. Fusese atât de disperată să urineze încât nu reuşise să doarmă, acum de ce nu putea? Poate că de fapt nu avea nevoie, doar se convinsese singură de asta fiindcă nu putea dormi? Şi pentru că era atât de linişte şi de sigur aici? încuiase uşa. Când era mică, părinţii îi spuneau că nu are voie să o facă decât dacă au oaspeţi. Spuneau că ei trebuie să poată intra dacă i se întâmplă ceva.

Aurora închise ochii. Ascultă. Dacă aveau musafiri? Pentru că o trezise un sunet, acum îşi amintea. Pantofi scârţâind. Ba nu, cizme. Cizme lungi, cu botul ascuţit, care scârţâiau şi se îndoiau pe măsură ce el se furişa mai aproape. Se opri şi aşteptă în faţa uşii de la baie. O aştepta pe ea. Aurora simţi că nu mai poate să respire şi se uită în partea de jos a uşii. Dar totul era ascuns de prag, nu reuşea să vadă dacă afară se afla ceva care proiecta o umbră. Oricum, acolo era întuneric beznă. Prima oară când îl văzuse, Aurora stătea în leagănul din grădină. El îi ceruse un pahar cu apă şi aproape că o urmase în casă, după care dispăruse când auzise maşina mamei ei. A doua oară se întâmplase în toaleta fetelor, în timpul turneului de handbal.

Aurora asculta. Ştia că el e acolo. în bezna de dincolo de uşă. îi spusese că se va întoarce. Dacă ea spunea ceva. Aşa că nu mai spusese nimic. Era cea mai sigură alegere. Şi ştia de ce nu mai poate să urineze acum. Pentru că el ştia că ea doar stă acolo. închise ochii şi ascultă cât putu de atent. Nu. Nimic. Aşa că putea să respire din nou. Bărbatul plecase.

Aurora îşi trase pijamaua în sus, descuie uşa şi se repezi afară. Fugi pe lângă scări spre dormitorul părinţilor ei. Deschise precaut uşa şi aruncă o privire înăuntru. O rază de la lună pătrundea printr-o despărţitură dintre draperii şi cădea pe faţa tatălui ei. Fata nu vedea dacă el respiră, însă chipul îi era extrem de alb, exact ca al bunicii, când Aurora o văzuse în sicriu. Se furişă mai aproape de pat. Felul în care respira mama sa îi amintea de o pompă de cauciuc pe care o foloseau ca să umfle saltelele gonflabile de la casa de vacanţă. Ocoli patul şi ajunse pe partea tatălui ei, unde îşi apropie cât de mult îndrăzni urechea de gura lui. Şi-şi simţi inima tresăltând de bucurie când îi simţi pe piele răsuflarea caldă.

După ce se întinse la loc în pat, se simţi ca şi cum nu se întâmplase niciodată. Ca şi cum totul fusese doar un coşmar de care putea scăpa doar închizând ochii şi adormind.

* * *

Rakel deschise ochii.

Avusese un coşmar. însă nu asta o trezise. Cineva deschisese uşa de jos. Se uită la locul de alături. Harry nu era. Pesemne că ajunsese acasă. îi auzi paşii pe scări şi ascultă în mod automat zgomotul familiar. Dar nu, era ceva diferit. Şi nici ca Oleg nu suna, dacă hotărâse să treacă pe acolo din vreun motiv anume.

Rakel se uită la uşa închisă a dormitorului.

Paşii se apropiau.

Uşa se deschise.

O siluetă masivă şi întunecată umplea cadrul cu totul.

Iar Rakel îşi aminti ce visase. Era lună plină, iar el se legase de pat cu lanţuri şi cearşafurile fuseseră sfâşiate în bucăţi. El se tot răsucise cuprins de agonie, trăgând de lanţuri şi urlând la lună ca şi cum îi făcea rău, înainte să-şi smulgă pielea de pe el. Iar de sub ea ieşise celălalt sine al lui. Un vârcolac cu dinţi şi gheare şi cu poftă de vânătoare şi moarte în ochii albaştri ca gheaţa, cuprinşi de nebunie.

— Harry?

— Te-am trezit?

Glasul lui adânc şi liniştit rămânea mereu la fel.

— Te visam.

El se strecură în cameră fără să mai aprindă lumina, în timp ce-şi desfăcea cureaua şi-şi trăgea tricoul peste cap.

— Pe mine? Un vis irosit, sunt deja al tău.

— Unde ai fost?

— La bar.

Ritmul nefamiliar al paşilor.

— Ai băut?

Harry alunecă lângă ea.

— Da, am băut. Iar tu te-ai băgat devreme în pat.

Rakel îşi ţinu respiraţia.

— Ce ai băut, Harry? Şi cât de mult?

— Cafea turcească. Două ceşti.

— Harry!

îl lovi cu perna.

— Scuze! Ştiai că nu trebuie să fierbi cafeaua turcească? Şi că Istanbulul are trei cluburi mari de fotbal care s-au urât precum ciuma timp de o sută de ani, însă nu mai ştie nimeni motivul? în afară de faptul că e probabil foarte tipic uman să urăşti pe cineva pentru că şi el te urăşte.

Se lipi ghemuită de el şi-i înconjură pieptul cu braţul.

— Harry, toate astea sunt noi pentru mine.

— Ştiu că primeşti veşti regulate despre cum funcţionează lumea în realitate.

— Nu ştiu cum aş putea supravieţui fără.

— N-ai spus de ce te-ai băgat în pat aşa de devreme.

— N-ai întrebat.

— Te întreb acum.

— Eram foarte obosită. Şi am mâine o programare devreme la Ullevâl, înainte de muncă.

— N-ai zis nimic despre ea.

— Nu, am aflat abia azi. M-a sunat doctorul Steffens personal.

— Eşti sigură că e o programare şi nu o scuză?

Rakel râse încet, se întoarse cu spatele şi se cuibări în îmbrăţişarea lui.

— Eşti sigur că nu doar te prefaci gelos ca să mă faci fericită?

O muşcă blând de pielea de pe ceafă. Rakel închise ochii şi speră că durerea de cap avea să fie curând înecată de dorinţă, o dorinţă minunată, capabilă să uşureze durerea. Dar nu veni. Şi poate că Harry o simţea şi el, pentru că rămase acolo în tăcere, ţinând-o în braţe. Răsuflarea lui era adâncă şi egală, însă Rakel ştia că el nu doarme. Era altundeva. Cu cealaltă iubită.

Mona Daa alerga pe bandă. Din cauza şoldului paradit, stilul ei de alergare aducea cu cel al unui crab, aşa că nu folosea niciodată banda până nu rămânea complet singură. însă îi plăcea să alerge câţiva kilometri după o sesiune intensă de greutăţi, pentru a simţi cum acidul lactic îi dispare din muşchi în timp ce priveşte întunericul din parcul Frogner. The Rubinoos, o trupă power-pop din anii 1970 care scrisese un cântec dintr-unul dintre filmele ei preferate, Răzbunarea tocilarilor, îi cânta melodii dulci-amărui în căştile conectate la telefon. Până au fost întrerupţi de un apel.

îşi dădu seama că îl cam aşteptase.

Nu era faptul că voia ca el să lovească din nou. Ea nu voia nimic. Doar relata ce se întâmpla. Cel puţin asta îşi spunea.

Pe ecran scria „Număr necunoscut". Deci nu era de la redacţie. Ezită. Apărea o mulţime de ciudaţi în timpul cazurilor de crimă importante ca acesta, însă curiozitatea o învinse şi apăsă butonul de răspuns.

— Bună seara, Mona!

O voce masculină.

— Cred că acum suntem singuri.

Din instinct, Mona privi în jur. Fata de la recepţie era cufundată cu totul în telefon.

— Ce vrei să spui?

— Că ai toată sala de fitness la dispoziţie, iar eu am tot parcul Frogner. De fapt, Mona, am senzaţia că avem tot oraşul Oslo la dispoziţie. Tu cu articolele tale neobişnuit de bine informate, eu ca personaj principal al lor.

Mona se uită la monitorul de puls de la încheietură. Ritmul cardiac o luase în sus, dar nu cu mult. Toţi prietenii ei ştiau că îşi petrece serile la sală şi că are o vedere perfectă spre parc. Nu era prima dată când cineva încerca să o păcălească, probabil că nici ultima.

— Nu ştiu cine eşti şi nici ce vrei. Ai zece secunde să mă convingi să nu
închid.

— Nu sunt pe deplin mulţumit de relatări, o grămadă de detalii despre munca mea par să-ţi scape complet. îţi ofer o întâlnire în care îţi voi spune ce încerc să-ţi arăt. Şi ce va fi în viitorul apropiat.

Pulsul îi mai crescu puţin.

— Tentant, recunosc. în afară de faptul că probabil tu nu vrei să fii arestat, iar eu nu vreau să fiu muşcată.

— Există o cuşcă veche abandonată la grădina zoologică din Kristiansand, în portul pentru containere de pe Insula Ormoya. Nu e încuiată, aşa că ia un lacăt cu tine, încuie-te înăuntru, iar eu voi veni şi voi vorbi cu tine din afara ei. Asta înseamnă că eu voi avea control asupra ta, în timp ce tu vei fi în siguranţă. Poţi lua şi o armă ca să te aperi, dacă vrei.

— Cum ar fi un harpon, vrei să zici?

— Un harpon?

— Da, din moment ce urmează să ne jucăm de-a rechinul-marele-alb-şi- scufundătorul-în-cuşcă.

— Nu mă iei în serios.

— Tu te-ai lua în serios dacă ai fi în locul meu?

— Dacă aş fi în locul tău, aş cere – înainte de-a mă răzgândi – informaţii despre crime pe care doar persoana care le-a comis le-ar cunoaşte.

— Atunci, dă-i bătaie!

— Am folosit mixerul Ewei Dolmen să-mi prepar un cocktail, un Bloody Ewa, dacă vrei. Poţi verifica şi cu sursa ta din poliţie, pentru că n-am făcut curat după aceea.

Mona gândea cu repeziciune. Ce nebunie! Ar putea fi captura secolului, povestea care să-i definească pentru totdeauna cariera de jurnalistă.

— Bun, acum am să-mi contactez sursa, te pot suna peste cinci minute?

Un râs înfundat.

— Mona, încrederea nu se construieşte cu trucuri ieftine. Te sun eu înapoi în cinci minute.

— Bine.

Trecu o vreme până răspunse Truls Berntsen. Părea somnoros.

— Credeam că eşti la muncă, începu Mona.

— Trebuie să mai ai şi liber.

— Am o singură întrebare.

— Există un discount pentru calupuri dacă ai mai multe.

Când Mona închise, ştia că dăduse peste o mină de aur. Mai precis, mina dăduse peste ea.

Când numărul necunoscut o apelă din nou, Mona avea două

întrebări. Unde şi când.

— Havnegate 3. Mâine-seară, la ora 20. Şi... Mona?

— Da.

— Să nu spui nimănui până nu terminăm.

— Vreun motiv pentru care nu putem rezolva asta la telefon?

— Pentru că vreau să te văd în tot acest timp. Iar tu să mă vezi pe mine.
Somn uşor! Dacă ai terminat cu banda.

Harry stătea întins pe spate, fixând tavanul cu privirea. Evident că putea da
vina pe cele două ceşti de cafea cu consistenţa bitumului oferite de Mehmet, însă ştia că nu ele erau motivul. Ştia că e iar acolo, incapabil să-şi oprească de tot creierul până nu se termina. Continua să funcţioneze neîntrerupt până la prinderea făptaşului, uneori chiar şi după aceea. Patru ani. Patru ani fără niciun semn de viaţă. Sau de moarte. însă acum Valentin Gjertsen se arătase. Şi nu doar o frântură din coada lui de diavol – păşise din proprie iniţiativă în lumina reflectoarelor, ca un actor, scenarist şi regizor narcisist într-o singură persoană. Pentru că totul era regizat, nu erau doar acţiunile unui psihopat orbit de furie. Nu era cineva pe care să-l prindă din întâmplare. Trebuiau să aştepte până când el făcea mişcarea următoare şi să se roage că va face o greşeală. între timp, continuau căutările, în speranţa că vor descoperi mici greşeli pe care le mai făcuse. Pentru că toată lumea face greşeli. Aproape toată lumea.

Harry ascultă respiraţia regulată a lui Rakel, apoi se strecură de sub aşternuturi, porni spre uşă şi coborî scările în living.

I se răspunse la apel după al doilea ţârâit.

— Credeam că dormi, începu Harry.

— Şi tot ai sunat? întrebă Stâle Aune somnoros.

— Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc pe Valentin Gjertsen.

— Să mă ajuţi? Sau să ne ajuţi?

— Mă. Ne. Oraşul. Rasa umană, la dracu'! Trebuie oprit.

— Harry, ţi-am mai spus că paza mea s-a sfârşit.

— E treaz şi chiar acum e acolo, afară, Stâle. în timp ce noi dormim.

— Şi mai avem şi o conştiinţă vinovată. Dar tot dormim. Pentru că suntem obosiţi. Eu sunt obosit, Harry. Prea obosit.

— Am nevoie de cineva care îl înţelege, care îi poate intui următoarea mişcare, Stâle. Care vede unde va greşi. Care să-i identifice slăbiciunile.

— Nu pot...

— Hallstein Smith, ce părere ai despre el? îl întrerupse Harry.

O pauză.

— De fapt, n-ai sunat ca să mă convingi pe mine, zise Stâle, iar Harry auzi că se simte un pic rănit.

— Ăsta e planul B, răspunse Harry. Hallstein Smith a fost primul care a zis că e opera unui vampirist şi că va lovi din nou. A avut dreptate că Valentin Gjertsen se va ţine de metoda care funcţionase deja, adică întâlnirile pe Tinder. A avut dreptate că

va risca să lase dovezi. A avut dreptate în privinţa ambivalenţei lui Valentin de-a fi identificat. Iar mai devreme le-a spus poliţiştilor că ar trebui să caute un agresor sexual. Până acum Smith a nimerit destul de bine. Faptul că merge contra curentului e un lucru bun, pentru că mă gândesc să-l racolez în echipa-contra-curentului. Dar cel mai important: mi-ai spus că e un psiholog inteligent.

— Da, chiar este. Da, Hallstein Smith ar fi o alegere potrivită...

— Dar e ceva ce nu-mi dă pace în legătură cu el. Porecla lui...

— Maimuţa?

— Ai spus că are legătură cu faptul că încă mai face eforturi pentru credibilitate în rândul colegilor.

— La dracu', Harry, aia a fost acum jumătate de viaţă.

— Povesteşte-mi.

Părea că Stâle căzuse pe gânduri. După care începu să murmure încet la telefon:

— Mă tem că porecla aia mi se datorează parţial. Şi lui, firește. Când era student aici, la Oslo, am descoperit că lipsesc bani din micul seif din barul Departamentului de Psihologie. Hallstein a fost suspectul principal pentru că brusc şi-a permis să vină într-o călătorie de studii la Viena, la care iniţial nu se înscrisese pentru că nu avea bani. Problema era că ne-a fost imposibil să dovedim că Hallstein făcuse rost de codul seifului, singura cale prin care reuşise să facă rost de bani. Aşa că am construit o capcană a maimuţei.

— O ce?

— Tati!

Harry auzi un glas ascuţit de fată la celălalt capăt al firului.

— E totul în regulă?

Auzi mâna lui Stâle frecându-se de microfon.

— Aurora, n-am vrut să te trezesc. Vorbeam cu Harry.

Apoi glasul lui Ingrid, mama ei:

— Oh, scumpo, pari îngrozită. Un coşmar? Hai cu mine să te bag în pat! Sau am putea face nişte ceai?

Paşi îndepărtându-se pe podea.

— Unde rămăseserăm? întrebă Stâle Aune.

— La capcana maimuţei.

— Ah, da. Ai citit cartea Zen şi arta reparării motocicletei a lui Robert Pirsig?

— Tot ce ştiu e că de fapt nu este despre întreţinerea motocicletei.

— Adevărat. întâi şi întâi este o carte despre filosofie, dar şi despre filosofie şi duelul dintre emoţii şi intelect. Ca o capcană a maimuţei. Faci o gaură într- o nucă de cocos, suficient de mare cât să încapă în ea mâna maimuţei. Umpli nuca de cocos cu mâncare şi o prinzi de un băţ. Apoi te ascunzi şi aştepţi. Maimuţa e atrasă de mirosul mâncării, aşa că vine şi-şi înfige mâna în gaură şi înhaţă mâncarea, iar atunci tu sari din ascunziş. Maimuţa încearcă să scape, numai că-şi dă seama că nu-şi poate scoate mâna fără să dea drumul mâncării. Interesant este că, deşi maimuţa ar trebui să fie suficient de inteligentă să-şi dea seama că dacă ar fi prinsă nu s-ar mai bucura de mâncare, tot refuză să-i dea drumul. Instinctul, înfometarea, dorinţa sunt mai puternice decât intelectul. Şi aceasta este prăbuşirea maimuţei.

De fiecare dată. Aşa că eu şi managerul barului am conceput un concurs cu întrebări din psihologie şi am invitat pe toată lumea din departament. A fost o adunare numeroasă, cu o miză foarte mare şi o tensiune uriaşă. După ce am analizat rezultatele, am anunţat că avem un scor egal între cele mai strălucite minţi din departament aflate pe locul doi. Smith şi un tip pe nume Olavsen, iar câştigătorul urma să fie decis prin testarea abilităţilor studenţilor la detectarea minciunilor. Aşa că am prezentat o tânără ca fiind cineva din personalul barului, am aşezat-o pe un scaun şi le-am cerut celor doi finalişti să afle cât de mult pot despre codul seifului. Smith şi Olavsen s-au aşezat pe scaune în faţa ei, în timp ce tânăra era întrebată primul număr al codului din patru cifre, de la unu la nouă, în ordine aleatorie. Apoi al doilea şi aşa mai departe. Tânăra fusese instruită să răspundă „Nu, nu ăsta e numărul corect" de fiecare dată, în vreme ce Smith şi Olavsen îi studiau limbajul corpului, dilatarea pupilelor, semne ale accelerării pulsului, schimbări în modulaţia glasului, în respiraţie, mişcările involuntare ale ochilor, tot ce îl face pe un psiholog ambiţios mândru de faptul că le poate interpreta corect. Câştigătorul urma să fie cel care ghicea corect cele mai multe numere. Cei doi şi-au făcut însemnări, concentrându-se din greu în timp ce eu puneam cele 40 de întrebări. Pentru că aminteşte-ţi miza: titlul de al doilea cel mai inteligent psiholog din departament.

— Evident, pentru că toată lumea ştia că cel mai inteligent dintre toţi...

— .. .nu putea participa pentru că organizase concursul. Exact. Când am terminat, mi-au dat fiecare un bilet cu sugestia lor. S-a dovedit că Smith nimerise toate cele patru cifre. Mare bucurie în toată camera! Evident că era foarte impresionant. Suspect de impresionant, s-ar putea spune. Acum, Hallstein Smith e mai inteligent decât maimuţa medie, iar eu nu ignor posibilitatea ca el să-şi fi dat seama ce se petrece. Dar chiar şi aşa, tot nu s-a putut abţine să câştige. Pur şi simplu n-a putut! Probabil pentru că atunci Hallstein Smith era un tânăr sărac, plin de coşuri şi extrem de subestimat, care nu prea avea noroc la femei sau ce venea la pachet, prin urmare, mai disperat după

acest gen de victorie decât majoritatea. Sau poate ştia că ar fi trezit suspiciuni că el luase banii din seif, însă asta n-o dovedea, pentru că ar fi putut fi cu adevărat genial la citirea oamenilor şi la interpretarea

nenumăratelor semnale transmise de corp. însă...

— Hmm!

— Ce?

— Nimic.

— Nu, ce este?

— Tânăra din scaun. Ea nu cunoştea codul.

Stâle îşi murmură acordul.

— Nici măcar nu lucra în bar.

— De unde ştiai că Smith avea să intre în capcana

maimuţei?

— Pentru că sunt genial la citirea oamenilor şi aşa mai departe. întrebarea este: ce crezi acum, ştiind că acest candidat are trecut de hoţ?

— Despre cât a fost vorba?

— Din ce-mi amintesc, 2 000 de coroane.

— Nu cine ştie ce. Şi ai zis că au lipsit bani din seif, ceea ce înseamnă că nu l-a golit de tot, nu-i aşa?

— La acel moment ne-am gândit că a făcut-o ca să nu ne prindem.

— Dar de atunci crezi că nu a luat decât ce îi trebuia ca să vă însoţească în călătoria de studii?

— I s-a cerut, foarte politicos, să renunţe la locul din cadrul cursului şi în schimb să nu fie dat pe mâna poliţiei. A plecat la un curs de psihologie în Lituania.

— A plecat în exil, alegându-se şi cu porecla Maimuţa după mica ta cascadorie.

— S-a întors şi a făcut maşterul în Norvegia. Cu calificarea de psiholog. S-a descurcat.

— Eşti conştient că sună ca şi când ai avea conştiinţa încărcată?

— Iar tu o faci să sune ca şi cum te gândeşti să cooptezi un hoţ.

— Eu n-am avut niciodată ceva împotriva hoţilor cu motive acceptabile.

— Ha! Acum îţi place şi mai mult de el. Pentru că înţelegi ideea cu capcana maimuţei: nici tu nu poţi renunţa, Harry. Pierzi premiul cel mare pentru că nu poţi renunţa la cel mic. Eşti hotărât să-l prinzi pe Valentin Gjertsen, chiar dacă eşti de fapt conştient că s-ar putea să te coste tot ce ai mai scump, inclusiv pe tine însuţi şi pe cei din jur – pur şi simplu nu poţi să renunţi.

— O paralelă clară, dar te înşeli.

— Chiar aşa?

— Da.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci sunt încântat. Acum ar trebui să merg şi să văd ce-mi fac fetele.

— Dacă ni se alătură Smith, i-ai putea spune tu ce se aşteaptă din partea lui ca psiholog?

— Desigur, măcar atâta pot să fac şi eu.

— Pentru Serviciul de Investigaţii Criminale? Sau pentru că tu eşti cel care l- a poreclit Maimuţa?

— Noapte bună, Harry!

Harry se întoarse la etaj şi se întinse în pat. Fără să o atingă practic pe Rakel, rămase totuşi suficient de aproape ca să-i simtă căldura ce radia din corpul adormit. închise ochii.
După o vreme, alunecă departe. Din pat, pe geam, în noapte, spre oraşul pâlpâitor unde luminile nu se stingeau niciodată, pe străzi, pe alei, peste tomberoane, unde luminile nu ajungeau nicicând. Şi acolo, acolo se afla el. Cu cămaşa descheiată şi cu un chip ce urla la el de pe pieptul gol ca şi cum încerca să sfâşie pielea şi să iasă afară.

Era un chip cunoscut.

Vânător şi vânat, speriat şi flămând, urât şi plin de ură.

Harry deschise repede ochii, îşi văzuse propriul chip.

17. Luni dimineaţă

Katrine se uita la feţele palide ale membrilor echipei de anchetă. Unii munciseră şi în timpul nopţii, iar cei care nu o făcuseră probabil că nu dormiseră nici ei prea mult. Verificaseră deja lista de contacte cunoscute ale lui Valentin Gjertsen, majoritatea infractori, unii în închisoare, iar alţii morţi, după cum se dovedise. Apoi Tord Gren le spusese despre lista de apeluri furnizată de Telenor, cu numele tuturor persoanelor cu care cele trei victime luaseră legătura în zilele premergătoare atacurilor. Până acum nu găsiseră nimic care să le lege de numere, de vreun apel ori mesaj suspect. De fapt, singurul lucru dubios era un apel nepreluat de la un număr neînregistrat către Ewa Dolmen, cu două zile înainte să fie ucisă. Era de la un mobil cu cartelă care nu putea fi urmărit, ceea ce putea însemna că fusese închis, distrus, îi fusese scoasă cartela SIM sau pur şi simplu i se

terminase creditul.

Anders Wyller prezentase situaţia actuală a anchetei în privinţa vânzărilor de imprimante 3D, spunând că pur şi simplu erau prea multe, iar procentajul celor care nu aveau înregistrate nume şi adrese de către magazinele care le vânduseră era mult prea mare ca să mai aibă sens să continue în acea direcţie.

Katrine se uitase la Harry, care clătinase din cap auzind rezultatul înainte de-a încuviinţa că e de acord cu concluzia.

Bjorn Holm le explicase că acum, când dovezile criminalistice de la ultimul loc al faptei indicau un suspect, Krimteknisk urma să se concentreze pe consolidarea altor probe care să-l poată lega pe Valentin Gjertsen de cele trei victime.

Katrine se pregătea să le împartă tuturor sarcinile pentru ziua în curs, când Magnus Skarre ridică mâna şi zise, înainte ca ea să-i acorde permisiunea să vorbească:

— De ce aţi decis să faceţi publică informaţia că Valentin Gjertsen este suspectul nostru?

— De ce? Ca să primim ponturi despre unde ar putea fi, desigur.

— Iar acum vom primi sute, mii de ponturi, pornind de la desenul în creion al unui chip care la fel de bine le-ar putea aparţine celor doi unchi ai mei. Şi va trebui să-l verificăm pe fiecare, pentru că imaginează-ţi dacă s-ar afla mai târziu că poliţia a primit un pont despre noua identitate şi noua adresă a lui Gjertsen înainte să-şi muşte şi să-şi ucidă victimele numărul patru şi cinci.

Skarre privi înjur ca să capete sprijin. Sau, înţelese Katrine, pentru că deja vorbea în numele mai multora.

— Asta-i mereu dilema, Skarre, dar asta am hotărât.

Skarre dădu din cap către analista care preluase ştafeta.

— Skarre are dreptate, Katrine. Ce ne-ar prinde totuşi

bine ar fi un pic de timp să putem lucra în linişte. înainte am cerut public informaţii despre Valentin Gjertsen şi nu am ajuns nicăieri, doar ne abatem atenţia de la nişte lucruri care ne-ar fi putut duce undeva.

— Iar acum el ştie că noi ştim şi s-ar putea să-l fi speriat. Şi-a făcut rost de o ascunzătoare unde a rămas ferit de toţi vreme de trei ani, iar acum riscăm să-l facem să se furişeze la loc. Zic şi eu.

Skarre îşi încrucişă braţele cu o expresie triumfătoare.

— ***Riscăm ?***

Glasul veni din spatele încăperii, urmat de un hohot de râs.

— Cu siguranţă cele supuse riscului sunt femeile pe care vrei să le folosim ca momeli în timp ce noi păstrăm tăcerea asupra faptului că ştim deja cine e, Skarre. Iar dacă nu-l prindem pe ticălos, am putea să-l urmărim şi să-l facem să dispară înapoi în vizuină, după părerea mea.

Skarre clătină din cap, zâmbind.

— Vei învăţa, Berntsen, după un pic mai mult timp în cadrul Serviciului, că indivizii de genul lui Valentin Gjertsen nu se opresc. Va face ce face în altă parte. Doar ai auzit ce-a zis şefa noastră... – pronunţă „şefa noastră" cu o încetineală exagerată – aseară la televizor. Că e posibil ca Valentin să fi părăsit deja ţara. Dar dacă speri că el stă acasă şi tricotează cu un castron de floricele la îndemână, un pic mai multă experienţă te va ajuta să înţelegi că te înşeli.

Truls Berntsen îşi coborî privirea la propriile palme şi bombăni ceva ce Katrine nu reuşi să audă.

— Nu te-auzim, Berntsen! strigă Skarre fără să se întoarcă spre el.

— Am spus că pozele alea de ieri, cu femeia Jacobsen sub o stivă de plăci de surf, n-au scos nimic la iveală, răspunse Truls Berntsen cu o voce puternică şi limpede. Când am ajuns

acolo, ea încă respira. Dar n-a mai putut să vorbească pentru că el folosise un cleşte ca să-i smulgă limba din gură şi să i- o înfigă ştii tu unde. Skarre, ştii ce altceva mai iese atunci când smulgi limba cuiva în loc să i-o retezi? Orice ar fi fost, mi s-a părut că mă implora să o împuşc. Iar dacă aş fi avut un pistol, la naiba, sunt destul de sigur că aş fi luat-o în considerare. Dar ea a murit la scurt timp după, deci n-a mai fost nevoie. Am zis doar să pomenesc de chestia aia, dacă tot vorbim de experienţă.

în liniştea care se aşternu, în vreme ce Truls trăgea adânc aer în piept, Katrine se trezi gândindu-se că într-o bună zi s-ar putea să ajungă să-l placă pe agentul Berntsen. Dar ideea aceasta îi fu degrabă zguduită de concluzia lui Truls Berntsen:

— Şi din ce ştiu eu, Skarre, responsabilitatea noastră este Norvegia. Dacă Valentin fute negri şi maronii prin alte ţări, să se spele pe cap cu el. Mai bine aşa decât să îşi facă de cap cu femeile noastre.

— Iar aici trebuie să-i punem punct, interveni ferm Katrine.

Expresia de surpriză dezvălui faptul că măcar acum erau cu toţii

treji.

— Ne reunim la ora 16:00, pentru şedinţa de după-amiază,

apoi urmează o
conferinţă de presă, la ora 18:00. Vreau să mă contactaţi telefonic, cu rapoarte cât mai scurte şi mai concise. Şi, doar ca să rămânem cu toţii vigilenţi, totul e foarte urgent. Faptul că el n-a lovit şi ieri nu înseamnă că n-o va face astăzi. La urma urmei, chiar şi Domnul s-a odihnit în cea de-a şaptea zi.

Sala de şedinţe se goli rapid. Katrine îşi adună hârtiile, închise laptopul şi se pregăti să plece.

— îi vreau pe Wyller şi pe Bjorn, zise Harry, care rămăsese aşezat, cu mâinile la ceafă şi cu picioarele întinse în

faţă.

— Nicio problemă cu Wyller, însă va trebui să discuţi cu noua şefă Krimteknisk pentru Bjorn. Lien Cumva.

— L-am întrebat pe Bjorn şi a zis că va vorbi cu ea.

— Da, sunt sigură, se trezi spunând Katrine. Ai discutat deja cu Wyller?

— Da. S-a arătat destul de entuziast.

— Şi ultima persoană?

— Hallstein Smith.

— Chiar?

— De ce nu?

— Un excentric alergic la nuci şi fără nicio experienţă în relaţia cu poliţia?

Harry se lăsă la loc pe spate în scaun, apoi se scotoci prin buzunarele pantalonilor şi scoase un pachet mototolit de Camei.

— Dacă în junglă există o nouă creatură numită vampirist, îmi doresc tot timpul alături persoana care ştie cel mai mult despre această creatură. Dar tu pari să crezi că alergia la nuci ar trebui să-l descalifice?

Katrine oftă.

— înseamnă doar că m-am săturat până peste cap de toate aceste alergii. Anders Wyller e alergic la cauciuc, nu poate folosi mănuşile de latex. Sau prezervative, presupun. închipuie-ţi!

— Aş prefera să nu, replică Harry, coborându-şi privirea spre pachet şi vârându-şi o ţigară ruptă între buze.

— Harry, de ce nu-ţi ţii şi tu ţigările în buzunarul

sacoului, ca toată lumea? Harry ridică din umeri.

— Ţigările rupte au gust mai bun. Apropo, presupun că, din moment ce Boiler Room[3] încă nu a primit statut oficial de birou, înseamnă că fumatul nu e interzis acolo?

— îmi pare rău! rosti Hallstein Smith la telefon. Dar îţi mulţumesc totuşi pentru propunere!

Acesta închise, îşi băgă telefonul în buzunar şi se uită la soţia sa, May, care stătea de cealaltă parte a mesei din bucătărie.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea cu o expresie de îngrijorare.

— Era de la poliţie. M-au întrebat dacă vor să mă alătur unei mici echipe care lucrează să-l prindă pe acest vampirist.

-Şi?

— Deja am un termen-limită pentru diplomă. N-am timp. Şi nici nu mă interesează genul ăla de vânătoare de oameni. Avem acasă destui şoimi şi porumbei.

— Şi le-ai spus asta?

— Da. în afară de partea cu şoimii şi porumbeii.

— Şi ce-au spus?

— El. Era un tip. Harry, râse Hallstein Smith. A spus că înţelege şi că anchetele poliţiei sunt plictisitoare şi pline de sarcini chinuitoare, nu seamănă deloc cu modul în care sunt descrise la televizor.

— Bun, atunci! zise May, apropiindu-şi ceaşca de buze.

— Bun, atunci! repetă şi Hallstein, imitându-i gestul.

* * *

Paşii lui Harry şi ai lui Anders Wyller reverberau, acoperind zgomotul molcom al apei ce picura din plafonul de cărămidă al tunelului.

— Unde suntem? întrebă Wyller, care căra monitorul şi tastatura unui computer de birou de modă veche.

— Sub parc, undeva între sediul poliţiei şi închisoarea Bots. îl numim Pasajul, răspunse Harry.

— Şi există un birou secret aici?

— Nu-i secret. Doar gol.

— Cine şi-ar dori un birou aici, sub pământ?

— Nimeni. De aceea e gol.

Harry se opri în faţa unei uşi de metal. Introduse cheia în broască şi o răsuci. Apăsă clanţa.

— Tot încuiată? întrebă Wyller.

— Umflată.

Harry îşi propti un picior în peretele de lângă uşă şi smuci de ea. îi lovi un miros călduţ şi umed, de pivniţă din cărămidă. Harry îl inhală bucuros. Se întorsese în Boiler Room.

Aprinse luminile. După câteva secunde, tuburile fluorescente din tavan începură să pâlpâie. După ce se stabilizară, priviră de jur împrejur prin camera pătrată a cărei podea era acoperită cu linoleum gri-albăstrui. Fără ferestre, doar pereţi de beton. Harry aruncă o privire spre Wyller, întrebându- se dacă imaginea spaţiului de lucru ar mai putea domoli din bucuria spontană pe care o arătase tânărul poliţist când Harry îl invitase să se alăture echipei sale de gherilă. Acum nu mai părea aşa.

— Rock’n’roll, zise Anders Wyller, apoi rânji.

— Suntem primii, deci poţi alege.

Harry dădu din cap spre birouri. Pe unul dintre ele stăteau o cafetieră maronie arsă, un bidon cu apă şi patru căni albe, inscripţionate cu nume.

Wyller abia îşi instalase computerul şi Harry pornise cafetiera când cineva deschise uşa trăgând cu putere de ea.

— Uau, e mai cald decât îmi aminteam! râse Bjorn Holm. Iată-l şi pe Hallstein.

Un bărbat cu ochelari mari, păr ciufulit şi sacou în picăţele îşi făcu apariţia în spatele lui Bjorn.

— Smith, începu Harry, întinzând o mână spre el. Mă bucur mult că te-ai răzgândit!

Hallstein Smith îi luă mâna lui Harry.

— Am o slăbiciune pentru psihologia inversă. Dacă asta a fost. Dacă nu, eşti cel mai prost comis-voiajor prin telefon pe care l-am cunoscut vreodată. însă e prima oară când sun înapoi un comis-voiajor pentru a accepta o propunere.

— N-are rost să forţăm pe cineva; vrem doar oameni motivaţi să se afle aici. îţi place cafeaua tare?

— Nu, o prefer ceva mai... adică accept oricum o beţi şi voi.

— Bun! Se pare că asta e a ta.

Harry îi întinse lui Smith una dintre cănile albe.

Smith îşi potrivi ochelarii şi citi numele scris de mână pe o parte.

— Lev Vîgotski.

— Iar asta este pentru expertul nostru criminalist preferat, adăugă Harry, întinzându-i lui Bjorn Holm una dintre celelalte căni.

— Tot Hank Williams, citi Bjorn cu voioşie. Asta înseamnă că n-a mai fost spălată de trei ani?

— Un marker incredibil, răspunse Harry. Iat-o şi pe a ta, Wyller.

— Popeye Doyle? Cine-i ăsta?

— Cel mai bun poliţist din toate timpurile. Caută-1!

Bjorn întoarse cealaltă cană pe toate părţile.

— Şi atunci, Harry, de ce pe cana ta scrie Valentin Gjertsen?

— Am uitat, probabil.

Harry luă carafa cafetierei şi umplu toate cele patru căni.

Bjorn observă expresiile buimace de pe celelalte chipuri.

— E o tradiţie să avem numele eroilor noştri scrise pe căni, iar pe a lui Harry să fie cel al suspectului principal. Yin şi yang.

— De fapt, nu contează, zise Smith. Dar, ca să ştiţi şi voi, Lev Vîgotski nu e psihologul meu preferat. A fost, recunosc, un pionier, însă...

— Tu ai cana lui Stâle Aune, răspunse Harry, aşezând ultimul scaun într-un loc anume pentru a forma un cerc. Bun, suntem liberi, suntem propriii noştri şefi şi nu dăm raportul nimănui. însă o ţinem la curent pe Katrine Bratt, şi viceversa. Luaţi loc! Să începem prin a spune fiecare ce crede sincer despre acest caz. Bazându-ne pe fapte şi experienţă, pe fler, pe un singur detaliu stupid sau pe nimic. Nimic din ce veţi spune nu va fi folosit împotriva voastră la un moment dat în viitor şi e în regulă să o luaţi pe alături. Cine vrea să înceapă?

îşi ocupară cu toţii locurile.

— Evident că nu iau eu decizii, zise Smith. Dar cred... păi, începe tu, Harry!

Smith îşi cuprinse trupul cu braţele ca şi cum îi era foarte frig, cu toate că se aflau alături de centrala care încălzea toată puşcăria.

— Poate ne spui de ce crezi că nu este Valentin Gjertsen?

Harry se uită la Smith şi luă o gură din cană, apoi o înghiţi.

— Bun, încep eu. Nu cred că nu este Valentin Gjertsen. Chiar dacă această idee mi-a trecut prin minte. Un criminal comite două crime fără să lase nicio urmă. Ceea ce necesită planificare şi gândire limpede. Dar apoi, brusc, comite un atac în care împrăştie în mod deliberat probe şi dovezi care arată toate către Valentin Gjertsen. Parcă se insistă asupra lor, ca şi cum persoana responsabilă vrea să anunţe cine este. Iar asta evident că trezeşte suspiciuni. Dacă cineva încearcă să ne manipuleze să credem că e altcineva? Dacă da, atunci Valentin Gjertsen este ţapul ispăşitor perfect.

Harry se uită la ceilalţi şi observă expresia concentrată a lui Anders Wyller, care asculta cu ochii mari, apoi văzu că Bjorn Holm părea aproape adormit, în vreme ce Hallstein Smith părea prietenos, parcă invitându-l, ca şi cum într- un astfel de cadru alunecase deja pe nesimţite în rolul său de psiholog.

— Valentin Gjertsen este un făptaş plauzibil, având în vedere trecutul lui, continuă Harry. Şi mai e şi cineva pe care criminalul ştie că ne va fi greu să-l găsim, dat fiind că am încercat deja o grămadă de timp, fără niciun rezultat. Sau pentru că ucigaşul ştie că Valentin Gjertsen este mort şi îngropat. Pentru că el însuşi l-a omorât şi l-a îngropat. Pentru că un Valentin îngropat în secret nu ne poate devia suspiciunile cu un alibi sau ceva de genul, ba chiar şi din mormânt ar continua să ne distragă atenţia de la alţi agresori.

— Amprente, interveni Bjorn Holm. Tatuajul cu chip de

demon. ADN-ul de pe cătuşe.

— Corect.

Harry mai luă o înghiţitură.

— Făptaşul ar fi putut plasa amprentele tăindu-i lui Valentin degetele şi aducându-le în Hovseter. Tatuajul ar putea fi o copie ce poate fi ştearsă. Părul de pe cătuşe ar putea proveni de la cadavrul lui Valentin Gjertsen, iar cătuşele să fie lăsate dinadins acolo.

Liniştea fu întreruptă doar de ultimul huruit scos de cafetieră.

— La dracu'! râse Anders Wyller.

— Chestia ar putea intra direct în top zece teorii ale conspiraţiei emise de cei mai paranoici pacienţi ai mei, zise Smith. Ăsta, ăăă... s-a vrut un compliment.

— Şi de aceea ne aflăm aici, completă Harry, aplecându-se în spate pe scaun. Noi trebuie să gândim diferit, să avem în vedere posibilităţi de care echipa de anchetă a lui Katrine nu se atinge. Pentru că ei au creat deja un scenariu cu ce s-a întâmplat şi, cu cât e mai numeros grupul, cu atât e mai greu să scapi de idei preconcepute şi presupoziţii. Ei funcţionează oarecum asemănător cu o religie, pentru că te gândeşti în mod automat că atât de mulţi oameni din jur nu se pot înşela. în fine.

Harry îşi ridică în sus cana fără nume şi continuă:

— Dar pot. Şi o şi fac. Tot timpul.

— Amin! conchise Smith.

— Aşa că haideţi să trecem la următoarea teorie proastă!

propuse Harry.
Wyller?

Anders Wyller îşi ţintui cana cu privirea. Trase adânc aer în piept şi începu:

— Smith, ai descris la televizor cum evoluează un vampirist de la o fază la alta. Aici, în Scandinavia, tinerii sunt urmăriţi atât de atent, încât dacă exprimă tendinţe aşa de extreme, sunt luaţi în vizor de serviciile de sănătate înainte să ajungă în stadiul final. Vampiristul nu e norvegian, e din altă ţară. Asta e teoria mea.

Ridică privirea apoi.

— Mersi! spuse Harry. Pot adăuga şi eu că în istoria cunoscută a criminalilor în serie nu există nici măcar un scandinav băutor de sânge.

— Crima Atlas din Stockholm, 1932, interveni Smith.

— Hmm! Nu ştiu nimic despre aia.

— Probabil pentru că vampiristul n-a fost găsit niciodată şi nici n-a fost categorisit drept criminal în serie.

— Interesant! Iar victima a fost femeie, cum e cazul nostru?

— Lilly Lindestrom, o prostituată de 32 de ani. Şi aş putea să bag mâna în foc că n-a fost singura. în ultima vreme a ajuns să fie cunoscută drept „Crima Vampirului”.

— Detalii?

Smith clipi de câteva ori, cu ochii aproape închişi, şi începu să vorbească de parcă ar fi citat din memorie, cuvânt cu cuvânt:

— 4 mai, ajunul Nopţii Valpurgiei, Sankt Eriksplan nr. 11, un apartament cu o cameră. Lilly a primit un bărbat acolo. Femeia coborâse mai devreme la prietena ei de la primul etaj ca să-i ceară împrumut un prezervativ. Când poliţia a intrat în apartamentul lui Lilly, au găsit-o moartă, întinsă pe un divan. Nicio amprentă sau alte probe. Era evident că ucigaşul curăţase temeinic în urma lui, ba chiar şi hainele lui Lilly erau împăturite frumos. în
chiuveta din bucătărie au găsit un polonic pentru sos plin de sânge.

Bjorn schimbă o privire cu Harry înainte ca Smith să continue:

— Niciunul dintre numele din registrul ei cu adrese, care, trebuie să recunoaştem, conţinea doar o grămadă de prenume, nu a condus poliţia la vreun suspect. N-au ajuns niciodată măcar aproape de a-l găsi pe vampirist.

— Dar dacă a fost un vampirist, cu siguranţă ar fi lovit din nou, nu? întrebă Wyller.

— Da, răspunse Smith. Şi cine spune că n-a făcut-o? Şi că a curăţat mai bine după el?

— Smith are dreptate, interveni Harry. Numărul de persoane care dispar în fiecare an e mult mai mare decât numărul de crime trecute la dosar. Dar poate că Wyller are totuşi dreptate când spune că un vampirist pe cale să devină aşa ar fi identificat în primele stadii?

— Ce am descris eu la televizor reprezintă dezvoltarea tipică, răspunse Smith. Există oameni care îşi descoperă vampiristul interior mai târziu în viaţă, exact cum e nevoie de timp ca oamenii obişnuiţi să-şi descopere adevărata orientare sexuală. Unul dintre cei mai vestiţi vampirişti din istorie, Peter Kürten, aşa-zisul „Vampir din Düsseldorf”, avea 45 de ani când a băut prima oară sângele unui animal, o lebădă pe care o omorât-o în afara oraşului, în decembrie 1929. După nici doi ani, omorâse deja nouă persoane şi încercase să omoare alte şapte.

— Deci nu ţi se pare ciudat că istoricul altminteri destul de oribil al lui Valentin Gjertsen n-a inclus niciodată băutul de sânge şi canibalismul?

— Nu.

— Bine. Bjorn, tu ce-ai în minte?

Bjorn Holm se îndreptă de spate în scaun şi se frecă la ochi.

— Aceleaşi lucruri ca şi tine, Harry.
— Anume?

— Că uciderea Ewei Dolmen imită crima din Stockholm. Divanul, faptul că locul a fost curăţat temeinic, că blenderul pe care l-a folosit să bea sângele a fost lăsat în chiuvetă.

— Smith, ţie ţi se pare plauzibil? întrebă Harry.

— Un imitator? Dacă da, atunci ar fi ceva nou. Ăăă, un paradox lipsit de intenţie. Cu siguranţă au existat vampirişti care s-au considerat reîncarnarea contelui Dracula, însă ideea că un vampirist va prelua misiunea de-a recrea Crima Atlas mi se pare puţin probabilă. O explicaţie mai probabilă ar fi aceea că există totuşi câteva asemănări cu personalitatea tipică vampiriştilor.

— Harry crede că vampiristul nostru este obsedat de curăţenie, interveni Wyller.

— înţeleg asta, răspunse Smith. Vampiristul John George Haigh era obsedat de mâinile curate, aşa că purta mănuşi tot anul. Ura mizeria şi bea sângele victimelor sale doar din recipiente proaspăt spălate.

— Dar tu, Smith? spuse Harry. Tu cine crezi că e vampiristul nostru?

Smith îşi apăsă buzele cu două degete şi le mişcă în sus şi în jos, în timp ce inspira şi expira.

— Cred că, la fel ca o mulţime de vampirişti, este o persoană inteligentă care a torturat animale şi posibil şi oameni încă din tinereţe şi că provine dintr-o familie stabilă, în care el a fost singurul care nu s-a adaptat. Curând va dori iar sânge şi cred că obţine satisfacţie sexuală nu numai când bea sânge, ci şi când îl vede. Că e în căutarea orgasmului perfect, pe care crede că doar o combinaţie între viol şi sânge i-l poate oferi. Peter Kürten – ucigaşul de lebede din Düsseldorf – spunea că numărul de înjunghieri cu cuţitul de care aveau parte victimele sale depindea de cât sânge ieşea, ceea ce determina cât de repede ajungea el la orgasm.

O linişte sumbră se aşternu în încăpere.

— Şi unde şi cum găsim o persoană de genul ăsta? întrebă

Harry.

— Poate că Bratt avea dreptate seara trecută la televizor, răspunse Bjorn. Poate că Valentin chiar a părăsit ţara. Poate că a dat o fugă în Piaţa Roşie.

— La Moscova? întrebă Smith surprins.

— Copenhaga, replică Harry. Multiculturalul Norrebro. Există acolo un parc frecventat de cei angajaţi în traficul de persoane. în mare, import, dar şi puţin export. Te aşezi pe o bancă sau într-un leagăn şi ţii un bilet în mână – de autobuz, de avion, orice. Vine la tine un tip şi te întreabă unde mergi. După care te mai întreabă ceva, nimic care să-l dea de gol, în timp ce un coleg de-ai săi aşteaptă altundeva în parc şi îţi face poze fără să bagi de seamă, apoi verifică pe internet că eşti cine spui că eşti şi că nu eşti poliţist. Această agenţie de voiaj este discretă şi scumpă, dar chiar şi aşa, nimeni nu ajunge să călătorească la clasa business. Cele mai ieftine locuri sunt în containerele de mărfuri.

Smith clătină din cap.

— Dar vampiriştii nu-şi calculează riscurile la fel de raţional ca noi, deci eu nu cred că a plecat.

— Nici eu, îl susţinu Harry. Deci unde e? Se ascunde într-o mulţime sau trăieşte singur în vreun loc izolat? Are prieteni? Ne putem imagina că ar avea un partener?

— Nu ştiu.

— Toată lumea de aici înţelege că nimeni nu poate şti sigur, Smith, indiferent că este sau nu psiholog. Ce-ţi cer eu e să-mi dezvălui ce-ţi spune flerul.

— Noi, cercetătorii, nu avem fler. Dar e singur. Sunt destul de sigur de asta. Ba chiar foarte sigur. Un singuratic.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Trage tare şi intră! strigă Harry.
Se deschise uşa.

— Bună ziua, bravi vânători de vampiri! le ură Stâle Aune, păşind înăuntru, cu burdihanul la înaintare, ţinând de mână o fată cu umeri rotunzi şi cu atât de mult păr brunet peste faţă, încât Harry nici nu i-o putea vedea. Am acceptat să îţi ofer un curs rapid în rolul de psiholog expert în colaborarea cu poliţia, Smith.

Smith se lumină tot.

— Apreciez sincer, drag coleg.

Stâle Aune se legăna pe călcâie.

— Aşa şi trebuie. Dar n-am deloc intenţia să lucrez iar în aceste catacombe, aşa că am aranjat să împrumutăm biroul lui Katrine.

îşi lăsă o mână pe umărul fetei.

— Aurora a venit cu mine pentru că are nevoie de un paşaport nou. Harry, ai putea s-o ajuţi să sară peste rând cât discut eu cu Smith?

Fata îşi dădu părul la o parte. La început lui Harry nu-i veni să creadă că acel chip palid şi cu piele grasă acoperită de puncte roşii putea fi al fetiţei drăguţe din urmă cu doar vreo doi ani. Uitându-se la hainele ei închise la culoare şi la machiajul gros, bănuia că acum era goth sau ceea ce Oleg numea emo. Dar în expresia ei nu exista nicio urmă de sfidare sau de rebeliune. Nici oboseala tinereţii sau vreun semn de bucurie că-l revăzuse pe Harry. Ne-unchiul ei preferat, aşa-i spunea. Nu mai era nimic acolo. De fapt, era ceva. Ceva ce el nu putea identifica.

— Sărit peste rând să fie. Aşa corupţi suntem, zise Harry, obţinând astfel un mic surâs din partea Aurorei. Hai să mergem la Serviciul Paşapoarte!

Plecară toţi patru din Boiler Room. Harry şi Aurora mergeau în linişte prin pasaj, în vreme ce Stâle Aune şi Hallstein Smith sporovăiau la doi paşi în urma lor.

— Aşadar, am avut un pacient care vorbea atât de indirect despre problemele
sale, încât nu-mi dădeam deloc seama despre ce e vorba, rosti Aune. Când, mai mult accidental, mi-am dat seama că e dispărutul Valentin Gjertsen, m-a atacat. Dacă Harry n-ar fi venit chiar atunci să mă salveze, m-ar fi omorât.

Harry observă că Aurora se încordase auzindu-l.

— A scăpat, dar în timp ce mă amenința, am obținut o imagine mai clară a lui. îmi ținea un cuțit la gât în timp ce încerca să mă silească să-i ofer un diagnostic. Se numea pe sine însuşi „bun defect". Şi spunea că, dacă nu-i răspund, o să mă golească de sânge în timp ce o să aibă o erecție zdravănă.

— Interesant! Ai văzut dacă chiar a avut erecție?

— Nu, dar am simțit-o. La fel de bine ca marginea zimțată a cuțitului de vânătoare. îmi amintesc cum speram să fiu salvat de guşa mea dublă, chicoti Stâle.

Harry auzi icnetul înăbuşit scos de Aurora şi se întoarse pe jumătate pentru a- i arunca o privire cu subînțeles lui Aune.

— Ah, scuze, scumpa! exclamă tatăl ei.

— Despre ce-ați discutat? ceru Smith să afle.

— Despre o grămadă de lucruri, răspunse Stâle, coborându-şi glasul. Era interesat de vocile din fundalul albumului Dark Side of the Moon al trupei Pink Floyd.

— Acum îmi amintesc! Nu cred că mi-a zis că se numeşte Paul. Dar, din păcate, toate dosarele pacienților mi-au fost furate.

— Harry, Smith spune...

— Am auzit.

Urcară scările spre parter, unde Aune şi Smith se opriră în fața liftului, iar Harry şi Aurora continuară spre atrium. Un bilet din geamul de deasupra recepției îi informa că momentan camera nu

e în funcţiune şi că oricine solicită un paşaport trebuie să folosească o cabină foto din spatele clădirii.
Harry o conduse pe Aurora spre cabina care pe dinafară arăta ca o toaletă, apoi trase perdeaua la o parte şi-i oferi fetei câteva monede înainte ca ea să ia loc.

— Ah, da, adăugă el. Nu trebuie să-ţi arăţi dinţii.

După care trase perdeaua.

Aurora îşi privi reflexia în geamul care ascundea aparatul de

fotografiat. Simţi cum se adună lacrimile.
I se păruse o idee bună să-i spună tatălui ei că vrea să meargă cu el la sediul poliţiei ca să-l vadă pe Harry. Şi că are nevoie de un paşaport nou înainte de excursia cu clasa la Londra. El habar n-avea despre genul ăsta de lucruri, mama ei făcea totul. Planul era să-l tragă deoparte pe Harry şi să-i spună absolut tot. însă acum, că erau singuri, nu putea s-o facă. De vină era ce spusese tatăl ei în tunel despre cuţit, o înspăimântase atât de rău, încât începuse iar să tremure, iar picioarele aproape că-i cedaseră. Acelaşi cuţit zimţat pe care bărbatul i-l lipise şi ei de gât. Iar acum se întorsese. Aurora închise ochii pentru a evita să-şi vadă propria reflexie îngrozită. Se întorsese şi urma să o ucidă dacă zicea ceva. Şi ce rost avea să vorbească? Oricum ea nu ştia nimic care să-i poată ajuta să îl găsească. Ceva care să-i salveze tatăl şi pe oricine altcineva. Aurora deschise iar ochii. Privi înjur prin cabina înghesuită, exact la fel ca toaleta sălii de sport de atunci... Se trezi uitându- se, din instinct, în partea de jos a perdelei. Cizmele cu botul ascuţit, afară, aproape. O aşteptau, voiau să intre înăuntru, voiau...

Aurora smuci de perdea şi trecu rapid pe lângă Harry, îndreptându-se spre ieşire. îl auzi strigând-o. După care ieşi la lumina zilei, în câmp deschis. O luă la fugă prin iarbă, prin parc, în direcţia Gronlandsleiret. îşi auzi suspinele amestecate cu sughiţuri şi icnete greoaie, ca şi cum nu mai avea destul aer, chiar şi aici, afară. însă nu se opri. Continuă să alerge. Ştia că o

să alerge până o să se prăbuşească.

— Paul sau Valentin n-a menţionat atunci nicio atracţie deosebită faţă de sânge, rosti Aune, care se aşezase la biroul lui Katrine. Dar având în vedere istoricul său, putem trage concluzia că nu e un tip cu vreo inhibiţie de a-şi pune în practică preferinţele sexuale. Iar un asemenea tip nu-şi mai descoperă noi laturi sexuale ca adult.

— Poate că preferinţele au fost mereu acolo, replică Smith. Doar că n-a descoperit o cale de a-şi pune fantezia în practică. Dacă adevărata sa dorinţă era să muşte oameni până ţâşnea sângele, apoi să bea direct din izvor, cum s- ar spune, atunci poate că descoperirea acestor dinţi de fier a făcut posibilă îndeplinirea fanteziei?

— Băutul sângelui altcuiva este o tradiţie străveche ce are conotaţii legate de atribuirea puterilor şi abilităţilor altor persoane, de obicei duşmani, nu-i aşa?

— De acord.

— Smith, dacă urmează să alcătuieşti profilul acestui criminal în serie, eu ţi- aş sugera ca punct de plecare o persoană mânată de nevoia de control, ca în cazul violatorilor convenţionali şi al criminalilor motivaţi sexual. Sau, ca să fiu mai precis, cu recăpătarea controlului, a unei puteri care i-a fost luată la un moment dat. Restituire.

— Mersi! spuse Smith. Restituire. De acord, cu siguranţă voi include acest aspect.

— Ce înseamnă „restituire”? întrebă Katrine, care stătea pe pervaz după ce ambii psihologii acceptaseră ca ea să rămână cu ei.

— Cu toţii ne dorim să îndreptăm nedreptăţile pe care le-am suferit, răspunse Aune. Sau să ne răzbunăm, care e cam acelaşi lucru. Eu, de pildă, am hotărât să devin psiholog de geniu pentru că eram atât de prost la fotbal, încât nu voia nimeni să mă primească în echipă. Harry era doar un băieţel când i-a murit

mama, aşa că a hotărât să se facă detectiv care rezolvă crime pentru a-i pedepsi pe cei care curmă vieţi.

Se auzi o bătaie în tocul uşii.

— Că tot vorbeam de drac..., spuse Aune.

— Scuze că vă întrerup! începu Harry. Dar Aurora a fugit. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar în mod sigur e ceva în neregulă.

O umbră trecu peste chipul lui Stâle Aune şi îl făcu să se ridice cu un geamăt de pe scaun.

— Dumnezeu ştie ce e cu adolescenţii! Plec s-o caut. A fost doar o şedinţă scurtă, Smith – sună-mă şi vom continua!

— Ceva nou? întrebă Harry după plecarea lui Aune.

— Da şi nu, răspunse Katrine. Cei de la Institutul Medico-Legal au confirmat că există o potrivire de 100% între ADN-ul găsit pe cătuşe şi Gjertsen. Un singur psiholog şi doi sexologi au luat legătura cu noi după apelul lui Smith de a-şi verifica dosarele pacienţilor, însă numele pe care ni le-au oferit fuseseră deja eliminate din anchetă. Cum ne aşteptam, am primit câteva sute de apeluri de la persoane care raportau orice, de la vecini înfricoşători şi până la câini cu urme de muşcături pe corp, la vampiri, vârcolaci, gnomi şi troli. Dar am primit şi câteva care merită atenţie. Apropo, te-a sunat Rakel, care încerca să dea de tine.

— Da, am văzut apelurile pierdute. în buncăr nu prea avem semnal. Se poate face ceva în privinţa asta?

— Am să-l întreb pe Tord dacă poate instala un router sau ceva de genul. Deci acum îmi pot lua înapoi biroul?

Harry şi Smith erau singuri în lift.

— Eviţi contactul vizual, începu Smith.

— Asta e regula în lift, nu?

— Mă refer în general.

— Dacă faptul că nu stabilesc contact vizual înseamnă acelaşi lucru ca evitarea lui, atunci probabil că ai dreptate.

— Şi nu-ţi plac nici lifturile.

— Mhm! E chiar aşa evident?

— Limbajul corpului nu minte. Şi crezi că vorbesc prea mult.

— E prima ta zi, deci ar trebui să fii uşor tulburat.

— Nu, aşa sunt mai tot timpul.

— Bine! Apropo, nu ţi-am mulţumit că te-ai răzgândit.

— Nu-i nevoie. Eu ar trebui să-mi cer scuze pentru că răspunsul meu iniţial a fost atât de egoist când atâtea vieţi sunt în pericol.

— înţeleg dacă doctoratul tău înseamnă mult pentru tine.

Smith zâmbi.

— Da, înţelegi pentru că eşti unul dintre noi.

— Care noi?

— Elita pe jumătate nebună. Poate ai auzit de Dilema de Aur din anii 1980? Unor atleţi de elită li s-a pus întrebarea dacă ar fi pregătiţi să ia un medicament care le-ar garanta o medalie de aur, însă după cinci ani ar muri. Jumătate au răspuns afirmativ. Când restul populaţiei a fost întrebat acelaşi lucru, doar doi din 250 au răspuns da. Ştiu că pentru majoritatea pare o nebunie, dar nu şi pentru cei ca mine şi ca tine, Harry. Tu ţi-ai

sacrifica viaţa ca să-l prinzi pe acest criminal, nu-i aşa?

Harry se uită îndelung la psiholog. Auzi ecoul cuvintelor lui Stâle: Pentru că tu înţelegi ideea din spatele capcanei maimuţei – nici tu nu poţi renunţa vreodată.

— Te mai întrebi şi altceva, Smith?

— Da. A mai pus nişte kilograme?

— Cine?

— Fiica lui Stâle.

— Aurora?

Harry ridică o sprânceană.

— Păi, probabil că era mai slabă înainte.

Smith dădu aprobator din cap.

— Următoarea mea întrebare n-o să-ţi placă, Harry.

— Vom vedea.

— Crezi că Stâle Aune are o relaţie incestuoasă cu fiica sa?

Harry îl privi ţintă pe Smith. îl alesese pentru că îşi dorea oameni pregătiţi să emită păreri originale, şi cât Smith venea cu ceva util, Harry era pregătit să accepte aproape orice. Aproape orice.

— Bun, rosti Harry pe un ton coborât. Ai 20 de secunde să te explici. Foloseşte-le cu înţelepciune!

— Voiam doar să spun...

— 18.

— Bine, bine! Autoflagelare. Purta o bluză cu mânecă lungă care îi ascundea partea de jos a braţelor, unde se scărpina întruna. Igiena. Când stăteai aproape, îţi dădeai seama că igiena ei

personală nu e grozavă. Mâncarea. Mâncatul excesiv sau dieta sunt tipice pentru victimele abuzurilor. Starea mentală. Părea deprimată per ansamblu, poate chiar suferind de angoasă. îmi dau seama că hainele şi machiajul te pot păcăli, însă limbajul trupului şi expresiile faciale nu mint. Intimitatea. Mi-am dat seama după limbajul tău corporal că erai deschis la ideea unei îmbrăţişări. Dar ea s-a prefăcut că nu observă, de aceea îşi trăsese părul pe faţă înainte să intre – vă cunoaşteţi amândoi foarte bine şi v-aţi îmbrăţişat de câteva ori, aşa că a intuit ce va urma. Victimele abuzurilor evită intimitatea şi contactul fizic. Mi s-a terminat timpul?

Liftul se opri cu un zgâlţâit.

Harry făcu un pas în faţă, aşa încât îl domina cu înălţimea pe Smith, şi apăsă butonul pentru a menţine uşile închise.

— Hai să presupunem o clipă că ai dreptate, Smith.

Harry îşi coborî glasul la o simplă şoaptă:

— Ce dracu' are de-a face cu Stâle? în afară de faptul că în urmă cu mult timp te-a făcut să renunţi la diploma de psihologie în Oslo şi să te alegi cu porecla Maimuţa.

Harry văzu lacrimi de durere în ochii lui Smith, ca şi cum tocmai ar fi fost pălmuit. Bărbatul clipi şi înghiţi în sec.

— Ah! Probabil ai dreptate, Harry. Nu fac decât să văd ceva ce vreau să văd în mod inconştient, pentru că încă mai sunt furios. A fost doar o intuiţie şi, cum spuneam, oricum nu prea am aşa ceva.

Harry încuviinţă încet.

— Şi ştii asta, aşa că n-a fost prima ta intuiţie. Deci ce-ai

mai văzut?

Hallstein Smith se mai îndreptă puţin.

— Am văzut un tată care îşi ţine fiica de mână când ea

are cât, 16-17 ani? Iar primul meu gând a fost că e drăguţ că încă mai face ceva de genul ăla şi că sper ca şi eu cu fiicele mele să ne ţinem de mână până târziu în adolescenţa lor.

— Dar?

— Dar o poţi privi şi din celălalt unghi: că un tată îşi exprimă puterea şi controlul ţinând-o de mână, făcând-o să rămână la locul ei.

— Şi ce te face să crezi asta?

— Pentru că fata fuge când se iveşte prima ocazie. Harry, m-am ocupat de cazuri în care existau suspiciuni de incest, iar fuga de acasă este exact unul dintre lucrurile pe care le avem în vedere. Simptomele pe care le-am enumerat pot însemna o mie de chestii, dar dacă există o singură şansă dintr-o mie ca ea să fie abuzată acasă, ar fi o încălcare gravă a deontologiei să nu-mi împărtăşesc ideile, nu crezi? înţeleg că eşti prieten de familie, dar totodată ăsta e motivul pentru care îţi împărtăşesc aceste idei. Tu eşti singura persoană care poate sta de vorbă cu ea.

Harry luă degetul de pe buton, apoi uşile alunecară în lateral şi Hallstein Smith se strecură afară.

Harry aşteptă până ce uşile începură să se închidă la loc, îşi vârî un picior între ele şi porni după Smith, în jos pe scările către pasaj, când telefonul îi vibră în buzunar.

Răspunse.

— Salut, Harry!

Glasul masculin al lui Isabelle Skoyen, deopotrivă ciripit şi tachinare, era imposibil de confundat.

— Te-ai întors pe cai mari, din ce-am auzit.

— Nu ştiu ce să zic.

— Doar am călărit amândoi o vreme, Harry. A fost plăcut. Ar putea deveni şi mai plăcut.

— Credeam că a fost pe cât de plăcut ar fi putut fi.

— Păi, ce a fost a fost, Harry. Te sun ca să-ţi cer o favoare. Biroul nostru de comunicare face un pic de treabă pentru Mikael şi poate ai văzut că Dagbladet a publicat un articol online care se ia destul de tare de Mikael?
— Nu.

— Au scris, citez, „Oraşul plăteşte acum preţul pentru faptul că sub conducerea lui Mikael Bellman, poliţia din Oslo a eşuat să ducă la îndeplinire exact ceea ce trebuie să facă, adică să-i prindă pe cei ca Valentin Gjertsen. E un scandal, un semn al corupţiei profesionale, faptul că Gjertsen s-a jucat patru ani cu poliţia de-a şoarecele şi pisica. Iar acum a obosit să mai fie şoarecele, aşa că face pe pisica". Ce zici de asta?

— Ar fi putut scrie mai bine.

— Ce vrem noi e să iasă cineva în faţă şi să explice cât de nerezonabilă este această critică la adresa lui Mikael. Cineva care să le amintească oamenilor de rata de rezolvare a infracţiunilor grave sub conducerea lui Mikael Bellman, care a fost responsabil personal de multe anchete de crimă şi este privit cu foarte mult respect. Pentru că acum eşti lector la Academia de Poliţie, nici nu poţi fi acuzat de linguşeală. Harry, tu eşti persoana perfectă.
Ce zici?

— Evident că vreau să vă ajut pe tine şi pe Bellman.

— Chiar aşa? Ce bine!

— în cel mai potrivit mod în care pot. Adică să-l prind pe Valentin Gjertsen. Ceva cu care sunt ocupat exact în clipa asta, aşa că dacă mă scuzi, Skoyen...

— Ştiu că munciţi cu toţii din greu, Harry, dar v-ar putea lua foarte mult.

— Şi de aceea este atât de urgent să lustruim reputaţia lui Bellman? îngăduie- mi să vă scutesc de mult timp irosit: nu voi sta niciodată în faţa unui microfon şi să spun ceva dictat de un agent de PR. Dacă încheiem chiar acum, am putea spune că n-am purtat niciodată această discuţie care s-ar termina prin a- ţi

spune să te duci dracului.

Isabelle Skoyen izbucni în râs.

— Nu te-ai schimbat deloc, Harry. Tot logodit cu avocata aia drăguţă, brunetă?
— Nu.

— Nu? Atunci poate c-am putea bea un pahar într-o seară?

— Eu şi Rakel nu mai suntem logodiţi, pentru că ne-am

căsătorit.

— Ah! Păi, eu nu. Dar e vreo problemă?

— Pentru mine, da. Pentru tine e mai degrabă o provocare.

— Bărbaţii căsătoriţi sunt cei mai buni, nu-ţi fac niciodată

probleme.

— Aşa cum e Bellman?
— Mikael e adorabil şi are cele mai sărutabile buze din oraş. în fine, discuţia asta a devenit deja plictisitoare, Harry, aşa că închid. Mi-ai salvat numărul.

— Nu. Pa!

Rakel. Uitase că-l sunase. îi căută numărul în vreme ce-şi verifica propria înfăţişare. Invitaţia lui Isabelle Skoyen avusese vreun efect asupra lui, reuşise să-l stârnească în vreun fel? Nu. Mă rog. Un pic. însemna ceva? Nu. însemna atât de puţin, încât nici măcar nu merita efortul de-a încerca să afle ce fel de nemernic era. Nu că asta însemna că nu e un nemernic, dar acel mic freamăt, acea scurtă secvenţă, ca un vis aievea – cu picioarele lungi şi şoldurile late – care a fost o clipă acolo, apoi a dispărut, nu erau suficiente pentru un verdict de vinovăţie. La naiba cu toate! O respinsese. Cu toate că ştia că respingerea creştea probabilitatea ca Isabelle Skoyen să-l sune din nou.

— Telefonul lui Rakel Lauke, staţi de vorbă cu doctorul Steffens.

Harry simţi cum începe să i se ridice părul pe ceafă.

— Aici Harry Hole, Rakel e acolo?

— Nu, Hole, nu este.

Harry îşi simţi gâtul încleştându-se. începea să-l cuprindă panica. Gheaţa începea să se crape. Se concentră să respire.
— Unde este?

în lunga pauză care urmă şi despre care bănuia că are totuşi un motiv, Harry avu timp să se gândească la o groază de lucruri. Şi dintre toate concluziile la care ajunse automat creierul său, exista una pe care ştia că avea să şi-o amintească mereu. Că se termina aici, că nu avea să mai fie în stare să aibă lucrul pe care şi-l dorea: ca azi şi mâine să fie copia zilei de ieri.

— E în comă.

De confuzie sau din pură şi cumplită disperare, creierul lui încercă să-i spună că totuşi coma e un oraş sau o ţară.

— Dar a încercat să mă sune. Cu mai puţin de o oră în urmă.

— Da, răspunse Steffens. Şi n-ai răspuns.

[3] Trimitere la celebrul film Boiler Room 120001. laureat al Festivalului de Film de la Deauville. Harry Hole si echipa sa au dat numele acesta camerei lor de reuniune în timpul anchetei din romanul Politia ÎN.r.T

18. Luni după-amiază

Fără sens. Harry stătea pe un scaun tare şi încerca să se

concentreze la ce-i spunea bărbatul aflat de cealaltă parte a biroului. însă cuvintele aveau la fel de mult sens ca ciripitul păsărilor dincolo de fereastra deschisă a tipului cu ochelari şi halat alb. La fel de lipsite de sens precum cerul albastru şi faptul că astăzi soarele se hotărâse să strălucească mai tare decât o făcuse de săptămâni întregi. La fel de lipsite de sens ca afişele de pe pereţi ce înfăţişau persoane cu organe cenuşii şi vase de sânge roşii expuse la vedere sau, lângă ele, o cruce cu Hristos sângerând.

Rakel.

Singura din viaţa sa care avea vreun sens.

Nu ştiinţă, nu religie, nu dreptate, nu o lume mai bună, nu plăcere, nu dependenţă, nu absenţa durerii, nici măcar fericire. Doar acele cinci litere. R- a-k-e-l. Nu era vorba că dacă n-ar fi fost ea ar fi fost altcineva. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi fost nimeni.

Şi să n-aibă pe nimeni ar fi fost mai bine decât asta.

Pe nimeni nu ţi-l pot lua de lângă tine.

Aşa că în final Harry reteză torentul de cuvinte.

— Ce înseamnă?

— înseamnă că nu ştim, răspunse medicul specialist John D. Steffens. Ştim doar că rinichii ei nu funcţionează cum ar trebui. Ar putea fi cauzat de un număr de motive, însă, cum spuneam, deja le-am eliminat pe cele mai evidente.

— Şi atunci ce credeţi?

— Că e un sindrom. Problema e că există mii, fiecare mai rar şi mai obscur decât precedentul, răspunse Steffens.

— Ceea ce înseamnă?

— Că trebuie să continuăm să căutăm. Deocamdată este în comă indusă, pentru că începea să aibă dificultăţi de respiraţie.

— Cât durează...?

— Deocamdată. Nu trebuie doar să aflăm ce e în neregulă cu soţia ta, ci şi să reuşim să o tratăm. Abia când vom fi siguri că va putea să respire independent o vom scoate din starea de comă.

— Ar putea... ar putea...

— Da?

— Ar putea să moară cât e în comă?

— Nu ştim.

— Ba da, ştiţi.

Steffens îşi uni buricele degetelor. Făcu o pauză, ca pentru a forţa discuţia să ajungă într-o viteză inferioară.

— Ar putea să moară, rosti în cele din urmă. Oricare dintre noi am putea muri. Inima se poate opri în orice clipă, dar evident că e o chestiune de probabilitate.

Harry ştia că furia pe care o simţea adunându-se în el nu avea de-a face cu doctorul şi platitudinile lui. Doar el însuşi stătuse de vorbă cu destule rude apropiate în cazuri de crimă ca să ştie că frustrarea căuta o ţintă, iar faptul că nu putea găsi una îl înfuria şi mai tare. Trase aer adânc în piept.

— Şi despre ce tip de probabilitate discutăm aici?

Steffens îşi azvârli braţele înainte.

— Cum spuneam, nu cunoaştem motivul cedării rinichilor

ei.

— Nu ştiţi, de aceea se numeşte probabilitate, replică

Harry.

Se opri. înghiţi în sec. îşi coborî vocea.

— Deci spune-mi atunci care crezi că e probabilitatea, pornind de la puţinul pe care îl cunoşti.

— Faptul că i-au cedat rinichii nu e de fapt problema în sine, ci doar un simptom. Ar putea fi o afecţiune a sângelui sau o otrăvire. E sezonul otrăvirilor cu ciuperci, însă soţia ta a spus că n-aţi mâncat deloc recent. Şi că aţi mâncat amândoi aceleaşi lucruri. Te simţi rău, Hole?

— Da.

— Tu... Bun, în regulă. Ce ne-a mai rămas atunci, un anumit sindrom, este în mod invariabil o problemă gravă.

— Steffens, peste sau sub 50%?

— Nu pot...

— Steffens, ştim că ne aflăm în necunoscut, dar te implor!

Te rog!

Doctorul rămase mult timp cu privirea aţintită la Harry înainte de-a lua o decizie.

— După cum stau lucrurile acum, bazându-mă pe rezultatele analizelor, cred că riscul de-a o pierde este ceva mai mare de 50%. Nu cu mult, dar uşor peste. Motivul pentru care nu-mi place să le spun rudelor aceste procente este că, de obicei, interpretează mai mult decât e cazul. Dacă un pacient moare în timpul unei operaţii în privinţa căreia am estimat riscul decesului la 25%, ne acuză adesea că i-am indus în eroare.

— 45%? 45% şanse ca ea să supravieţuiască?

— Momentan. Starea ei se tot deteriorează, deci un pic mai mică dacă nu putem identifica nicio cauză într-un răstimp de o zi sau două.

— Mersi!

Harry se ridică în picioare. Era ameţit. Iar gândul îi veni în mod automat: o speranţă că totul avea să se întunece. O ieşire din peisaj rapidă, stupidă şi banală, şi totuşi deloc mai lipsită de sens decât orice altceva.

— Ar fi util de ştiut cum să dau de tine dacă...

— O să am grijă să mă găseşti la orice oră, i-o reteză Harry. Acum mă întorc la ea, dacă nu mai trebuie să aflu şi altceva.

— Lasă-mă să vin cu tine, Harry.

Porniră amândoi înapoi spre salonul 301. Holul se întindea în faţa lor şi dispărea în lumina pâlpâitoare. Probabil o fereastră, prin care soarele de toamnă la apus pătrundea direct. Trecură de asistente îmbrăcate într-un alb fantomatic şi pacienţi în cămăşi de spital care se mişcau către lumină cu târşâitul lor de morţi vii. Ieri, el şi Rakel stătuseră îmbrăţişaţi în patul lor mare, cu salteaua un pic prea moale, iar acum ea se afla aici, pe tărâmul comei, printre fantome şi spirite. Trebuia să-l sune pe Oleg. Trebuia să găsească o cale de a-i spune. Trebuia să bea ceva. Harry nu ştia de unde îi venise acest gând, însă iată-l, ca şi cum cineva îl strigase, îl pronunţase direct în urechea lui. Gândul trebuia amuţit imediat, rapid.

— De ce ai fost medicul lui Penelope Rasch? Nu a fost pacientă aici.

— Pentru că a avut nevoie de o transfuzie de sânge, răspunse Steffens. Şi sunt hematolog şi managerul băncii. Dar fac gărzi şi la Urgenţe.

— Managerul băncii?

Steffens se uită la Harry. Probabil înţelese că mintea acestuia avea nevoie de o distragere, de o scurtă pauză de la tot ce se abătuse dintr-odată asupra lui.

— Sucursala locală a băncii de sânge. Probabil că ar trebui să mă numesc managerul băilor, pentru că am preluat

controlul asupra vechilor băi pentru tratarea reumatismului care funcţionau la subsol. O numim baia de sânge. Nu încerca să-mi spui că noi, hematologii, nu avem simţul umorului.

— Hmm! Deci de aceea ai pomenit de cumpărarea şi vânzarea de sânge.

— Poftim?

— Ai spus că de aceea ai putut folosi imaginile de la locul faptei, de pe casa scărilor lui Penelope Rasch, ca să calculezi cât sânge pierduse. Ochiometric.

— Ai o memorie bună.

— Ea cum se simte?

— Ah, Penelope Rasch se recuperează fizic. Dar va avea nevoie de ajutor din partea unui psiholog. Să ajungă faţă în faţă cu un vampir...

— Vampirist.

— ...eun semn nefast, ştii.

— Un semn nefast?

— Oh, da. A fost prezis şi descris în Vechiul Testament.

— Vampiristul?

Steffens schiţă un zâmbet subţire.

— Pilde 30:14: Un neam ai cărui dinţi sunt ca săbiile şi ai cărui colţi sunt cuţite, ca să mănânce pe cei sărmani de pe pământ şi pe cei săraci dintre oameni[4]. Am ajuns!

Steffens ţinu uşa deschisă şi Harry păşi înăuntru. în noapte. Dincolo de perdeaua trasă, soarele strălucea cu putere, dar singura lumină din încăpere era linia verde pâlpâitoare ce ţopăia pe un ecran negru, din nou şi din nou. Harry îşi coborî privirea la faţa ei. Părea atât de liniştită! Şi departe, plutind într-un spaţiu întunecos unde el nu o putea ajunge. Se aşeză pe scaunul de

lângă pat şi aşteptă până ce auzi uşa închizându-se. Apoi o luă de mână şi îşi
lipi faţa de aşternuturi.

— Acum nu mai sunt departe, iubita, şopti el. Nu mai sunt departe.

Truls Berntsen mutase panourile în open space, astfel încât colţul pe care îl împărţea cu Anders Wyller să fie complet ascuns vederii. Motiv pentru care era sâcâit că singura persoană care îl putea vedea, Wyller, era atât de-al naibii de curios în legătură cu toate, mai ales cu cine discuta el la telefon. însă acum curiosul se afla pe urmele unui salon de tatuaje şi piercinguri, pentru că primiseră un pont că importa accesorii pentru vampiri, printre ele fiind şi danturi de metal cu canini ascuţiţi. Truls plănuise să profite la maximum de pauză. Tocmai descărcase ultimul episod al sezonului 2 din serialul Lege şi fărădelege şi lăsase volumul atât de scăzut, încât doar el putea auzi. Din acest motiv, cu siguranţă nu fu deloc încântat când telefonul începu să licărească şi să bâzâie ca un vibrator pe birou în vreme ce cânta I'm Not a Girl a lui Britney Spears, de care Truls, din raţiuni ce nu erau în întregime clare, era foarte mândru. Cuvintele, cum că ea încă nu era pe deplin femeie, sugerau vag o fată sub vârsta consimţământului, iar Truls spera că nu de aceea avea cântecul setat ca ton de apel. Sau acesta era motivul? Britney Spears în acea uniformă de şcolăriţă – era pervers că se masturba cu gândul la ea? OK, era pervers. însă ce-l îngrijora mai mult pe Truls era numărul de pe ecran, vag familiar. Departamentul Trezorerie? Afaceri Interne? Vreun contact vechi şi dubios pentru care făcuse o treabă clandestină? Cineva căruia îi datora bani sau vreo favoare? Nu era Mona Daa. Cel mai probabil era un apel de serviciu, ceea ce însemna că avea ceva de făcut. în orice caz, ajunse la concluzia că e un apel de pe urma căruia nu avea nimic de câştigat dacă răspundea. Băgă telefonul într-un sertar şi se concentră la Vie Mackey şi colegii săi din echipa STRIKE. îl adora pe Vie, iar Lege şi fărădelege era singurul serial poliţist care dezvăluia cum gândeau ei în realitate. După care, dintr-odată, îşi dădu seama de ce numărul i se păruse

familiar. Smuci de sertar şi înhăţă telefonul.

— Agent-şef Berntsen.

Trecură două secunde înainte să audă ceva la celălalt capăt, făcându-l să-şi închipuie că ea închisese deja. însă vocea era acolo, în urechea lui, moale şi ademenitoare.

— Bună, Truls, sunt Ulla.

— **mia...?**

— Ulla Bellman.

— Ah, bună, Ulla, tu eşti? Cu ce te pot ajuta?

Truls spera că pare convingător.

Femeia râse scurt.

— Nu ştiu ce să zic despre „ajutor". Te-am văzut alaltăieri în atriumul de la sediul poliţiei şi mi-am dat seama ce mult a trecut de când n-am mai sporovăit şi noi puţin. Ştii tu, cum făceam odată.

De fapt, nu sporovăiseră niciodată, se gândi Truls.

— Ne-am putea întâlni la un moment dat?

— Mda, sigur.

Truls încercă să-şi înăbuşe hohotul de râs ca un geamăt.

— Super! Ce zici de mâine? Copiii vor fi la mama. Am putea merge să bem sau să mâncăm ceva?

Lui Truls nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ulla voia să se întâlnească cu el. Ca să-l interogheze iarăşi în legătură cu Mikael? Nu, cu siguranţă ştia că în ultima vreme ei nu prea se mai vedeau la faţă. în plus: să bea sau să mănânce ceva împreună?

— Ar fi minunat! Ai ceva în minte?

— M-am gândit doar că ar fi plăcut să ne întâlnim, chiar n-am mai luat de mult legătura cu cineva din tinereţe.

— Nu, desigur, se arătă Truls de acord. Aşadar, unde? Ulla râse.

— N-am mai ieşit de ani întregi. Nici nu mai ştiu ce mai e prin Manglerud. Tu tot acolo locuieşti, nu-i aşa?

— Da. Ăăă... Olsen’s e tot acolo, în Bryn.

— Chiar aşa? Bun, atunci. Să zicem acolo. La ora 20?

Truls încuviinţă amorţit, apoi îşi aminti să spună „Da”.

— Şi, Truls?

— Da?

— Te rog să nu-i spui lui Mikael!

Truls tuşi.

— Nu?

— Nu. Deci ne vedem mâine la ora 20.

Rămase uitându-se la telefon după ce ea închise. Oare chiar se întâmplase aievea sau era doar un ecou al visurilor sale cu ochii deschişi care-l bântuiau de la 16-17 ani? Truls simţi o fericire atât de intensă, de parcă pieptul urma să-i explodeze. Şi apoi îl lovi panica. Avea să fie un dezastru. într-un fel sau altul, evident că avea să fie un dezastru.

Totul era un dezastru.

Era clar că n-avea cum să reziste, era doar o chestiune de timp până urma să fie alungat din paradis.

— Bere! ceru, uitându-se la tânăra plină de pistrui care stătea lângă masa lui. Nu purta deloc machiaj, părul era strâns într-o coadă simplă şi îşi suflecase mânecile bluzei albe de parcă se pregătise de-o bătaie. Fata scrise în carnet, ca şi cum se aştepta la o comandă mai lungă, ceea ce-l făcu pe Harry să creadă că e nouă, având în vedere că se aflau la Schroder’s, unde nouă din zece comenzi se opreau acolo. Fata îşi urâse slujba din primele săptămâni. Glumele vulgare din partea clienţilor de sex masculin sau gelozia prost mascată din partea celor mai mari consumatoare de alcool. Bacşişurile infime, niciun fel de muzică pe care să-şi legene şoldurile în jurul barului, niciun tip mai drăguţ cu care să-şi clătească şi ea ochii, doar beţivani bătrâni şi certăreţi care să fie azvârliţi afară la ora închiderii. Se întreba dacă merită banii ăia în plus, pe lângă împrumutul pentru studii, ceea ce însemna că-şi putea permite să locuiască la comun cu alţi studenţi într-o casă dintr-o zonă relativ centrală. Harry ştia că dacă ea rezista după prima lună fără să-şi dea demisia, lucrurile aveau să se schimbe treptat. Urma să înceapă să râdă la umorul de neînţeles din comentarii şi să înveţe să riposteze pe

măsură, în aceeaşi manieră de prost gust. Când femeile aveau să-şi dea seama că ea nu le ameninţa teritoriul, urmau să înceapă să i se confeseze. Iar ea avea să primească bacşişuri. Nu foarte mari, dar bacşişuri oferite din suflet, la fel ca mici încurajări pline de blândeţe şi, uneori, câte o declaraţie de dragoste. Şi avea să primească şi o poreclă. Ceva ce s-ar putea să fie tăios până la os şi sincer, dar totodată şi afectuos, ceva care să îi ofere un plus de prestanţă pe lângă compania asta de declasaţi. Kari-Scurta, Lenin, Suplinitoarea, Ursoaica, în cazul ei, probabil ceva legat de pistrui sau părul roşcat. Şi-n vreme ce lumea avea să vină şi să plece din acest colectiv, la fel cum şi potenţialii iubiţi aveau să vină şi să plece, puţin câte puţin va deveni familia ei. O familie bună, generoasă, enervantă şi pierdută.

Fata îşi ridică privirea din carnet.

— Asta-i tot?

— Da, zâmbi Harry.

Fata se repezi spre bar ca şi cum ar fi fost cronometrată. Şi cine ştie, poate că Rita stătea după tejghea şi chiar asta făcea.

Anders Wyller îi trimisese mesaj spunându-i că îl aşteaptă la Tattoos & Piercings pe Storgata. Harry începu să-i scrie un răspuns, trebuie să se descurce şi singur, când brusc auzi pe cineva aşezându-se în faţa sa.

— Bună, Rita! zise Harry fără să ridice privirea.

— Bună, Harry! O zi proastă?

— Da.

Tastă şi emoticonul zâmbăreţ de modă veche: două puncte, urmate de paranteză.

— Şi acum ai venit să o faci şi mai proastă?

Harry nu-i răspunse.

— Ştii ce cred eu, Harry?

— Ce crezi, Rita?

Degetul lui încerca să găsească butonul de trimitere.

— Nu cred că se sparge gheaţa.

— Am comandat o bere de la Fia-Pistruiata.

— Pe care încă o mai strigăm Marte. Şi am şi contramandat berea aia. Harry, se poate ca drăcuşorul de pe umărul tău drept să vrea o bere, însă îngerul de pe cel stâng te-a condus într-un loc unde nu se serveşte tărie, însă există o Rita care ştii bine că-ţi va da o cafea în loc de bere şi va sta un pic de vorbă cu tine, apoi te va trimite acasă la Rakel.

— Rita, ea nu este acasă.

— Aha, deci de aia! Harry Hole a reuşit iar s-o feştelească. Voi, bărbaţii, păreţi să găsiţi mereu o metodă.

— Rakel e bolnavă. Iar eu am nevoie de-o bere înainte să-l sun pe Oleg.

Harry îşi coborî privirea înapoi la telefon. Căută iar butonul de trimitere în vreme ce simţea cum mâna dolofană a Ritei se lasă peste-a lui.

— Lucrurile ajung de obicei să fie bine în final, Harry.

Harry se uită la ea.

— Normal că nu-i aşa. Doar dacă nu cumva cunoşti pe cineva care a scăpat cu viaţă?

Femeia începu să râdă.

— în final e ceva între ce te-a atras astăzi aici şi ziua în care nimic nu ne mai poate doborî, Harry.

Harry se uită iar la telefon. După care apăsă numele lui Oleg în loc să apese butonul de apel.

Rita se ridică şi-l lăsă singur.

Oleg răspunse la primul apel.

— Ce bine c-ai sunat! Suntem la seminar, discutăm paragraful 20 din Regulamentul Poliţiei. Trebuie să o interpretezi în sensul că dacă situaţia o cere, orice poliţist se subordonează unui superior şi trebuie să-i respecte ordinele, chiar dacă nu lucrează în cadrul aceluiaşi serviciu sau în aceeaşi secţie, nu-i aşa? Paragraful 20 spune că ofiţerul mai înalt în grad decide dacă situaţia e nesigură şi cere acest lucru. Haide, spune-mi că am dreptate! Am pus pariu cu proştii ăştia doi pe-o băutură...

Harry auzi râsete în fundal.

închise ochii. Normal că trebuia să-şi păstreze speranţa, să aştepte ceva: momentul care vine după ceea ce te-a doborât complet azi. Ziua în care nimic nu te va mai doborî.

— Veşti proaste, Oleg. Mama ta e la Ullevâl.

— O să iau peşte, îi spuse Mona ospătarului. Fără cartofi, sos şi legume!

— Atunci mai rămâne doar peştele, spuse ospătarul.

— Exact, răspunse Mona, dându-i înapoi meniul.

Se uită în jur la clienţii care luau prânzul în noul, însă deja popularul restaurant unde ocupaseră ultima masă de două

persoane.

— Doar peşte? rosti Nora după ce comandă o salată Caesar fără dressing.

Mona ştia deja că prietena sa urma să capituleze şi să comande desert cu o cafea la pachet.

— Deffing, replică Mona.

— Deffing?

— Să scapi de grăsimea subcutanată ca muşchii să iasă mai bine în evidenţă. Peste trei săptămâni e Campionatul Norvegiei.

— Culturism? Chiar ai de gând să participi?

Mona râse.

— Cu şoldurile astea, vrei să zici? Sper ca picioarele şi trunchiul să-mi aducă suficiente puncte. Şi personalitatea mea cuceritoare, evident.

— Pari neliniştită.

— Normal.

— O să fie abia peste trei săptămâni, iar tu nu eşti niciodată neliniştită. Ce s-a întâmplat? Are vreo legătură cu crimele vampiristului? Mersi pentru sfat, apropo – Smith a fost super. Iar Bratt a venit şi ea cu nişte chestii utile, în felul ei. Ai văzut-o pe Isabelle Skoyen, fosta consilieră de la Afaceri Sociale? Ne-a sunat să ne întrebe dacă The Sunday Magazine ar vrea să-l aibă pe Mikael Bellman invitat.

— Ca să poată răspunde criticilor pentru că Valentin Gjertsen n-a fost prins niciodată? Da, ne-a sunat şi pe noi. O femeie destul de insistentă, ca să folosesc un eufemism!

— Şi profiţi de şansă? Hristoase, orice are vreo legătură vagă cu vampiristul ajunge să fie publicat.

— Eu n-aş fi profitat. însă colegii mei nu prea fac nazuri.

Mona tastă ceva pe iPadul ei şi i-l întinse Norei, care citi cu voce tare din ediţia online a VG:

— „Fosta consilieră de la Afaceri Sociale, Isabelle Skoyen, respinge criticile la adresa poliţiei din Oslo şi spune că şeful poliţiei controlează absolut totul: Mikael Bellman şi poliţiştii săi l-au identificat deja pe criminalul vampirist şi acum îşi angrenează toate resursele în prinderea lui. Printre altele, şeful poliţiei l-a readus ca ajutor pe reputatul inspector criminalist Harry Hole, care s-a arătat mai mult decât dispus să-l sprijine pe fostul său ofiţer superior şi abia aşteaptă să-i pună cătuşele acestui pervers mizerabil.”

Nora îi dădu iPadul înapoi.

— Tendenţios! Şi despre Hole ce zici? F-ai arunca din patul tău?

— Categoric. Tu nu?

— Habar n-am, răspunse Nora uitându-se în gol. Nu l-aş arunca. Poate doar l- aş împinge un pic. Mai mult ceva de genul te-rog-pleacă-şi-nu-mă-atinge- acolo-şi-nici-acolo-şi-categoric-nu-acolo, chicoti ea.

— Afurisito! făcu Mona, clătinând din cap. Cele ca tine cresc ratele violurilor aşa-zis provocate.

— Violuri aşa-zis provocate? Chestia asta chiar există? Şi ce înseamnă, de fapt?

— Spune-mi tu, mai bine! Pe mine nu m-a înţeles nimeni aiurea vreodată.

— Ceea ce-mi reaminteşte că mi-am dat în sfârşit seama de ce foloseşti Old Spice.

— Ba nu, nu ţi-ai dat, rosti Mona cu un oftat.

— Ba da, mi-am dat! Ca protecţie împotriva violului. Asta e, n-am dreptate? Aftershave care miroase a testosteron. îi alungă la fel de eficient ca un spray paralizant. Dar Mona, ţi-a

trecut cumva prin cap că, totodată, îi va alunga şi pe ceilalţi bărbaţi?

— Mă dau bătută, gemu Mona.

— Da, dă-te bătută! Povesteşte-mi!

— Din cauza tatălui meu.

— Poftim?

— El folosea Old Spice.

— Desigur. Pentru că obişnuiaţi să fiţi atât de apropiaţi. Ţi-e dor de el, biată...

— îl folosesc pentru a-mi reaminti permanent toate lucrurile importante pe care le-am învăţat de la el.

Nora clipi.

— Să te bărbiereşti?

Mona râse şi-şi ridică paharul.

— Să nu renunţ niciodată. Niciodată.

Nora îşi înclină capul şi o privi serioasă.

— Eşti neliniştită, Mona. Care-i motivul? Şi de ce nu ai profitat de chestia aia cu Skoyen? Adică, tu deţii practic crimele vampiristului.

— Pentru că am un peşte mai baban de prins.

Mona îşi luă mâinile de pe masă când se apropie ospătarul.

— Aşa sper şi eu, replică Nora, uitându-se la micul file demn de milă pe care ospătarul îl aşează în faţa prietenei sale.

Mona îl încercă uşor cu furculiţa.

— Şi sunt neliniştită pentru că probabil sunt urmărită.

— Ce vrei să zici?

— Nu-ţi pot spune, Nora. Nimănui. Pentru că e o înţelegere şi, din ce ştiu eu, s-ar putea să fim şi-n clipa asta ascultate.

— Ascultate? Glumeşti! Iar eu tocmai spuneam că Harry

Hole ar putea... Nora îşi acoperi gura cu palma.

Mona zâmbi.

— E greu de crezut că va fi folosit împotriva ta. E posibil să mă aflu în faţa a ceea ce-ar putea fi lovitura secolului în materie de reportaj de crimă. De fapt, din toate timpurile.

— Trebuie să-mi spui şi mie!

Mona clătină din cap cu fermitate.

— Ce-ţi pot spune este că am primit un pistol.

Se bătu cu mâna peste geantă.

— Mona, acum chiar mă sperii! Şi dacă vor auzi că ai un pistol?

— Chiar vreau să audă. Aşa vor şti că nu se pot pune cu mine.

Nora scoase un oftat ce dădea de înţeles că renunţă.

— Dar de ce trebuie să o faci de una singură, dacă e periculos?

— Pentru că aşa va deveni o legendă în presă, draga mea Nora!

Mona afişă un rânjet uriaş şi-şi ridică paharul.

— Dacă va merge aşa cum ar trebui, voi plăti eu prânzul data viitoare. Şi, cu campionat sau fără, vom avea şi şampanie.

— Scuze c-am întârziat! zise Harry în timp ce închidea în urma sa uşa de la Tattoos & Piercings.

— Aruncăm o privire la oferte, zâmbi Anders Wyller, care stătea în spatele unei mese şi răsfoia un catalog lângă un tip crăcănat ce purta o şapcă a clubului de fotbal Vålerenga şi un tricou negru cu Hiisker Dii, afişând totodată o barbă despre care Harry era sigur că începuse să-i crească dinainte ca hipsterii mereu sincronizaţi să înceteze să şi le radă pe-ale lor.

— Nu mă lăsaţi să vă întrerup! rosti Harry, oprindu-se la uşă.

— Cum spuneam, reluă bărbosul, arătând către catalog, astea sunt doar un soi de podoabe, nu le poţi băga în gură. Iar dinţii nu sunt nici ei ascuţiţi, în afară de canini.

— Dar astea?

Harry privi în jur. Nu mai era nimeni în magazin şi oricum, cu greu ar mai fi rămas loc pentru altcineva. Fiecare metru pătrat, fără a mai pomeni de metrul cub, fusese folosit. Banca pentru tatuaje din mijlocul încăperii, tricourile care atârnau din tavan. Rafturile cu piercinguri şi suporturile pline cu ornamente mai mari, ţeste şi modele de metal placate cu crom ale personajelor de benzi desenate. Orice spaţiu disponibil era acoperit cu desene şi fotografii cu tatuaje. într-una dintre acele poze recunoscu un tatuaj din închisorile ruseşti, un pistol Makarov, care le spunea cunoscătorilor că cel care-l afişa omorâse un poliţist. Iar marginile neclare puteau însemna că o făcuse după metoda clasică, folosind o coardă de chitară prinsă de o lamă de bărbierit, talpa topită a unui pantof şi urină.

— Astea sunt toate tatuajele tale? întrebă Harry.

— Nu, niciunul. Sunt de peste tot. Tari, nu? răspunse bărbatul.

— Noi aproape am terminat, interveni Anders.

— Nu te gră...

Harry se opri brusc.

— îmi pare rău că nu am putut fi de ajutor, îi spuse bărbosul lui Wyller. Ce- mi descrii tu pare mai degrabă genul de obiect pe care-l găseşti într-un magazin pentru fetişişti.

— Mersi, acolo am căutat deja!

— în regulă! Păi, anunţaţi-mă dacă mai apare ceva.

— Iată-1!

Se întoarseră amândoi către poliţistul înalt care arăta către o imagine aflată aproape de tavan.

— De unde ai făcut rost de ăla?

Ceilalţi se apropiară.

— închisoarea Ila, răspunse bărbosul. E unul dintre tatuajele lăsate de Rico Herrem, un deţinut care era şi tatuator. A murit în Pattaya, Thailanda, la scurt timp după ce-a fost eliberat, acum doi sau trei ani. Anthrax.

— I-ai făcut cuiva vreodată acel tatuaj? întrebă Harry, simţind cum urletul mut al chipului demonic îi atrăgea privirea.

— Niciodată. Şi nici nu mi l-a cerut nimeni. Nu e exact genul de tatuaj cu care cineva ar vrea să umble prin lume.

— Nimeni?

— Eu nu l-am văzut niciodată. Dar acum, că aduci vorba, a fost un tip care a lucrat acum ceva vreme aici şi care a spus că

văzuse acel tatuaj. Cin, îi spunea el. Ştiu doar pentru că şeitan şi cin sunt singurele cuvinte turceşti pe care mi le mai amintesc. Cin înseamnă diavol.

— A spus vreodată unde îl văzuse?

— Nu, apoi s-a întors în Turcia. Dar dacă e important, probabil că pot face rost de numărul lui de telefon.

Harry şi Wyller aşteptară până se întoarse bărbatul din camera din spate şi le înmână un bilet scris de mână.

— Ar trebui să vă avertizez că nu vorbeşte deloc engleză.

— Şi-atunci cum...?

— Limbajul semnelor, turca mea inventată şi norvegiana lui de kebap. Pe care probabil c-a uitat-o deja. V-aş recomanda să folosiţi un translator.

— Mersi încă o dată! zise Harry. Şi mă tem că va trebui să luăm acel desen cu noi.

Se uită în jur după un scaun pe care să se suie, doar ca să observe că Wyller îi pusese deja unul în faţă.

Harry privi atent chipul zâmbitor al colegului său înainte de-a se urca pe scaun.

— Acum ce facem? întrebă Wyller după ce ieşiră pe Storgata, pe unde trecea zdrăngănind un tramvai.

Harry puse desenul în buzunarul interior al sacoului şi se uită în sus la crucea albastră de pe zidul din faţa lor.

— Acum mergem la un bar.

Mergea pe holul spitalului. Ţinea un buchet de flori ca să-şi acopere o parte din faţă. Niciunul dintre cei care treceau pe lângă el, vizitatori sau în halate albe, nu-i acorda vreo atenţie.

Pulsul îi era calm. Când avea 13 ani, căzuse de pe o scară pe când încerca să se uite la nevasta vecinului, apoi se lovise cu capul de terasa de ciment şi-şi pierduse cunoştinţa. Când îşi revenise, mama lui avea urechea lipită de pieptul său şi îi simţise mirosul, un parfum de lavandă. îi spusese că îşi închipuise că e mort, pentru că nu-i auzise inima şi nici nu-i simţise pulsul. îi fusese greu să-şi dea seama dacă în vocea ei era uşurare sau dezamăgire. însă apoi îl dusese la un doctor tânăr, care îi găsise pulsul după eforturi îndelungate şi spusese că e neobişnuit de lent. Şi că adesea comoţiile cauzează o accelerare a pulsului. Fusese internat şi petrecuse o săptămână într-un pat alb, cu vise ameţitor de albe, ca nişte poze supraexpuse, aşa cum este înfăţişată în filme viaţa de după moarte. Alb ca al îngerilor. Nimic din ce e în spitale nu te pregăteşte pentru întunericul care te aşteaptă.

întunericul care o aştepta pe femeia din salonul al cărui număr îl aflase.

întunericul care îl aştepta pe poliţistul cu expresia aceea în privire, când aflase ce se întâmplase.

întunericul care ne aşteaptă pe toţi.

Harry se uita la sticlele de pe rafturile din faţa oglinzii şi la modul în care lichidul auriu din ele pâlpâia ademenitor în lumina reflectată. Rakel dormea. Acum dormea. 45%. Şansele ei de supravieţuire şi conţinutul de alcool din acele sticle erau aproximativ la fel. Somn. El nu putea fi acolo cu ea. îşi feri privirea. Şi-o mută în schimb la gura lui Mehmet, ale cărui buze formau cuvinte de neînţeles. Harry citise undeva că gramatica turcă era considerată a treia cea mai dificilă din lume. Telefonul pe care-l ţinea bărbatul era al lui Harry.

— Sag olun, rosti Mehmet, apoi îi înapoie telefonul lui Harry. Spune că a văzut chipul de cin pe pieptul unui bărbat într-o baie turcească din Sagene, numită Cagaloglu Hamam. Spune că l-a

văzut de câteva ori acolo, iar ultima dată s-a întâmplat cu mai puţin de un an în urmă, chiar înainte ca el să se întoarcă în Turcia. Şi că bărbatul purta de obicei halat, chiar şi-n saună. Singura dată când l-a văzut fără a fost în hararet.

— Hara-cum?

— Camera cu aburi. S-a deschis uşa, lăsând să se împrăştie aburul pentru o secundă sau două, şi atunci a apucat să-l zărească. A spus că un asemenea tatuaj nu se uită, era ca şi cum şeitan însuşi încerca să se elibereze.

— L-ai întrebat de vreo trăsătură particulară?

— Da. N-a părut să observe cicatricile de sub bărbie pe care le-ai pomenit tu sau ceva asemănător.

Harry dădu gânditor din cap, în timp ce Mehmet le mai turna cafea.

— Mergem la saună? se interesă Wyller de pe taburetul de bar, dar acesta clătină din cap.

— N-avem idee când sau dacă se va arăta acolo, iar dacă o face, nu ştim cum mai arată Valentin zilele astea. Şi e mult prea deştept ca să nu-şi ţină tatuajul acoperit.

Mehmet se întoarse şi puse ceştile pe tejghea în faţa fiecăruia.

— Mersi pentru ajutor, Mehmet! zise Harry. Probabil că ne-ar fi luat cel puţin o zi să dăm de un interpret de turcă autorizat.

Mehmet ridică din umeri.

— Am simţit că trebuie să ajut. La urma urmei, aici s-a aflat Elise înainte de- a fi ucisă.

— Hmm!

Harry ridică privirea din ceaşcă.

— Anders?

— Da?

Anders Wyller părea încântat, era prima oară când îl auzea pe

Harry folosindu-i prenumele.

— Poţi să te duci la maşină şi să o conduci până aici, în faţa

uşii?

— Da, dar sunt doar...

— Şi ne întâlnim afară.

După ce plecă Wyller, Harry luă o gură de cafea.

— Nu e deloc treaba mea, dar ai cumva probleme,

Mehmet?

— Probleme?

— Nu ai cazier, am verificat. însă tipul care era aici şi s-a evaporat în secunda în care ne-a văzut pe noi are. Şi chiar dacă nu s-a oprit să ne salute, eu şi Danial Banks suntem cunoştinţe vechi. Şi-a înfipt ghearele în tine?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că abia ai deschis un bar, iar istoricul tău fiscal arată că nu stai călare pe o avere. Iar Banks e specializat în împrumuturi acordate celor ca tine.

— Celor ca mine?

— Oameni cu care băncile nu vor să aibă de-a face. Ce face el e ilegal, ştiai? Cămătărie, articolul 295 din Codul Penal. L-ai putea denunţa, apoi ai scăpa de el. Lasă-mă să te ajut!

Mehmet se uită la poliţistul cu ochi albaştri, apoi dădu aprobator

din cap.

— Ai dreptate, Harry...

— Bine.

— .. .nu-i treaba ta. Se pare că te aşteaptă deja colegul tău.

închise în urma sa uşa salonului. Jaluzelele erau trase, lăsând să pătrundă în cameră foarte puţină lumină. Lăsă buchetul de flori pe noptiera de la capătul patului. îşi coborî privirea la femeia adormită. Părea atât de singură, întinsă aşa acolo! Trase draperiile, unindu-le. Se aşează pe scaunul de lângă pat, luă o seringă din buzunarul sacoului şi scoase capacul acului. O prinse pe femeie de braţ şi se uită îndelung la pielea ei. Piele adevărată. Iubea pielea adevărată. Se simţi tentat să o sărute, dar ştia că trebuie să se abţină. Planul. Ţine-te de plan! Apoi înfipse vârful acului în braţul femeii. îl simţi alunecând prin piele fără să opună rezistenţă.

— Gata, acum te voi lua de lângă el. Eşti a mea, numai a mea, şopti el.

împinse pistonul şi urmări cum conţinutul închis la culoare era împins, injectat în corpul femeii. Umplând-o de întuneric. Şi de somn.

— Sediul poliţiei? întrebă Wyller.

Harry îşi coborî privirea la ceasul de la mână. Era ora 14:00. Aranjase să se întâlnească la spital cu Oleg peste o oră.

— Spitalul Ullevâl, răspunse el.

— Te simţi rău?

— Nu.

Wyller aşteptă, apoi, când nu urmă nimic, băgă maşina în viteza întâi şi porni.

Harry se uita pe geam în timp ce se întreba de ce nu mai spusese nimănui. Trebuia să-i spună lui Katrine, din raţiuni practice. Şi-n afară de ea? Nu. De ce s-o facă?

— Am descărcat ieri Father John Misty, anunţă Wyller.

— Pentru ce?

— L-ai recomandat.

— Chiar aşa? înseamnă că e bun.

Au tăcut până au rămas blocaţi în trafic, târându-se lent în sus pe Ullevålsveien, pe lângă Catedrala Sankt Olav şi Nordal Bruns gate.

— Opreşte lângă staţia aia de autobuz, văd pe cineva cunoscut! ceru Harry.

Wyller frână şi trase pe dreapta, lângă un refugiu unde câţiva adolescenţi aşteptau autobuzul după şcoală. Şcoala Catedrala Oslo, da, la asta mergea ea. Stătea un pic ferită de mulţimea zgomotoasă, cu părul atârnându-i peste faţă. Fără să aibă vreo idee anume ce urma să-i spună, Harry coborî geamul.

— Aurora!

O zbatere uşoară străbătu trupul longilin al fetei, apoi ea o zbughi precum o antilopă speriată.

— Mereu ai efectul ăsta asupra fetelor? întrebă Wyller în vreme ce Harry îi spuse să demareze.

Fuge în direcţia opusă maşinii, remarcă Harry, urmărind-o în oglinda laterală. Nici nu se gândise. Pentru că luase deja această idee în considerare: când vrei să fugi de cineva aflat într-o maşină, ia-o în direcţia opusă maşinii. însă ce însemna asta, nu ştia. Un soi de angoasă adolescentină, probabil. Sau o fază, cum o numise Stâle.

Traficul se decongestiona în faţă pe Ullevâlsveien.

— Aştept în maşină, zise Anders după ce opri în faţa intrării în Secţia 3 a spitalului.

— S-ar putea să dureze ceva. N-ar fi mai bine să stai în

sala de aşteptare? Tânărul zâmbi şi clătină din cap.

— Amintiri neplăcute cu spitalele.

— Hmm! Mama ta?
— De unde ştii?

Harry ridică din umeri.

— Trebuia să fi fost cineva foarte apropiat. Eu mi-am pierdut mama într-un spital pe când eram un băieţel.

— Şi la tine a fost din vina medicului?

— Nu, n-a mai putut fi salvată. Aşa că am luat vina asupra

mea.

Wyller încuviinţă posomorât.

— în cazul mamei mele a fost un autoproclamat dumnezeu în halat alb. De aceea nu mai pun piciorul acolo.

în drum spre intrare, Harry observă un bărbat care pleca ţinând un buchet de flori în dreptul feţei; îi atrăsese atenţia faptul că te aştepţi să vezi oameni care intră cu flori în spital, nu care ies. Oleg stătea în zona de aşteptare. Se îmbrăţişară în timp ce pacienţii şi vizitatorii din jur îşi vedeau de discuţiile lor cu glas scăzut şi răsfoitul distrat al revistelor vechi. Oleg era doar cu un centimetru sau doi mai scund decât Harry. Iar acesta uitase că flăcăul se oprise din creştere şi că acum putea să-şi încaseze pariul.

— Au mai spus şi altceva? Despre ce e vorba şi dacă e periculos? întrebă Oleg.

— Nu, răspunse Harry. Dar cum ziceam, n-ar trebui să-ţi faci prea multe griji, doar ei ştiu ce fac. I s-a indus coma, într-un fel controlat. OK?

Oleg deschise gura. O închise la loc şi încuviinţă. Iar Harry văzu. Că Oleg înţelesese că Harry îl protejează de adevăr şi că îi dă voie s-o facă.

O infirmieră se apropie şi le spuse că pot merge să o vadă.

Harry intră primul.

Jaluzelele erau coborâte.
Se apropie de pat şi privi în jos la chipul palid. Acum ea era cea care părea departe.

Mult prea departe.

— Re... respiră?

Oleg. Stătea chiar lângă Harry, cum obişnuia când era mic şi erau nevoiţi să treacă amândoi pe lângă unul dintre nenumăraţii duli din Holmenkollen.

— Da, răspunse Harry, dând din cap către maşinăriile pâlpâitoare.

S-au aşezat amândoi pe câte o latură a patului, fiecare aruncând câte o privire la linia verde de pe ecran, când credea că celălalt nu remarcă.

Katrine căuta cu privirea prin pădurea de mâini ridicate.

Conferinţa de presă durase doar 15 minute, iar nerăbdarea din sala de întruniri era deja palpabilă. Se întreba ce anume îi agitase. Că nu aveau nimic nou în privinţa căutării lui Valentin Gjertsen sau că nu apăruse nimic nou despre vânătoarea de noi victime a lui Valentin Gjertsen. Trecuseră 46 de ore de la ultimul atac.

— Mă tem că voi avea acelaşi răspuns la aceleaşi

întrebări. Dacă nu mai aveţi întrebări noi..., spuse ea.

— Cum reacţionaţi la faptul că acum vă ocupaţi de trei crime în loc de două?

întrebarea fusese adresată de un reporter din spatele încăperii.

Katrine simţi cum neliniştea se răspândeşte prin încăpere precum undele prin apă. îi aruncă o privire lui Bjorn Holm, care stătea în primul rând, însă acesta doar ridică din umeri drept răspuns. Ea se aplecă spre microfon.

— E posibil ca această informaţie să nu fi ajuns încă la mine, aşa că va trebui să revin cu un răspuns.
Alt glas:

— Spitalul tocmai a comunicat: Penelope Rasch este moartă.

Katrine spera ca expresia să nu-i trădeze confuzia. Supravieţuirea lui Penelope Rasch nu fusese deloc pusă la îndoială.

— Ne vom opri aici şi ne vom strânge iarăşi când vom şti mai multe.

Katrine îşi adună hârtiile şi se grăbi să coboare de pe podium, apoi ieşi pe o uşă laterală.

— Când noi vom şti mai multe decât voi, murmură în barbă, apoi înjură.

Porni furibund pe hol. Ce dracu' se întâmplase? Mersese ceva greşit la tratamentul ei? Aşa spera. Că exista o explicaţie medicală, vreo complicaţie neprevăzută, un atac de ceva, chiar vreo eroare medicală. Nu, era imposibil, doar o plasaseră pe Penelope într-un salon secret, al cărui număr nu-l ştiau decât cei mai apropiaţi.

Bjorn se apropie în fugă.

— Am discutat cu cei de la Ullevâl. Au spus că a fost o otravă necunoscută, în privinţa căreia nu ar fi avut ce să facă.

— Otravă? De la muşcătură sau s-a întâmplat în spital?

— Neclar – au spus că mâine vor şti mai multe.

Haos nenorocit! Katrine detesta haosul. Şi unde era Harry? Futu-i!

— Ai grijă să nu înfigi tocurile alea în podea! rosti Bjorn

încet.

Harry îi spusese lui Oleg că doctorii nu ştiu ce urmează să se întâmple. Nici despre aspectele practice care trebuiau rezolvate, cu toate că nu erau prea multe. în afară de astea, între ei plutea o tăcere grea.
Harry se uită la ceas. Era ora 19:00.

— Ar trebui să te duci acasă, să mănânci şi să dormi puţin. Mâine mergi la facultate.

— Doar dacă ştiu că vei fi tu aici. Nu o putem lăsa singură,

replică Oleg.

— Stau aici până mă vor da afară, ceea ce se va întâmpla

curând.

— Dar vei rămâne până atunci? Nu vei pleca la muncă?

— Muncă?

— Da. Acum stai aici, nu continui cu... cazul ăla?

— Sigur că nu.

— Ştiu cum devii când te ocupi de o crimă.

— Chiar aşa?

— îmi amintesc o parte. Şi mi-a zis şi mama.

Harry oftă.

— Acum voi rămâne aici. Promit! Lumea îşi va vedea de treabă fără mine, însă...

Amuţi, lăsând restul frazei să atârne între ei, în aer: ... nu şi fără ea.

Trase adânc aer în piept.

— Tu cum te simţi?

Oleg ridică din umeri.

— Mi-e frică. Şi mă doare.

— Ştiu. Du-te acum şi întoarce-te mâine după cursuri! Eu voi fi aici la prima oră a dimineţii.

— Harry?

— Da?

— Va fi mai bine mâine?

Harry se uită la el. Băiatul cu ochi căprui şi păr brunet nu avea nicio picătură de sânge de la Harry, însă tot simţea că s-ar uita într-o oglindă.

— Tu ce crezi?

Oleg clătină din cap, iar Harry observă că se lupta să-şi reţină lacrimile.

— Aşa e. Am stat, cum stai tu acum, alături de mama mea, când era bolnavă. Oră de oră, zi de zi, noapte de noapte. Eram doar un băieţel şi m-a ros pe dinăuntru.

Oleg îşi şterse ochii cu dosul palmei şi-şi trase nasul.

— îţi doreşti să n-o fi făcut?

Harry clătină din cap.

— Asta-i chestia ciudată. Nu putea vorbi cine ştie ce, pentru că se simţea prea rău. Stătea întinsă acolo cu un zâmbet slab şi se stingea puţin câte puţin, dispărând precum culoarea dintr-o poză rămasă la soare. E totodată cea mai neplăcută şi mai plăcută amintire din copilăria mea. Poţi înţelege asta?

Oleg aprobă uşor din cap.

— Cred că da.

Se îmbrăţişară, luându-şi la revedere.

— Tată..., şopti Oleg, iar Harry simţi o lacrimă călduţă pe gât.

Dar el însuşi nu putea să plângă. Nu voia. 45%, 45 de minunate procente.

— Sunt aici, băiatul meu, rosti Harry.

Cu voce hotărâtă. Cu inima amorţită. Se simţea puternic. Putea trece prin asta.

[4] Biblia sau Sfânta Scriptură. Editura Institutului Biblic si de Misiune Ortodoxă. Bucureşti. 2015 (N.t.).

19. Luni seară

Mona Daa se încălţase cu adidaşii, însă paşii tot îi reverberau printre containere. îşi parcase micuţa maşină electrică lângă

poartă şi acum mergea prin terminalul întunecos şi pustiu, care era de fapt un cimitir pentru echipamente portuare casate. Şirurile de containere erau pietre funerare pentru mărfuri uitate şi moarte pentru clienţi falimentari sau care nu le mai acceptau, ori de la expeditori care nu mai existau şi nu mai puteau primi retururi. Acum bunurile rămâneau blocate într-un tranzit fără de sfârşit pe Ormoya, într-un contrast marcant cu revitalizatul cartier Bjorvika de-alături. Acolo, clădiri scumpe şi luxoase se înălţau una după alta, cu pantele ca de gheaţă ale Operei ca bijuterie a coroanei. Mona era convinsă că avea să sfârşească drept monument al erei petrolului, un Taj Mahal al social-democraţiei.

Mona folosi lanterna pe care o adusese ca să-şi găsească drumul, ajutându-se de cifrele şi literele vopsite pe asfalt. Purta colanţi negri şi o bluză de trening pentru alergat pe deasupra. într-un buzunar avea un spray paralizant şi un lacăt, iar în celălalt, pistolul, un Walther de 9mm pe care îl împrumutase fără să ceară voie de la tatăl ei, care servise un an în Departamentul Sanitar Militar, după ce terminase medicina, şi nu mai înapoiase arma vreodată.

Iar pe sub bluza de trening, pe sub cureaua transmiţătorului, inima îi bubuia tot mai rapid.

H23 era situat între două şiruri de containere stivuite câte trei.

Şi, fireşte, acolo se afla o cuşcă.

Mărimea acesteia dădea de înţeles că fusese folosită ca să transporte ceva mare. Un elefant, o girafă sau poate un hipopotam. Un capăt se putea deschide în întregime, însă era încuiat cu un lacăt enorm care devenise maro de la rugină. La mijlocul uneia dintre laturile mai lungi se afla o uşă mai mică neîncuiată, despre care Mona presupunea că fusese folosită de cei care hrăneau animalele şi curăţau cuşca.

Balamalele scârţâiră când prinse zăbrelele şi deschise uşa. Mai aruncă o ultimă privire în jur. Presupunea că el era deja acolo, ascuns în umbre sau în spatele vreunui container, asigurându-se

că e singură, cum conveniseră.

însă nu mai avea timp pentru îndoieli şi ezitări. Făcu acelaşi lucru pe care îl făcea când se pregătea să ridice greutăţi într-un concurs: îşi spuse că decizia fusese luată, că era simplu – momentul de gândire era în urmă, tot ce-i rămânea de făcut era să acţioneze. Intră înăuntru, scoase din buzunar lacătul pe care-l adusese şi-l strânse în jurul marginii uşii şi al uneia dintre zăbrele. îl încuie şi puse cheia în buzunar.

Cuşca mirosea a urină, însă nu-şi dădea seama dacă era de animal sau om. Merse şi se poziţionă în mijlocul cuştii.

Bărbatul se putea apropia din stânga sau din dreapta, îndreptându-se spre unul dintre capete. Mona ridică privirea. Sau se căţăra pe stiva de containere şi putea vorbi cu ea de deasupra. Porni funcţia de înregistrare de pe telefon şi îl aşeză jos, pe podeaua metalică împuţită. După care îşi ridică mâneca stângă a bluzei şi văzu că era ora 19:59. Procedă identic şi cu mâneca dreaptă. Pulsometrul indica 128.

— Bună, Katrine, eu sunt.

— Bună! Am tot încercat să dau de tine – mi-ai primit

mesajele? Unde eşti?

— Acasă.

— Penelope Rasch e moartă.

— Complicaţii. Am văzut pe site-ul VG.

-Şi?

— Şi acum am altele pe cap.

— Chiar? Cum ar fi?

— Rakel e în Ullevâl.

— Rahat! E grav?

— Da.

— La dracu', Harry! Cât de rău?

— Nu ştiu, dar nu mai pot lua parte la anchetă. De aici înainte voi rămâne la spital.

Pauză.

— Katrine?

— Da? Da, fireşte. îmi pare rău, doar că sunt prea multe de procesat dintr- odată. Evident, ai tot sprijinul şi compasiunea mea. Dar, la dracu', Harry, ai cu cine să stai de vorbă? Vrei să...?

— Mersi, Katrine, dar tu ai de prins un individ. îmi voi dizolva echipa, iar tu va trebui să te descurci cu ce ai. Foloseşte-l pe Smith. Abilităţile lui sociale sunt probabil mai proaste decât ale mele, însă e neînfricat şi îndrăzneşte să gândească fără constrângeri. Şi Anders Wyller este interesant. Oferă-i ceva mai multă responsabilitate şi vezi ce iese.

— M-am tot gândit şi eu la asta. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, absolut orice!

— Dap.

încheiară apelul şi Harry se ridică în picioare. Se apropie de cafetieră, auzindu-şi propriii paşi târându-se pe podea. El nu obişnuia niciodată să-şi târască paşii, niciodată. Rămase cu carafa de sticlă în mână şi se uită prin bucătăria goală. Uitase unde îşi lăsase cana. Puse carafa jos, se aşeză la masă şi apelă numărul lui Mikael Bellman. îi intră mesageria vocală. Ceea ce era în

regulă, oricum nu avea prea multe de zis.

— Sunt Hole. Soţia mea e bolnavă, deci renunţ. Decizia e finală.

Rămase pe scaun şi se uită pe fereastră la luminile oraşului.

Se gândi la bivolul de apă de o tonă rămas cu leul solitar agăţat de gât.
Bivolul de apă sângera din toate rănile, însă avea o grămadă de sânge şi dacă ar fi reuşit doar să-l facă pe leu să-i dea drumul, atunci i-ar fi fost uşor să-l calce cu copitele sau să-l străpungă cu coarnele. însă timpul se scurgea cu repeziciune, iar beregata îi era strânsă şi el avea nevoie de aer. Şi mai veneau şi alţi lei, căci turma prinsese miros de sânge.

Harry vedea luminile, însă gândurile parcă nu-i mai păruseră niciodată atât de departe.

Inelul de logodnă. Valentin îi dăduse un inel, apoi se întorsese. Exact ca Logodnicul. La naiba! îndepărtă gândul. Era vremea să-şi închidă mintea. Să stingă luminile, să încuie şi să se întoarcă acasă.

* * *

Era 20:14 când Mona auzi un zgomot. Venea din întuneric, care se adâncise de când ea intrase în cuşcă. Văzu o mişcare. Se apropia ceva. Repetase în minte întrebările pregătite şi acum se gândea ce o înfricoşa mai rău: faptul că el venea sau că nu venea? însă acum nu mai avea niciun dubiu. îşi simţi pulsul bubuindu-i în gât şi strânse pistolul din buzunarul bluzei. Se antrenase să tragă cu el în pivniţa părinţilor, iar de la o distanţă de şase metri lovise ce luase la ţintă, o pelerină de ploaie pe jumătate putrezită, atârnată de un cârlig înfipt în zidul de

cărămidă.

Veni din beznă şi se opri în lumina unei nave de mărfuri ce era amarată lângă silozurile de ciment aflate la câteva sute de metri distanţă.
Era un câine.

Animalul lipăi în jurul cuştii şi se uită la ea.

Părea vagabond. în fine, nu avea nicio zgardă, şi era atât de slab şi de jigărit, că era greu de imaginat că locul lui ar fi fost altundeva. Era genul de câine pe care Mona cea cu alergie la pisici sperase întotdeauna să-l găsească într-o bună zi şi să o urmeze acasă, pentru ca apoi să n-o mai părăsească niciodată.

Mona întâlni privirea câinelui ce abia vedea şi-şi imagină că îşi dă seama ce gândeşte acesta. O fiinţă umană închisă într-o cuşcă. Şi-l auzi cum râde în sinea lui.

După ce se uită o vreme la ea, câinele se aşeză paralel faţă de cuşcă, apoi ridică un picior şi un jet de lichid lovi zăbrelele şi podeaua din interior.

După care dispăru înapoi în beznă.

Fără să-şi ciulească urechile sau să adulmece aerul.

Iar Mona înţelese.

Nu mai venea nimeni.

Se uită iar la pulsometru. 119. Şi tot scădea.

El nu era aici. Atunci, unde era?

Harry distingea ceva în întuneric.

în mijlocul aleii, dincolo de lumina proiectată de ferestre şi aproape de trepte, vedea silueta cuiva care stătea cu braţele pe

lângă corp, nemişcat, şi se uita la fereastra bucătăriei şi la Harry.

El îşi coborî privirea şi se uită în jos la cana de cafea de parcă n-ar fi văzut deloc silueta de afară. Pistolul său se afla la etaj. Să fugă şi să-l ia?

Pe de altă parte, dacă era totuşi bărbatul vânat care se apropia de vânător, nu voia să-l sperie.

Harry se ridică şi se întinse, conştient că era perfect vizibil în bucătăria bine luminată. Se duse în living, care dădea tot înspre alee, luă o carte şi apoi făcu repede doi paşi mari spre uşa de la intrare, înhăţând foarfeca de grădină pe care Rakel o lăsase lângă cizme, apoi smuci de uşă şi o luă la fugă pe scări.

Silueta nu se clinti.

Harry se opri şi apoi se uită cu atenţie.

— Aurora?

Harry scotocea prin bufetele din bucătărie.

— Cardamom, scorţişoară, muşeţel. Rakel are o mulţime de ceaiuri pe-aici, dar dat fiind că eu sunt băutor de cafea, chiar nu ştiu ce să-ţi recomand.

— De scorţişoară e în regulă, răspunse Aurora.

— Poftim! spuse apoi Harry, întinzându-i o cutie.

Fata scoase un pliculeţ şi Harry o urmări în timp ce îl înmuia în cana cu apă fierbinte.

— Ai fugit alaltăieri de la sediul poliţiei.

— Da, răspunse ea simplu, apăsând pliculeţul de ceai cu o linguriţă.

— Şi astăzi din staţia de autobuz.

Ea nu răspunse, iar părul îi căzu din nou, acoperindu-i faţa.

Harry se aşeză pe scaun şi luă o gură de cafea. îi oferi timpul de

care avea
nevoie, fără a umple tăcerea cu cuvinte ce necesitau răspunsuri.

— N-am văzut că eşti tu, rosti ea în cele din urmă. Bine, am văzut, dar eram deja speriată, şi de multe ori e nevoie ca mintea să-i spună corpului că e totul în regulă. Iar între timp corpul meu reuşise deja să o ia la fugă.

— Mhm! îţi e teamă de cineva?

Fata încuviinţă.

— Tata.

Harry se adună pentru ce urma, căci nu voia să continue, nu voia să ajungă acolo. însă trebuia.

— Ce-a făcut tatăl tău?

Ochii fetei se umplură de lacrimi.

— El m-a violat şi mi-a spus că nu trebuie să spun nimănui. Pentru că apoi el va muri...

Ameţeala veni atât de subit, încât Harry rămase fără aer câteva clipe, iar un gust amar i se ridică în gât când înghiţi.

— Tatăl tău a spus că va muri?

— Nu!

Exclamaţia ei bruscă şi furioasă creă un ecou scurt şi aspru între pereţii bucătăriei.

— Bărbatul care m-a violat m-a ameninţat că îl va omorî pe tata dacă spun vreodată cuiva. A mai zis că aproape l-a omorât pe tata odată şi că nimic nu-l va mai împiedica să o facă

data viitoare.

Harry clipi, încercând să absoarbă amestecul amar de şoc şi uşurare.

— Ai fost violată? întrebă el cu un calm reţinut.
Fata aprobă, apoi îşi trase nasul şi se şterse la ochi.

— în toaleta fetelor, când jucam într-un turneu de handbal. în ziua în care tu şi Rakel v-aţi căsătorit. M-a violat, apoi a plecat.

Harry simţea cum se prăbuşeşte.

— Pot arunca ăsta undeva?

Aurora ţinea deasupra cănii pliculeţul de ceai picurând.

Harry doar întinse o mână.
Fata se uită la el nesigură înainte de-a drumul pliculeţului de ceai. Harry încleştă pumnul, simţind apoi cum apa îi arde pielea şi i se scurge printre degete.

— Ţi-a făcut rău, în afară de...?

O clătinare din cap.

— M-a strâns atât de tare, încât mi-a lăsat vânătăi.
Mamei i-am spus că sunt de la meci.

— Vrei să spui că ai ţinut totul secret până acum? Trei ani?

Aurora încuviinţă.

Harry simţea că e pe punctul să cedeze, să se ridice şi să ocolească masa pentru a o strânge în braţe. Dar se gândi mai bine şi-şi aduse aminte de ce-i spusese Smith în legătură cu apropierea şi intimitatea.

— Şi de ce ai venit acum să-mi spui?

— Pentru că omoară şi alţi oameni. Am văzut desenul în ziar. E el, bărbatul cu ochi ciudaţi. Trebuie să mă ajuţi, unchiule Harry. Trebuie să mă ajuţi să-l protejez pe tata.

Harry dădu aprobator din cap, respirând cu gura deschisă.

Aurora îşi înclină capul cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Unchiule Harry?

— Da?

— Plângi?

Harry simţi gustul sărat al primei lacrimi în colţul gurii. La naiba!

— Scuze! făcu el cu o voce groasă. Cum e ceaiul?

Apoi înălţă capul ca să-i întâlnească privirea. Se schimbase complet. Ca şi cum se deschisese ceva. Ca şi cum, pentru prima dată după foarte multă vreme, fata se uita în afară cu ochii ei splendizi, nu înăuntru, cum făcuse când se întâlniseră recent.

Aurora se ridică, împinse cana într-o parte şi ocoli masa. Se aplecă peste masă şi-l cuprinse în braţe.

— O să fie bine. O să fie bine.

Marte Ruud se apropie de clientul care tocmai intrase în restaurantul Schroder's, care era aproape gol.

— Scuze, dar nu mai servim bere de jumătate de oră şi vom închide în zece minute.

— Daţi-mi o cafea, o beau repede, zise el, apoi zâmbi.

Ea se întoarse în bucătărie. Bucătarul plecase acasă de aproape o oră, la fel şi Rita. De obicei un singur angajat mai lucra atât de târziu în serile de luni, şi chiar dacă era destul de liniştit, fata era uşor agitată pentru că era prima ei seară singură. Rita avea să se întoarcă exact înainte de închidere, ca să o ajute cu casa de marcat.

în câteva secunde apa pentru o singură ceaşcă de cafea clocotea în

fierbător.
Adăugă cafea solubilă. Se întoarse apoi în sală şi aşează ceaşca în faţa bărbatului.

— Te pot întreba ceva, având în vedere că n-am mai rămas decât noi doi? zise el, uitându-se la ceaşca aburindă.

— Da, răspunse Marte, chiar dacă voise să spună nu.

îşi dorea doar ca el să-şi bea cafeaua şi să plece, lăsând-o să încuie uşa şi să o aştepte pe Rita, ca să poată pleca apoi acasă. Avea primul curs dimineaţă, la 8:15.

— Aici vine să bea celebrul detectiv? Harry Hole?

Marte încuviinţă. Sinceră să fie, de fapt nu auzise de el înainte să vină, un tip înalt şi cu o cicatrice urâtă pe faţă. Apoi Rita îi povestise totul despre Harry Hole, în detaliu.

— Unde se aşază de obicei?

— S-ar părea că acolo, răspunse Marte, arătând spre masa din colţ, de lângă geam. Dar acum nu mai vine la fel de des.

— Nu, dacă vrea să-l prindă pe „perversul ăla mizerabil", cum se exprimă el, probabil că nu mai are timp să stea aici. Dar tot locul lui rămâne. Mă înţelegi?

Marte zâmbi şi dădu din cap aprobator, cu toate că nu era sigură

că înţelege.

— Cum te cheamă?

Marte ezită, neştiind dacă-i plăcea direcţia în care se îndrepta

discuţia lor.
— Vom închide peste şase minute, deci dacă vreţi să vă beţi cafeaua, poate că...

— Marte, ştii de ce ai pistrui?

Fata încremeni. De unde-i ştia numele?

— Vezi tu, când erai mică şi nu aveai pistrui, te-ai trezit într-o noapte. Aveai un kabuslar, un coşmar. încă mai erai îngrozită când ai fugit în dormitorul mamei tale, pentru ca ea să-ţi poată spune că monştrii şi fantomele nu există, însă în dormitorul ei se afla un bărbat gol negru-albăstrui, ghemuit peste pieptul mamei tale. Cu urechi lungi şi ascuţite şi cu sânge curgându-i pe la colţurile gurii. Şi în timp ce tu stăteai acolo şi te holbai, el şi-a umflat obrajii şi, înainte să apuci să fugi, a scuipat afară tot sângele din gură, acoperindu-ţi faţa şi pieptul cu stropi mici. Iar sângele acela, Marte, n-a mai ieşit niciodată, indiferent cât te-ai spălat.

Bărbatul suflă în cafea.

— Deci asta explică de unde ai pistruii, însă întrebarea este de ce? Iar răspunsul este uşor şi nesatisfăcător, Marte. Pentru că te-ai aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Pur şi simplu, lumea nu e dreaptă.

Ridică ceaşca şi deschise larg gura, apoi îşi turnă cafeaua încă aburindă în gură. Fata icni îngrozită, cu respiraţia tăiată, temându-se că s-ar putea întâmpla ceva, fără să ştie însă ce. Şi nici nu avu timp să vadă jetul, înainte să fie lovită în faţă de cafeaua fierbinte.

Orbită, se răsuci şi alunecă în lichidul vărsat, lovind cu un genunchi podeaua, dar se ridică în picioare şi se repezi spre uşă, împingând un scaun pentru a-l încetini pe bărbat, în vreme ce încerca să clipească pentru a scăpa de cafeaua din ochi. înhăţă clanţa uşii şi trase de ea. încuiată. O încuiase el. Auzi paşi scârţâind în urma ei în timp ce-şi punea arătătorul şi degetul mare pe încuietoare, însă nu mai avu timp să mai facă şi altceva, pentru că simţi cum o prinde de curea şi o smuceşte înapoi. Marte încercă să ţipe, dar tot ce reuşi să scoată fură nişte scâncete slabe. Alţi paşi. Acum bărbatul stătea în faţa ei. Nu voia să ridice privirea, nu voia să se uite la el. Nu avusese niciodată un coşmar cu un bărbat negru-albăstrui când era mică, doar unul cu un bărbat cu cap de câine. Iar acum ştia că, dacă

va ridica privirea, exact aia avea să vadă. Aşa că rămase cu ea plecată, uitându-se în schimb la cizmele de cowboy cu botul ascuţit.

20. Luni noapte, marţi dimineaţă

— Da?

— Harry?

— Da.

— Nu eram sigură că ăsta e numărul tău. Sunt Rita. De la Schroder's. Ştiu că e târziu şi-mi pare rău că te-am trezit.

— Nu dormeam, Rita.

— Am sunat la poliţie, dar ei... în fine, au fost aici, însă acum au plecat.

— Rita, liniştește-te! Ce s-a întâmplat.

— E vorba de Marte, fata cea nouă pe care ai cunoscut-o când ai fost ultima dată aici.

Harry îşi aminti de mânecile ei suflecate şi de nerăbdarea sa uşor nervoasă.

— Da?

— A dispărut. Am ajuns aici chiar înainte de miezul nopţii pentru a o ajuta cu casa de marcat, dar nu era nimeni. Totuşi, uşa nu era încuiată. Marte e de încredere şi aveam o înţelegere. Pur şi simplu n-ar fi plecat fără să încuie. Nu răspunde nici la telefon, iar prietenul ei spune că n-a ajuns acasă. Poliţia a verificat la spital, dar nimic. Poliţista a spus că se întâmplă tot timpul, lumea dispare în maniere ciudate, după care apare câteva ore mai târziu cu o explicaţie perfect logică. Ar trebui să-i sun înapoi dacă Marte nu apare după 12 ore.

— Ce ţi-au spus e adevărat, Rita, n-au făcut decât să respecte procedurile de rutină.

— Da, dar... alo?

— Sunt aici, Rita.

— Când făceam curăţenie, pregătindu-mă să închid, am descoperit că cineva scrisese ceva pe una dintre feţele de masă. Aducea a ruj şi e exact nuanţa de roşu pe care o foloseşte Marte.

— OK. Şi ce scria?

— Nimic.

— Nimic?

— Nimic. O singură literă. Un „v”. Şi exact pe locul tău.

Ora 3 dimineaţa.

Un răcnet îşi făcu loc printre buzele lui Harry, reverberând între pereţii subsolului gol. Harry se uită la bara de fier care ameninţa să cadă şi să-l zdrobească, în timp ce braţele sale tremurătoare o ţineau în sus. Apoi, cu un efort final, împinse greutăţile departe de el, făcându-le să se ciocnească una de alta după ce lăsă bara în suportul ei. Rămase întins pe bancă, icnind după aer.

închise ochii. îi promisese lui Oleg că va fi cu Rakel. însă trebuia să se întoarcă acolo. Trebuia să-l prindă. Pentru Marte. Pentru Aurora.

Nu.

Era prea târziu. Pentru Aurora era prea târziu. Şi pentru Marte. Deci trebuia s- o facă pentru cele care încă nu deveniseră victime, cele care încă mai puteau fi salvate de Valentin.
Harry prinse iar bara, simţind metalul lipit de bătăturile din palme.

Undeva unde poţi fi util.

Bunicul lui îi spusese asta, că tot ce trebuie să faci este să fii util. Când bunica lui îl născuse pe tatăl lui Harry, pierduse atât de mult sânge, încât moaşa îl sunase pe doctor. Bunicul, căruia i se spusese că nu are cu ce să le ajute, nu mai suportase să audă ţipetele bunicii, aşa că ieşise afară, pusese frâiele pentru plug pe cal şi începuse să are câmpul. Mânase calul cu biciul scoţând ţipete suficient de puternice pentru a le acoperi pe cele din casă, după care se repezise el însuşi să împingă plugul după ce bătrânul şi credinciosul său cal începuse să se împiedice în hăţuri. După ce ţipetele se opriseră şi doctorul ieşise afară ca să-i spună că atât mama, cât şi copilul aveau să supravieţuiască, bunicul se prăbuşise în genunchi, sărutase pământul şi-i mulţumise unui Dumnezeu în care nu credea.

în aceeaşi noapte, calul se prăbuşise în grajd şi murise.

Acum Rakel zăcea în spital. Tăcută. Iar el trebuia să se hotărască.

Undeva unde poţi fi util.

Harry săltă bara din suport şi şi-o apropie de piept. Inspiră adânc. îşi încordă muşchii. Şi răcni.

Partea a doua

21.Marti dimineaţă

Era 7:30. în aer plutea o ploaie fină şi Mehmet se pregătea să traverseze strada când observă un bărbat în faţa barului Jealousy. îşi făcuse mâinile binoclu şi le lipise de geam, ca să privească înăuntru. Primul lucru la care se gândi Mehmet fu că Danial Banks îşi cerea mai devreme următoarea rată, însă când se apropie, văzu că bărbatul era mai înalt şi blond. îi trecu prin minte că trebuie să fie vreunul dintre clienţi mai vechi şi alcoolici care se întorsese în speranţa că barul deschidea tot la 7:00 dimineaţa.

însă când bărbatul se întoarse cu faţa spre stradă, trăgând din

ţigara înfiptă între buze, văzu că era poliţistul. Harry.

— Bună dimineaţa! Ţi-e sete? rosti Mehmet în timp ce-şi scotea cheile.

— Şi asta. Dar am o ofertă pentru tine.

— Ce gen de ofertă?

— Genul care poate fi refuzat.

— în cazul ăsta mă interesează, răspunse Mehmet, apoi îl lăsă pe poliţist să intre.

îl urmă şi el, apoi încuie uşa şi aprinse luminile din spatele tejghelei.

— Ăsta e un bar chiar bun, spuse Harry, aşezându-şi coatele pe tejghea şi trăgând adânc aer în piept.

— Vrei să-l cumperi? replică sec Mehmet în timp ce turna apă într-un cezve, ibricul lui turcesc special.

— Da, răspunse Harry.

Mehmet râse.

— Fă-mi o ofertă!

— 435 000 de coroane.

Mehmet se încruntă.

— De unde ai scos numărul ăsta?

— De la Danial Banks. Am avut o întâlnire cu el în această dimineaţă.

— în această dimineaţă? Dar e abia...

— M-am trezit devreme. La fel şi el. Adică a trebuit să-l

trezesc eu şi să-l trag jos din pat.

Mehmet se uită la poliţistul cu ochi injectaţi.

— E o figură de stil. Ştiu unde locuieşte. I-am făcut o vizită şi i-am făcut o ofertă.

— Ce fel de ofertă?

— De genul celălalt. Genul pe care nu-l poţi refuza.

— Adică?

— Am răscumpărat datoria barului Jealousy la valoarea adevărată şi în schimb eu nu voi trimite fiscul peste el pentru încălcarea articolului 295, pentru cămătărie.

— Glumeşti?

Harry ridică din umeri.

— Posibil să exagerez, posibil ca el să fi refuzat. Pentru că a fost în stare să- mi spună că articolul 295 a fost din păcate abrogat în urmă cu vreo doi ani. Unde o să ajungă lumea asta dacă infractorii sunt la curent cu schimbările legislative mai bine decât poliţiştii? în orice caz, aranjamentul pentru împrumutul pe care l-ai făcut pare să compenseze pentru toate problemele pe care i-am promis că am să i le fac din alte puncte de vedere. Deci acest document... – detectivul puse pe tejghea o foaie de hârtie scrisă de mână – confirmă că Danial Banks a primit banii şi că eu, Harry Hole, sunt mândrul deţinător al unei datorii de 435 000 de coroane pe care Mehmet Kalak trebuie să o achite, cu barul Jealousy, toate activele şi chiria ca garanţie.

Mehmet citi primele rânduri şi clătină din cap.

— La dracu'! Deci ai avut aproape jumătate de milion pe care pur şi simplu i l-ai putut da lui Banks pe loc?

— Am lucrat o vreme ca recuperator de datorii în Hong Kong. Eram... bine remunerat. Aşa că am acumulat un oarecare capital. Banks a primit un cec şi un extras de cont.

Mehmet începu să râdă.

— Deci acum tu eşti cel care mă va extorca de bani, Harry?

— Nu, dacă eşti de acord cu oferta mea.

— Anume?

— Să transformăm datoria în capital circulant.

— Preiei tu barul?

— Cumpăr o parte din acţiuni. Tu vei fi partenerul meu şi îmi vei putea cumpăra partea oricând vei dori.

— în schimbul a ce?

— Vei merge la o baie turcească, în timp ce un prieten de-ai mei are grijă de bar.

— Poftim?

— Vreau să transpiri până te transformi într-o stafidă la Cagaloglu Hamam, în timp ce-l aştepţi pe Valentin Gjertsen să apară.

— Eu? De ce eu?

— Pentru că Penelope Rasch a murit, iar tu şi o fată de 15 ani sunteţi singurele persoane în viaţă care au văzut cum arată Valentin Gjertsen în ultima vreme.

— Eu ştiu...?

— îl vei recunoaşte.

— Ce te face să crezi asta?

— Am citit raportul. Ai spus, citez: „Nu m-am uitat cu adevărat la el suficient de mult sau de atent ca să fiu în stare să-l descriu”.

— Exact.

— Am avut o colegă care putea recunoaşte orice chip uman pe care îl văzuse vreodată. Ea mi-a spus că abilitatea de-a distinge şi a recunoaşte un milion de chipuri este localizată într-o parte a creierului numită girusul fusiform şi că fără această abilitate ne-ar fi fost foarte greu să supravieţuim ca specie. îmi poţi descrie ultimul client care s-a aflat ieri aici?

— Ăăă... nu.

— Şi totuşi l-ai recunoaşte într-o fracţiune de secundă dacă ar intra acum.

— Probabil.

— Pe asta mizez.

— Pui la bătaie 435 000 de coroane pe asta? Şi dacă nu-l recunosc?

Harry îşi împinse buza de jos în faţă.

— Atunci măcar voi fi proprietarul unui bar.

La 7:45, Mona Daa deschise uşa redacţiei VG şi intră. Avusese o noapte proastă. Chiar dacă se dusese direct la Gain de la terminalul de containere şi exersase atât de intens, că o durea tot corpul, abia dacă apucase să aţipească, în final hotărâse să abordeze problema cu redactorul, fără a intra în detalii. Să-l întrebe dacă o sursă mai avea dreptul la anonimat dacă trăsese pe sfoară un jurnalist. Cu alte cuvinte: acum se putea duce la poliţie cu ce avea? Sau mai înţelept era să aştepte şi să vadă dacă el avea să mai ia legătura cu ea? La urma urmei, putea exista o explicaţie valabilă pentru care el nu mai venise la întâlnire.

— Pari obosită, Daa, ai petrecut azi-noapte? începu şeful.

— Aş vrea eu, răspunse Mona încet, lăsându-şi geanta

pentru sală lângă birou şi pornindu-şi computerul.

— De vreun gen ceva mai experimental, probabil?

— Aş vrea eu, repetă Mona ceva mai tare.

Ridică privirea şi văzu că mai multe feţe se ridicaseră deasupra ecranelor computerelor din open space. Feţe rânjite, cu expresii întrebătoare.

— Ce e? strigă ea.

— Doar stripperi sau şi sadomaso? strigă un glas grav, pe care nu apucă să-l identifice, pentru că vreo două fete izbucniră într-un râs incontrolabil.

— Verifică-ţi e-mailul, continuă şeful de redacţie. Am fost adăugaţi şi câţiva dintre noi.

Mona îngheţă cu totul. Simţi un fior de anticipare când mai degrabă lovi decât apăsă butoanele tastaturii.

Expeditorul era infractiuniviolente@oslopol.no.

Niciun text, doar o imagine. Făcută probabil cu o cameră foto sensibilă, având în vedere că ea nu observase niciun bliţ. Şi probabil folosindu-se de lentile speciale. în fundal se vedea câinele care urina pe cuşcă şi ea, în mijlocul cuştii, ţeapănă şi cu o privire de animal sălbatic. Fusese păcălită. Nu vampiristul fusese cel care o sunase.

* * *

La 8:15, Smith, Wyller, Holm şi Harry erau în Boiler Room.

— Avem o dispariţie care ar putea fi opera vampiristului, începu Harry. Marte Ruud, 24 de ani, dispărută de la restaurantul Schroder’s, chiar înainte de miezul nopţii. Katrine îi

pune la curent pe cei din echipa de anchetă.

— Echipa de teren este acum acolo, completă Bjorn Holm. Nimic, deocamdată. în afară de ce-ai pomenit deja.

— Anume? întrebă Wyller.

— Un „v” scris cu ruj pe o faţă de masă. Unghiul dintre linii se potriveşte cu cel de pe uşa Ewei Dolmen.

Fu întrerupt de un zumzet de chitară pe care Harry îl recunoscu a fi Don Helms, ce cânta introul la Your Cheating Heart al lui Hank Williams.

— Wow, avem semnal! exclamă Bjorn Holm, scoţându-şi telefonul din buzunar. Holm. Poftim? Nu te aud. Stai un pic!

Bjorn dispăru pe uşă, în pasaj.

— Se pare că această răpire ar putea avea legătură cu mine, continuă Harry. Restaurantul meu, masa mea obişnuită.

— Nu e bine deloc, interveni Smith, clătinând din cap. Şi-a pierdut controlul.

— Nu e bine că şi-a pierdut controlul? Asta nu înseamnă că urmează să fie mai neglijent? se miră Wyller.

— Ar putea să însemne veşti bune, replică Smith. însă acum, că ştie cum e să deţină putere şi control, nu-i va mai îngădui nimănui să i le ia. Ai dreptate, e pe urmele tale, Harry. Şi ştii de ce?

— Articolul din VG, răspunse Wyller.

— L-ai numit un pervers mizerabil care... cum era?

— Căruia abia aştepţi să-i pui o pereche de cătuşe,

completă Wyller.

— Deci l-ai descris drept mizerabil şi ai ameninţat că-i iei puterea şi controlul.

— Isabelle Skoyen l-a numit aşa, nu eu, dar nu asta contează acum, răspunse Harry, frecându-şi ceafa. Smith, crezi că se va folosi de fată ca să ajungă la mine?

Smith clătină din cap.

— E moartă.

— Cum poţi să fii aşa de sigur?

— El nu-şi doreşte o confruntare, ci doar să vă arate ţie şi tuturor celorlalţi că deţine controlul. Că poate merge în localul tău şi lua pe unul de-ai tăi.

Harry se opri cu mâna pe ceafă.

— Unul „de-ai mei”?

Smith nu răspunse.

Bjorn Holm se întoarse.

— Era de la Ullevâl. Chiar înainte ca Penelope Rasch să moară, un bărbat a venit la recepţie şi s-a prezentat drept cineva pe care ea îl trecuse ca prieten, un anume Roar Wiik, fostul logodnic.

— Tipul care i-a oferit inelul de logodnă pe care Valentin i l-a furat apoi din apartament, completă Harry.

— Au luat legătura cu el ca să-l întrebe dacă a observat ceva neobişnuit legat de starea ei. însă Roar Wiik spune că el nu a fost la spital, continuă Bjorn.

în Boiler Room se aşternu liniştea.

— Deci nu logodnicul..., spuse Smith. Aşadar...

Rotilele scaunului lui Harry scoaseră un scârţâit, însă acesta era deja gol şi se apropia în viteză de perete.

Harry însuşi era deja la uşă.

— Wyller, cu mine!

Harry alerga.

Holul spitalului se întindea în faţa lui şi părea să se tot lungească, întinzându- se mai rapid decât putea el să fugă, ca un univers în expansiune prin care nici lumina şi nici măcar gândul nu mai pot răzbate.

Reuşi în ultima clipă să evite un bărbat care ieşea pe o uşă strângând în mână un suport pentru perfuzii.

Unul de-ai tăi.

Valentin o luase pe Aurora pentru că era fiica lui Stâle Aune.

Pe Marte Ruud pentru că lucra în barul unde Harry venea în mod

regulat.

Pe Penelope Rasch pentru a le arăta că poate.

Unul de-ai tăi.

Harry înhăţă pistolul din buzunarul sacoului. Un Glock 17 care zăcuse aproape un an şi jumătate neatins, încuiat într-un sertar de la etaj. în dimineaţa asta îl luase cu el. Nu pentru că-şi închipuia că urmează să-l folosească, ci fiindcă, pentru prima oară în patru ani, nu era sigur că nu urmează să-l folosească.

Deschise uşa cu mâna stângă în timp ce ţinea pistolul aţintit în faţă.

Salonul era pustiu. Fusese golit.

Rakel nu mai era acolo. Nici patul nu mai era.

Harry icni după aer.

Se apropie de locul în care se aflase patul.

— îmi pare rău, nu mai e! rosti o voce în spatele său.

Harry se răsuci cu totul. Doctorul Steffens stătea în uşă cu mâinile în buzunarele halatului alb. Bărbatul ridică o sprânceană când văzu pistolul.

— Unde e? gâfâi Harry.

— îţi spun după ce laşi ăla deoparte.

Harry coborî pistolul.

— La analize, răspunse Steffens.

— E... ebine?

— Starea ei a rămas la fel: stabilă, dar incertă. însă va trece cu bine peste această zi, dacă pentru asta îţi faci griji. Ce-i cu atâta dramă?

— Trebuie să fie supravegheată.

— în clipa asta este supravegheată de cinci membri ai personalului spitalului.

— Vom posta un poliţist înarmat în faţa uşii. Vreo obiecţie?

— Nu, dar nu depinde de mine. îţi faci griji că ucigaşul va veni aici?

— Da.

— Pentru că e soţia celui care îl vânează? Noi nu divulgăm numărul salonului nimănui care nu este rudă.

— Asta nu a împiedicat pe cineva să se dea drept logodnicul lui Penelope Rasch şi să obţină numărul salonului ei.

— Nu?

— Voi aştepta aici până va ajunge un agent.

— în cazul ăsta, poate ai vrea o cafea?

— Nu trebuie să...

— Nu, dar ai nevoie. O clipă doar, avem nişte cafea straniu de proastă în camera personalului.

Steffens ieşi din salon şi Harry rămase să se uite prin jur. Scaunele pe care stătuseră el şi Oleg rămăseseră unde le lăsaseră cu o zi în urmă, de o parte şi de alta a patului care nu mai era acolo. Harry se aşează pe unul dintre ele şi se uită la podeaua gri. îşi simţi pulsul încetinind. Cu toate astea, în continuare părea că în încăpere nu e suficient aer. O rază de lumină cădea printr-o despărţitură dintre draperii, întinzându-se pe podea între scaune, iar el observă o şuviţă de păr pe jos. O ridică. Oare Valentin venise aici s-o caute, însă ajunsese prea târziu? Harry înghiţi în sec. N-avea niciun motiv să se gândească acum la asta; Rakel era în siguranţă.

Steffens se întoarse şi-i întinse lui Harry un pahar de carton, apoi

luă o gură din al său şi se aşeză pe celălalt scaun. Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă, la mai puţin de un metru distanţă.

— Băiatul tău a fost aici, începu Steffens.

— Oleg? Nu trebuia să vină înainte să termine cursurile la facultate.

— A întrebat de tine. Părea supărat că i-ai lăsat mama singură.

Harry dădu aprobator din cap şi mai bău un pic de cafea.

— La această vârstă, ei se înfurie adesea şi sunt plini de indignare morală, continuă Steffens. Mută asupra tatălui vina pentru absolut orice nu merge, iar bărbatul care îşi doreau odată să devină începe să reprezinte tot ce nu vor să devină.

— Vorbeşti din proprie experienţă?

— Desigur, doar asta facem tot timpul.

Surâsul lui Steffens dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Hmm! Steffens, te pot întreba ceva personal?

— Sigur că da.

— Se termină în mod pozitiv?

— Poftim?

— Bucuria de-a salva vieţi minus disperarea de a-i pierde pe cei pe care i-ai fi putut salva.

Steffens se uită în ochii lui Harry. Poate că de vină era situaţia, doi oameni stând faţă în faţă într-o cameră semiobscură, ceea ce o transforma într-o întrebare firească. Vapoare trecând unul pe lângă altul în noapte. Steffens îşi dădu jos ochelarii şi-şi plimbă mâinile peste faţă ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă oboseala. Clătină din cap.

— Nu.

— Dar tot o faci.

— E o chemare.

— Da, am văzut crucea din biroul tău. Crezi în chemări.

— Cred că şi tu o faci, Hole. Te-am văzut. Poate că nu e o chemare de la Dumnezeu, dar o simţi şi tu, la fel ca mine.

Harry îşi ridică privirea din pahar. Steffens avea dreptate că această cafea era bizar de proastă.

— Asta înseamnă că nu-ţi place ceea ce faci?

— Urăsc ce fac, zâmbi medicul specialist. Dacă ar fi fost după mine, aş fi devenit pianist şi aş fi susţinut concerte.

— Eşti un pianist bun?

— Nu ăsta-i blestemul? Când nu eşti bun la ceea ce-ţi place cel mai mult, ci la ceva ce urăşti.

Harry aprobă din cap.

— Ăsta-i blestemul. Facem treburi care sunt utile.

— Iar minciuna este că există o recompensă pentru cel care-şi urmează chemarea.

— Poate că uneori munca în sine reprezintă o recompensă suficientă.

— Nu şi pentru pianistul care adoră muzica sau pentru călăul care adoră sângele.

Steffens arătă spre insigna cu numele său prinsă de halatul alb.

— M-am născut şi am crescut mormon în Salt Lake City şi am primit numele după John Doyle Lee, un bărbat iubitor de pace şi de Dumnezeu, care în 1857 a primit poruncă de la bătrânii parohiei sale să masacreze un grup de imigranţi păgâni rătăciţi pe teritoriul lor. A scris despre tumultul din sufletul său într-un jurnal şi despre oribila chemare pe care soarta o abătuse

asupra sa, însă pe care pur şi simplu trebuia să o accepte.

— Masacrul de la Muntele Meadows.

— Deci cunoşti istoria, Hole.

— Am studiat crimele în serie la FBI, unde am aflat şi despre cele mai cunoscute crime în masă. Trebuie să mărturisesc că nu-mi amintesc ce s-a întâmplat cu cel de la care ai căpătat numele.

Steffens se uită la ceas.

— Să sperăm că recompensa îl aştepta în Rai, pentru că pe pământ toţi l-au trădat pe John Doyle Lee, inclusiv liderul spiritual, Brigham Young. John Doyle a fost condamnat la moarte. însă tatăl meu tot considera că a dat un exemplu demn de urmat, renunţând la iubirea ieftină a aproapelui în favoarea urmării unei chemări pe care o ura.

— Poate că n-o ura atât de tare pe cât pretindea.

— Ce vrei să spui?

Harry ridică din umeri.

— Un alcoolic urăşte şi blestemă băutura pentru că-i distruge viaţa. Dar totodată este viaţa lui.

— Interesantă analogie!

Steffens se ridică şi merse la geam, unde trase draperiile într-o parte.

— Dar tu, Hole? Chemarea ta continuă să-ţi distrugă viaţa, chiar dacă este viaţa ta?

Harry îşi feri ochii şi încercă să se uite la Steffens, însă era orbit de lumina bruscă.

— Ai rămas mormon?

— Tu ai rămas să te ocupi de caz?

— Aşa se pare.

— Deci nu avem de ales, nu? Trebuie să mă întorc la treabă, Harry.

După ce plecă Steffens, Harry apelă numărul lui Gunnar Hagen.

— Salut, şefu', am nevoie de un poliţist înarmat care să stea de pază la spitalul Ullevål. Imediat!

Wyller stătea acolo unde i se spusese să stea, lângă capota maşinii parcate neregulamentar, în faţa intrării principale.

— Am văzut venind un poliţist, începu el. E totul în regulă?

— Am postat un paznic în faţa uşii ei, răspunse Harry în timp ce se aşeza pe locul pasagerului.

Wyller îşi puse pistolul înapoi în toc şi se urcă la volan.

— Şi Valentin?

— Dumnezeu ştie.

Harry scoase şuviţa de păr din buzunar.

— Probabil e doar paranoia, dar aranjează cu criminaliştii să facă o analiză urgentă a părului ăstuia, doar ca să eliminăm posibilitatea că se potriveşte cu ceva de la locul crimelor, bine?

Rulau pe străzi ca şi cum ar fi parcurs în sens invers drumul cuprins de panică pe care îl făcuseră în urmă cu 20 de minute.

— Mormonii folosesc cruci? întrebă Harry.

— Nu, răspunse Wyller. Pentru ei crucea simbolizează moartea şi e barbară. Ei cred în înviere.

— Hmm! Deci un mormon cu o cruce pe perete ar fi ca un...

— .. .musulman cu un desen al lui Mahomed.

— Exact.

Harry dădu drumul la radio. White Stripes, Blue Orchid. Chitare şi tobe. Simplitate. Limpezime.

Dădu volumul mai tare, fără să ştie ce voia să acopere cu acel zgomot.

Hallstein Smith se juca cu degetele mari de la mâini. Era singur în Boiler Room, iar fără ceilalţi nu prea avea mare lucru de făcut. Finalizase profilul concis al vampiristului şi apoi navigase pe internet, citind cele mai recente articole despre crimele acestuia. Apoi revenise şi citise ce scrisese presa în cele cinci zile care se scurseseră de la prima crimă. Hallstein Smith se întreba dacă ar trebui să profite la maximum de timpul rămas pentru a se ocupa de lucrarea sa de doctorat, când îi sună telefonul.

— Alo?

— Smith? rosti o voce de femeie. Mona Daa, de la VG.

— Oh?

— Pari surprins.

— Doar pentru că nu credeam că avem acoperire aici jos.

— Apropo de acoperire, poţi confirma că vampiristul este probabil responsabil pentru dispariţia unei membre a personalului de la restaurantul Schroder’s de noaptea trecută?

— Să confirm? Eu?

— Da, doar acum lucrezi cu poliţia, nu?

— Da, presupun că da, însă nu mă aflu în poziţia de-a

spune ceva.

— Pentru că nu ştii sau pentru că nu poţi să spui?

— Ambele, probabil. Dacă ar fi să spun ceva, ar fi doar ceva general. Ca expert în vampirism, cu alte cuvinte.

— Super! Pentru că noi avem un podcast...

— Un ce?

— Un radio. VG are propriul post de radio.

— Ah, bine!

— Te-am putea invita să vorbeşti despre vampirist? în termeni generali, fireşte.

Hallstein Smith se gândi un pic.

— Trebuie să obţin permisiunea inspectorului-şef.

— Bun, atunci aştept veşti de la tine! Legat de alt subiect, Smith. Am scris despre tine. Presupun că eşti mulţumit, având în vedere că te-a adus indirect în centrul atenţiei.

— Da. Sigur.

— în schimb, mi-ai putea spune cine de la sediul poliţiei m-a ademenit ieri la terminalul de containere?

— Te-a ademenit să faci ce?

— N-are importanţă. Să ai o zi plăcută!

Hallstein Smith rămase uitându-se la telefon. Terminalul de containere? La ce s-o fi referit femeia?

Truls Berntsen îşi lăsa privirea să rătăcească printre şirurile de imagini cu
Megan Fox de pe computerul său. Era aproape înspăimântător cum se delăsase – erau de vină doar imaginile sau vârsta –

tocmai împlinise 30 de ani? Ori faptul că ştia ce poate face o sarcină trupului care devenise definiţia perfecţiunii în filmul Transformers din 2007? Sau faptul că el însuşi pierduse opt kilograme de grăsime în ultimii doi ani, înlocuindu-le cu patru kilograme de muşchi şi nouă femei futute? Fanteziile sale îndepărtate cu Megan Fox sunt mai puţin îndepărtate? Aşa cum un an-lumină e mai puţin decât doi. Sau simplul fapt că peste doar zece ore avea să stea alături de Ulla Bellman, singura femeie la care tânjise vreodată mai mult decât la Megan Fox?

Auzi pe cineva dregându-şi vocea şi ridică privirea.

Katrine Bratt stătea acolo, sprijinindu-se de panoul lui despărţitor.

După ce Wyller se mutase alături de penibilul club al bărbaţilor din Boiler Room, Truls reuşise să aprofundeze cum trebuie Lege şi fărădelege. Văzuse toate sezoanele disponibile şi spera că Bratt nu urma să-i strice timpul liber.

— Bellman vrea să te vadă, îl informă ea.

— OK.

Truls îşi închise computerul, apoi se ridică şi trecu pe lângă Katrine Bratt. Atât de aproape, încât i-ar fi mirosit parfumul, dacă ea s-ar fi dat cu vreunul. Se gândi că toate femeile ar trebui să folosească totuşi un pic de parfum. Nu aşa de mult precum cele care exagerau, cele care sufereau de pe urma solvenţilor, doar un pic. Suficient ca să-i facă imaginaţia să se întrebe cum miroseau de fapt în realitate.

în timp ce aştepta liftul, avu timp să se întrebe ce dorea Mikael. însă mintea îi era complet goală.

Abia când ajunse în biroul şefului poliţiei îşi dădu seama că fusese descoperit. Când îl văzu pe Mikael cu spatele la el, aproape de geam, şi-l auzi spunând, fără vreo altă introducere:

— M-ai dezamăgit, Truls. Scârba te-a abordat, sau a fost invers?

Era ca şi cum o găleată cu apă rece îi fusese turnată în cap.

Ce dracu' se întâmplase? Oare Ulla cedase şi mărturisise tot într-un acces de conştiinţă vinovată? Sau o presase Mikael? Şi ce dracu' mai putea să spună acum?

îşi drese glasul.

— Mikael, ea a venit la mine. Ea a fost cea care a vrut.

— Normal că scârba voia, doar acceptă orice li se oferă. Dar faptul că a obţinut-o de la tine, cel mai apropiat confident al meu, după tot prin ce-am trecut amândoi...

Lui Truls mai că nu-i venea să creadă că Mikael vorbea aşa despre propria soţie, mama copiilor săi.

— Nu credeam că pot refuza să ne întâlnim şi să stăm puţin de vorbă, doar nu intenţionam să mergem mai departe.

— Dar s-a întâmplat, nu-i aşa?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Absolut nimic? Tu nu înţelegi că i-ai spus criminalului tot ce ştim şi ce nu? Cu cât te-a plătit?

Truls clipi.

— Să mă plătească?

Acum îi pică şi lui fisa.

— Presupun că Mona Daa n-a primit informaţia pe gratis. Spune-mi, şi nu uita că te cunosc, Truls!

Truls Berntsen rânji. Scăpase din laţ. Şi repetă:

— Nu s-a întâmplat absolut nimic.

Mikael se întoarse cu faţa la el, apoi îşi trânti palmele pe birou şi mârâi:

— Crezi că suntem proşti?

Truls cercetă cum petele de pe faţa lui Mikael se făceau când albe, când roşii, ca şi cum sângele gâlgâia înainte şi înapoi prin ele. Petele tot crescuseră odată cu trecerea anilor, ca un şarpe care-şi leapădă pielea.

— Să auzim ce crezi că ştii, spuse Truls, apoi se aşeză fără să mai ceară permisiunea.

Mikael se uită la el, surprins. Apoi se aşeză şi el pe propriul scaun. Poate pentru că văzuse în ochii lui că nu-i era frică. Dacă Truls era aruncat peste bord, avea să-l ia şi pe Bellman cu el. Trăgându-l la fund.

— Ce ştiu este că Bratt a venit la mine în birou dis-de-dimineaţă ca să-mi spună că, deoarece îi cerusem să fie atentă la tine, l-a pus pe unul dintre detectivi să te ţină sub observaţie. Evident că erai deja bănuit a fi sursa scurgerilor de informaţii, Truls.

— Cine era detectivul?

— N-a spus, şi nici eu n-am întrebat.

Sigur că nu, se gândi Truls. în caz că te-ai trezi în dificultate, ar fi util să poţi nega că ştii ceva. Poate că Truls nu era cel mai isteţ tip din lume, însă nici chiar atât de prost cum îl credea mai toată lumea nu era, şi începuse treptat- treptat să înţeleagă cum gândeau Mikael şi toţi ceilalţi ajunşi în vârful ierarhiei.

— Poliţistul lui Bratt a fost proactiv, continuă Mikael. A descoperit că ai vorbit de două ori la telefon cu Mona Daa în ultima săptămână.

Un poliţist care verifica apelurile telefonice, se gândi Truls. Care contactase firmele de telecomunicaţii. Anders Wyller. Micul Truls nu era prost. Nu, chiar deloc.

— Ca să confirme că tu eşti sursa Monei Daa, el a sunat-o. S-a prefăcut că e vampiristul, iar ca s-o dovedească, i-a cerut să-şi sune sursa pentru a verifica un detaliu pe care doar

făptaşul şi poliţia l-ar fi putut cunoaşte.

— Blenderul pentru smoothie.

— Deci recunoşti?

— Că m-a sunat Mona Daa? Recunosc, da.

— Bun! Pentru că poliţistul a trezit-o pe Katrine Bratt noaptea trecută pentru a-i spune că are o listă de apeluri de la firma de telecomunicaţii care indică faptul că Mona Daa te-a sunat imediat după ce el a vorbit cu ea. Asta va fi foarte greu de explicat, Truls.

Truls ridică din umeri.

— Nu-i nimic de explicat. Mona Daa m-a sunat, m-a întrebat despre blenderul pentru smoothie, iar eu normal că am refuzat să comentez şi am sfătuit-o să i se adreseze inspectorului-şef. Discuţia a durat 10-20 de secunde, cum poate confirma şi desfăşurătorul. Poate că Mona Daa bănuia deja că e o cacealma care să o facă să-şi trădeze sursa. Aşa că m-a sunat pe mine în loc de sursa ei.

— Potrivit acelui poliţist, mai târziu ea a mers la o locaţie prestabilită, la terminalul de containere, pentru a se întâlni cu vampiristul. Poliţistul a fotografiat toată scena. Pesemne că cineva trebuie să-i fi oferit Monei informaţii despre blenderul pentru smoothie.

— Poate că Mona Daa a aranjat ca mai întâi să se întâlnească, după care a mers la sursa ei pentru a obţine o confirmare. Atât poliţiştii, cât şi jurnaliştii ştiu cât de uşor este să obţii informaţii despre cine sună pe cine şi când.

— Apropo de asta: ai mai purtat încă două discuţii telefonice cu Mona Daa, fiecare de mai multe minute.

— Verifică desfăşurătorul! Mona Daa m-a sunat pe mine, eu n-am sunat-o niciodată. Faptul că unui pitbull ca Daa îi

trebuie câteva minute de frecat la cap ca să-şi dea seama că nu va obţine nimic în final şi că mai apelează, în disperare de cauză, la acelaşi truc, e problema ei. Eu chiar nu prea am timp liber în miezul zilei.
Truls se lăsă pe spate în scaun. îşi împreună mâinile şi se uită la Mikael, care tot dădea din cap ca şi cum medita la ce-i spusese Truls, luând în calcul posibilele găuri ce rămăseseră neacoperite de amândoi. Un mic zâmbet, un pic de căldură în ochii lui căprui păreau să indice că ajunsese la concluzia că s-ar putea să funcţioneze, că s-ar putea să-l scoată pe Truls din belea.

— Bun! însă acum, că se dovedeşte că nu tu eşti scurgerea, Truls, cine ar putea fi?

Truls ţuguie buzele, cum îl învăţase mica lui cunoştinţă franţuzoaică planturoasă de pe internet, de câte ori îi punea întrebarea cea mai complicată: „Când ne mai întâlnim?”

— Tu să-mi spui. Nu vrea nimeni să fie văzut stând de vorbă cu un jurnalist ca Mona Daa. Nu, singura persoană pe care am văzut-o este Wyller. Stai puţin – dacă nu cumva mă înşală memoria, el i-a dat Monei un număr ca să-l poată suna. De fapt, da, şi Mona i-a spus unde poate da de ea, la sala aia, Gain.

Mikael Bellman se uita la Truls. Cu un zâmbet surprins, ca şi cum tocmai descoperise, după ani, că soţia lui poate cânta, are sânge albastru sau vreo diplomă de facultate.

— Deci ce insinuezi tu, Truls, e că scurgerea noastră ar fi probabil cineva nou aici.

Bellman îşi mângâie bărbia gânditor.

— O presupunere firească, dat fiind că problema acestei scurgeri a apărut doar de curând, chestie care nu – care-i cuvântul potrivit? – reflectă cultura pe care am creat-o noi în cadrul poliţiei din Oslo în ultimii ani. Dar presupun că nu ar trebui să aflăm vreodată cine e sau nu e, având în vedere că jurnaliştii sunt obligaţi de lege să protejeze identitatea sursei lor.

Truls scoase râsul ăla ca un mârâit.

— OK, Mikael!
Mikael încuviinţă. Se aplecă în faţă şi, înainte ca Truls să apuce să reacţioneze, îl înşfăcă de gulerul cămăşii şi-l trase aproape de el.

— Cu cât te-a plătit scârba, Beavis?

22. Marţi după-amiază

Mehmet îşi strânse şi mai mult halatul în jurul corpului. Se uita la ecranul telefonului şi se prefăcea a nu-i vedea pe bărbaţii care intrau şi ieşeau din vestiarul rudimentar. Taxa de intrare în Cagaloglu Hamam nu impunea nicio limită de timp pentru băi. Dar evident că, dacă un bărbat stătea ore întregi într-un vestiar şi se uita la alţi bărbaţi dezbrăcaţi, exista riscul să devină nepopular acolo. De aceea continua să se mişte la intervale regulate între saună şi camera cu aburi permanent învăluită în ceaţă, precum şi între bazinele cu temperaturi variate, de la foarte fierbinte la rece ca gheaţa. Mai avea şi un motiv practic: camerele erau legate între ele de un număr de uşi, aşa că risca să nu-i vadă pe toţi dacă nu se mişca de colo-colo. însă acum vestiarul era atât de rece, încât îşi dorea să se întoarcă la căldură. Mehmet se uită la ceas. Era ora 16:00. Tatuatorul turc credea că îl văzuse la băi pe bărbatul cu tatuajul cu demon pe la începutul după-amiezii, aşadar ucigaşii în serie sunt şi ei fiinţe cu obiceiuri bine stabilite.

Harry Hole îi explicase lui Mehmet că e spionul perfect. în primul rând, era una dintre singurele două persoane care avea vreo şansă să-i recunoască faţa lui Valentin Gjertsen. în al doilea rând, fiind turc, nu ieşea cu nimic în evidenţă într-o baie frecventată mai ales de compatrioţi de-ai săi. în al treilea rând, deoarece Valentin, potrivit spuselor lui Harry, ar fi recunoscut instantaneu un poliţist. în plus, aveau un spion în Serviciul de Investigaţii Criminale care le oferea toate informaţiile celor de

la VG şi Dumnezeu ştie cui altcuiva. Aşa că Harry şi Mehmet erau singurele persoane care ştiau despre această operaţiune. însă când Mehmet l-ar anunţa pe Harry că l-a văzut pe Valentin, detectivului i-ar lua mai puţin de 15 minute să ajungă la faţa locului însoţit de poliţişti înarmaţi.

Harry îi promisese lui Mehmet că 0ystein Eikeland era înlocuitorul perfect la barul Jealousy. Un tip care arăta ca o sperietoare bătrână când intrase pe uşă, cu un miros pregnant, dar plăcut de hipiot înrăit ce rămăsese agăţat de hainele lui din denim ponosite. Când Mehmet îl întrebase dacă mai stătuse vreodată în spatele unui bar, Eikeland îşi înfipsese o ţigară rulată între buze şi replicase oftând: „Am petrecut ani întregi în baruri, prietene. în picioare, în genunchi şi căzut pe jos. Niciodată în spatele tejghelei".

însă Eikeland era alegerea de încredere a lui Harry, aşa că Mehmet putea doar să spere că n-avea să se întâmple nimic rău. Cel mult o săptămână, spusese Harry. După care se putea întoarce în barul său. Harry executase şi o mică plecăciune când îi fusese oferită cheia, prinsă de un inel pentru chei cu o inimă de plastic frântă, logoul barului Jealousy, şi îi spusese lui Mehmet că trebuie să aibă o discuţie legată de muzică. Că existau persoane trecute de 30 de ani care nu erau deranjate în mod deosebit de muzica nouă şi că mai rămâneau speranţe chiar şi pentru cei cramponaţi de muzica celor de la Bad Company. Ideea acelei discuţii în sine merita cel puţin o săptămână de plictiseală, se gândi Mehmet în timp ce făcea scroll pe site-ul VG, cu toate că deja trebuia să fi citit de zece ori aceleaşi titluri.

VAMPIRIŞTI CELEBRI ÎN ISTORIE. Şi în timp ce se uita fix la ecranul telefonului şi aştepta să se încarce restul articolului, se întâmplă ceva straniu. Era ca şi cum nu mai reuşi să respire preţ de câteva secunde. Ridică privirea. Uşa de la băi se închisese la loc. Privi în jur. Ceilalţi trei bărbaţi care se aflau în vestiar erau aceiaşi ca mai devreme. Cineva intrase şi acum mergea prin cameră. Mehmet îşi încuie telefonul în dulap, se ridică şi porni pe urmele lui.

Cazanele din camera de alături huruiau. Harry se uită la ceas. 16:05. îşi împinse scaunul în spate, îşi împleti mâinile la ceafă şi se rezemă de peretele de cărămidă. Smith, Bjorn şi Wyller se uitau la el.

— Au trecut 16 ore de la dispariţia lui Marte Ruud, începu Harry. Ceva nou?

— Păr, răspunse Bjorn Holm. Echipa de la locul faptei a găsit câteva şuviţe lângă intrarea principală în Schroder's. Se pare că s-ar potrivi cu părul lui Valentin Gjertsen, de pe cătuşe. Au fost trimise la analize. Părul sugerează o luptă, dar şi faptul că de data asta el n-a mai făcut curăţenie. Şi, totodată, înseamnă şi că nu mai avea cum să fie mult sânge, deci avem motive să sperăm că ea încă mai era în viaţă când au plecat de-acolo.

— OK! interveni Smith. Există o şansă ca ea să fie în viaţă şi că el o foloseşte pe post de vacă.

— Vacă? întrebă Wyller.

Se aşternu tăcerea în Boiler Room. Harry schiţă o grimasă.

— Vrei să spui că... o mulge?

— Corpul are nevoie de 24 de ore ca să refacă 1% din numărul de globule roşii din sânge, răspunse Smith. în cel mai bun caz, i-ar putea potoli setea o vreme. în cel mai rău, ar putea însemna că acum e şi mai concentrat să recapete puterea şi controlul. Şi că va încerca din nou să-i găsească pe cei care l-au umilit. Adică pe tine şi pe ai tăi, Harry.

— Soţia mea e păzită nonstop de un poliţist înarmat şi i-am lăsat mesaj fiului meu să aibă grijă.

— Deci e posibil ca el să atace şi bărbaţi? întrebă Wyller.

— Categoric, răspunse Smith.

Harry simţi o vibraţie în buzunarul pantalonilor. îşi scoase

telefonul.

— Da?

— Sunt Oystein. Cum faci un Daiquiri? Am pe cap un client dificil şi Mehmet nu răspunde.

— De unde să ştiu eu? Clientul nu ştie?

— Nu.

— Ceva cu rom şi limetă. Ai auzit de Google?

— Desigur, doar nu sunt prost. îl găseşti pe internet, nu?

— încearcă, s-ar putea să-ţi placă. Acum închid.
Harry încheie apelul.

— Scuze! Altceva?

— Declaraţiile martorilor luate de la persoanele din jurul restaurantului Schroder's, zise Wyller. Nimeni n-a auzit sau văzut ceva. Ciudat, pe o stradă atât de aglomerată.

— Poate fi destul de pustiu pe acolo pe la miezul nopţii, într-o seară de luni, replică Harry. Dar să iei pe cineva de acolo, conştient sau nu, fără să te vadă nimeni? Cam greu. Probabil a parcat exact în faţă.

— Nu există niciun vehicul înregistrat pe numele lui Valentin Gjertsen, şi nici vreunul închiriat ieri pe numele lui, zise Wyller.

Harry se răsuci spre el.

Wyller îi întoarse privirea întrebător.

— Ştiu că şansele ca el să-şi folosească numele adevărat sunt aproape nule, însă tot am verificat. Nu asta e...?

— Mda, perfect în regulă, răspunse Harry. Trimite portretul lui robot la firmele care închiriază maşini. Iar lângă

Schroder’s se află un Deli de Luca deschis nonstop...

— Am participat la şedinţa de dimineaţă a echipei de anchetă, au verificat camerele de supraveghere de acolo, spuse Bjorn. Nimic.

— Bine, trebuie să mai aflu şi altceva?

— în SUA se lucrează la obţinerea adreselor IP de pe Facebook ale victimelor folosind un ordin judecătoresc, în loc să se urmeze calea legală mai lungă, răspunse Wyller. Asta înseamnă că nu vom avea acces la conţinut, ci doar la toate adresele celor către care şi de la care s-au trimis şi primit mesaje. Ar putea dura săptămâni, nu luni întregi.
Mehmet stătea în faţa uşii de la hararet. O văzuse închizându-se în timp ce intra în băi dinspre vestiar. Plus că bărbatul cu tatuaj fusese văzut în hararet. Mehmet ştia că e puţin probabil ca Valentin să se arate aşa de repede, chiar în prima zi. Doar dacă nu cumva venea de mai multe ori pe săptămână, fireşte. Deci de ce ezita?

înghiţi în sec.

Apoi deschise uşa de la hararet şi intră înăuntru. Aburul gros se mişca, se răsucea, dispărea afară pe uşă, creând un culoar prin încăpere. Pentru o clipă Mehmet se trezi uitându-se la un bărbat aşezat pe a doua bancă de sus. După care culoarul se închise la loc şi chipul dispăru. însă Mehmet văzuse destul.

El era. Bărbatul care intrase în bar în seara aceea.

Să fugă direct afară sau să se aşeze şi să aştepte o vreme? La urma urmei, tipul îl văzuse deja pe Mehmet uitându-se la el, iar dacă ar fi ieşit imediat nu cumva ar fi devenit suspicios?

Mehmet rămase la locul său lângă uşă.

Simţea că aburul pe care îl respira îi îngustează căile respiratorii. Nu mai putea aştepta mult, trebuia să iasă. Mehmet împinse uşa uşor şi se strecură afară. O luă la fugă pe gresia alunecoasă, făcând paşi scurţi şi atenţi ca să nu cadă, şi ajunse la

vestiar. înjură în timp ce se căznea cu codul încuietorii. Patru numere. 1683. Asediul Vienei. Anul în care Imperiul Otoman conducea lumea, sau măcar partea care merita condusă. Când n-a mai putut să se extindă, iar de atunci a început declinul. înfrângere după înfrângere. De asta alesese acel an, deoarece, cumva, îi reflecta propria poveste, în care avusese totul şi-l pierduse mai apoi? în cele din urmă izbuti să descuie lacătul. îşi înhăţă telefonul, apăsă câteva butoane şi-l duse la ureche. Se uită la uşa dinspre băi, care se închisese la loc, aşteptându-se din clipă în clipă ca bărbatul să se repeadă afară şi să-l atace.

— Da?

— E aici, şopti Mehmet.

— Sigur?

— Da. în hararet.

— Rămâi cu ochii pe el, ajungem în 15 minute!

— Ce ai făcut? întrebă Bjorn Holm, ridicându-şi piciorul de pe ambreiaj când semaforul se făcu verde pe Hausmannsgate.

— Am angajat un civil voluntar ca să supravegheze baia turcească din Sagene, răspunse Harry, uitându-se în oglinda laterală a legendarului Volvo Amazon din 1970 al lui Bjorn Holm.

Alb la origine, vopsit mai apoi în negru, cu o dungă de raliuri în picăţele peste plafon şi portbagaj. Maşina din spate dispăru într-un nor de gaze de eşapament negre.

— Fără să ne întrebi şi pe noi?

Bjorn apăsă claxonul şi depăşi un Audi pe prima bandă.

— Nu facem totul chiar ca la carte, deci nu există niciun motiv pentru care să deveniţi vreunul complice.

— Sunt mai puţine semafoare dacă o iei pe Maridalsveien, interveni Wyller de pe bancheta din spate.

Bjorn schimbă într-o viteză inferioară şi viră la dreapta. Harry simţi apăsarea centurii de siguranţă în trei puncte instalată pe Volvo pentru prima oară, dar care nu putea fi slăbită, aşa că abia te puteai mişca.

— Smith, cum eşti? strigă Harry peste mugetul motorului.

în mod obişnuit n-ar fi adus un consultant extern într-o operaţiune activă ca asta, dar în ultima clipă hotărâse să-l ia şi pe Smith, în caz că urmau să se trezească într-o situaţie cu luare de ostatici, eventualitate în care abilitatea psihologului de a-l citi pe Valentin s-ar fi putut dovedi utilă. Aşa cum o citise pe Aurora. Ori pe Harry.

— Un pic de rău de mişcare, dar asta-i tot, răspunse Smith, zâmbind anemic. Ce-i mirosul ăsta?

— Ambreiaj vechi, radiator de căldură şi adrenalină, răspunse Bjorn.

— Ascultaţi aici! interveni Harry. Vom ajunge acolo în două minute, deci vă repet: Smith, tu rămâi în maşină. Eu şi Wyller vom intra pe uşa din faţă,
Bjorn va păzi uşa din spate. Ai spus că ştii unde e?

— Dap, răspunse Bjorn. Omul tău e încă la post?

Harry aprobă dând din cap şi-şi lipi telefonul de ureche. Opriră în faţa unei clădiri vechi de cărămidă. Harry studiase planul. Era o fostă fabrică ce momentan adăpostea o tipografie, câteva birouri, un studio de înregistrări şi hamamul, şi mai avea o singură uşă în afară de cea principală.

— Toată lumea pregătită? întrebă Harry, răsuflând uşurat după ce-şi desfăcu centura de siguranţă. îl vrem în viaţă. Dar dacă nu-i posibil...

Ridică privirea către ferestrele sclipitoare situate de ambele

părţi ale intrării principale, în vreme ce îl auzea pe Bjorn recitând pe un ton coborât:

— Poliţia, stai că trag, apoi trag în nemernic! Poliţia, stai că trag, apoi...

— Să-i dăm bătaie! rosti Harry.

Coborâră din maşină, trecură trotuarul şi se despărţiră în faţa uşii din faţă.
Harry şi Wyller urcară cele trei trepte şi trecură apoi de o uşă grea. Holurile din interior miroseau a amoniac şi a cerneală tipografică. Două uşi aveau plăcuţe aurii strălucitoare cu un scris plin de detalii: firme mici de avocatură, pline de optimism, care nu-şi permiteau chiria din centrul oraşului. Pe cea de- a treia uşă se afla un semn anonim pe care scria CAGALOGLU HAMAM, atât de anonim, încât dădea impresia că nici nu-şi doresc clienţi care nu ştiau unde se află.

Harry deschise uşa şi intră.
Se trezi într-un pasaj cu vopsea scorojită pe pereţi şi o recepţie simplă, în spatele căreia stătea un bărbat cu umeri laţi şi barbă neagră abia răsărită, care citea o revistă. Dacă Harry n-ar fi ştiut cum stă treaba, ar fi crezut că intrase într-un club de box.

— Poliţia, începu Wyller, înfigându-şi legitimaţia între revistă şi faţa bărbatului. Rămâi complet nemişcat şi nu avertiza pe nimeni! Totul se va termina în vreo două minute.

Harry merse mai departe prin pasaj şi văzu două uşi. Pe una scria VESTIAR, iar pe cealaltă, HAMAM. Intră în băi şi-l auzi pe Wyller urmându-l îndeaproape.

Trei bazine mici erau dispuse în şir. în dreapta lor se aflau separeurile cu mesele pentru masaj. în stânga erau două uşi de sticlă despre care Harry presupunea că duc la saună şi la

camera cu aburi şi o uşă de lemn simplă care, îşi amintea din planul clădirii, ducea spre vestiar. în bazinul cel mai apropiat se aflau doi bărbaţi care ridicară privirile către el. Mehmet stătea pe o bancă de lângă perete, prefăcându-se că se uită în telefon. Harry se repezi spre el şi arătă către uşa de sticlă cu semnul de plastic aburit pe care scria HARARET.

— E singur? întrebă încet Harry în vreme ce şi el, şi Wyller îşi scoteau Glockurile.

Auzi în spate pleoscăieli panicate dinspre bazin.

— N-a intrat sau ieşit nimeni de când te-am sunat, şopti Mehmet.

Harry merse la uşă şi încercă să se uite înăuntru, dar nu văzu nimic altceva în afară de un alb imposibil de străpuns. îi făcu semn lui Wyller să stea de pază la uşă. Trase aer adânc în piept şi tocmai se pregătea să intre, dar se răzgândi. Zgomotul făcut de încălţări. Pesemne că suspiciunile lui Valentin nu trebuiau stârnite de intrarea cuiva care nu era desculţ. Harry îşi scoase pantofii şi şosetele cu mâna rămasă liberă. După care trase de uşă şi intră. Aburul se răsuci în jurul său. Ca un voal de mireasă. Rakel. Harry nu voia să ştie de unde venise gândul, aşa că-l alungă imediat. Reuşi să surprindă o siluetă solitară pe banca de lemn din faţa sa înainte ca uşa să se închidă la loc şi el să fie iar învăluit de alb. De alb şi de tăcere. îşi ţinu răsuflarea şi ascultă respiraţia celuilalt. Oare individul avusese timp să vadă că nou-venitul era complet îmbrăcat şi avea şi-un pistol? Era speriat? La fel de speriat ca Aurora când îi văzuse cizmele de cowboy în faţa cabinei de toaletă?

Harry ridică pistolul şi se îndreptă în direcţia în care văzuse silueta. Şi reuşi să distingă forma unui bărbat aşezat pe fondul acela complet alb. Apăsă trăgaciul până când întâmpină rezistenţă.

— Poliţia! rosti cu glas răguşit. Nu te mişca, sau te împuşc!

Şi-l mai lovi un gând. Că, într-o astfel de situaţie, el ar fi zis „sau

te împuşcăm”. Era doar psihologie, care dădea impresia că sunt mai mulţi şi care creştea şansele ca persoana să se predea imediat. De ce spusese „te împuşc”? Iar acum, că mintea sa acceptase o întrebare, mai apărură şi altele: de ce era singur aici, în loc să fie echipa Delta, specializată în astfel de misiuni? De ce-l postase pe Mehmet aici, într-un secret deplin, şi nu le spusese celorlalţi decât după ce-l sunase?

Harry simţi o rezistenţă uşoară din partea trăgaciului lipit de arătător. Extrem de uşoară.

Doi oameni într-o încăpere unde nu-i mai putea vedea nimeni.

Cine ar fi putut să nege că Valentin, care deja omorâse mai multe persoane doar cu mâinile goale şi cu dinţii lui de fier, nu-l ataca pe Harry, silindu-l astfel să-l împuşte în legitimă apărare?

— ***Vurma! exclamă silueta din faţa sa, apoi ridică mâinile în aer.***

Harry se aplecă spre el.

Bărbatul slăbănog era gol. Ochii îi erau căscaţi de groază. Iar pieptul îi era acoperit de păr cenuşiu, altminteri complet neatins.

23. Marţi, după-amiază târziu

— Ce dracu’? ţipă Katrine Bratt, aruncând radiera pe care o ridicase de pe propriul birou şi făcând-o să lovească peretele deasupra capului lui Harry Hole, care stătea trântit pe un scaun. De parcă n-am fi avut destule probleme, ai reuşit să încâlci cam toate afurisitele de reguli din manual, plus vreo două legi naţionale, ca să fie tacâmul complet. La ce ţi-a fost mintea?

La Rakel, rosti Harry în gând, lăsându-se şi mai mult pe spate, până ce scaunul atinse peretele. Mă gândeam la Rakel. Şi la Aurora.

— Poftim?

— Mă gândeam că dacă ar exista o scurtătură prin care să-l prindem pe Valentin Gjertsen cu o zi mai devreme, am putea să salvăm viaţa cuiva.

— Harry, nu mă lua cu de-astea! Ştii al naibii de bine că nu aşa merg lucrurile. Dacă cineva crede şi acţionează...

— Ai dreptate, ştiu prea bine. Şi mai ştiu şi că am fost foarte aproape să-l prindem pe Valentin Gjertsen. L-a văzut pe Mehmet, l-a recunoscut de la bar, şi-a dat seama ce se petrece şi s-a furişat afară, în timp ce Mehmet era în vestiar şi mă suna. Şi mai ştiu că, dacă Valentin Gjertsen s-ar fi aflat în acea cameră cu aburi când am ajuns noi, deja m-ai fi iertat şi ai fi început să culegi laudele pentru munca plină de creativitate a poliţiei. Exact motivul pentru care ai format echipa din Boiler Room.

— Ticălosule! mârâi Katrine, iar Harry o văzu cum caută altceva pe birou cu care să arunce în el.

Din fericire, trecu peste capsator şi peste teancul de corespondenţă legală din America ce avea legătură cu Facebook.

— Nu v-am dat voie să vă comportaţi ca nişte cowboy. N-am văzut nici măcar un site de ziar pe care raidul de la băi să nu fie titlu principal. Arme într-o baie liniştită, civili nevinovaţi în bătaia focului, un bătrân de 93 de ani ameninţat cu pistolul. Şi nicio arestare! Totul e... pur şi simplu amatorism.

Katrine îşi ridică mâinile şi se uită la tavan, ca şi cum se preda în faţa unor instanţe mai înalte.

— Sunt concediat?

— Vrei să fii concediat?

Harry o văzu în faţa ochilor pe Rakel dormind, cu pleoapele ei subţiri zbătându-se, transmiţând parcă în codul Morse de pe tărâmul comei.

— Da, răspunse el, şi o văzu pe Aurora, cu privirea

încărcată de angoasă şi de panică şi o traumă care nu mai putea fi vindecată vreodată. Şi nu. Tu vrei să mă dai afară?

Katrine gemu, apoi se ridică şi se apropie de geam.

— Da, vreau să dau afară pe cineva, răspunse ea fără să se uite la el. Dar nu pe tine.

— Mhm!

— Mhm! îl imită.

— Vrei să dezvolţi subiectul?

— Mi-ar plăcea să-l concediez pe Truls Berntsen.

— Asta e de la sine înţeles.

— Da, dar nu pentru că e inutil şi leneş. El le-a transmis informaţii celor de la VG.

— Şi cum ai aflat de asta?

— I-a întins Anders Wyller o capcană. A mers puţin cam departe – cred că a vrut să i-o plătească Monei Daa. în orice caz, de acum nu vom mai avea probleme din partea ei dacă plătea un funcţionar public pentru informaţii, având în vedere că ar fi trebuit să ştie că asta i-ar putea aduce o acuzaţie de corupţie.

— Şi atunci, de ce nu l-ai dat afară pe Berntsen?

— Ghiceşte! replică ea, revenind la birou.

— Mikael Bellman?

Katrine aruncă un creion, însă nu spre Harry, ci în uşa închisă.

— Bellman a venit aici, s-a aşezat unde stai tu acum şi a zis că Berntsen l-a convins că e nevinovat. După care a insinuat că Wyller ar fi stat de vorbă cu cei de la VG şi apoi a încercat să arunce totul în cârca lui Berntsen. însă deocamdată nu putem dovedi nimic, aşa că cel mai bine ar fi să lăsăm totul deoparte şi

să ne concentrăm pe prinderea lui Valentin, pentru că e singurul lucru care contează. Tu ce mai înţelegi din asta?

— Păi, poate că Bellman are dreptate, poate că cel mai bine e să amânăm spălarea rufelor murdare în public până vom înceta să ne mai zbatem în mocirlă.

Katrine se strâmbă la el.

— Te-ai gândit singur la asta?

Harry îşi scoase pachetul de ţigări din buzunar.

— Apropo de scurgeri de informaţii. Ziarele spun că am fost la băi, ceea ce e în regulă, pentru că am fost recunoscut. însă nimeni în afară de cei din Boiler Room şi de tine nu ştie despre rolul lui Mehmet. Şi aş prefera ca lucrurile să rămână aşa, ca să fim absolut siguri.

Katrine încuviinţă.

— De fapt, am abordat acest subiect cu Bellman şi a fost de acord. Spune că
avem mult de pierdut dacă răsuflă faptul că folosim civili ca să facă munca în locul nostru, că ne face să părem disperaţi. Mehmet şi, rolul său în poveste, nu trebuie pomenit faţă de nimeni, nici faţă de echipa de anchetă. Cred că are logică, deşi Truls nu mai are voie să participe la şedinţe.

— Chiar?

Katrine ridică dintr-un colţ al gurii.

— I s-a oferit propriul birou în care poate completa rapoarte despre cazuri care nu au nimic de-a face cu crimele vampiristului.

— Deci până la urmă tot l-ai dat afară, comentă Harry, înfigându-şi o ţigară între buze.

Simţi telefonul cum îi vibrează lipit de coapsă şi-l scoase afară. Un mesaj de la doctorul Steffens.

S-au terminat analizele. Rakel s-a întors în 301.

— Trebuie să plec.

— Harry, mai eşti cu noi?

— Trebuie să mă gândesc la asta.

în faţa sediului poliţiei, Harry îşi găsi bricheta într-o gaură din căptuşeala sacoului şi-şi aprinse ţigara. Se uită la oamenii care treceau pe lângă el pe trotuar. Păreau atât de liniştiţi, de lipsiţi de griji! Era ceva atât de deconcertant la situaţia asta! El unde era? Unde naiba era Valentin?

* * *

— Salut! zise Harry în timp ce intra în salonul 301.
Oleg stătea lângă patul lui Rakel, care se întorsese la locul său. Băiatul ridică privirea din cartea pe care o citea, dar nu răspunse.

Harry se apropie şi se aşeză de cealaltă parte a patului.

— Vreo veste?

Oleg continuă să răsfoiască paginile.

— OK, ascultă! reluă Harry, dându-şi sacoul jos şi atârnându-l pe spătarul scaunului. Ştiu că tu crezi că atunci când nu sunt aici înseamnă că îmi pasă mai mult de muncă decât de ea. Şi că mai există şi alţii care pot rezolva cazurile de crimă, dar că ea nu ne are decât pe tine şi pe mine.

— Şi nu-i adevărat? zise Oleg, fără să ridice privirea din carte.

— Oleg, nu-i sunt de niciun ajutor dacă stau aici. Aici nu pot salva pe nimeni, însă acolo, afară, pot face ceva important. Pot salva vieţi.

Oleg închise cartea şi se uită la Harry.

— Mă bucur să aud că eşti motivat de filantropie. Altminteri s-ar putea crede că e vorba de altceva.

— Altceva?

Oleg lăsă cartea să-i cadă în geantă.

— De o dorinţă de glorie. Ştii tu, chestia aia cu Harry-Hole-s-a-întors-ca-să- salveze-situaţia.

— Crezi că despre asta e vorba?

Oleg ridică din umeri.

— Contează ce crezi tu. Că te poţi convinge pe tine însuţi

de prostia aia.

— Aşa mă consideri tu? Unul care toarnă prostii?
Oleg se ridică în picioare.

— Ştii de ce mi-am dorit mereu să fiu ca tine? Nu pentru că erai atât de grozav. Ci pentru că nu mai aveam pe nimeni altcineva. Tu erai singurul bărbat din casă. însă acum te pot vedea mai limpede, aşa că trebuie să fac tot ce pot ca să nu ajung ca tine. A început deprogramarea, Harry.

— Oleg...

însă băiatul deja ieşise din cameră.

La dracu', la dracu'l

Harry îşi simţi telefonul vibrând în buzunar şi-l închise fără să se uite la el. Ascultă maşinăria. Cineva dăduse volumul mai tare, aşa încât acum scotea un bip uşor întârziat ori de câte ori linia

verde sălta în sus.

Ca un cronometru.

Care număra pentru ea.

Care număra pentru cineva de-acolo.
Ce-ar fi fost dacă Valentin se uita chiar acum la ceas în timp ce o aştepta pe următoarea?

Harry dădu să-şi scoată telefonul. Apoi îl lăsă unde era.

Lumina scăzută, oblică făcea ca, atunci când el îşi punea mâna mare peste mâna subţire a lui Rakel, venele albastre proiectau umbre pe dosul palmei lui. încercă să nu numere bipurile.

La 806 nu mai putu să rămână nemişcat, se ridică şi dădu un ocol prin cameră. Ieşi pe culoar şi găsi un doctor care nu se arătă dispus să-i ofere detalii, dar care îl informă că starea lui Rakel era stabilă şi că luaseră în calcul să o trezească din comă.

— Par veşti bune, zise Harry.
Doctorul ezită înainte să răspundă:

— Doar am luat în calcul. Există şi argumente contra. Steffens e de serviciu diseară, aşa că poţi vorbi cu el când ajunge.

Harry găsi cantina, îşi luă ceva de mâncare şi se întoarse în salonul 301. Agentul de afară doar îl salută din cap.

Se făcuse întuneric în cameră şi Harry aprinse veioza de pe noptieră. îşi scoase o ţigară din pachet în timp ce privea cu atenţie pleoapele lui Rakel. Şi buzele, care deveniseră atât de uscate. încercă să recreeze în minte momentul în care se cunoscuseră. El stătea pe aleea din faţa casei ei, iar Rakel se apropiase ca o balerină. După atâţia ani, oare îşi mai amintea cu exactitate? Acea primă privire. Primele cuvinte. Primul sărut. Poate că e inevitabil să-ţi retrăieşti amintirile, puţin câte puţin, astfel încât să devină o poveste, cu logica unei poveşti, cu greutate şi înţelesuri. O poveste care spunea că se îndreptaseră

tot timpul în această direcţie, pe care şi-o repetaseră unul altuia ritualic, până ce ajunseseră să o creadă. Când ea dispărea, când povestea lui Rakel şi a lui Harry dispărea, în ce va mai crede el atunci?

îşi aprinse ţigara.

Trase fumul în piept, îl dădu afară şi apoi îl văzu ridicându-se în fuioare către alarma de incendiu, disipându-se.

Dispărând. Alarma, cugetă el.

Mâna îi alunecă în buzunar şi prinse telefonul rece, adormit.

La naiba, la naiba!

O chemare, cum o numise Steffens: ce însemna? Când accepţi o slujbă pe care o deteşti pentru că ştii că la ea te pricepi cel mai bine? într-un loc în care poţi fi util. Ca un animal oarecare dintr-o turmă. Sau, cum se exprimase Oleg, glorie personală? Oare tânjea să fie acolo, afară, strălucind, în timp ea stătea întinsă aici şi se stingea puţin câte puţin? Bun, el nu simţise niciodată o mare responsabilitate faţă de societate, iar recunoaşterea colegilor sau a publicului nu însemnase niciodată cine ştie ce. Deci ce-i mai rămânea?
Mai rămânea Valentin. Mai rămânea vânătoarea.

Se auzi o bătaie dublă în uşă, iar apoi aceasta se deschise silenţios. Bjorn Holm se furişă înăuntru şi se aşeză pe celălalt scaun.

— Fumezi într-un spital, începu el. Şase ani de închisoare, dacă ţin bine minte.

— Doi ani, replică Harry, întinzându-i ţigara lui Bjorn. îmi faci o favoare să- mi fii complice?

Bjorn dădu din cap spre Rakel.

— Nu-ţi faci griji că ea ar putea face cancer la plămâni?

— Rakel adoră fumatul pasiv. Spune că îi place că-i gratis şi că trupul meu a absorbit deja majoritatea toxinelor înainte să

dau fumul afară. Eu acţionez ca o combinaţie de portofel şi filtru de ţigară pentru ea.

Bjorn trase un fum.

— Ai mesageria vocală oprită, mi-am închipuit că eşti aici.

— Hmm! Pentru un expert criminalist, mereu ai fost destul de bun la deducţii.

— Mersi! Cum merge?

— Au discutat să o trezească din comă. Eu aleg să o consider o veste bună. Ceva urgent?

— Niciunul dintre cei de la băi cu care am stat de vorbă nu l-a recunoscut pe Valentin din portretul robot. Tipul de la recepţie a spus că pe acolo vin tot timpul o grămadă de oameni, dar crede că omul nostru ar putea fi tipul care apare acolo într-un palton care-i acoperă halatul, cu o glugă trasă pe cap şi care plăteşte mereu cash.

— Deci nici plata nu lasă vreo urmă electronică. Halat pe dedesubt, astfel încât să nu existe riscul să-i vadă cineva tatuajul când se schimbă. Cum ajunge de acasă până la băi?

— Dacă are maşină, pesemne că ţine cheile în buzunarul halatului. Sau bani de autobuz. Pentru că n-am descoperit absolut nimic pe hainele din vestiar, nici măcar scame în buzunare. Probabil că vom găsi nişte ADN, însă miros a detergent. Bănuiesc că până şi paltonul şi l-a spălat de curând.

— Ceea ce se potriveşte cu curăţenia obsesivă de la locurile faptelor. Faptul că-şi ia cu el într-o saună cheile de la maşină şi banii sugerează că e deja pregătit pentru o evadare rapidă.

— Da. De asemenea, niciun martor nu a văzut vreun bărbat în halat pe străzile din Sagene, de data asta nu cred să fi luat autobuzul.

— Şi-a parcat maşina aproape de uşa din spate. Deloc întâmplător că a reuşit să rămână ascuns timp de patru ani; e inteligent.

Harry îşi frecă uşor ceafa.

— Bun. Deci l-am alungat. Ce urmează?

— Verificăm camerele de supraveghere din magazinele şi benzinăriile din jurul băilor, în căutare de glugi şi poate de vreun halat care să iasă de sub un palton. Apropo, mâine-dimineaţă la prima oră voi tăia paltonul. Există o găurică în unul dintre buzunare şi e posibil să fi alunecat ceva prin ea şi să fi rămas pe sub căptuşeală.

— Evită camerele de supraveghere.

— Crezi?

— Da. Dacă îl vedem e pentru că vrea el să fie văzut.

— Probabil ai dreptate.

Bjorn Holm îşi descheie canadiana. Fruntea palidă îi era umedă

de sudoare. Harry suflă fumul înspre Rakel.

— Ce e, Bjorn?

— Ce vrei să spui?

— N-ai venit până aici doar ca să-mi raportezi toate astea.

Bjorn nu răspunse. Harry aşteptă. Maşinăria continua să bipăie.

— E Katrine, răspunse Bjorn. Nu înţeleg. Am văzut în lista de apeluri că a încercat să mă sune azi-noapte, dar când am sunat-o înapoi mi-a spus că probabil telefonul ei m-a apelat din greşeală.

-Şi?

— La 3 dimineaţa? Doar nu doarme cu telefonul sub ea.

— Şi atunci, de ce n-ai întrebat-o?

— Pentru că n-am vrut s-o sâcâi. Are nevoie de timp. De spaţiu. Seamănă cumva cu tine.

Bjorn luă ţigara de la Harry.

— Cu mine?

— O singuratică.

Harry luă ţigara înapoi exact când Bjorn se pregătea să tragă un fum.

— Chiar eşti, protestă Bjorn.

— Ce doreşti?

— Mă înnebuneşte să umblu de colo-colo fără să ştiu nimic. Aşa că mă întrebam...

Bjorn îşi scărpină furios barba.

— Tu şi Katrine sunteţi apropiaţi. Ai putea...?

— Să verific terenul pentru tine?

— Ceva de genul. Trebuie să o fac să se întoarcă, Harry.

Harry îşi stinse ţigara de piciorul scaunului. Se uită la Rakel.

— Sigur. Am să discut cu Katrine.

— Dar fără ca ea să ştie...

— .. .că vine de la tine.

— Mersi! Eşti un prieten de nădejde, Harry.

— Eu?

Harry puse chiştocul înapoi în pachetul de ţigări.

— Eu sunt un singuratic.

După ce Bjorn plecă, Harry închise ochii. Ascultă maşinăria. Numărătoarea inversă.

24. Marti seară[9]

Bărbatul se numea Olsen, iar localul pe care-l conducea se numea Olsen's, însă ăsta-i era numele şi când îl preluase el, în urmă cu vreo 20 de ani. Unora li se părea neverosimilă o asemenea coincidenţă, dar cât de greu de crezut e ceva când tot timpul se petrec lucruri incredibile, zi de zi, clipă de clipă? Pentru că cineva trebuie să câştige la loterie, măcar asta e evident. Chiar şi aşa, persoana care câştigă nu doar că se gândeşte că e greu de crezut, ci că e de-a dreptul un miracol. Din acest motiv, Olsen nu credea în miracole. însă cazul de faţă era unul extrem. Ulla Swart intrase şi se aşezase la masa lui Truls Berntsen, care stătea acolo de 20 de minute. Miracolul consta în faptul că era o întâlnire aranjată. Pentru că Olsen n-avea nicio îndoială că e o întâlnire aranjată, doar petrecuse 20 de ani urmărind bărbaţi neliniştiţi, incapabili să stea nemişcaţi sau bătând darabana cu degetele în masă, în aşteptarea fetei visurilor lor. Miracolul era că, în tinereţe, Ulla fusese cea mai frumoasă fată din tot Manglerudul, iar Truls Berntsen, cea mai mare grămadă de rahat şi cel mai ratat din gaşca ce pierdea vremea prin mallul din Manglerud şi venea la Olsen's. Truls, sau Beavis, fusese umbra lui Mikael Bellman, care nici el nu se aflase pe lista de popularitate. însă măcar arăta bine şi avea mereu vorbele la el, plus că reuşise să pună mâna pe fata după care oftau hocheiştii şi motocicliştii deopotrivă. Apoi devenise şeful poliţiei, aşa că era ceva de capul lui Mikael. Truls Berntsen, pe de altă parte: odată ratat, mereu ratat.

Olsen se duse la masa lor să le ia comanda, încercând să audă ce discutau la această întâlnire improbabilă.

— Eu am ajuns ceva mai devreme, începu Truls, arătând spre paharul de bere aproape gol din faţa sa.

— Eu am întârziat, spuse Ulla, trecându-şi geanta peste cap şi descheindu-se la haină. Aproape că n-am putut să scap.

— Oh? făcu Truls, luând rapid o gură mică de bere ca să ascundă cât de încordat era.

— Da, nu... nu e chiar uşor, Truls.

Femeia zâmbi scurt. îl observă pe Olsen, care se ivise pe neauzite în spatele ei.

— Mai aştept un pic, spuse ea, iar el dispăru.

Mai aşteaptă? cugetă Truls. Oare voia să vadă cum va decurge? Şi va pleca dacă se va răzgândi? Dacă el nu se ridica la înălţimea aşteptărilor? Şi ce aşteptări avea, dat fiind că ei doi crescuseră practic împreună?

Ulla se uită în jur.

— Dumnezeule, ultima oară am fost aici la reuniunea de acum zece ani, îţi aminteşti?

— Nu, răspunse Truls. Eu n-am venit.

Ulla îşi smulgea scame din mânecile puloverului.

— Cazul de care vă ocupaţi acum e înfiorător. Păcat că nu l-aţi prins nici azi! Mi-a povestit Mikael ce s-a întâmplat.

— Mda, făcu Truls.

Mikael. Deci primul lucru pe care îl făcea era să îl aducă în discuţie şi să i-l fluture în faţă ca pe un scut. Oare era tulburată sau pur şi simplu nu ştia ce voia?

— Şi ce-a spus?

— Că Harry Hole l-a folosit pe barmanul care l-a văzut pe ucigaş înainte de prima crimă. Mikael a fost foarte furios.

— Barmanul de la barul Jealousy?

— Cred că da.

— Pentru ce l-a folosit?

— Ca să meargă la baia aia turcească şi să-l caute pe criminal. Nu ştiai?

— Azi am fost ocupat cu... alte cazuri de crimă.

— Oh! Păi, mă bucur să te văd. Nu pot sta mult, dar...

— Suficient cât să-mi mai iau încă o bere?

O văzu cum ezită. La naiba!

— Copiii? o întrebă.

— Poftim?

— Sunt bolnavi?

Truls văzu scurta expresie de derută de pe chipul Ullei înainte ca ea să înhaţe vesta de salvare aruncată de el. Una pentru amândoi.

— Cel mic se simte cam rău.

Femeia se înfioră pe sub puloverul gros, părând că încearcă să se ascundă cu totul în el în timp ce se uita împrejur. Doar trei mese mai erau ocupate, iar Truls presupunea că Ulla nu-l cunoştea pe niciunul dintre clienţi. Cu siguranţă părea ceva mai relaxată după acea scanare rapidă cu privirea.

— Truls?

— Da.

— îţi pot pune o întrebare ciudată?

— Desigur.

— Ce doreşti?

— Doresc?

Mai luă o înghiţitură ca să câştige un pic de timp.

— Acum, vrei să spui?

— Vreau să spun ce vrei pentru tine? Ce-şi doreşte fiecare? Vreau să-ţi dau jos hainele, să ţi-o trag şi să te aud cum ţipi după mai mult, răspunse Truls în gând. Iar după aia, vreau să te duci la frigider, să-mi aduci o bere rece şi să te cuibăreşti în braţele mele şi să-mi spui că renunţi la tot pentru mine. La copii, la Mikael, la nenorocita aia de casă superbă căreia i- am construit veranda, la tot. La toate pentru că vreau să fiu cu tine, Truls Berntsen, pentru că acum, după asta, mi-e imposibil să mă întorc la altcineva în afară de tine, tine, tine. Şi apoi vreau să ne-o mai tragem încă o dată.

— Să fii plăcut, nu?

Truls înghiţi.

— Categoric.

— Să fii plăcut de cei pe care îi placi. Alţii nu sunt la fel de importanţi, nu-i aşa?

Truls simţi că schiţează o strâmbătură involuntară, însă nu ştia ce ar trebui să însemne.

Ulla se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea.

— Iar din când în când, când credem că nu suntem plăcuţi, când suntem călcaţi în picioare, am vrea să-i călcăm şi noi în picioare pe ei, nu-i aşa?

— Da, am vrea să-i călcăm şi noi în picioare.

— însă acel imbold dispare de îndată ce îţi dai seama că suntem cu toţii plăcuţi până la urmă. Şi ştii ceva? în seara asta, Mikael a zis că mă place. în trecere, şi nu direct, însă...

îşi muşcă buza de jos. Buza aia minunată, roşiatică, la care Truls se tot holba de la 16 ani.

— Asta e tot ce contează, Truls. Nu ţi se pare ciudat?

— Foarte ciudat, răspunse el, uitându-se în jos la paharul gol.

Şi întrebându-se cum să exprime ceea ce gândea. Că faptul că uneori cineva spune că te place nu înseamnă nimic. Mai cu seamă când o spune nenorocitul de Mikael Bellman.

— Cred că n-ar trebui să-l mai las pe cel mic să mă aştepte.

Truls ridică privirea şi o văzu pe Ulla uitându-se la ceasul de la mână cu o expresie de adâncă îngrijorare.

— Sigur că nu, replică el.

— Sper să putem sta mai mult data viitoare.

Truls reuşi să nu întrebe când avea să fie acea dată viitoare. Abia se ridică, încercând să n-o ţină în braţe mai mult decât îl ţinea ea. Apoi se aşeză greoi pe scaun după ce uşa se închise în urma ei. Simţea cum îi creşte furia. O furie grea, lentă, dureroasă şi minunată.

— încă o bere?

Olsen se apropiase pe neauzite de el.

— Da. De fapt, nu. Trebuie să dau un telefon. încă mai funcţionează?

Făcu semn spre cabina cu uşă de sticlă în care Mikael pretindea că o futuse pe Stine Michaelsen în timpul unei petreceri studenţeşti, când localul era atât de aglomerat, încât nimeni nu mai vedea ce se petrece mai jos de piept. Ulla, cel mai puţin dintre toţi, căci stătea la coadă la bar ca să le cumpere bere.

— Sigur.

Truls intră în cabină şi căută numărul pe telefonul mobil.

Apăsă butoanele pătrate strălucitoare ale telefonului fix.

Aşteptă. Se hotărâse să poarte o cămaşă strâmtă pentru a-şi scoate în evidenţă pectoralii şi bicepşii lucraţi, plus o talie mai îngustă decât probabil îşi amintea Ulla. însă ea abia dacă îi aruncase o privire. Truls îşi umflă pieptul şi-şi simţi umerii atingând ambii pereţi ai cabinei, care era încă şi mai strâmtă decât blestematul de birou în care-l înghesuiseră astăzi.

Bellman. Bratt. Wyller. Hole. Puteau să ardă cu toţii în iad.

— Mona Daa.

— Berntsen. Cât vei plăti ca să afli ce s-a întâmplat astăzi în realitate la băi?

— Ai şi-un mic teaser?

— Dap. Poliţia din Oslo riscă viaţa unui barman nevinovat pentru a-l prinde pe Valentin.

— Cred că putem ajunge la o înţelegere.

Bărbatul şterse condensul format pe oglinda din baie şi se uită la propria imagine.

— Cine eşti? Cine eşti? şopti, închise ochii. îi deschise la loc.

— Sunt Alexander Dreyer. Dar îmi poţi spune Alex.

Din livingul din spatele său auzi un râs isteric. Ceva ce aducea mai degrabă cu o maşină sau un elicopter, apoi ţipetele îngrozite ce marcau trecerea de la „Vorbeşte cu mine!" la „Respiră!" Acele ţipete încercase el să le smulgă, însă nimeni nu voise să ţipe aşa.

Condensul aproape dispăruse de pe oglindă. El era în sfârşit curat. Şi putea să vadă tatuajul. O mulţime de oameni, majoritatea femei, îl întrebaseră de ce alesese să-i fie tatuat un demon pe piept. Ca şi cum el alesese. Nu ştiau nimic. Absolut nimic despre el.

— Cine eşti tu, Alex? Sunt manager de daune la Storebrand. Nu, nu vreau să discut despre asigurări, mai bine să vorbim despre tine. Tu ce faci, Tone? Ţi- ar plăcea să ţipi pentru mine în timp ce-ţi tai sfârcurile şi le mănânc?

Merse din baie în living şi se uită la poza de pe birou, de lângă cheia albă. Tone. Era de doi ani pe Tinder şi locuia pe Professor Dahls gate. Lucra la o seră horticolă şi nu era chiar atât de atrăgătoare. Era cam plinuţă. Ar fi preferat-o mai slabă. Marte era subţirică. De Marte îi plăcea. îi stătea bine cu pistrui. Dar Tone... îşi trecu mâna peste patul roşu al revolverului.

Planul nu se schimbase, chiar dacă astăzi aproape că fusese gata să se destrame. Nu-l recunoscuse pe tipul care venise la hararet, dar evident că acela îl recunoscuse. Pupilele i se dilataseră, devenise evident că şi pulsul îi crescuse şi rămăsese ca paralizat acolo, lângă uşă, înainte să se repeadă afară. Dar nu înainte ca aerul să se încarce cu mirosul fricii lui.

Ca de obicei, parcase maşina pe trotuar la mai puţin de 100 de metri de uşa din spate, care dădea pe o străduţă puţin circulată. Nu frecventase niciodată în mod regulat o baie publică fără o

astfel de rută de scăpare. Sau una care să nu fie curată. Şi nu intrase niciodată într-o baie fără să aibă cheile în buzunarul halatului.

Se întrebă dacă ar trebui să o împuşte pe Tone după ce-o mușca. Doar ca să creeze un pic de confuzie. Să vadă ce fel de titluri o să genereze. Dar ar încălca regulile. Iar celălalt era deja furios pe el pentru că le încălcase cu ospătăriţa.

îşi apăsă revolverul de burtă ca să simtă şocul oţelului rece, înainte de a-l lăsa jos. Cât de aproape era poliţia? VG spusese că poliţia spera că un fel de procedură juridică avea să oblige Facebook să divulge adresele. Dar înţelegea lucrurile astea şi nici nu se sinchisea de ele. Nu-l preocupau nici pe Alexander Dreyer, nici pe Valentin Gjertsen. Mama lui spunea că îl numise după Valentino, primul şi cel mai mare romantic din istoria cinematografiei.
Aşa că doar ea putea fi învinuită că el trebuia să se ridice la înălţimea aşteptărilor. La început fusese relativ lipsit de riscuri. Pentru că atunci când ai 16 ani şi violezi o fată, iar norocoasa e trecută de vârsta consimţământului, deci destul de mare ca să ştie că, dacă tribunalul ajunge la concluzia că a fost mai degrabă sex consensual decât viol, atunci ea riscă să fie pedepsită pentru sex cu un minor. După 16 ani, riscul de-a fi denunţat e mai mare. Doar dacă nu o violezi pe femeia care ţi-a dat numele Valentino. Chiar era viol? Când ea începuse să se încuie în cameră, iar el îi spunea că o să fie ori ea, ori fetele din vecini, profesoarele, rudele de sex feminin sau pur şi simplu victime alese la întâmplare de pe străzi, apoi ea descuia totuşi uşa? Psihologii cărora le spusese nu-l crezuseră. Mă rog, după o vreme îl crezuseră. Toţi.

Pink Floyd trecuse la On the Run. Tobe frenetice, sintetizatoare vibrând, zgomot de paşi alergând, rapizi, rapizi. Fugind de poliţie. De cătuşele lui Harry Hole. Pervers mizerabil.

Ridică paharul cu limonadă de pe masă. Luă o gură şi se uită la

el. Apoi îl aruncă în perete. Paharul se sparse şi lichidul gălbui se scurse pe tapetul alb. Auzi înjurături din apartamentul vecin.

Se duse apoi în dormitor. îi verifică gleznele şi încheieturile, să se asigure că sunt bine legate de picioarele patului. îşi coborî privirea la ospătăriţa pistruiată care zăcea adormită în pat. Fata respira egal. Drogul îşi făcuse efectul cum trebuie. Oare visa? La omul negru-albăstrui? Sau numai el îl visa? Unul dintre psihologi sugerase că aceste coşmaruri recurente erau amintiri din copilărie pe jumătate uitate, că îl văzuse pe tatăl său stând deasupra mamei sale. Baliverne, evident, nu îşi văzuse tatăl niciodată; din spusele mamei sale, el o violase o dată şi apoi dispăruse. Oarecum asemănător cu Fecioara Maria şi Duhul Sfânt. Ceea ce-l transforma pe el într- un Mesia. De ce nu? Cel care avea să se întoarcă pentru a-i judeca pe toţi.

O mângâie pe Marte pe obraz. Trecuse mult de când avusese o femeie adevărată, vie, la el în pat. Şi în mod sigur o prefera pe ospătăriţa lui Harry Hole în locul iubitei sale japoneze moarte, cea care-i ţinea de urât de obicei. Era mare păcat că trebuia să renunţe la ea. Păcat că nu-şi putea urma instinctele demonice şi trebuia să-l asculte pe celălalt, să dea curs glasului raţiunii. Glasul raţiunii fusese furios. Dăduse instrucţiuni detaliate. O pădure de lângă un drum pustiu din nord-estul oraşului.
Se întoarse în living şi se aşeză pe scaun. Pielea moale a acestuia se simţea plăcut pe pielea lui, care încă-l mai furnica de la duşul fierbinte. Porni telefonul nou, în care inserase cartela SIM pe care o primise. Aplicaţiile Tinder şi VG apărură una lângă alta. Apăsă mai întâi pe VG. Aşteptă. Aşteptarea era incitantă. încă mai era subiectul principal? Le putea înţelege pe celebrităţile de categorie B care erau în stare de orice pentru vizibilitate. O cântăreaţă care pregătea mâncare alături de un clovn de bucătar de la televizor pentru că – aşa cum sigur credea şi ea – trebuia să rămână relevantă.

Harry Hole se uita ursuz la el.

Barmanul lui Elise Hermansen exploatat de poliţie.

Apăsă pe „Citeşte mai mult” de sub imagine. Dădu scroll.

Sursele spun că barmanul a fost pus să stea într-o baie turcească cu scopul de a spiona pentru poliţie...

Tipul din hararet. Lucra pentru poliţie. Pentru Harry Hole.

.. ***.pentru că el e singura persoană care îl poate identifica pe Valentin Gjertsen cu o oarecare certitudine.***
Se ridică în picioare şi simţi tapiţeria scaunului desprinzându-se de pielea lui ca o ventuză, apoi se întoarse în dormitor.

Se uită în oglindă. Cine eşti tu? Cine eşti tu? Tu eşti singurul. Singurul care a văzut şi cunoaşte chipul la care mă uit în acest moment.

Nu exista niciun nume sau vreo imagine a bărbatului. Şi nici nu se uitase la barman în seara aceea, în barul Jealousy. Contactul vizual îi face pe oameni să-şi amintească. însă acum stabiliseră contact vizual. Şi îşi amintea. îşi trecu degetele peste tatuajul cu chipul demonic. Chipul care voia să iasă, care trebuia să iasă.

în living, On the Run ajungea la final cu un vuiet de avion aterizând şi râs de om nebun, înainte ca aparatul să se prăbuşească într-o explozie violentă.
Valentin Gjertsen închise ochii şi văzu flăcările cu ochii minţii.

* * *

— Care sunt riscurile dacă este trezită? întrebă Harry, uitându-se la crucea ce atârna deasupra capului doctorului Steffens.

— Există diferite răspunsuri la această întrebare, replică Steffens. Şi unul adevărat.

— Anume?

— Că nu ştim.

— Adică nu ştiţi ce e în neregulă cu ea.

— Da.

— Hmm! Ce ştiţi, de fapt?

— Dacă întrebi în termeni generali, ştim destule. Dar dacă oamenii ar şti cât nu ştim, li s-ar face frică, Harry. Inutil de frică. Aşa că încercăm să păstrăm tăcerea în această privinţă.

— Chiar aşa?

— Spunem că suntem în domeniul reparaţiilor, de fapt suntem în domeniul consolării.

— Şi-atunci de ce-mi spui toate astea, Steffens? De ce nu mă consolezi?

— Pentru că sunt destul de sigur că ştii că de fapt consolarea este o iluzie. Ca inspector criminalist, transmiţi mult mai multe decât spui. Le oferi oamenilor o senzaţie de dreptate liniştitoare, de ordine şi de siguranţă. însă nu există un

adevăr perfect, obiectiv, nici dreptate adevărată.

— Are dureri?

— Nu.

Harry dădu aprobator din cap.

— Pot fuma aici?

— în biroul unui medic dintr-un spital public?

— Pare liniştitor, dacă fumatul e atât de periculos pe cât se

spune.

Steffens zâmbi.

— O infirmieră mi-a spus că un îngrijitor a găsit scrum pe podeaua de sub patul din salonul 301. Aş prefera s-o fi făcut afară. Apropo, fiul tău cum face faţă la toate astea?

Harry ridică din umeri.

— Supărat. Speriat. Furios.

— L-am văzut mai devreme. Oleg, nu-i aşa? A rămas în 301 pentru că nu vrea să fie aici?

— N-a vrut să mă însoţească sau să vorbească cu mine. Crede că o las baltă fiindcă muncesc în continuare la caz, în timp ce ea zace aici.

Steffens încuviinţă.

— Tinerii au mereu o încredere demnă de invidiat în propriile judecăţi morale. Dar s-ar putea să aibă şi dreptate, căci eforturile tot mai asidue ale poliţiei nu reprezintă întotdeauna cea mai eficientă modalitate de-a lupta cu infracţiunile.

— Adică?

— Ştii ce anume a făcut să scadă rata criminalităţii din SUA în anii 1990?

Harry clătină din cap, apoi îşi lăsă mâinile pe cotierele scaunului şi se uită la uşă.

— Gândeşte-te ca la un respiro de la celelalte lucruri pe care le ai pe cap. Ghiceşte.

— Nu ştiu ce să zic despre ghicit. E general acceptat că a fost politica de toleranţă zero a primarului Giuliani şi o prezenţă sporită a poliţiei.

— Şi e greşit. Pentru că rata criminalităţii nu a scăzut doar în New York, ci pe tot teritoriul SUA. Răspunsul stă, de fapt, în

legile mai libere ale avortului introduse în anii 1970.

Steffens se lăsă pe spate în scaun şi se opri, pentru a-l lăsa pe Harry să gândească singur.

— Femei singure, libertine, care făceau sex cu bărbaţi ce dispăreau a doua zi sau când îşi dădeau seama că le lăsaseră gravide. Sarcinile de acest gen au fost o bandă rulantă ce-a produs odrasle criminale secole de-a rândul. Copii fără taţi, fără limite, fără o mamă care să le ofere o educaţie sau sprijin moral ori să-i înveţe căile Domnului. Aceste femei ar fi curmat cu mare bucurie vieţile propriilor embrioni dacă n-ar fi riscat să fie pedepsite pentru asta. Iar apoi, în anii 1970, au primit ce şi-au dorit. SUA au cules fructele holocaustului care a fost rezultatul legilor liberale ale avortului, 15-20 de ani mai târziu.

— Hmm! Şi mormonii ce-au zis despre asta? Sau nu eşti mormon?

Steffens zâmbi şi-şi împleti degetele.

— Sprijin Biserica în mai tot ce spune, Hole, dar nu şi când se opune avortului. în cazul ăsta, îi sprijin pe păcătoşi. în anii 1990, oamenii obişnuiţi puteau să meargă pe străzile din oraşele americane fără să trebuiască să le fie teamă că vor fi jefuiţi, violaţi şi ucişi. Pentru că acela care i-ar fi ucis fusese deja eliminat din uterul mamei sale, Harry. însă nu-i sprijin pe păcătoşii liberali când vine vorba de cererile pentru aşa-zisele avorturi libere. Potenţialul de bine şi rău al unui fetus, 20 de ani mai târziu, este în beneficiul sau afectează societatea atât de mult încât decizia avortului să fie luată de această societate, nu de o iresponsabilă care bântuie străzile după vreunul cu care să se culce la noapte.

Harry se uită la ceas.

— Sugerezi un avort reglementat de stat?

— Nu-i o treabă plăcută, evident. Indiferent cine o face, ar trebui să o considere o... o chemare.

— Glumeşti, nu?

Steffens îi susţinu privirea lui Harry câteva secunde. Apoi zâmbi din nou.

— Desigur. Cred cu tărie în inviolabilitatea individului.

Harry se ridică în picioare.

— Presupun că o să fiu anunţat când o veţi trezi. Ar fi bine să vadă un chip familiar când va deschide ochii, nu?

— E un motiv bun. Spune-i lui Oleg să mă caute dacă vrea să afle ceva!

Harry porni spre intrarea principală a spitalului. Zgribulit de frigul de afară, trase două fumuri din ţigară, îşi dădu seama că n-are niciun gust, o stinse şi se grăbi înăuntru.

— Cum merge, Antonsen? îl întrebă pe poliţistul de gardă în faţa salonului 301.

— Bine, mersi! răspunse Antonsen. E o poză cu tine în VG.

— Chiar?

— Vrei s-o vezi?

Antonsen îşi scoase smartphone-ul.

— Nu, dacă nu arăt deosebit de bine.

Antonsen chicoti.

— Atunci poate că nu vrei s-o vezi. Părerea mea e că începi să pierzi controlul la Investigaţii Criminale. Să ameninţi bătrâni de 90 de ani cu pistolul şi să foloseşti barmani pe post de spioni.

Brusc, Harry se opri cu mâna pe clanţă.

— Ce-ai zis la urmă?

Antonsen îşi ridică telefonul în faţa ochilor mijiţi, având evident probleme cu vederea. Citise „Barm...” înainte ca Harry să-i

smulgă telefonul din mână.

Harry se holbă le ecran.

— Futu-i, futu-i! Antonsen, ai maşină?

— Nu, merg cu bicicleta. Oslo e mic şi mai fac şi un pic de

mişcare, aşadar...
Harry îi aruncă telefonul în poală lui Antonsen şi smuci uşa salonului 301. Oleg ridică privirea ca să-l vadă pe Harry înainte de a şi-o coborî la loc în carte.

— Oleg, ai maşină – trebuie să mă duci în Griinerlokka.

Acum.

Oleg pufni fără să-şi ridice privirea.

— Da, bine!

— N-a fost o rugăminte, ci un ordin. Haide!

— Un ordin?

Faţa i se schimonosi de furie.

— Nici măcar nu eşti tatăl meu. Slavă Domnului!

—

Da?

— Ai avut dreptate. Gradul întrece totul. Eu, inspector-şef, tu, cadet de poliţie. Deci şterge-ţi lacrimile şi mişcă-ţi curul!

Oleg se holba la el, mut de uimire.

Harry se întoarse şi porni grăbit pe hol.

Mehmet Kalak abandonase Coldplay şi U2 şi acum îl încerca pe Ian Hunter pe clientul său.

Din boxe răsuna AII the Young Dudes.

— Ei bine? întrebă Mehmet.

— Deloc rău, însă David Bowie se descurcă mai bine,

răspunse clientul.

Mai precis, Oystein Eikeland, care îşi ocupase poziţia de partea cealaltă a tejghelei de când rămăsese fără job. Şi, pentru că rămăseseră doar ei doi în local, Mehmet dăduse volumul mai tare.

— Nu contează cât de tare îl dai pe Hunter! răcni Oystein, apoi îşi ridică paharul cu Daiquiri.

Era la al cincilea. Pretindea că, dacă le pregătise el, puteau fi considerate probe de încercare în ucenicia sa ca barman, prin urmare, o investiţie deductibilă fiscal. Pentru că i se cuvenea reducere de angajat şi intenţiona să ceară restituirea taxelor la preţ întreg, el de fapt obţinea profit din beţie.

— Aş vrea să mă opresc, însă ar trebui să-mi mai fac unul dacă vreau să am suficient pentru chirie, mormăi el.

— Eşti mai bun client decât barman, zise Mehmet. Nu că ai fi un barman inutil, doar că eşti cel mai bun client pe care l-am avut...

— Mersi, dragă Mehmet, eu...

— .. .iar acum te duci acasă.
— Da.

Ca să-i arate că vorbeşte serios, Mehmet opri muzica.

0ystein deschise gura, ca şi cum voia să spună ceva, credea că poate să formeze cuvinte doar deschizând gura, însă nu se întâmplă. încercă din nou, apoi închise gura şi doar aprobă din cap. îşi încheie jacheta de taximetrist, după care se lăsă să alunece de pe taburetul de bar şi porni destul de nesigur spre uşă.

— Niciun bacşiş? strigă Mehmet zâmbind.

— Bacşişurile nu sunt dec... deluct... nu sunt bune.

Mehmet luă paharul lui 0ystein, puse un pic de detergent de vase în el şi-l clăti la robinet. în seara asta n-avusese suficienţi clienţi ca să folosească maşina de spălat vase. Ecranul telefonului se lumină sub tejghea. Era Harry. Cât se ştergea pe mâini ca să-i răspundă, îşi dădu brusc seama că era ceva în neregulă cu timpul. Timpul scurs între momentul când 0ystein deschisese uşa şi când aceasta se închisese la loc. Durase ceva mai mult decât de obicei. Cineva ţinuse uşa deschisă câteva secunde. Ridică privirea.

— O seară liniştită? întrebă bărbatul care se aşezase la bar.

Mehmet încercă să inspire ca să poată răspunde, dar nu izbuti.

— Liniştea e bună, continuă Valentin Gjertsen.

Pentru că el era. Bărbatul din camera cu aburi.

Mehmet întinse neauzit mâna spre telefon.

— Te rog să nu răspunzi la ăla şi am să-ţi fac o favoare.

Mehmet n-ar fi acceptat favoarea dacă spre el n-ar fi fost aţintit un revolver enorm.

— Mersi, n-ai fi făcut decât să regreţi!

Bărbatul privi în jur.

—

Da?

— Păcat că n-ai niciun client! Pentru tine, adică. Mie-mi convine de minune, înseamnă că am parte de toată atenţia ta. Presupun că oricum aş fi avut-o, cred că eşti curios ce vreau. Dacă am venit pentru un pahar sau ca să te ucid. Am dreptate?

Mehmet încuviinţă încet.

— Da, e o îngrijorare firească având în vedere că eşti singura persoană în viaţă care mă poate identifica. E un fapt, apropo. Până şi chirurgul plastician care... în fine, gata cu asta! Oricum, îţi fac o favoare, pentru că n-ai răspuns la telefon, iar chestiunea aia cu anunţarea poliţiei e de aşteptat de la o persoană responsabilă social. Nu crezi?

Mehmet încuviinţă iar. Şi încercă să alunge un gând inevitabil. Că urma să moară. Creierul său încerca disperat să găsească alte posibilităţi, însă revenea la aceeaşi idee: o să mori. Dar, ca un răspuns la gândurile sale, în geamul de lângă uşă se auzi un ciocănit. Mehmet se uită pe lângă Valentin. O pereche de mâini şi un chip familiar erau presate de geam, în încercarea de-a se uita înăuntru. Intră, pentru numele lui Dumnezeu, intră!

— Nu mişca! rosti calm Valentin, fără să se întoarcă.

Trupul său ascundea revolverul, aşa că persoana de la geam nu-l

vedea.

De ce dracu’ nu intra şi gata?

Răspunsul veni o clipă mai târziu: o bătaie puternică în uşă.

Valentin o încuiase după ce intrase în bar.
Chipul se întorsese la geam, iar bărbatul dădea acum din mâini ca să-i atragă atenţia, era clar că-i văzuse înăuntru.

— Nu mişca, fă-i doar semn că ai închis, îi ceru Valentin, în glasul căruia nu se simţea nicio urmă de stres.

Mehmet rămase nemişcat, cu mâinile întinse pe lângă corp.

— Acum, altfel te omor.

— Oricum o să mă omori.

— Nu poţi să fii 100% sigur. Dar dacă nu faci ce-ţi spun, îţi promit că o să te omor! Apoi şi pe cel de afară. Uită-te la mine! îţi promit!

Mehmet se uită la Valentin şi înghiţi în sec. Se aplecă uşor într-o parte, în lumină, încât cel de afară să-l poată vedea mai clar, şi clătină din cap.

Chipul mai rămase acolo câteva secunde. O fluturare din mână, deloc uşor de remarcat. Apoi Geir Solie dispăru.

Valentin se uită în oglindă.

— Gata! rosti el. Unde rămăseserăm? Ah, da, la vestea bună şi la cea proastă. Vestea proastă este că ideea că mă aflu aici ca să te omor este atât de evidentă, încât este... păi, corectă. Cu alte cuvinte, acum ne apropiem de o siguranţă de aproape 100%. Chiar o să te omor.

Valentin se uită la Mehmet cu o expresie tristă. După care izbucni în râs.

— Ai cea mai lungă faţă pe care am văzut-o azi! E de înţeles, dar să nu uiţi şi de vestea bună. Aceea că poţi alege cum să mori. Iată şi opţiunile, fii foarte atent! Mă asculţi? Bine. Vrei să fii împuşcat în cap sau preferi să-ţi înfig drena asta în gât?

Valentin ridică în lumină ceea ce părea a fi un pai de băut foarte mare, care părea a fi din metal, cu unul dintre capete tăiate oblic, deci cu un vârf ascuţit.

Mehmet rămase holbându-se la Valentin. Toată situaţia era atât de absurdă, încât începea să se întrebe dacă nu cumva era doar un vis din care avea să se trezească. Sau cel din faţa sa visa toate astea? Apoi Valentin împunse cu tubul în direcţia lui Mehmet şi

— Deci nu drena?

acesta făcu în mod automat un pas în spate şi se lovi de chiuvetă.

Valentin se răsti:
Mehmet încuviinţă precaut când văzu vârful de metal ascuţit scânteind în lumina proiectată de oglinda din spatele rafturilor. Ace. Asta fusese mereu cea mai mare fobie a sa. Să-i fie înfipte obiecte în piele. în copilărie, când venea momentul să fie vaccinat fugea de-acasă şi se ascundea în pădure.

— O înţelegere e o înţelegere, deci fără ace!

Valentin lăsă paiul metalic pe tejghea şi scoase din buzunar o pereche de cătuşe negre cu aspect medieval, fără ca ţeava revolverului să se clintească măcar un centimetru din dreptul lui Mehmet.

— Trece una dintre ele pe după bara de metal din spatele dulapului cu oglindă, puneţi-le şi bagă capul în chiuvetă.

— Eu...

Mehmet nici nu văzu lovitura venind. Percepu doar o pârâitură în cap şi un întuneric subit, urmate de faptul că era cu faţa îndreptată în altă parte când se dezmetici. îşi dădu seama că fusese lovit cu revolverul şi că acum ţeava îi era apăsată de tâmplă.

— Drena, şopti un glas aproape de urechea sa. Tu alegi.

Mehmet luă cătuşele grele şi ciudate şi le trecu pe după bara de metal, apoi şi le strânse în jurul încheieturilor. Simţi ceva cald curgându-i pe nas şi pe buza de sus. Şi gustul dulceag şi metalic al sângelui.

— Gustos? întrebă Valentin cu un glas ascuţit.

Mehmet se uită în sus şi-i întâlni privirea în oglindă.

— Eu, unul, nu-l suport, surâse Valentin. Are gust de fier şi de bătăi. Da, fier şi bătăi. Sângele tău, mai treacă-meargă, dar al altora? Şi poţi simţi gustul a ceea ce au mâncat. Apropo de mâncat, oare un condamnat are o ultimă dorinţă? Nu că m-aş

— Deci nu drena?

gândi să te servesc cu ceva, sunt doar curios.

Mehmet clipi. O ultimă dorinţă? Cuvintele îşi făcură loc spre el, nimic mai

mult, însă doar ca într-un vis la care mintea nu se putea abţine să răspundă. Spera ca barul Jealousy să devină într-o bună zi cel mai şic local din Oslo. Ca Galatasaray să câştige campionatul. Ca la înmormântarea lui să fie pus Ready for Love al lui Paul Rodgers. Altceva? încercă, dar nu-i mai veni nimic în minte. Şi-i veni să râdă. Cu amărăciune.

* * *

Harry zări o siluetă care se îndepărta în grabă de barul Jealousy când el se apropia. Lumina de la fereastra cea mare cădea pe trotuar, însă dinăuntru nu se auzea nicio muzică. Merse până la marginea ferestrei şi se uită înăuntru. Văzu o siluetă în spatele tejghelei, însă era imposibil de spus dacă era Mehmet. în afară de ea, părea pustiu. Harry se apropie de uşă şi apăsă precaut clanţa. încuiată. Barul era deschis până la miezul nopţii.

Harry scoase inelul de chei cu inima de plastic frântă. Inseră încet cheia în broască. îşi scoase Glockul 17 cu mâna dreaptă în timp ce răsucea cheia şi deschide uşa cu stânga. Păşi înăuntru, ţinând pistolul în faţă cu ambele mâini şi-şi folosi piciorul ca să se asigure că închide încet uşa în spatele său. însă zgomotele din Griinerlokka plutiră odată cu el înăuntru, iar silueta din spatele tejghelei se îndreptă şi se uită în oglindă.

— Poliţia. Nu mişca!

— Harry Hole.

Figura purta o caschetă şi înclinarea oglinzii făcea ca Harry să nu-i poată vedea faţa, însă nici nu era nevoie. Trecuseră mai bine de trei ani de când auzise acest glas ascuţit, însă era ca şi cum se întâmplase ieri.

— Valentin Gjertsen, zise Harry, şi-şi simţi tremurul din glas.

— în sfârşit ne întâlnim, Harry. M-am tot gândit la tine. Tu te-ai gândit la mine?

— Unde-i Mehmet?

— Eşti nerăbdător, deci te-ai gândit la mine.

Râsul acela ascuţit.

— De ce? Din cauza listei mele cu realizări? Sau a victimelor, aşa cum le numiţi voi. Nu, stai! E evident că din cauza listei tale cu realizări. Eu sunt cel care n-a fost prins niciodată, nu-i aşa?

Harry nu-i răspunse, doar rămase lângă uşă.

— Insuportabil, nu-i aşa? Bine! De aceea eşti atât de bun. Tu eşti ca mine, Harry, nu poţi să suporţi.

— Nu sunt ca tine, Valentin.

Harry îşi mută strânsoarea în jurul pistolului, apoi ţinti şi se întrebă ce-l împiedica să se apropie.

— Nu? Tu nu te laşi distras de părerile celor din jur, nu? Tu rămâi cu ochii la premiu, Harry. Uită-te la tine acum. Tot ce vrei e trofeul tău, nu contează preţul. Vieţile altora, a ta... Dacă ai fi sincer, toate astea vin pe locul doi, nu-i aşa? Ar trebui să ne aşezăm undeva şi să ne cunoaştem mai bine, Harry. Pentru că nu întâlneşti mulţi oameni ca noi.

— Taci, Valentin! Rămâi unde eşti, ridică mâinile ca să le pot vedea şi spune- mi unde e Mehmet!

— Dacă Mehmet e numele spionului tău, ar trebui să mă mişc ca să ţi-l arăt. Situaţia în care suntem va deveni şi ea mult mai clară.

Valentin Gjertsen făcu un pas în lături. Mehmet stătea pe jumătate în picioare şi pe jumătate atârnat de braţe, care erau legate de bara orizontală de metal ce trecea pe deasupra oglinzii din spatele barului. Capul îi era aplecat în faţă, în chiuvetă, ceea

ce însemna că pletele lui lungi şi negre îi atârnau peste faţă. Valentin îi ţinea lipit de ceafă un revolver cu ţeava lungă.

— Rămâi unde eşti, Harry! După cum vezi, avem aici o foarte interesantă
balanţă a terorii. De unde stai tu şi până aici sunt – cât? – opt sau zece metri? Şansele ca primul tău glonţ să mă anihileze astfel încât să nu-l omor pe Mehmet sunt destul de reduse, eşti de acord? Dar dacă îl împuşc eu primul pe Mehmet, vei putea să mă împuşti de cel puţin două ori înainte să apuc să întorc revolverul spre tine. Sorţi mai nefavorabili pentru mine. Cu alte cuvinte, avem de-a face cu o situaţie în care pierde toată lumea, aşa că totul se rezumă la următoarele, Harry: eşti dispus să-ţi sacrifici spionul ca să mă prinzi acum? Sau mai bine îl salvăm şi mă prinzi mai târziu? Ce zici?

Harry se uită la Valentin peste cătarea pistolului. Avea dreptate. Era prea întuneric şi distanţa era prea mare ca să fie sigur că-l va nimeri pe Valentin direct în cap.

— Din tăcerea ta deduc că eşti de acord cu mine, Harry. Şi, deoarece cred că aud sirene de poliţie în depărtare, presupun că nu ne-a mai rămas mult timp.

Harry se gândise să le spună să nu folosească sirenele, însă atunci le-ar fi luat mai mult.

— Lasă pistolul jos, Harry, şi voi pleca de-aici!

Harry clătină din cap.

— Te afli aici pentru că el ţi-a văzut faţa, deci ne vei împuşca şi pe el, şi pe mine pentru că şi eu ţi-am văzut faţa.

— Atunci vino şi cu o sugestie în următoarele cinci secunde, altminteri îl împuşc şi pariez pe şansa ca tu să ratezi înainte să te nimeresc eu!

— Deci rămânem cu balanţa terorii, replică Harry. Dar cu o dezarmare identică.

— încerci să tărăgănezi lucrurile, însă numărătoarea inversă a pornit deja. Patru, trei...

— întoarcem amândoi armele în acelaşi timp şi le ţinem de ţevi cu mâna dreaptă, cu trăgaciul şi patul la vedere.

— Doi.

— Te îndreptţi spre uşă pe lângă peretele de colo, în timp ce eu mă îndrept spre bar pe lângă separeurile din celălalt capăt al camerei.

— Unu...

— Distanţa dintre noi rămâne aceeaşi şi niciunul nu-l va putea împuşca pe celălalt înainte să aibă timp să reacţioneze.

Se aşternu tăcerea în bar. Sirenele se apropiau. Iar dacă Oleg făcuse cum îi spusese el – rectificare: ordonase –, atunci rămăsese în maşină la două străzi distanţă şi nu se mişcase.

Lumina dispăru brusc, iar Harry îşi dădu seama că Valentin apăsase întrerupătorul din spatele tejghelei. Când se întoarse pentru prima dată spre Harry, era prea întuneric pentru ca acesta să-i vadă faţa de sub caschetă.

— întoarcem armele când ajungem la trei, zise Valentin şi ridică mâna. Unu, doi... trei.

Harry strânse patul cu stânga, apoi ţeava cu dreapta. Ridică pistolul în aer. îl văzu pe Valentin procedând la fel. Părea că ţine un steag la o paradă a copiilor de Ziua Constituţiei, cu patul roşu al unui Ruger Redhawk distingându-se de ţeava lungă a revolverului.

— Gata, vezi? făcu Valentin. Cine altcineva decât doi bărbaţi care chiar se înţeleg unul pe altul ar fi putut să facă asta? îmi place de tine, Harry. Chiar îmi place. Aşadar, acum începem să ne mişcăm...

Valentin porni pe lângă perete, iar Harry se îndreptă spre

separeuri. Era atât de liniște, încât Harry auzea scârțâitul cizmelor lui Valentin când își dădeau târcoale unul altuia, supraveghindu-se reciproc precum doi gladiatori care știu că prima încleștare va aduce moartea unuia dintre ei. Harry își dădu seama că ajunsese lângă bar când auzi huruitul jos al frigiderului, picuratul constant al chiuvetei și bâzâitul ca de insectă al boxelor sistemului audio. Pipăi prin întuneric fără să-și smulgă privirea de la silueta ce se profila pe fondul luminii proiectate de fereastră. Apoi ajunse în spatele tejghelei și auzi zgomotele străzii când se deschise ușa, apoi pași alergând până ce se stinseră

cu totul.

își scoase telefonul din buzunar și-l apropie de ureche.

— Ai auzit?

— Am auzit tot, răspunse Oleg. Anunț mașinile de patrulă.

Descriere?

— Geacă neagră și scurtă, pantaloni închiși la culoare, caschetă fără niciun logo, însă pesemne că de ea a scăpat deja. Nu i-am văzut fața. A fugit în stânga, către Thorvald Meyers gate, așa că...

— .. .se îndreaptă către un loc cu multă lume și trafic intens. Le spun acum.

Harry își lăsă telefonul să cadă în buzunar și-și coborî mâna pe umărul lui Mehmet. Nicio reacție.

— Mehmet...

Nu mai auzea frigiderul și amplificatorul. Ci doar picuratul constant. Răsuci comutatorul care creștea intensitatea luminilor. îl prinse pe Mehmet de păr și- i ridică blând capul din chiuvetă. Fața îi era palidă. Prea palidă.

Din gât îi ieșea ceva.

Arăta ca un pai de băut făcut din metal.

Picături roşii continuau să cadă dintr-un capăt, ajungând în chiuveta care era deja înfundată cu sânge.

25.Marţi noapte

Katrine Bratt sări din maşină şi se îndreptă către banda întinsă în faţa barului Jealousy. Zări un bărbat care fuma sprijinit de una dintre maşinile de poliţie. Girofarurile albastre îi luminau alternativ chipul frumos-urât. Femeia se înfioră şi se apropie de el.

— E frig, începu ea.

— Se apropie iarna, replică Harry, suflând fumul de ţigară în sus către lumina albastră.

— Se apropie Emilia.

— Mhm, de aia am uitat.

— Au spus că furtuna va lovi mâine capitala.

— Mhm!

Katrine se uita la el, gândindu-se că până acum văzuse toate versiunile lui Harry. Dar nu şi pe asta. Atât de goală, de zdrobită, de resemnată. Ar fi vrut să-l mângâie pe obraz şi să-l strângă în braţe. Dar nu putea. Existau atâtea motive pentru care nu putea!

— Ce s-a întâmplat aici?

— Valentin avea un Ruger Redhawk şi m-a făcut să cred că negociem pentru viaţa cuiva. însă Mehmet era deja mort când am ajuns eu. Un tub de metal înfipt în artera carotidă. Fusese golit de sânge ca un afurisit de porc. Doar pentru că el... pentru că eu...

Harry începu să clipească rapid şi se opri din vorbit, prefăcându-se

că îşi
dezlipeşte un fir de tutun de pe limbă.

Katrine nu ştia ce să spună. Aşa că nu zise nimic. Se uită în schimb la familiarul Volvo Amazon cu dunga de maşină de curse, parcat pe partea cealaltă a străzii. Bjorn coborî din el şi Katrine îşi simţi inima oprindu-se când Lien Cumva ieşi de pe locul pasagerului. Ce căuta şefa lui Bjorn aici, pe teren? îi oferise un tur romantic printre nenumăratele atracţii de la locul crimei? La naiba! Bjorn îi zărise şi el, iar Katrine îi văzu schimbându-şi direcţia şi îndreptându-se spre ei.

— Eu intru, vorbim mai târziu, spuse Katrine, strecurându-se pe sub bandă şi grăbindu-se spre uşa aflată sub o firmă cu o inimă de plastic frântă.

— Aici erai! Am tot încercat să dau de tine, începu Bjorn.

— Am fost...

Harry trase adânc din ţigară şi adăugă:

— ...cam ocupat.

— Ea e Berna Lien, noua şefă a Krimteknisk. Berna, Harry

Hole.

— Am auzit multe despre tine, zâmbi femeia.

— Iar eu n-am auzit nimic despre tine, replică Harry. Eşti

bună de ceva? Femeia îi aruncă o privire lui Bjorn, nesigură.

— Bună de ceva?

— Valentin Gjertsen e bun, zise Harry. Eu nu sunt destul de bun, aşa că doar speram că există oameni mai buni ca mine, altminteri baia asta de sânge va continua.

— S-ar putea să am ceva, interveni Bjorn.

— Oh?

— De aceea am tot încercat să dau de tine. Haina lui Valentin. Când am tăiat- o, am găsit câteva chestii în căptuşeală. O monedă de 10 ore şi două fâşii de hârtie. Haina a fot spălată, s-a dus toată cerneala de deasupra, însă când le-am despăturit, pe una dintre ele rămăsese ceva. Nu-i cine ştie ce, însă e destul dintr-o chitanţă de la un bancomat din centru. Lucru care se potriveşte cu teoria conform căreia el evită tot timpul cârdurile şi plăteşte cash. Din păcate nu putem vedea numărul cârdului, numărul de înregistrare sau când a fost făcută retragerea, însă data e vizibilă parţial.

— Cât de mult?

— Suficient cât să vedem că e de anul acesta, din august, şi mai avem şi destul din ultima cifră a datei, nu poate fi decât 1.

— Deci 1,11, 21 şi 31.

— Patru zile posibile... Am luat legătura cu o angajată de la Nokas, care administrează bancomatele DNB. Ea spune că pot să păstreze imaginile de pe camerele de supraveghere maximum trei luni, deci au înregistrată această retragere. A fost făcută la unul dintre bancomatele din Gara Centrală Oslo, unul dintre cele mai folosite din toată Norvegia. Explicaţia ar fi că în zonă se află toate centrele comerciale.

— Dar?

— Toate acceptă plata cu cârdul în ultima vreme. Cu excepţia?

— Mhm! Traficanţilor de droguri din jurul gării şi de-a lungul râului.

— La cele mai aglomerate bancomate au loc peste 200 de tranzacţii pe zi, continuă Bjorn.

— Patru zile, deci puţin sub o mie, interveni imediat Berna Lien.

Harry călcă pe ţigara încă aprinsă.

— Mâine-dimineaţă la prima oră vom avea înregistrările, iar cu derulare rapidă şi pauză, putem verifica cel puţin două feţe pe minut. Cu alte cuvinte, şapte sau opt ore, probabil mai puţin. Odată ce-l identificăm pe Valentin, nu va mai trebui decât să comparăm momentul înregistrării cu cel al retragerii din hardul bancomatului.

— Şi cât ai zice peşte vom afla identitatea secretă a lui Valentin Gjertsen, zise Berna Lien, evident mândră şi plină de entuziasm în numele departamentului ei. Tu ce crezi, Hole?

— Cred, fru Lien, că e mare păcat că bărbatul care l-ar fi putut identifica pe Valentin zace mort acolo, cu capul în chiuvetă.

Harry se încheie la geacă.

— Dar mersi c-ai venit!

Berna Lien se uită furioasă de la Harry la Bjorn, care-şi drese glasul, nefericit.

— Din ce-am înţeles, ai stat faţă în faţă cu Valentin.

Harry clătină din cap.

— N-am apucat deloc să-i văd noul chip.

Bjorn încuviinţă lent fără să-şi smulgă privirea de la Harry.

— înţeleg. Păcat! Mare păcat!

— Mhm!

Harry se uită la mucul de ţigară zdrobit din faţa pantofului.

— OK. Ne ducem înăuntru să aruncăm o privire.

— Distracţie plăcută!

îi urmări cum se îndepărtează. Fotoreporterii se adunaseră deja în faţa cordonului, iar acum începeau să sosească şi jurnaliştii. Poate că ştiau ceva, poate că nu, poarte că pur şi simplu nu îndrăzneau, însă îl lăsară pe Harry în pace.

Opt ore.

Opt ore de mâine-dimineaţă.

într-un răstimp de încă o zi, Valentin ar mai putea omorî pe cineva.

Futu-i!

— Bjorn! strigă el exact când colegul său punea mâna pe clanţă.

— Harry, Bjorn, zise Stâle Aune, rămânând în prag.

— Scuze că am sunat atât de târziu, putem intra? începu Harry.

— Desigur.

Aune ţinu uşa deschisă, iar Harry şi Bjorn intrară în casa familiei Aune. O femeie mărunţică şi mai subţirică decât soţul ei, dar cu un păr exact la fel de cenuşiu ca al lui, se grăbi să-i întâmpine cu paşi rapizi şi eleganţi.

— Harry! susură ea. Am zis eu că tu eşti, a trecut atâta timp! Ce mai face Rakel, au aflat mai multe?

Harry clătină din cap şi o lăsă pe Ingrid să-l atingă în treacăt cu buzele pe obraz.

— Cafea sau e prea târziu? Ceai verde?

Bjorn şi Harry răspunseră că „da, sigur” şi „nu, mulţumim”

simultan, iar Ingrid dispăru în bucătărie.

în living se aşezară pe nişte fotolii joase. Pereţii erau plini de rafturi cu cărţi, de la ghiduri de călătorie la atlase vechi şi cărţi de poezie, romane grafice şi volume academice masive. Dar mai ales romane.

— Vezi că deja citesc cartea pe care mi-ai dat-o?
Stâle ridică volumul care rămăsese deschis cu cotorul în sus pe masa de lângă fotoliul său şi i-l arătă lui Bjorn.

— Édouard Levé. Suicide. Mi-a dat-o Harry când am împlinit 60 de ani. Presupun că era timpul.

Bjorn şi Harry râseră. Evident nu pe deplin convingător, pentru că Stâle se încruntă.

— S-a întâmplat ceva?

Harry îşi drese glasul.

— Valentin a mai omorât pe cineva în această seară.

— Mă doare să aud asta, replică Stâle şi clătină din cap.

— Şi n-avem niciun motiv să credem că are de gând să se opească.

— Nu. Nu, nu aveţi, se arătă de acord psihologul.

— De aceea ne aflăm aici şi îmi vine foarte greu, Stâle.

Stâle Aune oftă.

— Hallstein Smith nu e de ajuns, aşa că vrei să preiau eu sarcina, nu-i aşa?

— Nu. Avem nevoie...

Harry amuţi când Ingrid intră şi aşeză tava cu ceai şi cafea între bărbaţii rămaşi tăcuţi.

— Sunetul jurământului de confidenţialitate, rosti ea. Ne vedem mai încolo, Harry! Transmite-i lui Oleg toată dragostea noastră şi spune-i că ne gândim cu toţii la Rakel!

— Avem nevoie de cineva care îl poate identifica pe Valentin Gjertsen, continuă Harry după ce plecă femeia. Şi singura persoană despre care ştim că l-a văzut...
Harry nu intenţionase să o lase ca pe o pauză teatrală pentru a spori tensiunea, ci pentru ca Stâle să aibă parte de o fracţiune de secundă pentru ca mintea lui să facă deducţiile rapide, aproape inconştiente, şi totuşi oribil de precise de care era în stare. Nu că ar fi fost vreo diferenţă. Era ca un boxer care încasa o serie de pumni, dar care are totuşi parte de o zecime de secundă să-şi mişte greutatea suficient doar pentru ca lovitura să nimerească pieziş, nu în plin.

— .. .este Aurora.

în liniştea care urmă, Harry auzi frecarea uşoară a copertei cărţii din mâna lui Stâle în timp ce-i aluneca dintre degete.

— Harry, ce tot zici acolo?

— în ziua în care eu şi Rakel ne-am căsătorit, când tu şi Ingrid ne eraţi alături, Valentin i-a făcut o vizită Aurorei la turneul de handbal.

Cartea lovi covorul cu un bufnet înfundat. Stâle clipea fără să

înţeleagă.

— Ea... ea...

Harry aşteptă în vreme ce-l urmărea cum face legăturile necesare.

— A atins-o? I-a făcut rău?
Harry întâlni privirea lui Stâle, dar nu răspunse. îl văzu făcând

legătura între bucăţile de informaţie. îl văzu rememorând într-o cu totul altă lumină ultimii trei ani. O lumină revelatoare.

— Da, normal că a făcut-o. Ce orb am fost! şopti Stâle, strâmbându-se de durere, şi-şi scoase ochelarii.

Se holbă în gol.

— Şi tu cum ai aflat?

— Aurora a venit ieri la mine şi mi-a povestit tot, răspunse

Harry.

Ochii lui Stâle Aune se mutară înapoi la Harry ca într-o mişcare cu

încetinitorul.

— Tu... ai aflat ieri şi nu mi-ai zis nimic?

— M-a făcut să promit.

Glasul lui Stâle Aune nu coborî, mai degrabă se stinse.

— O fată de 15 ani molestată, despre care ştii foarte bine că are nevoie de tot ajutorul pe care-l poate primi, şi totuşi alegi să ţii secret?

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, de ce?

— Pentru că Valentin a ameninţat că te omoară dacă ea spune cuiva ce s-a întâmplat.

— Pe mine?

Lui Stâle îi scăpă un suspin.

— Pe mine? De ce ar conta asta? Eu sunt cu mult trecut de 60 de ani şi am inima călită, Harry. Ea are toată viaţa înainte!

— Eşti persoana pe care ea o iubeşte cel mai mult pe

lume, iar eu i-am făcut o promisiune.

Stâle Aune îşi puse ochelarii, apoi ridică un deget tremurător spre Harry.

— Da, i-ai făcut o promisiune! Şi ţi-ai ţinut acea promisiune cât n-a avut nicio importanţă pentru tine! însă acum, acum, că o poţi folosi ca să rezolvi încă un caz de crimă marca Harry Hole, promisiunea aia nu mai înseamnă aşa de mult.

Harry nu protestă.

— Ieşi afară, Harry! Nu mai eşti prietenul acestei case şi nu mai eşti binevenit aici.

— Nu mai avem timp, Stâle.

— Afară, acum!

Stâle Aune se ridicase.

— Avem nevoie de ea.

— Sun la poliţie. La poliţia adevărată.

Harry ridică privirea spre el. Văzu că nu avea niciun rost. Trebuiau să aştepte ca lucrurile să-şi urmeze cursul firesc. Nu puteau decât să spere că Stâle Aune urma să vadă imaginea de ansamblu înainte de venirea zorilor.

încuviinţă şi se ridică din fotoliu.

— Nu-i nevoie să ne conduci, spuse el.

Harry văzu chipul palid şi tăcut al lui Ingrid în uşă, când trecură pe lângă bucătărie.

îşi încălţă pantofii în hol şi tocmai se pregătea să iasă când auzi un glas slab:

— Harry?

Se răsuci. La început nu văzu de unde venise vocea. Apoi, din întunericul din capătul scărilor, ea păşi în lumină. Purta o pijama

în dungi mult prea mare pentru ea, posibil a tatălui său, se gândi Harry.

— îmi pare rău! A trebuit s-o fac, spuse el.

— Ştiu. Pe internet scrie că cel care a murit se numea Mehmet. Şi te-am auzit.

în clipa aceea Stâle veni în fugă din living, agitându-şi braţele şi cu ochii plini de lacrimi.

— Aurora! Nu trebuie...
Glasul i se frânse.

— Tată, vreau să ajut, zise Aurora, aşezându-se liniştită pe trepte.

26. Marţi noaptea

Mona Daa stătea lângă Monolit, urmărindu-l pe Truls Berntsen cum se apropie în grabă prin întuneric. Când aranjaseră să se întâlnească în parcul Frogner, ea îi sugerase câteva sculpturi mai discrete, mai puţin populare, dat fiind că Monolitul era vizitat de turişti chiar şi noaptea. Dar după ce Truls Berntsen spusese „Ce?" de trei ori, ea îşi dăduse seama că Monolitul era singurul pe care el îl ştia.

îl trase pe partea de vest a sculpturii, departe de două cupluri care admirau priveliştea cu turlele bisericii, aflate la est. îi oferi plicul cu bani, pe care bărbatul îl strecură în buzunarul paltonului Armâni care, din nu se ştie ce motiv, pe el nu arăta deloc a Armâni.

— Ceva nou? îl întrebă.

— Nu vor mai fi ponturi, o anunţă Truls, privind în jur.

— Nu?

El se uită la ea, ca şi cum voia să vadă dacă glumeşte.

— Tipul ăla a fost ucis, pentru numele lui Dumnezeu!

— Atunci mai bine ai oferi ceva mai puţin... fatal data viitoare.

Truls Berntsen pufni.

— Iisuse, voi sunteţi mai răi ca mine, toată clica voastră.

— Chiar aşa? Tu ne-ai dat numele lui Mehmet, însă noi am ales totuşi să nu i- 1 dezvăluim sau să-i publicăm poza.
Truls clătină din cap.

— Daa, tu te auzi ce spui? Tocmai l-am condus pe Valentin direct la tipul care n-a făcut decât două lucruri greşite: avea un bar în care s-a întâmplat să vină victima lui Valentin şi a fost de acord să ajute poliţia.

— Măcar spui „noi". înseamnă că te simţi vinovat?

— Crezi că sunt vreun soi de psihopat sau ce? Normal că mi se pare greşit.

— N-o să-ţi răspund la întrebare. Dar da, sunt de acord că e destul de rău. înseamnă că nu vei mai fi sursa mea?

— Dacă spun nu, înseamnă că nu-mi vei mai proteja identitatea pe viitor?

— Nu, răspunse Mona.

— Bun! Deci ai şi tu conştiinţă.

— Nu înseamnă neapărat că ne pasă de sursă, cât de ce vor spune colegii noştri de breaslă dacă am dezvălui o sursă. Apropo, colegii tăi ce spun?

— Nimic. Şi-au dat deja seama că eu sunt sursa scurgerilor de informaţii, aşa că m-au izolat. Nu mai am voie să iau parte la şedinţe sau să aflu ceva despre anchetă.

— Nu? Deja simt cum îmi pierd interesul faţă de tine, Truls.

Bărbatul pufni.

— Eşti cinică, dar măcar eşti sinceră, Mona Daa.

— Mersi! Cred.

— Bine, s-ar putea să mai am un ultim pont. Dar e vorba de

cu totul altceva.

— Dă-i bătaie!

— Şeful poliţiei, Mikael Bellman, şi-o trage cu o tipă sus-

pusă.

— Nu există bani pentru asemenea ponturi, Truls.

— Bine, e gratis, doar publică-l în ziar.

— Redactorului-şef nu-i plac poveştile cu infidelităţi, dar dacă ai vreo probă şi eşti dispus să susţii povestea, s-ar putea să reuşesc să-l conving. Dar în cazul ăsta ai fi citat, cu nume şi prenume.

— Cu nume şi prenume? Asta ar fi o sinucidere, sper că-ţi dai şi tu seama. îţi pot spune unde se întâlnesc, aşa că ai putea trimite acolo un fotograf incognito.

Mona Daa râse.

— îmi pare rău, dar nu aşa merg treburile.

— Nu?

— Presa străină face treburi de genul ăsta, dar nu şi noi,

aici, în Norvegia.

— De ce nu?

— Explicaţia oficială e că noi nu ne coborâm la un

asemenea nivel.

— însă?

Mona ridică din umeri, cutremurându-se.

— Pentru că de fapt nu există limite până la care am fi dispuşi să ne coborâm, teoria mea personală este că acesta nu-i decât un alt exemplu al sindromului toată-lumea-are-ceva-de-ascuns.

— Adică?

— Adică nici redactorii mei nu sunt mai puţin infideli decât restul. Dacă dezvălui infidelitatea cuiva, toţi cei din minuscula arenă publică din Norvegia riscă să fie prinşi în tumult. Putem scrie despre treburi ce se petrec în marea „străinătate", poate chiar să ne şi referim la treburi din străinătate aici, la noi, dacă o figură publică a spus din neatenţie ceva despre altcineva. însă

jurnalismul de investigaţie legat de infidelităţile celor de la putere?

Mona Daa clătină din cap.

Truls pufni ironic pe nas.

— Deci sub nicio formă nu va ajunge public?

— E ceva ce crezi c-ar trebui dezvăluit pentru că Bellman n-ar trebui să fie şeful poliţiei?

— Poftim? Nu, poate că nu.

Mona dădu aprobator din cap şi ridică privirea spre Monolit şi chinul nemilos de-a ajunge în vârf pe care îl reprezenta.

— Pesemne că-l urăşti.

Truls nu-i răspunse. Părea mai degrabă surprins, ca şi cum nici măcar nu se gândise la asta. Iar Mona se întreba ce se petrecea în spatele feţei ăleia ciupite de vărsat, nu deosebit de atrăgătoare, cu falca aia grea şi ochii mereu umezi. Aproape că-i părea rău pentru el. Aproape.

— Acum plec, Berntsen. Ţinem legătura.

— O ţinem?

— Poate că nu.

După ce Mona străbătu o oarecare distanţă prin parc, făcu un ocol şi îl văzu pe Truls Berntsen în lumina unuia dintre reflectoarele Monolitului. Bărbatul stătea acolo cu mâinile în buzunare, adus de spate, căutând ceva. Părea atât de incredibil de singur, la fel de nemişcat precum blocurile de piatră din jurul său.

Harry se uita fix la tavan. încă nu veniseră fantomele. Poate că în noaptea asta nici n-aveau s-o facă. Nu se ştia niciodată. însă acum aveau un nou membru. Cum o să arate Mehmet când o să vină? Harry alungă gândul şi ascultă liniştea. Holmenkollen era liniştit, chiar nu aveai cum să negi asta. Prea liniştit. El prefera să audă oraşul de afară. Ca noaptea în junglă, plină de zgomote care te-ar putea avertiza în beznă, spunându-ţi când se apropie ceva şi când nu. Liniştea conţinea prea puţine informaţii. Dar nu asta era problema, ci faptul că alături nu era nimeni.

Dacă număra, atunci numărul de nopţi în care împărţise patul cu cineva era clar mai mic. De ce se simţea singur el, un tip care căutase mereu solitudinea şi care nu avusese niciodată nevoie de cineva?

Se întoarse pe o parte şi încercă să închidă ochii.

Nu avea nevoie de cineva acum. Nu avea nevoie de nimeni. Nu avea nevoie de oricine.

Avea nevoie de ea.

Un scârţâit. De la pereţii din buşteni. Sau de la podele. Poate că furtuna sosea mai devreme. Sau întârziau fantomele.

Se întoarse pe partea cealaltă. închise ochii la loc.

Scârţâitul venea de dincolo de uşa dormitorului, dar foarte

aproape.

Se ridică, se apropie de ea şi o deschise.

Era Mehmet.

— L-am văzut, Harry.

în locul ochilor acum avea două orbite negre ce scânteiau şi

scoteau fum. Harry se trezi tresărind.

Telefonul îi torcea precum o pisică pe noptiera de alături.
— Da?
— Sunt doctorul Steffens.

Harry simţi o durere subită în piept.

— E vorba de Rakel.

Normal că era vorba de Rakel. Iar Harry ştia că Steffens îi spunea asta doar pentru a-i oferi clipele necesare să se întărească pentru veste.

— Nu o putem trezi din comă.

— Poftim?

— Nu se poate trezi.

— E... va...?

— Nu ştim, Harry. Ştim că ai o mulţime de întrebări, dar şi noi avem. Chiar nu-ţi pot spune altceva în afară de faptul că

facem tot posibilul aici.

Harry îşi muşcă interiorul obrazului ca să fie sigur că nu e doar premiera mondială a unui nou coşmar.

— Bine, bine! O pot vedea?

— Nu acum, am dus-o la terapie intensivă. Te sun de îndată ce vom afla mai multe. Dar s-ar putea să mai dureze ceva, iar Rakel s-ar putea să mai rămână în comă, aşa că nu-ţi ţine respiraţia, OK?

Harry îşi dădu seama că Steffens avea dreptate: chiar nu mai respira.

încheiară conversaţia. Harry rămase uitându-se la telefon. Nu se poate trezi. Evident că nu, ea nu voia, la ce să se trezească? Harry se dădu jos din pat şi coborî la parter. Deschise bufetele din bucătărie. Nimic. Gol, gol. Sună după un taxi, apoi urcă înapoi la etaj şi se îmbrăcă.

Văzu indicatorul albastru, citi ce scria pe el şi frână. Trase pe dreapta şi opri
motorul. Privi în jur. Pădure şi şosea. îi aduceau aminte de drumurile nesfârşite, anonime şi monotone din Finlanda, unde ai senzaţia că mergi printr-un deşert de copaci. Unde copacii stau ca un zid tăcut de ambele părţi ale drumului şi un cadavru e la fel de uşor de ascuns ca şi cum l-ai arunca în mare. Aşteptă până trecu o maşină. Se uită în oglindă. Nu se mai vedea nicio lumină, nici în faţă, nici în spate. Ieşi din maşină pe şosea, ocoli automobilul şi deschise portbagajul. Ce palidă era fata! Până şi pistruii îi erau mai palizi. Iar ochii ei îngroziţi păreau mari şi negri deasupra căluşului. O ridică şi trebui să o ajute ca să stea în picioare. O prinse de cătuşe şi o trecu pe partea cealaltă a şoselei şi peste şanţ, spre zidul negru de copaci. Aprinse lanterna. O simţi tremurând atât de tare, încât şi cătuşele tremurau.

— Gata, gata, scumpa, n-am să-ţi fac rău!

Şi simţi că vorbeşte serios. Chiar nu voia să-i facă rău. Nu mai voia. Poate că ştia şi ea, poate că înţelegea că el o iubeşte. Poate că ea tremura pentru că era îmbrăcată doar cu chiloţii şi neglijeul iubitei lui japoneze.

Au pornit printre copaci, ca şi cum pătrundeau într-o clădire. Se aşternea o altfel de tăcere, dar în acelaşi timp începeau să se distingă zgomote noi. Mai slabe, dar mai clare, mai uşor de identificat. Un pârâit, un oftat, un ţipăt. Solul pădurii era moale, covorul de ace de pin părea o saltea pe care o străbăteau cu paşi silenţioşi, ca un cuplu nupţial în biserică, într-un vis.

Când el termină de numărat până la o sută, se opriră. Ridică lanterna şi lumină spaţiul din jur. Iar raza de lumină găsi curând ce căuta. Un copac înalt, carbonizat, care fusese despicat în două de fulger. O trase spre copac.
Ea nu se împotrivi când el îi desfăcu cătuşele, apoi îi trase braţele în jurul copacului şi le închise la loc. Un miel, cugetă bărbatul în vreme ce se uita la ea cum stătea acolo în genunchi, îmbrăţişând copacul. Un miel de sacrificiu. Pentru că nu el era mirele: el era tatăl care îşi conducea copilul la altar.

O mângâie pentru ultima oară pe obraz şi se întoarse să plece când un glas răsună dintre arbori:

— E vie, Valentin.

Se opri, apoi aţinti din instinct lanterna în direcţia sunetului.

— Lasă aia deoparte! ordonă vocea din beznă.

Valentin făcu întocmai.

— Ea a vrut să trăiască.

— Dar barmanul n-a vrut?

— El mă putea identifica. Nu mi-am putut asuma riscul.

Valentin ascultă, însă tot ce auzea era şuieratul slab ce ieşea pe nările lui Marte când respira.

— De data asta voi face curăţenie după tine. Ai revolverul care ţi-a fost dat?

— Da, răspunse Valentin.

Nu era ceva familiar la vocea asta?

— Lasă-l lângă ea şi pleacă! îl vei primi înapoi curând.

Lui Valentin îi veni brusc o idee. Să scoată revolverul, să folosească lanterna ca să-l găsească pe celălalt şi să-l omoare. Să înăbuşe glasul raţiunii, să şteargă orice urmă care ducea la el, să lase demonul să conducă încă o dată. Contraargumentul era posibilitatea ca Valentin să aibă nevoie de el mai târziu.

— Unde şi când? strigă Valentin. Nu mai putem folosi vestiarul de la băi.

— Mâine. Vei fi anunţat. Acum, că mi-ai auzit vocea, te voi suna.

Valentin scoase revolverul din toc şi-l lăsă jos în faţa fetei. Mai aruncă o ultimă privire spre ea. Apoi plecă.

Când ajunse înapoi la maşină, se izbi cu capul de volan de două ori. După care porni motorul, semnalizează, deşi nu se vedea nicio maşină, şi porni liniştit la drum.

— Opreşte acolo! îi spuse Harry taximetristului, arătându-i cu mâna.

— E 3 dimineaţa, iar barul pare închis.

— E al meu.

Harry plăti şi coborî. Acolo unde până nu cu mult timp în urmă fusese o activitate febrilă, acum nu se mai vedea nici ţipenie. Criminaliştii de teren terminaseră, însă uşa era în continuare acoperită cu banda albă a poliţiei, inscripţionată cu leul norvegian şi cuvintele POLIŢIA. SIGILAT. NU RUPEŢI SIGILIUL.

ÎNCĂLCAREA PEDEPSITĂ DE ART. 343 COD PENAL. Harry vârî cheia în broască şi o răsuci. Banda foşni când deschise uşa şi intră în bar.

Lăsaseră aprinse luminile de sub rafturile din faţa oglinzii. Harry închise un ochi şi luă la ţintă cu arătătorul sticlele din locul în care se afla acum, lângă uşă. Nouă metri. Dacă ar fi tras? Cum ar fi stat lucrurile acum? Imposibil de ştiut. Şi cu asta, basta. Nu mai putea schimba nimic. Doar să uite, fireşte. Degetul său găsi sticla de Jim Beam. Fusese promovată, acum ocupa un loc de cinste. Luminile de bordel îi făceau conţinutul să licărească precum aurul. Harry străbătu încăperea şi se strecură în spatele tejghelei, după care înşfăcă un pahar şi-l ţinu sub sticlă. îl umplu până-n buză. De ce să se păcălească singur?

îşi simţi muşchii încordându-se, tot corpul, de fapt, şi o secundă se întrebă dacă urma să vomite înainte de prima gură. însă reuşi să reţină în stomac atât băutura, cât şi ce avea dinainte, până la al treilea pahar. Apoi se repezi la chiuvetă şi, înainte ca voma galben-verzuie să atingă metalul, văzu că fundul era încă roşu, cu sânge coagulat.

27. Miercuri dimineaţă

9

Era 7:55, iar în Boiler Room, cafetiera terminase deja a doua oară cu huruitul în această dimineaţă.

— Ce s-a întâmplat cu Harry? se întrebă Wyller, uitându-se iar la ceas.

— Habar n-am, răspunse Bjorn Holm. Va trebui să începem fără el.

Smith şi Wyller încuviinţară.

— Bun, reluă Bjorn. în clipa de faţă, Aurora se află cu

tatăl ei la sediul principal al Nokas şi se uită la înregistrări cu cineva de la Nokas şi un specialist în camere de supraveghere de la Unitatea de Criminalitate Urbană. Dacă va merge conform planului, ar trebui să treacă prin înregistrările din cele patru zile în cel mult opt ore. Dacă acea chitanţă găsită de noi chiar provine de la o extragere făcută de Valentin însuşi, atunci am putea, cu un pic de noroc, să-i obţinem identitatea în vreo patru ore. Dar cu siguranţă înainte de ora 20:00.

— Genial, nu-i aşa?! exclamă Smith.

— Da, dar hai să nu ne entuziasmăm prea devreme! zise Bjorn. Anders, ai discutat cu Katrine?

— Da, şi suntem autorizaţi să folosim Delta. Deja sunt pregătiţi de acţiune.

— Delta, cei cu arme semiautomate şi măşti de gaze şi... ăăă, genul ăla de chestii?

— Deja începi să te prinzi, Smith, chicoti Bjorn, şi văzu că Wyller se uită din nou la ceas. îţi faci griji, Anders?

— Poate c-ar trebui să-l sun pe Harry?

— Sigur!

Ora 9:00. Katrine abia încheiase şedinţa cu echipa de anchetă. Acum îşi aduna hârtiile, când observă o persoană în uşă.

— Da, Smith? Entuziasmantă zi, ai? Voi ce puneţi la cale acolo? întrebă ea.

— încercăm să dăm de Harry.

— încă n-a apărut?

— Nu răspunde la telefon.

— Probabil că e la spital, unde nu au voie să folosească telefonul. Spun că poate interfera cu echipamentele de acolo, dar

cred că e o minciună la fel de mare ca atunci când ni se spune că pot interfera cu sistemele de navigaţie din avioane.

îşi dădu seama că Smith nu mai asculta şi că se uita pe lângă ea.

Se întoarse şi văzu că imaginea de pe laptopul ei era încă proiectată pe ecran. O imagine de la barul Jealousy.

— Ştiu, spuse ea. Deloc plăcut.

Smith clătină din cap ca un somnambul, fără să-şi desprindă privirea de la ecran.

— Eşti bine, Smith?

— Nu, răspunse el lent. Nu sunt bine. Nu suport să văd sânge, nu suport violenţa şi nu ştiu dacă mai suport să văd şi mai multă violenţă. Individul ăsta... Valentin Gjertsen... Sunt psiholog şi încerc să mă raportez la el ca la un caz profesional, dar cred că s-ar putea să-l urăsc.

— Niciunul dintre noi nu e chiar atât de profesionist, Smith. Eu n-aş lăsa să mă îngrijoreze puţină ură. Tu nu te simţi bine să ai pe cineva pe care să-l urăşti, cum spune Harry?

— Harry spune asta?

— Da. Sau Raga Rockers. Sau... Mai voiai ceva?

— Am stat de vorbă cu Mona Daa de la VG.

— Iată pe cineva pe care putem urî. Ce mai voia?

— Eu am sunat-o.

Katrine se opri din sortat hârtiile.

— I-am spus condiţiile mele ca să fiu intervievat cu privire la Valentin Gjertsen. Că voi vorbi despre Valentin în termeni generali şi că nu voi spune nimic despre anchetă. E un aşa-numit podcast, genul de emisiune de radio care...

— Smith, ştiu şi eu ce e un podcast.

— Deci măcar nu mă pot cita greşit. Indiferent ce voi spune, va fi totuşi transmis în direct. Am permisiunea ta?

Katrine se gândi un pic.

— Prima mea întrebare este: de ce?

— Pentru că lumea e speriată. Soţia mea e speriată, copiii mei sunt speriaţi, vecinii, ceilalţi părinţi de la şcoală sunt speriaţi. Şi, în calitate de cercetător în acest domeniu, am responsabilitatea să-i fac să se simtă ceva mai puţin speriaţi.

— N-au dreptul să se simtă puţin speriaţi?

— Katrine, tu nu citeşti ziarele? Magazinele au rămas de săptămâna trecută fără încuietori şi sisteme de alarmă de vânzare.

— Oricine se sperie de ceva ce nu înţelege.

— E mai mult de-atât. Sunt speriaţi pentru că au impresia că au de-a face cu cineva despre care am presupus iniţial că e un vampirist şi-atât. Un individ bolnav şi confuz, care atacă oamenii din cauza unor grave tulburări de personalitate şi a parafiliei. însă monstrul ăsta este un luptător cinic, rece şi calculat, care e în stare de judecăţi raţionale şi care fuge când e nevoie, cum s-a întâmplat la baia turcească. Şi atacă atunci când poate, ca... ca în poza aia.

Smith închise ochii şi îşi feri privirea.

— Şi trebuie să recunosc că şi eu sunt speriat. Stau toată noaptea treaz în pat şi mă întreb cum de-ar putea fi comise crimele de una şi aceeaşi persoană. Cum e posibil? Cum de m-am putut înşela atât de tare? Pur şi simplu nu înţeleg. însă trebuie să înţeleg, pentru că nimeni nu se află într-o poziţie mai bună ca mine ca să înţeleagă, eu sunt singura persoană care o poate explica şi care le poate arăta monstrul. Pentru că, odată ce-au văzut monstrul, vor înţelege, iar spaimele lor vor deveni suportabile. Nu vor dispărea, dar măcar vor avea senzaţia că pot lua decizii raţionale, iar asta îi va face să se simtă mai bine.

Katrine îşi propti mâinile în şolduri.

— Hai să vedem dacă te-am înţeles corect. Nici tu nu ai habar ce este Valentin Gjertsen, însă vrei să-i explici publicului acest lucru?

— Da.

— Minţind cu intenţia de-a calma situaţia?

— O să mă descurc mai bine în prima variantă decât într-a doua. Am permisiunea ta?

Katrine îşi muşcă buza de jos.

— Cu siguranţă ai dreptate când spui că ai responsabilitatea de-a informa ca expert şi evident că ar fi bine dacă lumea ar fi liniştită. Atât timp cât nu vei spune nimic despre anchetă.

— Sigur că nu.

— Nu mai putem tolera mai multe scurgeri de informaţii. Eu sunt singura persoană de la acest nivel care ştie ce face Aurora acum, nici măcar şeful poliţiei n-a fost informat.

— Ai cuvântul meu de onoare!

— Ăsta e? Ăsta e, Aurora?

— Tată, iar eşti sâcâitor.

— Aune, poate c-ar fi mai bine să ieşim afară, aşa încât ei să se poată uita în linişte.

— în linişte? E fiica mea, Wyller, şi ea vrea să...

— Fă cum îţi spune, tată. Sunt bine.

— Oh! Sigur?

— Foarte sigur.

Aurora se întoarse către femeia de la bancă şi bărbatul de la

Unitatea de Criminalitate Urbană.

— Nu e el, daţi mai departe!

Stâle Aune se ridică, posibil un pic prea repede, pentru că ameţi; putea fi şi din cauză că nu dormise toată noaptea. Sau nu mâncase nimic din ziua precedentă. Şi se uitase trei ore la un ecran, fără nicio pauză.

— Stai pe canapeaua asta, iar eu o să caut nişte cafea pentru noi, zise Wyller. Stâle Aune doar dădu aprobator din cap. Wyller plecă, lăsându-l pe Stâle să se uite la fiica sa aflată de cealaltă parte a geamului. Aceasta le făcea semn să dea mai departe, să se oprească, să deruleze. Nici nu-şi mai amintea de când n-o mai văzut atât de captivată de ceva. Poate că răspunsul lui iniţial şi nelinişte fuseseră o reacţie exagerată. Poate că ce era mai rău trecuse deja, poate că ea reuşise să treacă mai departe, în timp ce el şi Ingrid fuseseră binecuvântat de neştiutori în privinţa celor întâmplate.

Iar tânăra lui fiică îi explicase – aşa cum un profesor de psihologie i-ar explica unui student nou – ce e un jurământ de confidenţialitate. Cum ea îl obligase pe Harry să facă unul, iar acesta nu-l încălcase până nu înţelesese că astfel putea salva viaţa unor oameni – exact cum Aune avea propriul jurământ de confidenţialitate. Iar Aurora supravieţuise, în pofida a toate. Moartea. Stâle se gândise la ea de curând. Nu a lui, ci la faptul că fiica sa o să moară într-o zi. De ce era gândul ăsta de nesuportat? Poate că ar fi fost diferit dacă el şi Ingrid ar fi devenit bunici, fiindcă psihicul uman este evident sclavul unor nevoi biologice, cât şi fiziologice, iar impulsul de-a ne transmite genele reprezintă o precondiţie a supravieţuirii speciei. Îl întrebase pe Harry, demult, dacă nu-şi dorea un copil care să fie biologic al lui, însă avea deja răspunsul pregătit. El nu avea gena fericirii, doar pe cea a alcoolismului, nu merită să fie moştenită de cineva. Era posibil să-şi fi schimbat opinia, pentru că ultimii ani dovediseră că Harry e capabil să trăiască fericirea. Stâle îşi scoase telefonul. Se gândi să-l sune pe Harry şi să-i spună asta.

Că e un om bun, un prieten, un tată şi un soţ bun. OK, poate că aducea a necrolog, însă Harry avea nevoie să o audă. Că se înşelase crezând că atracţia compulsivă de-a vâna ucigaşi era asemănătoare cu alcoolismul său. Că nu dorinţa de evadare îl conducea pe Harry Hole cel individualist, ci instinctul de turmă, chiar dacă nu se arăta dispus să recunoască. Instinct de turmă din acela bun. Cu morală şi responsabilitate faţă de toată lumea. Probabil că Harry nu avea decât să râdă, însă asta voia Stâle să-i spună prietenului său, numai de-ar fi răspuns dracului la telefon.

Stâle o văzu pe Aurora îndreptându-se de spate, cu toţi muşchii încordaţi. Oare...? Dar apoi ea se relaxă din nou şi făcu semn cu mâna că ar trebui să continue.

Stâle duse iar telefonul la ureche. Răspunde, fir-ar să fie!

— Plin de succes în carieră, sporturi şi viaţa de familie? Da,

poate.

Mikael Bellman privi de jur împrejurul mesei.

— Dar înainte de toate sunt un tip obişnuit din Manglerud.

îşi făcuse griji că aceste clişee exersate vor suna a gol, dar Isabelle avusese dreptate: era nevoie doar de puţin patos pentru a transmite convingător chiar şi cele mai jenante platitudini.

— Ne bucurăm că ai găsit timp pentru o mică discuţie, Bellman.

Secretarul partidului îşi duse şervetul la buze pentru a da de înţeles că prânzul se încheiase, apoi dădu din cap către ceilalţi doi reprezentanţi.

— Procesul e în desfăşurare şi, cum spuneam, suntem extrem de încântaţi că ai fi dispus să răspunzi pozitiv în cazul în care se va face o propunere.

Bellman încuviinţă.

— Prin „noi”, te referi şi la prim-ministru, nu-i aşa?

interveni Isabelle Skoyen.

— N-am fi fost de acord să venim aici dacă n-ar fi existat semnale pozitive din partea cabinetului prim-ministrului, răspunse secretarul.

Iniţial îl invitaseră pe Mikael la Guvern pentru discuţie, însă după ce se consultase cu Isabelle, el venise cu o contrapropunere: să se întâlnească pe un teren neutru. Prânzul, plătit de şeful poliţiei.

Secretarul se uită la ceas. Un Omega Seamaster, observă Bellman. Prea greu şi nepractic. Şi te transforma într-o ţintă pentru hoţi în orice oraş din lumea a treia. Se oprea dacă îl lăsai mai mult de o zi şi trebuia să-l tot întorci ca să-i potriveşti data, iar dacă uitai să-i strângi şuruburile după aceea şi săreai în piscină, ceasul era distrus şi repararea lui te-ar fi costat mai mult decât patru ceasuri de calitate. Pe scurt: chiar avea nevoie şi el de un astfel de ceas.
— Dar, cum spuneam, mai sunt şi alţi candidaţi. Ministrul Justiţiei este unul dintre cele mai importante portofolii şi nu pot nega faptul că drumul e ceva mai alunecos pentru cineva care nu accede pe calea clasică, a politicii.

Mikael avu grijă să se sincronizeze perfect, împingându-şi scaunul şi ridicându-se exact în acelaşi moment cu secretarul de partid. întinse primul mâna şi spuse:

— Să discutăm în curând.

Era şeful poliţiei, ce naiba!, iar dintre ei doi, el, nu birocratul ăsta anost cu ceasul lui scump, trebuia să se întoarcă mai repede la responsabilităţile sale.

După ce trimişii partidului de guvernământ plecară, Mikael şi Isabelle Skoyen se aşezară la loc. Li se oferise o încăpere privată într-unul dintre noile restaurante construite printre complexele de apartamente din capătul îndepărtat al cartierului Sorenga. în spatele lor se aflau Opera şi Ekebergsâsen, iar în faţă era noua piscină cu apă dulce. Fiordul era acoperit de mici valuri săltăreţe, iar iahturile atârnau strâmb precum nişte paranteze

albe. Previziunile meteo cele mai recente anunţau că furtuna avea să lovească Oslo înainte de miezul nopţii.

— A mers bine, nu? întrebă Mikael, turnând în pahare ce mai rămăsese din sticla de apă minerală Voss.

— Dacă n-ar fi existat semnale pozitive din partea cabinetului prim- ministrului, imită Isabelle, apoi îşi încreţi nasul.

— Ce-a fost în neregulă acolo?

— N-au mai folosit până acum acest „dacă n-ar fi existat". Iar faptul că se referă la cabinet în loc de prim-ministru îmi spune că încep să se distanţeze.

— De ce ar face aşa ceva?

— Ai auzit. Un prânz la care te-au întrebat mai mult de cazul vampiristului şi cât de repede crezi că poate fi prins.

— Hai, Isabelle, toată lumea din oraş vorbeşte despre asta.
— Te întreabă pentru că de asta depinde tot, Mikael.

— Dar...

— Nu au nevoie de tine, de competenţa sau de abilitatea ta de-a conduce un departament, îţi dai seama, nu?

— Acum exagerezi, dar bine, da...

— Au nevoie de peticul tău de pe ochi, de statutul tău de erou, de popularitatea, de succesul tău. Pentru că asta ai căpătat şi exact asta îi lipseşte Guvernului în clipa de faţă. Dă asta la o parte şi nu mai valorezi nimic pentru ei. Şi, ca să fim sinceri...

îşi împinse paharul deoparte şi se ridică şi ea, adăugând:

— .. .nici pentru mine.

Mikael zâmbi precaut.

— Poftim?

Femeia îşi luă haina scurtă de blană din cuier.

— Eu nu suport fraierii, Mikael, ştii foarte bine. Ies în faţa presei şi îţi ofer meritul de-a salva situaţia scoţându-l de la naftalină pe Harry Hole. Până acum a arestat un moş de 90 de ani şi a făcut să fie ucis un barman nevinovat. Asta nu te face pe tine să arăţi ca un fraier, Mikael, ci pe mine. Şi nu-mi place, de aceea te părăsesc.

Mikael Bellman începu să râdă.

— Ţi-a venit ciclul sau ce?

— înainte ştiai când îmi vine.

— Bine, vorbim curând! oftă Mikael.

— Cred că interpretezi „părăsit" cam limitat.

— Isabelle...

— Adio! Mi-a plăcut ce-ai spus despre viaţa ta de familie de succes. Concentrează-te pe asta!

Mikael Bellman se aşeză la loc şi privi cum se închidea uşa în urma ei.

îi ceru nota chelnerului, apoi se uită iar la fiord. Se spunea că cei care făcuseră planurile de construcţie ale acestor apartamente la malul apei nu luaseră în considerare schimbarea climei şi creşterea nivelului mării. El de fapt se gândise la ele când îşi construise vila alături de Ulla, sus pe Hoyenhall: acolo aveau să fie în siguranţă, marea n-avea cum să-i înece, niciun infractor nu avea cum să-i ia prin surprindere şi nicio furtună n-avea cum să le ia acoperişul pe sus. Ar fi nevoie de mai mult de-atât. Bău din paharul cu apă. Se strâmbă şi se uită la el. Voss. De ce oamenii erau dispuşi să dea bani buni pe ceva ce nu avea deloc un gust diferit faţă de apa de la robinet? Nu pentru că aveau impresia că are gust mai bun, ci credeau că altora li se părea că are gust mai bun. Aşa că îşi comandau Voss la restaurante cu soţiile lor trofeu mult-prea-plictisitoare şi cu ceasurile lor Omega Seamaster mult-

prea-grele. De aceea i se făcea uneori dor de vremurile de demult? De Manglerud, când se îmbăta la Olsen's în serile de sâmbătă, unde se apleca peste tejghea şi-şi umplea halba cu bere dacă Olsen nu era atent, dansând un ultim slow cu Ulla, în timp ce prima linie a Manglerud Star şi băieţii cu Kawasaki 750 îi aruncau priviri furioase; el ştia că avea să plece cu ea, doar ei doi, în noapte, la o plimbare pe Plogveien, spre patinoar şi Ostensjovannet, apoi să-i arate stelele şi să îi spună că vor ajunge acolo.

Reuşiseră? Poate, dar era ca în copilărie, când urca pe munte cu tatăl său, obosit şi crezând că în sfârşit ajunseseră în vârf, doar pentru a descoperi că dincolo de el se afla unul şi mai înalt.

Mikael Bellman închise ochii.

Acum era exact ca atunci. Era obosit. Se putea opri aici? Să se întindă pe jos, să simtă vântul, să-l gâdile căldura, să simtă stânca încălzită de soare pe piele. Să spună că rămâne aici. Simţi nevoia disperată să o sune pe Ulla şi să-i
spună doar atât: Rămânem aici.

Drept răspuns, telefonul îi vibră în buzunarul sacoului. Normal că trebuia să fie Ulla.

— Da?

— Sunt Katrine Bratt.

— Aşa...

— Voiam doar să te informez că am descoperit pseudonimul sub care se ascunde Valentin Gjertsen.

— Poftim?

— A retras bani de la Gara Centrală Oslo în august, iar acum şase minute l- am identificat după înregistrările camerei de supraveghere. Cârdul pe care l-a folosit a fost emis pe numele lui Alexander Dreyer, născut în 1972.

-Şi?

— Şi acest Alexander Dreyer a murit într-un accident de maşină în 2010.

— Adresă? Avem vreo adresă?

— Avem. Delta sunt deja pe drum.

— Altceva?

— încă nu, dar presupun că ai vrea să fii ţinut la curent cu desfăşurarea evenimentelor?

— Da. Cu desfăşurarea evenimentelor, închiseră amândoi.

— Scuze!

Era chelnerul.

Bellman se uită la bon. Tastă o sumă mult prea mare pe POS, apoi apăsă ENTER. Se ridică şi se năpusti afară. Acum prinderea lui Gjertsen avea să-i deschidă toate uşile.

Oboseala părea să se fi spulberat.

John D. Steffens aprinse lumina. Neoanele licăriră de câteva ori înainte ca bâzâitul să se stabilizeze şi să proiecteze o lumină rece pâlpâitoare.

Oleg clipi şi icni.

— Ăla e sânge? reverberă glasul lui prin cameră.

Steffens zâmbi în timp ce uşa de metal aluneca închizându-se în spatele său.

— Bun-venit la baia de sânge!

Oleg se cutremură. Camera era menţinută rece, iar lumina albăstruie de pe faianţa albă crăpată nu făcea decât să amplifice senzaţia că te afli într-un frigider.

— Cât... cât e aici? întrebă Oleg în vreme ce-l urma pe Steffens printre şirurile de pungi cu sânge rubiniu ce atârnau înghesuite de suporturi de metal.

— Suficient cât să ne descurcăm câteva zile în cazul în care Oslo ar fi atacat de tribul Lakota, răspunse Steffens, coborând treptele ce duceau în piscina veche.

— Lakota?

— Probabil că-i ştii sub numele de Sioux, spuse Steffens, apăsând tare una dintre pungi, iar Oleg văzu cum sângele îşi schimbă culoarea, din roşu-închis într-unul ceva mai deschis. Există un mit potrivit căruia amerindienii întâlniţi de albi erau deosebit de însetaţi de sânge. Cu excepţia celor din tribul Lakota.

— Chiar? Dar albii? Setea de sânge e destul de egal împărţită între oameni?

— Ştiu că asta vă învaţă acum la şcoală. Nimeni nu-i mai bun sau mai rău. Dar crede-mă că Lakota erau şi mai buni, şi mai răi, şi erau şi cei mai buni luptători. Apaşii spuneau că, dacă i-ar fi atacat războinicii Cheyenne şi Blackfoot, şi-ar fi trimis băieţii şi bătrânii. Dac-ar fi venit cei din tribul Lakota, n-ar mai fi trimis pe nimeni. începeau să îngâne cântece de moarte. Şi sperau să aibă parte de-un sfârşit rapid.

— Tortură?

— Când războinicii Lakota îşi ardeau prizonierii de război, o făceau treptat, cu bucăţi mici de cărbune.

Steffens se îndreptă spre un loc unde pungile cu sânge erau atârnate mai compact şi, prin urmare, era mai puţin lumină.

— Iar când prizonierii nu mai suportau, li se acorda o pauză cu mâncare şi apă, aşa încât tortura putea să dureze o

zi sau două. Mâncarea aia conţinea uneori şi bucăţi din propria carne.

— Chiar e adevărat?

— Păi, la fel de adevărat ca istoria scrisă. Un războinic Lakota numit Luna- din-Spatele-Norului era faimos pentru că băuse chiar şi ultima picătură de sânge a tuturor inamicilor pe care îi ucisese. Cu siguranţă e o exagerare istorică, întrucât a omorât un număr enorm de oameni şi n-ar fi supravieţuit băutului excesiv. Sângele uman este otrăvitor în doze mari.

— Chiar aşa?

— Absorbi mai mult fier decât poate fi eliminat de corpul tău. însă el chiar a băut sângele cuiva, asta e sigur.

Steffens se opri în dreptul unei pungi cu sânge.

— în 1871, stră-stră-străbunicul meu a fost găsit golit de sânge în tabăra Lakota a celui numit Luna-din-Spatele-Norului, în Utah, unde se dusese misionar. în jurnalul ei, bunica a scris că stră-stră-străbunica i-a mulţumit lui
Dumnezeu după masacrarea tribului Lakota de la Wounded Knee în 1890. Apropo de mame...

— Da?

— Ăsta e sângele mamei tale. Mă rog, acum e al meu.

— Credeam că ea primeşte sânge?

— Mama ta are o grupă foarte rară de sânge, Oleg.

— Chiar aşa? Credeam că are o grupă destul de des

întâlnită.

— Ah, sângele înseamnă mult mai mult decât grupe, Oleg. Din fericire, ea are grupa A, aşa că-i pot oferi sânge de aici.

întinse mâinile în faţă.

— Sânge obişnuit pe care corpul ei îl va absorbi, apoi îl va transforma în picăturile de aur care sunt sângele lui Rakel Fauke. Şi apropo de Fauke, Oleg Fauke, nu te-am adus aici doar pentru a căpăta un răgaz de la a sta lângă patul ei. Mă gândeam să te întreb dacă aş putea lua o probă de sânge de la tine ca să văd dacă produci acelaşi sânge ca ea?

— Eu?

Oleg căzu pe gânduri.

— Da, de ce nu, dacă pot ajuta pe cineva?

— M-ar ajuta pe mine, crede-mă. Eşti gata?

— Aici? Acum?

Oleg întâlni privirea doctorului Steffens. Ceva îl făcea să ezite, însă nu ştia ce anume.

— Bine, serveşte-te! zise Oleg.
— Super!

Steffens vârî mâna în buzunarul drept al halatului său alb şi făcu un pas spre Oleg. Se încruntă iritat când un ton de apel vesel îi răsună în buzunarul stâng.

— Credeam că n-avem semnal aici jos, murmură el în timp ce-şi scotea telefonul.

Oleg văzu ecranul iluminând chipul doctorului şi reflectându-i-se în ochelari.

— Se pare că e de la sediul poliţiei. Medic specialist John Doyle Steffens, zise el la aparat.

Oleg auzi zgomotul altui glas.

— Nu, inspector Bratt, nu l-am văzut astăzi pe Harry Hole şi sunt sigur că nu e aici. Nu e singurul loc în care lumea trebuie să-şi închidă telefonul, aşa că poate se află într-un avion?

Steffens se uită la Oleg, care ridică din umeri.

— L-am găsit? Da, Bratt, îi voi transmite mesajul dacă va apărea aici. Pe cine aţi găsit, dacă nu sunt prea curios? ... Mulţumesc, sunt conştient de jurământul de confidenţialitate, Bratt, dar credeam că ar fi de ajutor pentru Hole dacă n-ar trebui să-i vorbesc codificat. Ca să înţeleagă ce vrei să-i spui... OK, am să-i spun doar L-am găsit lui Harry Hole când îl văd. Zi plăcută, Bratt!

Steffens îşi băgă telefonul la loc în buzunar. îl văzu pe Oleg cum îşi suflecă mâneca. îl prinse de braţ şi-l conduse spre treptele piscinei.

— Mersi, dar am văzut pe telefon că e mult mai târziu decât credeam că e şi mă aşteaptă un pacient. îţi vom lua altă dată sânge, Fauke.

Sivert Falkeid, şeful Delta, stătea în spatele unei dube a unităţii de intervenţie rapidă, lătrând ordine concise în timp ce se hurducau pe Trondheimsveien. în vehicul se afla o echipă de opt oameni: şapte bărbaţi şi o femeie. Iar ea nu
făcea parte din echipa activă. Nicio femeie nu făcuse parte vreodată.
Cerinţele de acceptare în Delta erau teoretic neutre din punct de vedere al genului, dar nu fusese nicio femeie printre cei aproximativ 100 de candidaţi din acel an, iar în trecut nu fuseseră decât cinci, ultima în mileniul trecut. Şi niciuna nu rezistase. Dar cine ştie, femeia care stătea vizavi de el părea puternică şi hotărâtă, aşa că poate avea o şansă?

— Deci nu ştim dacă acest Dreyer e acasă? întrebă Sivert Falkeid.

— Ca să fie clar, acesta e Valentin Gjertsen, vampiristul.

— Glumesc, Bratt, zâmbi Falkeid. N-are un telefon mobil cu ajutorul căruia să-l localizăm?

— S-ar putea să aibă, însă niciunul nu e înregistrat pe numele Dreyer sau Gjertsen. E o problemă?

Sivert se uită la ea. Descărcaseră planurile de la Departamentul Construcţii al primăriei, iar acestea arătau promiţător. Un apartament de două camere, 45 de metri pătraţi, la etajul al doilea, fără uşă din spate sau acces la subsol direct din apartament. Planul era să trimită patru oameni pe uşa din faţă, lăsând doi afară în caz că individul sărea de la balcon.

— Nicio problemă, răspunse el.

— Bun! făcu ea. Intraţi în linişte?

Surâsul lui deveni mai larg. îi plăcea accentul ei de Bergen.

— Te gândeşti că ar trebui să tăiem o gaură în geamul de la balcon şi să ne ştergem frumos pe picioare înainte să intrăm?

— Mă gândesc că nu există niciun motiv să irosiţi grenade şi gaze când aveţi de-a face cu un singur om care nu ştie că venim şi sperăm că nu va fi înarmat. Iar liniştea şi lipsa de teatralitate adaugă puncte la stil, nu-i aşa?

— Cam aşa, răspunse Falkeid, verificând GPS-ul şi drumul din faţa lor. Dar dacă aruncăm uşa în aer şi intrăm, riscul unei răniri e mai scăzut, atât pentru noi, cât şi pentru el. Nouă din zece persoane sunt paralizate de explozie şi lumină când aruncăm o grenadă, indiferent cât de dure cred că sunt. Consider că am salvat vieţile mai multor suspecţi decât ale oamenilor noştri folosind această tactică. în plus, avem grenadele astea de şoc pe care ne-ar plăcea să le folosim înainte să expire. Iar băieţii sunt energici, au nevoie de-un pic de rock'n'roll. Au fost prea multe balade în ultima vreme.

— Glumeşti, nu-i aşa? Doar nu sunteţi chiar atât de

macho şi de copilăroşi? Falkeid rânji şi ridică din umeri.

Bratt se apropie de el, îşi umezi buzele roşii şi-şi coborî vocea:

— Ştii ceva? îmi cam place aşa.

Falkeid începu să râdă. Era însurat şi fericit aşa, dar dacă n-ar fi fost, n-ar fi refuzat o cină cu Katrine Bratt, la care să se uite în ochii aceia întunecaţi şi primejdioşi şi să asculte acele „r”-uri de Bergen vibrante, ce sunau ca mârâiturile unui animal de pradă.

— Un minut! anunţă el, iar cei şapte bărbaţi îşi coborâră vizierele într-o mişcare aproape perfect sincronizată.

— Un Ruger Redhawk, asta spuneai că are?

— Asta a zis Harry Hole că avea în bar.

— Aţi auzit, oameni buni?

Cu toţii confirmară. Producătorul pretindea că plasticul noilor viziere putea opri un glonţ de 9mm, însă nu şi unul tras de un Redhawk, care avea un calibru mult mai mare. Iar Falkeid se gândea că poate era un lucru bun: un fals sentiment de siguranţă putea avea ca efect slăbirea vigilenţei.

— Şi dacă se opune? întrebă Bratt.

Falkeid îşi drese glasul.

— Atunci îl împuşcăm.

— Chiar trebuie?

— Evident că cineva ar putea avea altă părere în retrospectivă, dar noi preferăm să fim precauţi şi să-i împuşcăm pe cei care se gândesc să ne împuşte. Faptul că ştim că e în ordine joacă un rol important în satisfacţia muncii noastre. Se pare c-am ajuns.

Stătea la fereastră. Observă două urme de grăsime lăsate de degete pe geam. De aici avea o privelişte asupra oraşul, însă nu vedea nimic, doar auzea sirene. Niciun motiv de alarmă, doar sirene, tot timpul. Oamenii erau surprinşi de incendii, alunecau pe gresie în baie, îşi torturau partenerii, atunci auzeai sirene.

Sirene iritante, sâcâitoare, care le spuneau oamenilor să se dea din drum.

De partea cealaltă a peretelui, cineva făcea sex. în toiul unei zile lucrătoare. Infidelitate. Faţă de partenerul de viaţă, de angajatori, probabil ambele.

Sirenele crescură în intensitate şi apoi fură acoperite de bâzâitul vocilor de la radioul din spatele lui. Erau pe drum, oameni în uniforme ce impuneau autoritate, însă fără vreun scop sau înţeles. Tot ce ştiau era că au o urgenţă, că dacă nu ajung la timp acolo urmează să se petreacă ceva oribil.

Sirena de alarmă aeriană. Da, aia era o sirenă care chiar însemna ceva.
Sunetul apocalipsei. Un sunet minunat, care îţi făcea părul măciucă. Când îl auzeai, te uitai la ceas, vedeai că nu e chiar miezul zilei şi-ţi dădeai seama că nu-i un test. Atunci ar bombarda el Oslo, în miezul zilei. Niciun suflet n-ar fugi să se adăpostească, doar ar sta acolo, holbându-se la cer şi întrebându-se ce era în neregulă cu vremea. Sau s-ar fi întins să şi-o tragă vinovaţi, incapabili să se comporte altfel. Pentru că nu putem. Facem ce facem pentru că suntem cine suntem. Ideea liberului-arbitru care ne lasă să ne comportăm diferit faţă de ce ne dictează şinele nostru e de fapt o eroare. E exact opusul, singurul lucru pe care-l face liberul-arbitru este să dea curs naturii noastre, chiar şi în împrejurări în care ne e greu s-o facem. Violul, anihilarea sau înfrângerea rezistenţei unei femei, fuga de poliţie, răzbunarea, să te ascunzi noapte şi zi – nu înseamnă să sfidezi toate obstacolele ca să faci dragoste cu acea femeie?
Sirenele se auzeau mai departe acum. Iubăreţii terminaseră şi ei.

încercă să-şi amintească cum suna alarma care însemna mesaj important, ascultă la radio. Oare încă o foloseau? Când era copil, exista un singur post de radio pe care să-l asculţi ca să auzi acel mesaj incredibil de important, totuşi nu suficient de dramatic ca să te trimită în adăpost. Poate că planul era ca ei să pună mâna pe toate posturile de radio şi să anunţe... ce? Că deja era prea târziu.

Că adăposturile erau închise, pentru că nu te puteau salva, nimic nu putea. Că acum era important să îi aduni în jur pe cei dragi, să vă luaţi adio şi apoi să muriţi. Măcar atâta lucru învăţase. Că mulţi oameni îşi organizează vieţile ca să atingă un unic ţel: să nu moară singuri. Puţini reuşesc, însă până unde erau dispuşi oamenii să meargă din cauza acestei frici disperate de-a trece acel prag fără să-i ţină cineva de mână. Ha! El îi ţinuse de mână. Pe câţi, 20-30? Şi nu arătaseră deloc mai puţin speriaţi sau mai puţin singuri când o făcuse. Nici măcar cei pe care îi iubise. Acum, evident că n-avuseseră timp să-l iubească la rândul lor, însă fuseseră înconjuraţi de iubire. Se gândi la Marte Ruud. Ar fi trebuit să o trateze mai bine, nu să se înfrâneze. Spera că acum era deja moartă şi că se întâmplase rapid şi fără durere.

Auzi duşul dincolo de perete şi vocile de la radio în telefonul său.

— .. .când vampiristul este descris în anumite lucrări ale literaturii academice ca fiind inteligent, fără semne de afecţiuni psihice sau patologie socială, se creează impresia că avem de-a face cu un duşman puternic şi periculos. însă aşa-numitul Vampir din Sacramento, vampiristul Richard Chase, e probabil o comparaţie mai potrivită cu Valentin Gjertsen. Ambii demonstrează tulburări mentale de la o vârstă fragedă, enurezis nocturn, fascinaţie pentru foc, impotenţă. Amândoi sunt diagnosticaţi cu paranoia şi schizofrenie. Chase a adoptat consumul de sânge de animal, care e mai frecvent. De asemenea, şi-a injectat sânge de găină şi s-a îmbolnăvit. Valentin, în copilărie, era interesat de torturarea pisicilor. La ferma bunicului său, Valentin ascundea într-o cuşcă pisoii proaspăt fătaţi ca să-i poată tortura fără să afle vreun adult. Atât Valentin Gjertsen, cât şi Chase au devenit obsesivi după primul lor atac vampirist. Chase şi-a ucis cele şapte victime într-un interval de doar câteva săptămâni. La fel ca Gjertsen, le-a ucis pe majoritatea în propriile case; umbla prin Sacramento în decembrie 1977 şi încerca uşi, iar dacă erau descuiate, interpreta asta ca pe o invitaţie şi intra, aşa cum explica mai târziu la interogatoriu. Una dintre victimele lui, Teresa Wallin, era însărcinată în trei luni, iar când Chase a găsit-o singură acasă, a împuşcat-o de trei ori şi i-a violat cadavrul în timp ce o înjunghia

cu un cuţit de măcelar şi îi bea sângele. Sună cunoscut, nu-i aşa?

Da, se gândi el. Dar ce nu îndrăzneşti tu să spui e că Richard Trenton Chase i-a scos şi câteva organe interne, i-a tăiat un sfârc şi a adunat rahat de câine din curtea din spate pe care i l-a îndesat în gură. Sau că a folosit penisul uneia dintre victime pe post de pai ca să bea sângele altei victime.

— Iar asemănările nu se opresc aici. Precum Chase, Valentin Gjertsen ajunge la capătul unui drum. Acum nu-l mai văd omorând alţi oameni.

— Ce te face atât de sigur de asta, herr Smith? Lucrezi cu poliţia, chiar nu aveţi nişte piste mai precise?

— Ce mă face atât de sigur n-are nimic de-a face cu ancheta, asupra căreia se înţelege că n-am să comentez, nici direct şi nici indirect.

— Atunci, de ce?

îl auzi pe Smith inspirând adânc. Deja-l vedea pe psihologul distrat stând în faţa sa şi făcându-şi însemnări. întrebându-l entuziast despre copilărie, enurezis, primele experienţe sexuale, pădurea căreia îi dăduse foc şi mai ales pescuitul cu pisici, cum îi spunea el, care însemna să ia undiţa buniculuí, să arunce firul peste grinda din hambar, să prindă cârligul sub botul uneia dintre pisicuţe, să strângă firul până ce ajungea să atârne în aer şi apoi să urmărească încercările zadarnice ale animalului de-a se căţăra şi-a se elibera.

— Pentru că Valentin Gjertsen nu e special, în afară de faptul că e extrem de malefic. Nu e prost, dar nici deosebit de inteligent nu e. N-a realizat nimic special. Să creezi ceva presupune imaginaţie, viziune, dar să distrugi ceva nu presupune nimic, doar orbire. Ce l-a salvat pe Gjertsen de la a fi prins în ultimele câteva zile nu sunt abilităţile sale, ci pur şi simplu norocul. Până va fi prins, lucru care se va întâmpla curând, cu siguranţă Valentin Gjertsen va rămâne un individ

periculos de care nu e bine să te apropii, cum faci cu un câine cu spume la gură. însă un câine turbat moare şi, în pofida răutăţii sale, Valentin Gjertsen este – ca să folosim expresia lui Harry Hole – doar un pervers mizerabil, care acum a scăpat atât de rău de sub control, încât foarte curând va face o mare greşeală.

— Deci vrei să-i liniştească pe locuitorii capitalei prin...

Auzi un zgomot şi închise podcastul. Ascultă. Foşnet de paşi în faţa uşii. Cineva se concentra la ceva.

Patru bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma Delta neagră stăteau la uşa lui Alexander Dreyer. Katrine Bratt îi urmărea din hol, de la 20 de metri distanţă.

Unul dintre bărbaţi ţinea un berbec de o jumătate de metru ce aducea cu un gigantic tub Pringles cu două mânere ataşate de el.

Era imposibil de distins între cei patru bărbaţi din spatele căştilor şi vizierelor. Dar femeia presupunea că cel care ţinea ridicate trei degete înmănuşate era Sivert Falkeid.

Cât dură numărătoarea inversă, Katrine distinse muzică din apartament. Pink Floyd? Ura Pink Floyd. Nu, nu era adevărat, simţea o profundă suspiciune la adresa celor cărora le plăcea Pink Floyd. Bjorn spusese că îi place o singură melodie Pink Floyd, apoi scosese un album cu o imagine care semăna cu o ureche păroasă, explicându-i că era de dinainte să devină celebri, după care pusese un blues banal, în care se auzea cum urlă un câine în fundal. Ceva ce- ar fi folosit în emisiunile TV rămase în pană de idei. Bjorn acorda amnistie totală oricărei melodii cu un riff de chitară decent, iar setul de tobe, vocile răguşite şi referinţele macabre – exact ce-i plăcea lui Katrine – reprezentau un plus. îi era dor de Bjorn. Acum, în timp ce Falkeid îşi lăsa ultimul deget în jos într-un pumn încleştat, iar ceilalţi avântau berbecul să doboare uşa celui ce în ultimele şapte zile omorâse cel puţin patru persoane, poate chiar cinci,

ea se gândea la bărbatul pe care-l părăsise.

încuietoarea se sfărâmă şi uşa fu împinsă înăuntru. Al treilea bărbat aruncă o grenadă orbitoare şi Katrine Bratt îşi acoperi urechile. Umbrele luptătorilor Delta se proiectau pe hol în lumina apartamentului pe care Katrine apucă să-l zărească o clipă, înainte de cele două explozii care urmară.
Trei oameni dispărură în interior cu mitralierele MP5 aţintite, iar al patrulea rămase afară cu arma îndreptată spre uşă.

Katrine îşi desprinse mâinile de la urechi.

Grenada amuţise muzica trupei Pink Floyd.

— Liber! se auzi glasul lui Falkeid.

Agentul de afară se întoarse spre Katrine şi dădu din cap.

Femeia trase adânc aer în piept şi porni spre uşă.
Intră în apartament. în aer încă mai plutea fum de la grenadă, însă mirosul era surprinzător de slab.

Hol. Living. Bucătărie. Primul lucru care o frapă era faptul că totul arăta perfect normal. De parcă o persoană perfect obişnuită, curată şi îngrijită locuia acolo. Care îşi făcea de mâncare, bea cafea, se uita la televizor şi asculta muzică. Fără cârlige pentru ciozvârtele de carne atârnate de tavan, fără pete de sânge pe tapet, fără decupaje din ziare despre crime şi imagini cu victimele lipite pe pereţi.

Iar ideea o izbi cu forţă. Că Aurora se înşelase.

Se uită prin uşa deschisă a băii. Era goală, fără perdea la duş, fără obiecte de toaletă cu excepţia unuia, aflat pe poliţa de sub oglindă. Intră. Nu era un obiect de toaletă. Metalul era pătat cu vopsea neagră şi rugină roşu-maronie. Dinţii de fier erau închişi, formând un model în zigzag.

— Bratt!

— Da?

Katrine se duse în living.

— Aici.

Glasul lui Falkeid venea din dormitor. Părea calm, măsurat. Ca şi cum se terminase ceva. Katrine trecu pragul şi evită să atingă tocul uşii, parcă deja conştientă că are de-a face cu un loc al crimei. Şifonierul era deschis, iar membrii Delta stăteau de o parte şi de alta a patului dublu cu armele semiautomate orientate spre un trup gol întins, cu ochii lipsiţi de viaţă pironiţi în tavan. Emana un miros pe care iniţial Katrine nu reuşi să-l identifice, aşa că se aplecă mai mult. Lavandă.

Katrine îşi scoase telefonul, formă un număr şi i se răspunse imediat.

— L-aţi prins?

Bjorn Holm avea răsuflarea tăiată.

— Nu, răspunse ea. Dar avem un trup de femeie aici.

— Moartă?

— Nu vie, în orice caz.

— La naiba! E Marte Ruud? Stai un pic, ce vrei să spui că „nu vie”?

— Nici moartă, nici vie.

— Poftim...?

— E o păpuşă gonflabilă.

— O ce?

— O păpuşă pe care-o fuţi. Una scumpă, după cum arată, făcută în Japonia, foarte realistă. Iniţial am crezut că-i o persoană. Alexander Dreyer e Valentin Gjertsen, măcar atât; am găsit dinţii de fier aici. Aşa că va trebui să aşteptăm, să vedem dacă apare. Vreo veste de la Harry?

— Nu.

Privirea lui Katrine căzu pe un umeraş şi pe o pereche de chiloţi ce zăceau pe podea în faţa şifonierului.

— Nu-mi place deloc, Bjorn. Nu era nici la spital.

— Nimănui nu-i place. Să emitem o alertă?

— Pentru Harry? Care crezi că ar fi rostul?

— Ai dreptate. Ascultă, nu deranjaţi prea mult lucrurile, ar putea exista dovezi legate de Marte Ruud acolo.

— Bine, dar am senzaţia că toate dovezile au fost deja îndepărtate. Judecând după cum arată apartamentul, Harry a avut dreptate: Valentin este extrem de curat şi de îngrijit.

Privirea i se îndreptă iarăşi la umeraş şi la chiloţi.

— Bagă de seamă...

— Ce? întrebă Bjorn.

— Futu-i! înjură Katrine.

— Ce înseamnă asta?

— Şi-a aruncat în grabă nişte haine într-o geantă şi a înşfăcat nişte obiecte de toaletă din baie. Valentin ştia că venim...

Valentin deschise uşa şi văzu cine-şi târâia paşii prin faţa ei. îngrijitoarea, care stătuse aplecată peste cârdul ce deschidea uşa camerei sale de hotel, se îndreptă de spate.

— Ah, scuze! zâmbi femeia. Nu ştiam că această cameră e ocupată.

— Iau eu alea, zise el, şi luă prosoapele din mâna ei. Şi ai putea face curăţenie încă o dată?

— Poftim?
— Nu-mi place cum s-a făcut curat. Au rămas urme de degete pe geam. Te rog să faci iar curat în cameră, să zicem peste o oră?

Chipul ei surprins dispăru în spatele uşii pe care el i-o închise în faţă.

Lăsă prosoapele pe măsuţa de cafea, se aşeză în fotoliu şi îşi deschise geanta.

Sirenele amuţiseră de tot. Dacă pe ele le auzise, poate că ei erau deja în apartamentul său, la nu mai mult de doi kilometri de Sinsen, în linie dreaptă. Trecuse deja o jumătate de oră de când celălalt bărbat sunase ca să-i spună că poliţia ştia deja unde e el, ce nume foloseşte şi că trebuie să scape de-acolo. Valentin îşi luase doar lucrurile importante, abandonându-şi maşina acolo, dat fiind că acum ştiau pe ce nume era înmatriculată.

Scoase dosarul din geantă şi începu să-l frunzărească. Se uită la imagini şi la adrese. Şi-şi dădu seama că, pentru prima oară de foarte mult timp încoace, nu ştia ce să facă.

Auzi în minte glasul psihologului:

.. ***.doar un pervers mizerabil care acum a scăpat atât de rău de sub control, încât foarte curând va face o mare greşeală.***
Valentin Gjertsen se ridică şi se dezbrăcă. Luă prosoapele şi merse în baie. Porni apa caldă la duş. Rămase în faţa oglinzii şi aşteptă ca apa să devină opărită, în timp ce urmărea cum condensul se împrăştia pe oglindă. Se uită la tatuaj. îşi auzi telefonul sunând şi ştiu că e el. Raţiunea. Salvarea. Cu instrucţiuni şi ordine noi. Să îl ignore? Sosise timpul să taie

cordonul ombilical, firul ce îl lega de pluta de salvare? Să se elibereze complet?

îşi umplu plămânii cu aer. Şi urlă.

28. Miercuri după-amiază

— Păpuşile pentru sex nu sunt ceva nou, zise Smith, uitându-se la femeia de plastic şi silicon aşezată pe pat. Când olandezii stăpâneau mările şi oceanele, marinarii obişnuiau să ia cu ei un fel de păpuşă cu vagin din piele tăbăcită. Erau atât de des întâlnite, încât chinezii le numeau „Dutch wife”[5].

— Chiar? întrebă Katrine, urmărind cum îngerii înveşmântaţi în alb ai echipei de criminalişti cercetau dormitorul. Deci vorbeau engleză?

Smith începu să râdă.

— M-ai prins. Articolele din revistele academice sunt în engleză. în Japonia există bordeluri în care nu găseşti decât păpuşi pentru sex. Cele mai scumpe sunt cele încălzite la temperatura corpului şi au şi osatură, ceea ce înseamnă că le poţi îndoi braţele şi picioarele în poziţii naturale şi nenaturale, plus lubrifiere automată a...

— îţi mulţumesc, am auzit destul! îl întrerupse Katrine.

— Desigur, scuze!

— Ţi-a zis Bjorn de ce a rămas în Boiler Room?

Smith clătină din cap.

— El şi Lien aveau nişte chestii de făcut, interveni Wyller.

— Berna Lien? Chestii de făcut?

— El a zis doar că, dacă n-a fost solicitat la locul faptei,

o va lăsa în seama celorlalţi.

— Chestii de făcut, murmură Katrine în vreme ce ieşea din dormitor urmată îndeaproape de cei doi bărbaţi.

Ieşiră apoi din apartament şi ajunseră în parcarea din faţa blocului. Se opriră în spatele unei Honda albastre, al cărei portbagaj era cercetat de doi criminalişti. Găsiseră cheile în apartament şi primiseră confirmarea că maşina era înregistrată pe numele Alexander Dreyer. Cerul de deasupra lor era de un cenuşiu ca oţelul, iar în partea opusă a parcului Torshovdalen, cu pantele lui acoperite de fuioare de fum, Katrine vedea cum vântul îndoaie vârfurile copacilor. Ultima previziune meteorologică anunţa că Emilia se afla la o distanţă de doar câteva ore.

— Isteţ din partea lui să nu ia maşina, zise Wyller.

— Dap, se arătă de acord Katrine.

— La ce te referi? întrebă Smith.

— La punctele de taxare şi la camerele de supraveghere din parcări şi de pe şosele, răspunse Wyller. Poţi rula un program de identificare automată a numerelor de înmatriculare pe înregistrările camerelor şi nu durează decât câteva secunde.

— Minunata lume nouă, rosti Katrine.

— O, lume nouă, / Frumoasă eşti, cu-asemenea făpturi[6],

recită Smith.

Katrine se întoarse spre psiholog.

— îţi imaginezi unde ar putea să meargă un fugar ca

Valentin?

— Nu.

— Nu, adică nu ai nicio idee?

Smith îşi împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Nu, adică nu mi-l imaginez fugind.

— De ce nu?

Pentru că e furios.

Katrine simţi un fior.

— Nu se poate spune că i-ai diminuat furia dacă ţi-a ascultat podcastul cu Daa.

— Nu, oftă Smith. Poate c-am mers prea departe. încă o dată. Din fericire am făcut rost de încuietori şi camere de supraveghere decente după spargerea de la hambar. însă poate...

— Poate ce?

— Poate ne-am simţi mai bine dacă am avea o armă, un pistol sau ceva.

— Regulamentul nu permite să-ţi dăm o armă a poliţiei fără permis sau antrenament în poligon.

— Armament pentru urgenţe, rosti Wyller.

Katrine se uită la el. Poate că fuseseră îndeplinite criteriile pentru armamentul pentru urgenţe sau poate că nu. Deja vedea titlurile după ce Smith fusese împuşcat şi ieşea la iveală că acesta ceruse armament pentru urgenţe şi fusese refuzat.

— îl poţi ajuta pe Hallstein să primească un pistol?

— Da.

— Bine! I-am spus lui Skarre să verifice trenurile, vasele, zborurile, hotelurile şi oficiile de îmbarcare. Va trebui să sperăm că Valentin nu are actele necesare pentru a apela şi la alte identităţi în afară de Alexander Dreyer.

Katrine ridică privirea spre cer. Avusese odată un iubit căruia îi plăcea să se dea cu parapanta şi îi spusese că dacă la sol nu e niciun pic de vânt, de la vreo două sute de metri înălţime acesta poate depăşi limita de viteză pe o

autostradă. Dreyer. Soţia olandeză. Chestii de făcut? Pistol. Furie.

— Harry nu era acasă? întrebă ea.

Wyller clătină din cap.

— Am sunat la uşă, am dat ocol casei şi m-am uitat pe geamuri.

— Trebuie să vorbim cu Oleg, zise ea. El trebuie să aibă cheile.

— Mă ocup.

Katrine oftă.

— Dacă nu-l găseşti pe Harry acolo, ar fi o idee să iei legătura cu Telenor să încerce să-i localizeze telefonul.

Unul dintre tipii în alb de la criminalistică se apropie de ea.

— Am găsit sânge în portbagaj.

— Mult?

— Da. Şi asta.

Ridică o pungă de probe din plastic transparentă. în ea se afla o bluză albă. Ruptă. însângerată. Cu dantelă, aşa cum descriseseră clienţii bluza pe care o purta Marte Ruud în seara în care dispăruse.

[5] „Soţie olandeză” (N.t.).

[6] William Shakespeare. Furtuna. Actul V. Scena I. în Opere I. Sonete. Furtuna. Editura Tracus Arte. Bucureşti. 2019. trad. Violeta Popa şi George Volceanov (N.t.).

29.Miercuri seară

Harry deschise ochii şi se uită în beznă.

Unde se afla? Ce se întâmplase? Cât zăcuse inconştient? Avea senzaţia că îl lovise cineva în cap cu un drug de fier. Sângele îi bubuia în timpane într-un ritm monoton. Nu-şi mai amintea decât că e încuiat undeva. Şi, din ce-şi dădea seama, zăcea pe o podea acoperită cu plăci de gresie. Era rece ca într- un frigider. Era întins pe ceva umed şi lipicios. Ridică mâna şi se uită la ea. Era sânge?

Apoi, lent, lui Harry îi trecu prin cap că nu sângele îi bubuia în timpane.

Ci un bas de chitară.

Kaiser Chiefs? Probabil. Categoric una dintre trupele alea englezeşti pe care le uitase, de fapt. Nu că ar fi fost slabi Kaiser Chiefs, dar nici excepţionali nu erau, ajunseseră în supa cenuşie a lucrurilor pe care le ascultase cu mai mult de un an în urmă, dar cu mai puţin de 20, doar că nu-i rămăseseră în memorie. Îşi putea aminti fiecare notă şi vers din aproape toate cântecele proaste ale anilor 1980, dar perioada dintre atunci şi acum era doar un gol. Ca între ieri şi azi. Nimic. Doar un bas insistent. Sau bătăile inimii sale. Sau cineva care bubuia în uşă.

Harry deschise iar ochii. Îşi mirosi mâna, sperând că nu era sânge, pişat sau vomă.

Basul începu să răsune nesincronizat cu cântecul.

Era uşa.

— închis! răcni Harry, dar regretă instantaneu când îşi simţi capul

gata să
explodeze.

Melodia se termină şi controlul îl preluă The Smiths. Harry îşi dădu seama că pesemne îşi conectase telefonul la sistemul audio când se săturase de Bad Company. There Is a Light That Never Goes Out. Măcar de-ar fi fost adevărat. însă bubuitul în uşă continua. Harry îşi acoperi urechile cu mâinile, dar când melodia ajunse la ultima parte, unde nu era nimic altceva în afară de coarde, auzi o voce strigându-i numele. Şi pentru că era aproape imposibil să fie cineva care aflase că noul proprietar al barului Jealousy se numea Harry şi pentru că recunoştea şi vocea, se prinse de marginea tejghelei şi se săltă de jos. Mai întâi în genunchi. Apoi într-o poziţie relativ aplecată care, în pofida a toate, trebuia să treacă drept stat în picioare, având în vedere că tălpile pantofilor îi erau înfipte bine în podeaua alunecoasă. Văzu două sticle de Jim Beam goale trântite pe o parte şi cu gurile dincolo de marginea tejghelei şi-şi dădu seama că zăcuse acolo, marinându-se în propriul whisky.

Văzu faţa ei dincolo de geam. Părea să fie singură.

îşi trecu un deget ţeapăn de-a curmezişul gâtului pentru a-i da de înţeles că barul e închis, însă ea-i arătă în schimb un deget lung şi ţeapăn şi reîncepu să bată în geam.

Pentru că sunetul părea deja un ciocan care-i pocnea nişte părţi din creier deja avariate, Harry se hotărî să deschidă uşa. Se desprinse de tejghea şi făcu un pas. Căzu pe jos. Ambele picioare îi adormiseră – cum era posibil? Se ridică iar şi, cu ajutorul meselor şi scaunelor, se împletici până la uşă.

— La dracu'! Eşti beat! gemu Katrine când i se deschise uşa.

— Posibil, dar mi-aş dori să fiu mai beat, răspunse Harry.

— Te-am tot căutat, cretin afurisit! Aici ai fost în tot acest timp?

— Nu ştiu ce înseamnă „în tot acest timp", dar pe bar

sunt două sticle goale. Să sperăm am profitat de timp şi că mi-a plăcut.

— Te-am sunat întruna.
— Mhm! Probabil că mi-am pus telefonul pe modul avion. îţi place playlistul? Ascultă! Furioasa asta e Martha Wainwright. Bloody Mother Fucker Asshole. îţi aminteşte de cineva?

— Fir-ar să fie, Harry, la ce ţi-a fost mintea?

— Nu ştiu nimic despre minte. Sunt – după cum vezi – pe

modul avion. Femeia îl prinse de guler.
— Harry, oamenii sunt omorâţi pe-afară. Iar tu stai şi încerci să faci pe glumeţul?

— în fiecare zi încerc să fac pe glumeţul, Katrine. Şi ştii ceva? Nu-i face pe oameni mai buni sau mai răi. Şi nici nu pare să influenţeze în vreun fel numărul de crime.

— Harry, Harry...

Se legăna şi-i trecu prin cap că ea îl înhăţase de guler ca să nu se

prăbuşească.

— F-am ratat, Harry. Avem nevoie de tine.

— Bun! Dar mai întâi lasă-mă să mai beau ceva!

— Harry!

— Vocea ta e foarte... puternică.

— Acum mergem afară. Ne aşteaptă o maşină.

— Barul meu are happy hour, iar eu nu sunt pregătit pentru

treabă, Katrine.

— Nu mergi la treabă, mergi acasă, ca să te trezeşti. Te

aşteaptă Oleg.

— Oleg?

— F-am convins să descuie casa din Holmenkollen. Era atât de speriat de ce- ar fi putut găsi acolo, încât l-a pus pe Bjorn să intre primul.

Harry închise ochii. Căcat, căcat!

— Nu pot, Katrine.

— Ce nu poţi?

— Să-l sun pe Oleg şi să-i spun că sunt bine şi că ar trebui să se întoarcă la mama sa.

— Părea destul de hotărât să aştepte acolo până te întorci, Harry.

— Nu-l pot lăsa să mă vadă în halul ăsta. Şi nici ţie nu-ţi sunt de vreun folos, îmi pare rău, dar nici nu intră în discuţie!

Se prinse de uşă.

— Acum, pleacă!

— Să plec? Şi să te las aici?

— Voi fi bine. De acum, numai băuturi uşoare. Şi poate

un pic de Coldplay. Katrine clătină din cap.

— Vii acasă.

— Nu vin acasă.

— Nu acasă la tine.

30. Miercuri noapte

Mai era o oră până la miezul nopţii, Olsen’s era ticsit de adulţi, iar din boxe Gerry Rafferty şi saxofonul său le suflau pletele împletite celor care stăteau prea aproape.

— Sunetul anilor 1980! ţipă Liz.

— Cred că e din anii 1970, replică Ulla.

— Da, dar în Manglerud n-a ajuns decât în anii 1980.

începură să râdă. Ulla o văzu pe Liz clătinând din cap în direcţia unui bărbat care o privi întrebător când trecu prin dreptul mesei lor.

— E de fapt a doua oară când vin aici în decurs de o săptămână, continuă Ulla.

— Oh? La fel de distractiv a fost şi data trecută?

Ulla clătină din cap.

— Nimic nu e la fel de distractiv precum ieşitul cu tine. Trece vremea, dar tu nu te-ai schimbat deloc.

— Nu, se arătă de acord Liz, înclinându-şi capul şi cercetându-şi prietena. Dar tu, da.

— Chiar aşa? M-am îndepărtat de mine însămi?

— Nu, iar asta-i destul de enervant. Dar nu mai zâmbeşti

deloc.

— Nu?

— Zâmbeşti, dar nu zâmbeşti. Nu ca Ulla din Manglerud.

Ulla îşi înclină şi ea capul.

— Ne-am schimbat.

— Da, ai un soţ, copii şi o vilă. Dar sunt nişte schimbări care nu compensează pentru zâmbet, Ulla. Ce s-a întâmplat?

— Da, ce s-a întâmplat?

îi zâmbi lui Liz şi sorbi din pahar, apoi se uită în jur. Vârsta medie era cam la fel cu a lor, însă nu zăreau niciun chip cunoscut. Manglerud se maturizase, lumea se mutase, trecuse mai departe. Unii muriseră, alţii pur şi simplu dispăruseră. Câţiva rămăseseră acasă. Morţi şi dispăruţi.

— Ar fi o răutate să ghicesc? se întrebă Liz.

— Dă-i bătaie!

Rafferty îşi terminase cântecul şi Liz trebui să strige ca să acopere saxofonul care începu iar să înghită totul în cale.

— Mikael Bellman din Manglerud. El ţi-a răpit zâmbetul.

— Asta chiar că e o răutate, Liz.

— Da, dar e adevărat, nu-i aşa?

Ulla ridică iar paharul cu vin.

— Da, presupun că este.

— Te înşală?

— Liz!

— Nu prea e un secret...

— Ce nu e un secret?

— Că lui Mikael îi plac doamnele. Haide, Ulla, doar nu

eşti atât de naivă! Ulla oftă.

— Poate că nu. Dar ce-ar trebui să fac?

— Ce fac şi eu, răspunse Liz, luând sticla de vin alb din frapieră şi umplând ambele pahare. Fă-l şi tu să se simtă la fel ca tine! Noroc!

Ulla simţea că trebuie să treacă pe apă.

— Am încercat, dar pur şi simplu nu pot s-o fac.

— Mai încearcă!

— Şi la ce-ar servi?

— îţi vei da seama abia după ce-ai făcut-o. Nimic nu repară mai bine o viaţă sexuală şubredă de-acasă cum o face o tăvăleală de-o noapte cu adevărat proastă.

Ulla râse.

— Nu-i vorba de sex, Liz.

— Atunci, de ce?

— E... sunt... geloasă.

— Ulla Swart geloasă? Nu-i posibil să fii atât de frumoasă şi

geloasă.

— Păi, chiar sunt, protestă Ulla. Şi mă doare. Foarte rău.

Vreau să mă răzbun.

— Normal că vrei să te răzbuni, soro! Loveşte-l unde-l

doare... Adică... împrăştiară vin în toate părţile când pufniră amândouă în râs.

— Liz, eşti beată!

— Sunt beată şi fericită, doamnă soţie a şefului poliţiei. în vreme ce tu eşti beată şi nefericită. Sună-1!

— Pe Mikael? Acum?

— Nu pe Mikael, tâmpito! Sună-l pe norocosul care va primi nişte păsărică la noapte!

— Poftim? Liz, nu!

— Ba da, fă-o! Sună-l acum!

Liz arătă spre cabina telefonică de lângă perete.

— Sună-l de-acolo, că o să te poată auzi! De fapt, s-ar potrivi perfect cu situaţia.

— S-ar potrivi? râse Ulla, apoi se uită la ceas.

Trebuia să plece acasă curând.

— De ce?

— De ce? Ce pizda mă-sii, Ulla? Pentru că acolo a futut-o atunci Mikael pe Stine Michaelsen, nu?!

— Ce este? întrebă Harry, care simţea cum se învârte camera cu el.

— Ceai de muşeţel, răspunse Katrine.

— Muzica, adăugă Harry, simţind cum puloverul de lână de împrumut îi zgâria pielea.

Hainele sale erau atârnate la uscat în baie şi, în pofida uşii închise, tot mai simţea mirosul împuţit al băuturilor tari. Deci

simţurile îi funcţionau, cu toate
că se învârtea camera cu el.

— Beach House. Ce, nu i-ai mai auzit până acum?

— Nu ştiu. Asta-i problema. încep să-mi scape lucruri.

Percepea pliurile aspre ale cearşafului de sub el, care acoperea patul scund, lat de aproape doi metri, singura piesă de mobilier în afară de un birou şi un scaun, plus o combină stereo desuetă cu o lumânare deasupra. Harry presupunea că atât puloverul, cât şi combina îi aparţineau lui Bjorn Holm. Muzica părea să plutească prin cameră. Harry mai avusese de câteva ori senzaţia asta: când fusese pe buza prăpastiei intoxicării cu alcool şi începea să răzbească iarăşi la suprafaţă, trecând prin aceleaşi stadii în drumul spre lumină pe care le străbătuse când se afundase iniţial.

— Bănuiesc că aşa stau lucrurile, răspunse Katrine. începem să le avem pe toate, apoi începem să le pierdem, puţin câte puţin. Forţa. Tinereţea. Viitorul. Pe cei de care ne place...

Harry încercă să îşi amintească ce voia să-i spună lui Katrine, însă îi tot scăpa. Rakel. Oleg. Şi, exact în clipa în care lacrimile începeau să iasă la iveală, le simţi împinse înapoi de furie. Sigur că-i pierdem pe toţi cei pe care încercăm să-i păstrăm, soarta ne ia în râs, făcându-ne să ne simţim insignifianţi, jalnici. Când plângem după cei pe care i-am pierdut, nu o facem din compasiune, ci pentru că ştim că măcar ei au scăpat de durere. Dar tot plângem. Plângem pentru că am rămas iar singuri. Ne plângem de milă.

— Harry, unde eşti?

Simţi mâna ei pe frunte. O pală bruscă de vânt făcu geamul să zornăie. Afară, pe stradă, se auzi cum ceva loveşte pământul. Furtuna. începea să se dezlănţuie.

— Sunt aici, răspunse el.

Camera se învârtea. Simţea căldură nu doar de la mâna ei, ci de la tot trupul, în timp ce stăteau întinşi la jumătate de metru unul

de altul.

— Vreau să mor eu primul, spuse el.

— Poftim?

— Nu vreau să-i pierd. Mai bine să mă piardă ei. Să-i las pe ei măcar o dată să vadă cum e.

Râsul ei era blând.

— Acum îmi furi replicile, Harry.

— Chiar aşa?

— Când eram în spital...

— Da?

Harry închise ochii când mâna ei îi alunecă sub ceafă şi i-o strânse extrem de uşor, trimiţându-i mici fiori prin creier.

— îmi schimbau întruna diagnosticele. Maniaco-depresivă, borderline, bipolară. însă un singur cuvânt se afla în toate rapoartele. Suicidară.

— Hmm!

— Dar trece.

— Da. Şi apoi revine. Nu?

Ea râse iar.

— Nimic nu durează o veşnicie, iar viaţa e prin definiţie temporară şi mereu schimbătoare. E groaznic, însă e totodată ceea ce o face suportabilă.

— Va trece şi asta.

— Să sperăm. Ştii ceva, Harry? Noi doi suntem la fel. Suntem făcuţi pentru singurătate. Suntem atraşi de singurătate.

— îndepărtându-i pe cei pe care îi iubim, adică?

— Nu asta facem?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, atunci când merg pe o pojghiţă de fericire sunt îngrozit, atât de îngrozit că îmi doresc să se fi terminat, să fiu deja în apă.

— Şi de aceea fugim de cei pe care îi iubim, zise Katrine.
Alcool. Muncă.
Sex de ocazie.

Ceva la care să fim utili, cugetă Harry. în timp ce ei sângerează de moarte.

— Nu-i putem salva, îi răspunse ea la gânduri. Şi nici ei nu ne pot salva. Doar noi înşine o putem face.

Harry simţi salteaua mişcându-se şi ştiu că ea se întorsese spre el, simţindu-i răsuflarea caldă pe faţă.

— Ai avut-o în viaţa ta, Harry, ai avut-o pe singura persoană pe care ai iubit- o. Măcar voi doi aţi avut asta. Şi nu ştiu pe care dintre voi am fost mai geloasă.

Oare ce-l făcea atât de sensibil? Luase ecstasy sau LSD? Şi, dacă da, de unde făcuse rost de ele? Habar n-avea, căci ultimele 24 de ore erau un mare gol.

— Se spune că n-ar trebui să întâmpini necazul la jumătatea drumului, continuă ea. Dar când ştii că în faţă te aşteaptă doar necazuri, să le întâmpini la jumătatea drumului e singurul airbag pe care-l ai. Iar cea mai potrivită cale de-a le evita este să trăieşti fiecare zi ca şi cum ar fi ultima. Nu crezi?

Beach House. îşi amintea această melodie. Wishes. Ba chiar era ceva special. Şi-şi amintea chipul palid al lui Rakel pe perna albă în lumină şi totodată în întuneric, neîncadrată cum trebuie, aproape şi totuşi departe, un chip în apa întunecată, lipit de suprafaţa gheţii. Şi atunci îşi aminti cuvintele lui Valentin. Eşti la fel ca mine, Harry, nu poţi să suporţi.

— Harry, tu ce-ai face? Dacă ai şti că urmează să mori?

— Nu ştiu.

— Ai...?

— Am zis că nu ştiu.

— Ce nu ştii? şopti ea.

— Dacă te-aş fi futut.

în tăcerea care urmă, el auzi un zgomot de metal suflat de vânt pe asfalt.

— Doar simte! şopti ea. Murim.

Harry încetă să mai respire. Da, se gândi el. Mor. Şi simţi că nici ea nu mai respira.

Hallstein Smith auzea vântul şuierând prin burlanele de afară şi simţea cum curentul pătrunde direct prin perete. Chiar dacă izolaseră pereţii cât de bine putuseră, era şi avea să rămână un hambar. Emilia. Auzise de un roman publicat în timpul războiului despre o furtună numită Maria şi că acesta era motivul pentru care uraganele primeau nume feminine. Dar asta se schimbase după ce în anii 1970 se răspândise ideea de egalitate între sexe şi oamenii insistaseră că aceste dezastre ar trebui să aibă şi nume masculine. Se uită la chipul zâmbitor de deasupra simbolului Skype de pe ecranul mare al computerului. Vocea era uşor desincronizată cu mişcarea buzelor:

— Cred că asta a fost, mulţumim că ne-aţi fost alături, domnule Smith! Şi trebuie să fie foarte târziu şi pentru dumneavoastră, nu? Aici, în LA, este aproape 3 dimineaţa. Cât e în Suedia?

— Norvegia. Aproape miezul nopţii. Nicio problemă, sunt foarte bucuros că presa a înţeles în sfârşit că vampirismul este real şi că e interesată de el.

încheiară discuţia, iar Smith îşi deschise iar e-mailul.

Avea 13 mesaje necitite, însă vedea după expeditori şi după subiecte că sunt cereri pentru interviuri şi invitaţii să ţină discursuri. Nu-l deschisese nici pe cel de la Psychology Today. Pentru că ştia că nu e urgent. Pentru că voia să-l păstreze. Să-l savureze.

Se uită la ceas. îi culcase pe copii la 20:30, apoi băuse o ceaşcă de ceai la masa din bucătărie alături de May, ca de obicei, recapitulându-şi fiecare ziua, împărtăşindu-şi micile bucurii şi scăpând totodată de micile frustrări. în ultimele zile el avusese mai multe să-i spună ei decât invers, însă avusese grijă ca şi aspectele mai mărunte, dar nu mai puţin importante ale casei să primească la fel de multă atenţie. Pentru că ce spunea el era adevărat:

— Vorbesc prea mult, iar tu poţi citi tot în ziare despre acest vampirist mizerabil, scumpo.

Se uită pe geamul pe care nu se distingea decât colţul fermei în care acum dormeau toţi cei pe care-i iubea. Peretele scârţâi. Luna se strecura după şi de după nori, plutind din ce în ce mai repede pe cer, iar crengile golaşe ale stejarului uscat de pe câmp fluturau ca şi cum voiau să-i avertizeze că se apropie ceva, că o să fie mai multă distrugere şi moarte.

Deschise e-mailul care-l invita să ţină un discurs-cheie la conferinţa de psihologie din Lyon. Aceeaşi conferinţă care-i respinsese noţiunile abstracte cu un an în urmă. Deja formula în minte un răspuns prin care le mulţumea şi le spunea că e o onoare să fie solicitat, dar avea alte priorităţi la conferinţe mai importante şi, prin urmare, trebuia să refuze această ocazie, însă o invitaţie pentru o dată ulterioară era binevenită. După care chicoti şi clătină din cap. Nu avea niciun motiv să se umfle în pene, acest interes brusc faţă de vampirism avea să se stingă de îndată ce se vor opri atacurile. Acceptă invitaţia, conştient că ar fi putut întreba mai multe despre călătorie, cazare şi onorariu, însă nu se mai sinchisi. Obţinea ce voia, adică doar să fie ascultat, ca toţi să i se alăture în această călătorie în labirintul

psihicului uman, să-i fie recunoscută munca, aşa încât, împreună, să poată înţelege şi să contribuie la binele oamenilor. Asta era tot. Se uită la ceas. 23:57. Auzi un zgomot. Evident, ar fi putut fi vântul. Deschise pe ecran aplicaţia pentru camerele de supraveghere. Prima imagine pe care o văzu provenea de la camera montată la poartă. Aceasta era deschisă.

Truls îşi drese glasul.
Ea îl sunase. îl sunase Ulla.

Puse detergent în maşina de spălat vase şi clăti două pahare de vin, căci încă mai avea sticla pe care o cumpărase în seara când se întâlniseră la Olsen's. îndoi cele două cutii de pizza goale şi încercă să le împingă în sacul de gunoi, însă acesta se sfâşie. La naiba! Le ascunse în spatele găleţii şi mopului din dulap. Muzică. Oare ce-i plăcea? încercă să se gândească la vremurile de demult. Auzea ceva în cap, dar nu era sigur ce anume. Ceva despre baricade. Duran Duran? în fine, ceva de genul A-ha. Şi avea primul album al formaţiei A-ha. Lumânări. La naiba! Doar mai adusese femei aici, însă atunci atmosfera nu fusese deloc importantă.

Olsen's era chiar în centrul cartierului. Chiar dacă era pe cale să înceapă o furtună, n-ar fi fost deloc greu să facă rost de un taxi într-o seară de miercuri; ea ar putea ajunge în orice clipă, ceea ce însemna că nu mai apuca să facă un duş, doar să-şi clătească un pic scula şi subsuorile. Sau subsuorile şi scula, în ordinea asta. Futu-i, ce stresat era! Plănuise o seară liniştită alături de Megan Fox în tinereţe, apoi îl sunase Ulla şi-l întrebase dacă e în regulă să-i facă o mică vizită. Oare ce voise să spună printr-o mică vizită? Că urma să-i dea cu tifla, ca data trecută? Tricou. Cel din Thailanda, cu „Same Same, But Different"? Poate că ei n-avea să i se pară comic. Şi poate că Thailanda avea s-o ducă cu gândul la vreo boală venerică. Dar tricoul Armâni de la MBK din Bangkok? Nu, materialul sintetic avea să-l facă să transpire, iar ea o să ştie că e doar o imitaţie ieftină. Truls scoase un tricou alb marcă necunoscută şi se repezi în baie. Văzu că toaleta avea

nevoie de o frecare cu peria. Dar mai întâi...

Stătea în faţa vasului de toaletă, cu scula în mână, când auzi soneria.

Katrine se zgâia la telefonul care vibra.

Era aproape miezul nopţii, vântul prinsese putere în doar câteva minute, iar rafalele scoteau acum zgomote ce aduceau cu urlete, gemete şi pocnete afară, însă Harry dormea tun.

Răspunse.

— Sunt Hallstein Smith.

Glasul lui şoptit părea supărat.

— Văd. Care-i treaba?

— E aici.

— Poftim?

— Cred că e Valentin.

— Ce tot zici acolo?

— Cineva a deschis poarta, iar eu... Of, Dumnezeule, aud uşa de la hambar. Ce să fac?

— Nu face nimic... încearcă... Poţi să te ascunzi?

— Nu. îl văd pe camera de afară. Iisuse Hristoase, el e!

Smith părea că plânge.

— Ce să fac?

— Futu-i, lasă-mă să mă gândesc! mârâi Katrine, dar se trezi cu telefonul smuls din mână.

— Smith? Sunt Harry, sunt alături de tine. Ai încuiat uşa de la birou? Bun, fă-o acum şi stinge şi lumina! încet şi calm.

Hallstein Smith se holba la ecranul computerului.

— Bun, am încuiat uşa şi am stins lumina, şopti el.

— îl vezi?

— Nu. Da, acum îl văd.

Hallstein zări o siluetă care intra în capătul coridorului principal. Aceasta se împiedică de cântar, îşi recăpătă echilibrul şi apoi continuă pe lângă boxe, apropiindu-se de camera de supraveghere. Când bărbatul trecu pe sub un bec, chipul îi fu scăldat în lumină.

— Oh, Doamne, e el, Harry! E Valentin.

— Rămâi calm!

— Da... a descuiat uşa, are chei, Harry. Poate că are şi

cheia de la birou.

— E vreun geam pe-acolo?

— Da, dar e prea mic şi prea sus pe perete.

— Ceva greu cu care poţi să-l loveşti?

— Nu. Am... am totuşi pistolul.

— Ai un pistol?

— Da, în sertar. Dar n-am avut timp să mă antrenez cu el.

— Respiră, Smith! Cum arată?

— Ăăă, e negru. La sediul poliţiei mi s-a spus că e un Glock

nu-ştiu-cum.

— Glock 17. Are încărcătorul la locul lui?

— Da. Şi e încărcat, aşa mi-au spus. Dar nu văd siguranţa.

— E în regulă, e în trăgaci, aşa că nu trebuie decât să apeşi trăgaciul ca să tragi.

Smith îşi lipi telefonul de gură şi şopti pe cât de încet putu:

— Aud chei în broască.

— Cât de departe e uşa?

— Doi metri. Ridică-te şi ţine pistolul cu ambele mâini! Aminteşte-ţi, eşti în întuneric şi el are lumina în spate, deci nu va putea să te vadă clar! Dacă e neînarmat, strigi „Poliţia, în genunchi!” Dacă vezi o armă, tragi de trei ori. De trei ori. Ai înţeles?

— Da.

Uşa din faţa lui Smith se deschise.

Iar acolo stătea el, profilându-se pe fondul luminii din hambar. Hallstein Smith icni după aer şi avu senzaţia că e aspirat afară din încăpere când bărbatul ridică mâna. Valentin Gjertsen.

Katrine tresări. Auzi o bubuitură în telefon, cu toate că Harry îl ţinea strâns lipit de ureche.

— Smith? strigă Harry. Smith, eşti acolo.

Niciun răspuns.

— Smith!

— L-a împuşcat Valentin! gemu Katrine.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu? I-ai spus să tragă de trei ori, iar acum nu mai răspunde!

— Ăla a fost un Glock, nu un Ruger.

— Dar de ce...?

Katrine se opri când auzi o voce în telefon. Se uită la expresia de concentrare intensă de pe faţa lui Harry. încercă în zadar să-şi dea seama pe cine asculta, dacă era Smith sau vocea pe care ea o auzise doar în înregistrările vechilor

interviuri, vocea aceea subţire care-i dăduse coşmaruri. Care exact acum îi spunea lui Harry ce vrea să facă în continuare...

— OK! zise Harry. I-ai luat revolverul? Pune-l în sertar şi stai jos undeva de unde să-l vezi cum trebuie. Dacă e căzut în uşă, lasă-l acolo unde e. Se mişcă? ... Nu, fără trusă de prim ajutor. Dacă e doar rănit, va aştepta să te apropii. Dacă e mort, e prea târziu. Iar dacă e undeva la mijloc, atunci ghinionul lui, pentru că tu nu vei face decât să stai acolo şi să-l supraveghezi. înţelegi, Smith? Bine! Vom fi acolo în jumătate de oră, te sun când suntem în maşină. Nu-ţi lua privirea de la el şi sună-ţi soţia şi spune-i să rămână în casă şi că noi venim.

Katrine luă telefonul în timp ce Harry cobora din pat şi dispărea în baie. Crezu că urma să-i spună ceva, înainte să-şi dea seama că el de fapt vomita.

Lui Truls îi tremurau atât de tare mâinile, încât şi le simţea chiar şi prin crăcii pantalonilor.

Ulla era beată. Chiar şi aşa, stătea pe marginea canapelei şi ţinea în faţa sa sticla de bere pe care i-o dăduse el ca pe o armă defensivă.

— Imaginează-ţi, e prima oară când sunt la tine acasă şi ne cunoaştem... de câţi ani? zise ea, amestecând uşor cuvintele.

— De la 15 ani, răspunse Truls, care în clipa aceea nu era chiar capabil de calcule matematice complicate.

Ea zâmbi în barbă şi dădu aprobator din cap sau, mai degrabă, capul îi căzu în faţă.

Truls tuşi.

— A cam început să bată vântul afară. Această Emilia...

— Truls?

— Da?

— Poţi să-ţi imaginezi că mi-o tragi?

El înghiţi în sec, iar ea chicoti fără să ridice privirea.

— Truls, sper că pauza aia nu înseamnă că...

— Sigur că pot, răspunse Truls.

— Bine! Bine! făcu ea.

Săltă capul şi se holbă la el cu o expresie lipsită de concentrare.

— Bine!

Capul i se legăna pe gâtul subţire, ca şi cum îi devenise cumva îngreunat de ceva. O atmosferă încărcată de tensiune. Gânduri grele. Asta era şansa lui, la care tot visase, dar nu-şi închipuise niciodată că o va căpăta: i se acordase permisiunea de-a i-o trage Ullei Swart.

— Ai un dormitor în care să rezolvăm?

El se uită la ea şi aprobă. Femeia zâmbi, deşi nu părea bucuroasă. La dracu' cu asta! Ulla Swart era încinsă, şi asta era tot ce conta acum. Truls se pregătea să întindă mâna şi s-o mângâie pe obraz, însă aceasta nu voia să-l asculte.

— E ceva în neregulă, Truls?

— în neregulă? Nu, cum ar putea să fie?

— Pari atât de...

El aşteptă. Dar nu urmă nimic.

— Atât de? o ajută el.

— De pierdut!

în locul mâinii lui se mişcă a ei, îi mângâie obrazul lui Truls.
— Bietul, bietul Truls!

Se pregătea să-i dea peste mână. Să-i dea peste mână Ullei Swart, care, după toţi aceşti ani, întindea mâna să-l atingă fără dispreţ sau dezgust. Ce naiba era în neregulă cu el? Femeia voia să şi-o tragă pur şi simplu, iar asta era o misiune cu care el se putea descurca, doar n-avusese niciodată asemenea probleme. Tot ce trebuia să facă acum era să se ridice amândoi de pe canapea, să se ducă în dormitor, să-şi dea jos hainele şi să lase cocoşelul să alunece în gaură. Iar ea putea să ţipe şi să geamă şi să se vaite, el tot n-avea de gând să se oprească până ce...

— Plângi, Truls?

Plângea? Evident că era atât de beată, încât îşi imagina lucruri.

O văzu retrăgându-şi mâna şi ducându-şi-o la buze.

— Lacrimi sărate adevărate. Te supără ceva?
Iar acum le simţi şi Truls. Simţi lacrimile fierbinţi care îi alunecau pe obraji, îşi simţi şi nasul începând să-i curgă. Simţi presiunea din gât în timp ce încerca să înghită ceva prea mare, ceva ce ori avea să-l sufoce, ori să-l facă să explodeze.

— Eu sunt de vină? întrebă ea.

Truls clătină din cap, incapabil să răspundă.

— Atunci... Mikael?
Era o întrebare atât de cretină, încât aproape că-l înfurie. Normal că nu era Mikael. De ce naiba ar fi fost Mikael? Omul care trebuia să fie cel mai bun prieten al său, dar care, încă de când erau mici, profitase de fiecare ocazie să-l necăjească în faţa celorlalţi, ca mai apoi să-l împingă în faţa când erau ameninţaţi cu vreo bătaie. Şi care, mai târziu, în poliţie, îl pusese pe Beavis să facă toate treburile murdare, pentru ca Mikael Bellman să poată ajunge cel care era azi. De ce stătea Truls şi plângea pentru aşa ceva, pentru

o prietenie care nu fusese mai mult decât doi proscrişi aduşi laolaltă şi-n cadrul căreia
unul dintre ei se transformase într-un om de succes şi celălalt într-un ratat jalnic? La dracu'! Atunci, ce era? De ce, atunci când ratatul avea şansa să se revanşeze pentru tot ce pierduse şi să-i fută nevasta, el începea să plângă ca o bătrânică? Acum Truls vedea lacrimi şi în ochii Ullei. Ulla Swart. Truls Berntsen. Mikael Bellman. Fuseseră ei trei. Şi restul Mangleruduluí se putea duce dracului. Pentru că ei n-aveau pe nimeni. Doar unul pe altul.

Ea scoase o batistă din geantă şi se şterse uşor la ochi.

— Vrei să plec? se smiorcăi ea.

— Eu...

Truls nu-şi mai recunoştea propriul glas.

— Să fiu al naibii dacă ştiu, Ulla.

— Şi eu la fel, râse ea, apoi se uită la petele de machiaj de pe batistă şi o puse la loc în geantă. Iartă-mă, Truls! Probabil că a fost o idee proastă. Acum plec.

El încuviinţă.

— Altă dată, replică Truls. în altă viaţă.

— Ai pus punctul pe i, completă Ulla, apoi se ridică.

Truls rămase în picioare pe hol după ce uşa se închise în urma ei, ascultându-i paşii reverberând pe casa scărilor, estompându-se tot mai mult. Auzi uşa deschizându-se mult sub el. închizându-se la loc. Ea plecase. De tot.

Simţea... da, ce simţea? Uşurare. Dar şi o disperare atât de mare, aproape de nesuportat, ca o durere palpabilă în piept şi în stomac şi care îl făcu să se gândească o clipă la pistolul din dulapul din dormitor şi la faptul că se putea elibera de-adevăratelea imediat. Apoi se prăbuşi în genunchi şi-şi rezemă

fruntea de preşul de la uşă. Şi începu să râdă. Un râs ca un mârâit ce nu voia să se oprească şi care deveni tot mai puternic şi mai puternic. La naiba, viaţa era minunată!
Lui Hallstein Smith îi bubuia inima în piept.

Făcea ce-i spusese Harry, rămânând cu ochii şi pistolul aţintiţi la bărbatul nemişcat întins în uşă. Simţi că îl cuprinde ameţeala când văzu balta de sânge ce se întindea în faţa lui pe podea. Nu trebuia să vomite, nu trebuia să-şi piardă concentrarea acum. Harry îi spusese să tragă de trei ori. Oare să mai vâre încă două gloanţe în el? Nu, era mort.

Apelă numărul lui May cu degete tremurătoare. Ea îi răspunse imediat:

— Hallstein?

— Credeam c-ai adormit, spuse el.

— Stau în pat cu copiii. Nu pot să doarmă din pricina furtunii.

— Normal. Ascultă, poliţia va ajunge în curând aici. Girofaruri şi poate şi sirene, aşa că nu te speria!

— De ce să mă sperii? întrebă ea, iar el îi simţi tremurul din voce. Hallstein, ce se petrece? Am auzit o bubuitură. A fost vântul sau altceva?

— May, nu-ţi face griji! Totul e în regulă...

— Hallstein, din glasul tău simt că nu e totul în regulă! Copiii stau aici şi plâng!

— Eu... vin să-ţi explic.

Katrine conducea maşina pe aleea îngustă de pietriş care şerpuia pe câmpuri şi printre petice de pădure.

Harry îşi băgă telefonul în buzunar.

— Smith s-a dus în casă ca să fie alături de familie.

— Atunci, trebuie să fie în regulă, zise Katrine.
Harry nu răspunse.

Vântul prindea putere. Când trecea prin pădure trebuia să fie atentă la crengi rupte şi alte rămăşiţe căzute pe drum, iar în câmp deschis trebuia să ţină bine de volan, căci rafalele loveau cu forţă maşina.

Telefonul lui Harry sună din nou, când Katrine vră pe poarta deschisă, intrând pe proprietatea lui Smith.

— Acum am sosit, zise Harry. Când ajungeţi, înconjuraţi zona, dar nu atingeţi nimic până nu ajung criminaliştii.

Katrine opri în faţa hambarului şi sări din maşină.

— Ia-o înainte! o îndemnă Harry, urmând-o pe uşa

hambarului.

îl auzi pe Harry înjurând exact când cotea la dreapta, în direcţia

biroului.

— Scuze, am uitat să te avertizez în privinţa cântarului!

spuse Katrine.

— Nu-i asta, replică Harry. Văd sânge pe podea aici.
Katrine se opri în faţa uşii deschise a biroului. Se uită la balta de sânge de pe jos. Căcat! Nici urmă de Valentin.

— Rămâi să ai grijă de familia Smith! rosti Harry în spatele ei.

— Poftim...?

Se răsuci chiar la timp să-l vadă pe Harry dispărând în stânga şi apoi ieşind pe uşă.

O pală de vânt îl lovi pe Harry în timp ce aprindea lanterna telefonului, îndreptând-o în jos. îşi recăpătă echilibrul. Sângele se distingea clar pe pietrişul cenuşiu-deschis. Urmări dâra subţire de picături ce indica direcţia în care o apucase Valentin. Vântul îi bătea din spate. Spre casă.
Nu.

îşi scoase Glockul. Nu mai avusese timp să verifice dacă revolverul lui Valentin rămăsese în sertarul din birou, aşa că trebuia să pornească de la presupunerea că Valentin e înarmat.

Dâra dispăruse.

Harry plimbă telefonul de jur împrejur şi scoase un oftat de uşurare când văzu că sângele ducea dincolo de drum, departe de casă. Trecând după aceea pe iarba galbenă uscată, spre câmp, unde era uşor de urmărit. Vântul bătea acum cu putere maximă, iar Harry simţi primele picături de ploaie lovindu-i obrajii, ca nişte proiectile. Când avea să înceapă de-adevăratelea, ploaia va spăla dâra de sânge în doar câteva secunde.

Valentin închise ochii şi deschise gura în vânt. Ca şi cum îi putea sufla o nouă viaţă în trup. Viaţă. De ce totul ajungea la potenţialul maxim când era deja pe cale să fie pierdut? Ea. Libertatea. Iar acum şi viaţa.

Viaţa, care se scurgea din el. Simţea cum sângele tot mai rece îi umple pantofii. Ura sângele. Celălalt iubea sângele. Celălalt, bărbatul care făcuse un pact cu el. Şi când înţelesese oare că nu el era diavolul, ci celălalt, bărbatul- cu-sângele? Că el, Valentin Gjertsen, era cel care îşi vânduse şi pierduse sângele? Valentin

Gjertsen îşi ridică faţa spre cer şi râse. Furtuna ajunsese aici. Demonul era liber.

Harry alerga cu Glockul într-o mână şi cu telefonul în cealaltă.

în câmp deschis. La vale, cu vântul în spate. Valentin era rănit, aşa că ar fi ales cea mai accesibilă cale de-a se îndepărta cât mai mult de cei care în curând aveau să vină pe urmele sale. Harry simţea impulsurile electrice pe care picioarele le transmiteau spre cap şi cum stomacul i se revolta încă o dată, aşa că înghiţi în sec, ca să nu vomite. Se gândi la o cărare prin pădure. Se gândi la un tip îmbrăcat în echipament Under Armour în faţa sa pe cărare.
Şi fugi.

Se apropia de pădure, aşa că încetini. Ştia că trebuia să fie cu vântul în faţă când avea să schimbe direcţia.

Un mic adăpost aproape distrus se distingea printre copaci. Plăci de lemn putrede şi un acoperiş de tablă ruginit şi măcinat. Pentru unelte, probabil, sau vreun loc în care animalele să se poată feri de ploaie.

Harry îndreptă telefonul spre adăpost. Nu auzea nimic în afară de furtună, era întuneric şi cu greu ar fi fost în stare să miroasă sângele într-o zi călduroasă şi cu vântul bătând din direcţia care trebuie. Cu toate astea, ştia că Valentin e acolo. Aşa cum pur şi simplu ştia lucruri când şi când, şi totuşi se înşela în privinţa lor.

îndreptă iar lumina spre sol. Acum spaţiul dintre picăturile de sânge era mai mic. Valentin încetinise şi el aici. Pentru că voia să evalueze situaţia. Sau pentru că era epuizat. Pentru că trebuia să se oprească. Iar sângele – care până acum dusese într-o linie dreaptă – cotea într-acolo. Către adăpost. Nu se înşelase.

Harry porni spre peticul de pădure din dreapta adăpostului. Alergă între copaci înainte să se oprească, apoi stinse lanterna de la telefon, ridică Glockul şi se deplasă într-un arc, în aşa fel

încât să se apropie de adăpost din cealaltă direcţie. Se lăsă la pământ, ca să înainteze târâş.

Acum vântul îi bătea în faţă, ceea ce scădea şansele ca Valentin să-l audă. Purta sunetele spre el, iar Harry auzea sirenele poliţiei în depărtare, crescând şi scăzând în intensitate printre rafalele de vânt.

Se târî peste un trunchi doborât. Un fulger scurt. Iar acolo, o siluetă profilată pe peretele adăpostului. Era el. Stătea între doi copaci cu spatele la Harry, la doar cinci sau şase metri în faţa sa.

Harry luă la ţintă silueta cu pistolul.

— Valentin!
Ţipătul său fu parţial înghiţit de huruitul întârziat al tunetului, însă văzu cum silueta din faţa sa înţepeneşte.

— Te-am luat la ţintă, Valentin. Lasă arma jos!

Era ca şi cum vântul încetinise dintr-odată. Iar Harry mai auzi un zgomot. Ascuţit. Un râs.

— Harry. Ai ieşit iar la joacă.

— N-ar trebui să renunţi până ce sorţii nu se întorc în favoarea ta. Lasă arma jos!

— M-ai găsit. Cum ai ştiut că voi sta în faţa adăpostului, şi nu înăuntru?

— Pentru că te cunosc, Valentin. Credeai că am să caut mai întâi în cel mai evident loc, iar tu să stai afară şi să mai trimiţi un ultim suflet pe lumea cealaltă.

— Tovarăşi de drum.

Valentin tuşi – o tuse umedă.

— Suntem suflete-pereche, aşa că sufletele noastre trebuie să se afle în acelaşi loc, Harry.

— Lasă arma jos sau te împuşc!

— Eu mă gândesc adesea la mama, Harry. Tu te gândeşti?

Harry văzu cum capul lui Valentin se legăna înainte şi înapoi în întuneric. Brusc, fu luminat de încă un fulger. Alte picături de ploaie. Mari şi grele de această dată, nu împrăştiate de vânt. Se aflau în mijlocul furtunii.

— Cred că e singura persoană pe care am urât-o vreodată mai mult decât pe mine însumi. încerc să fac mai mult rău decât a făcut ea, dar nu ştiu dacă-i posibil. M-a distrus.

— Şi mai rău nu-i posibil? Unde e Marte Ruud?
— Nu, nu e posibil. Pentru că eu sunt unic, Harry. Eu şi cu tine, noi nu suntem ca ei. Suntem unici.

— îmi pare rău să te dezamăgesc, Valentin, dar eu nu sunt unic. Unde e Marte?

— Două veşti proaste, Harry. Unu. De fata roşcată poţi uita. Doi. Da, chiar eşti unic.

Alte hohote de râs.

— Nu e un gând plăcut, nu-i aşa? Să te refugiezi în normalitate, în mediocritatea turmei şi să crezi că locul tău e-acolo, că acolo eşti tu însuţi, însă Harry cel adevărat e chiar aici. Şi te întrebi dacă să mă omori sau nu. Te foloseşti de fetele astea, Aurora, Marte, ca să-ţi alimentezi ura intensă. Pentru că acum e rândul tău să decizi dacă cineva trebuie să trăiască sau să moară, şi-ţi face plăcere. îţi face plăcere să fii Dumnezeu. Ai visat să fii ca mine. Ţi- ai tot aşteptat rândul să fii un vampir. Recunoşti setea – fii sincer şi gata, Harry! într-o bună zi vei bea şi tu.

— Eu nu sunt tu, zise Harry şi înghiţi în sec.

îşi auzi vuietul din cap. Simţi o rafală proaspătă de vânt. O nouă picătură de ploaie, împrăştiată pe mâna cu care ţinea pistolul. Asta era. Curând, aveau să iasă din mijlocul furtunii.

— Eşti la fel ca mine, continuă Valentin. Şi de aceea te şi

păcăleşti. Eu şi cu tine, noi credem că suntem nişte ticăloşi inteligenţi, dar la final toţi suntem păcăliţi, Harry.

— Nu...

Valentin se răsuci şi Harry avu timp să vadă ţeava lungă aţintită spre el înainte să apese trăgaciul Glockului. O dată, de două ori. Apoi fulgerul lumină pădurea şi Harry văzu trupul lui Valentin: la fel ca fulgerul, era încremenit într-un contur zimţat pe fondul cerului. Ochii îi erau mari, gura deschisă, iar partea din faţă a bluzei era scăldată de sânge. în mâna dreaptă ţinea o creangă ruptă pe care o îndreptase spre Harry. Apoi se prăbuşi.
Harry se ridică în picioare şi se apropie de Valentin, care se holba în gol, îngenuncheat şi cu trunchiul sprijinit de unul dintre copaci. Era mort.

Aţinti pistolul spre pieptul lui Valentin şi trase din nou. Pârâitul unui tunet înghiţi zgomotul împuşcăturii.

Trei gloanţe.

Nu pentru că era normal, ci pentru că aşa era muzica, aşa decurgea povestea. Trebuiau să fie trei.

Se apropia ceva; semăna cu nişte copite ce loveau cu putere pământul, împingând aerul şi îndoind copacii.

Apoi veni şi ploaia.

31.Miercuri noapte

Harry stătea la masa din bucătăria lui Smith, cu o ceaşcă de cafea în mâini şi un prosop în jurul gâtului. Picăturile de ploaie cădeau din hainele lui pe podea. Vântul continua să urle şi ploaia răpăia cu putere în geamuri, făcând maşinile de poliţie să pară nişte OZN-uri cu luminile lor rotitoare. Era ca şi cum apa încetinise uşor în curenţii de aer. Luna. Mirosea a lună.

Harry ajunsese la concluzia că Hallstein Smith – care stătea în

faţa lui – era încă în stare de şoc. Pupilele îi erau dilatate, iar expresia îi era apatică.

— Eşti suficient de sigur...

— Da, acum e mort de-a binelea, Hallstein, răspunse Harry. Dar nu-i deloc sigur că acum aş mai fi în viaţă dacă nu i-ai fi luat revolverul când l-ai lăsat acolo.

— Nu ştiu de ce am făcut-o, doar credeam că e mort, şopti Smith cu un glas metalic, ca de robot, apoi îşi coborî privirea la masa pe care se afla un revolver cu ţeavă lungă lângă pistolul cu care îl rănise pe Valentin. Credeam că l-am lovit în mijlocul pieptului.

— Acolo l-ai lovit, răspunse Harry.

Luna. Asta spuseseră astronauţii. Că luna mirosea a praf de puşcă ars.
Mirosul provenea parţial de la pistolul pe care Harry îl ţinea în geacă, dar mai ales de la Glockul de pe masă. Ridică revolverul roşu al lui Valentin. îi mirosi ţeava. Şi ea mirosea a praf de puşcă, dar nu la fel de tare. Katrine veni în bucătărie cu picăturile de ploaie căzându-i din părul negru.

— Echipa de la faţa locului se ocupă acum de Gjertsen. Se uită la revolver.

— S-a tras cu el, anunţă Harry.

— Nu, nu, şopti Hallstein, clătinând mecanic din cap. Doar l-a aţintit spre mine.

— Nu acum, adăugă Harry, uitându-se la Katrine. Mirosul de praf de praf puşcă rămâne câteva zile.

— Marte Ruud? întrebă Katrine. Crezi că...?

— Eu am tras primul, o întrerupse Smith, ridicându-şi spre ea ochii sticloşi. L-am împuşcat pe Valentin. Iar acum e mort.

Harry se aplecă în faţă şi-i puse o mână pe umăr.

— Şi de aceea eşti în viaţă, Hallstein.

Smith încuviinţă încetişor.
Harry îi făcu semn cu privirea lui Katrine că ar trebui să rămână să aibă grijă de Hallstein, iar el se ridică.

— Mă duc în hambar.

— Nu mai departe de-atât, replică imediat Katrine. Vor dori să stea de vorbă cu tine.

Harry alergă din casă până la hambar, dar tot era fleaşcă atunci când ajunse la birou. Se aşeză la masa de lucru şi-şi lăsă privirea să rătăcească prin încăpere. Se opri la desenul unui om cu aripi de liliac. Emana mai multă singurătate decât ciudăţenie. Posibil pentru că părea extrem de familiar. Harry închise ochii. Trebuia să bea ceva. împinse gândul departe şi deschise ochii. Ecranul computerului din faţa sa era împărţit în două, câte o fereastră pentru fiecare cameră de supraveghere. Derulă înapoi la minutele dinaintea miezului nopţii, adică momentul aproximativ în care îi sunase Smith. După vreo 20 de secunde, o siluetă alunecă în cadru în faţa porţii. Valentin. Venise din stânga. De pe şoseaua principală? Autobuz? Taxi? Avea o cheie scoasă la imprimantă deja pregătită, cu care descuie poarta şi se strecură în curte. Aceasta se închise în urma lui, însă zăvorul nu se trase la loc. După 15-20 secunde, Harry îl văzu pe Valentin pe cealaltă imagine, cea cu boxele goale şi cântarul. Valentin aproape că se dezechilibrase pe platforma metalică de cântărire, iar cadranul din spatele său huruise şi indicase că monstrul care omorâse atâţia oameni, pe unii dintre ei cu mâinile goale, nu cântărea decât 74 de kilograme, cu 22 mai puţine decât Harry. Apoi Valentin se îndreptă spre camera de supraveghere ca şi când s-ar fi uitat direct în obiectiv, deşi nu o văzuse. înainte să dispară din cadru, îşi duse mâna la buzunarul interior al gecii. Tot ce vedea Harry acum erau boxele goale, cântarul şi partea superioară a umbrei lui Valentin. Reconstitui acele secunde, amintindu-şi fiecare cuvânt al discuţiei sale telefonice cu Hallstein Smith. Restul zilei şi al orelor petrecute cu Katrine

dispăruseră complet, însă acele secunde îi rămăseseră întipărite în memorie. Mereu fusese aşa: de câte ori bea, creierul său privat se învelea într-un strat de teflon, iar creierul poliţist reţinea propriul strat de adeziv, ca şi cum o parte voia să uite, iar cealaltă trebuia să-şi amintească. Afacerile Interne urmau să transcrie un raport de interogatoriu foarte lung dacă voiau să includă toate detaliile pe care şi le putea aminti el.

Harry văzu marginea uşii apărând în cadru când o deschise Valentin, apoi umbra lui ridică un braţ, după care îl lăsă să cadă.

Harry dădu înregistrarea pe repede-înainte.

îl văzu pe Hallstein din spate cum se strecoară pe lângă boxe şi iese afară.

Iar un minut mai târziu, Valentin se târa şi el în aceeaşi direcţie. Acum Harry încetini filmarea. Valentin se sprijinea de boxe, gata să se prăbuşească dintr-o clipă în alta. Dar continuă să meargă, metru cu metru. Rămase pe cântar, clătinându-se. Acesta arăta acum cu un kilogram şi jumătate mai puţin decât atunci când intrase. Harry aruncă o privire la balta de sânge de pe podeaua din spatele ecranului computerului, înainte să urmărească iar cum Valentin se chinuia să deschidă uşa. Şi acolo putu să-i simtă dorinţa de-a supravieţui.
Doar dacă nu cumva era teama de-a fi prins? îi trecu prin minte că această filmare avea s-ajungă în mod inevitabil la un moment dat în presă, după care avea să fie postată şi pe YouTube.
Chipul palid al lui Bjorn Holm se ivi în uşă.

— Deci aici a început totul.

Intră, iar Harry se trezi încă o dată fascinat de faptul că acest tehnician criminalist nu deosebit de elegant se preschimba într-un adevărat balerin odată ce intra într-o scenă a crimei.
Bjorn se ghemui lângă balta de sânge.

— Chiar acum îl iau de acolo.

— Mhm!

— Patru plăgi oarbe, Harry. Câte sunt de la...?

— Trei. Hallstein nu l-a împuşcat decât o singură dată.

Bjorn Holm schiţă o grimasă.

— El a împuşcat un tip înarmat, Harry. Tu te-ai gândit cumva ce le vei spune celor de la Afaceri Interne legat de gloanţele trase de tine?

Harry ridică din umeri.

— Adevărul, fireşte. Că era întuneric şi că Valentin ţinea o creangă în încercarea de-a mă păcăli să cred că e înarmat. Ştia că e terminat, aşa că voia să-l împuşc, Bjorn.

— Orişicât. Trei gloanţe în pieptul unui tip neînarmat...

Harry dădu aprobator din cap.

Bjorn inspiră adânc, apoi se uită peste umăr şi-şi coborî vocea:

— Dar normal că era întuneric, ploua cu găleata, iar prin pădure vuia furtuna. Iar dacă ar fi să merg acum şi s-arunc o privire, sigur ar fi o şansă să găsesc un pistol în locul în care s-a prăbuşit Valentin.

Cei doi se uitară unul la altul în vreme ce vântul făcea pereţii să scârţâie.
Harry văzu cum se înroşesc obrajii lui Bjorn. Şi înţelese ce-l costase. Ştia că stă acolo în faţa lui şi-i oferă lui Harry mai mult decât îi datora în realitate. îi oferea tot ce avea mai scump. Valorile pe care le împărtăşeau amândoi, codul lor moral. Sufletul lui, al lor.

— îţi mulţumesc! îţi mulţumesc, prietene, dar va trebui să te refuz!

Bjorn clipi de două ori, apoi înghiţi în sec. Scoase un fel de hârâit prelung, tremurător, apoi un chicotit scurt, stânjenitor, de uşurare.

— Mai bine m-aş întoarce la treabă, adăugă.

— Dă-i bătaie! îl îndemnă Harry.

Bjorn rămase în faţa lui, ezitând. Ca şi cum voia să spună ceva sau să facă un pas în faţă şi să-i ofere o îmbrăţişare. Harry se aplecă iar spre ecranul computerului.

— Vorbim cât de curând, Bjorn.

Pe ecran, urmări umerii cocârjaţi ai criminalistului care ieşea din hambar, îşi trânti pumnul pe tastatură. Ceva de băut. Futu-i, futu-i! Doar un păhărel. Privirea îi poposi iarăşi la omul-liliac.

Ce spusese Hallstein?

Ştia. Ştia unde sunt.

32. Miercuri noapte

Mikael Bellman stătea cu braţele încrucişate la piept, întrebându-se dacă poliţia din Oslo organizase vreodată o conferinţă la 2 noaptea. Se rezema de peretele din stânga podiumului, uitându-se prin sala în care se afla un amestec de redactori ai ediţiei de seară şi de la ştiri, care ar fi trebuit probabil să acopere ravagiile produse de Emilia, şi reporteri adormiţi care fuseseră târâţi jos din pat. Mona Daa purta echipamentul de sală pe sub pelerina de ploaie şi părea complet trează.

Pe podium, lângă şeful Investigaţiilor Criminale, Gunnar Hagen, Katrine Bratt trecea în revistă percheziţia din apartamentul lui Valentin Gjertsen din Sinsen şi drama ce urmase la ferma lui Hallstein Smith. Bliţurile continuau să fulgere, iar Bellman ştia că aparatele foto s-ar fi îndreptat spre el chiar dacă n-ar fi stat sus, aşa că încercă să-şi compună expresia sugerată de Isabelle, când o sunase mai devreme. Serios, dar cu bucuria interioară a

învingătorului.

— Aminteşte-ţi că au murit oameni, deci fără rânjete sau entuziasm evident, închipuie-ţi că eşti generalul Eisenhower în Ziua Z, că eşti liderul care poartă responsabilitatea atât pentru victorie, cât şi pentru tragedie, spusese Isabelle.

Bellman îşi înăbuşi un căscat. Ulla îl trezise când ajunsese acasă după seara în oraş cu fetele. Nu-şi mai aducea aminte să fi văzut-o beată de când erau tineri. Apropo de oameni beţi: Harry Hole stătea alături, iar dacă Bellman n- ar fi ştiut, ar fi putut jura că fostul detectiv se îmbătase de curând. Arăta mai obosit decât oricare dintre reporteri, iar pe hainele lui umede se simţea trăscăul, nu-i aşa?

Un accent de Rogaland răsună în sală:

— Apreciez că nu vreţi să daţi publicităţii numele poliţistului care l-a împuşcat pe Valentin Gjertsen, dar cu siguranţă ne puteţi dezvălui dacă Valentin era înarmat sau a ripostat şi el?

— Cum spuneam, dorim să aşteptăm până stabilim toate detaliile înainte să le facem publice, răspunse Katrine, apoi îi făcu semn Monei Daa, care tot dădea din mână.

— Dar eşti dispusă să ne dezvălui detaliile din jurul implicării lui Hallstein Smith?

— Da, răspunse Katrine. Avem detaliile cu privire la acest subiect pentru că avem o înregistrare a evenimentului, plus că mai şi stăteam de vorbă la telefon cu Smith când s-a întâmplat.

— Aşa ai zis, dar el cu cine vorbea?

— Cu mine. Şi cu Harry Hole.

Mona Daa îşi înclină capul.

— Deci tu şi Harry Hole vă aflaţi aici, la sediul poliţiei, când

s-a întâmplat?
Mikael Bellman o văzu pe Katrine aruncându-i o privire lui Gunnar Hagen parcă pentru a-i cere ajutorul, însă şeful Investigaţiilor Criminale păru să nu observe. Şi nici Bellman.

— La acest moment nu dorim să oferim prea multe detalii despre metodele de lucru ale poliţiei, răspunse Hagen. Din motive de-a nu pierde probe şi pentru a ne proteja tacticile pe viitor.

Mona Daa şi restul celor din încăpere părură mulţumiţi de răspuns, însă Bellman vedea că Hagen nici nu ştia ce acoperă.

— E târziu şi toţi avem treabă, continuă Hagen, uitându-se la ceas. Următoarea conferinţă de presă va avea loc la ora 12, sperăm că atunci vom avea mai multe informaţii pentru voi. Până atunci, vă urez o noapte plăcută! Acum putem dormi cu toţii ceva mai liniştiţi.

Bliţurile orbitoare se intensificară când Hagen şi Bratt se ridicară de pe scaune. O parte dintre fotografi îşi îndreptară obiectivele spre Bellman, iar
când câteva persoane în picioare intervenirăîntre Bellman şi camere, el făcu un pas în faţă pentru ca fotografii să aibă cale liberă.

— Stai un pic, Harry! rosti Bellman, fără să privească în jur sau să-şi schimbe expresia de Eisenhower.

După ce cascada de bliţuri se opri, se întoarse spre Harry Hole, care rămăsese cu braţele încrucişate la piept.

— Nu am de gând să te arunc la lupi, începu Bellman. Ţi-ai făcut treaba şi ai împuşcat un criminal în serie periculos.

îşi lăsă o mână pe umărul lui Harry.

— Iar noi avem grijă de-ai noştri, OK?

Poliţistul mai înalt se uită dinadins la mâna de pe umărul său, făcându-l pe Bellman să şi-o dea la o parte. Glasul lui Harry era mai aspru decât de obicei:

— Bucură-te de victorie, Bellman! La prima oră am interogatoriu, aşa că noapte bună!

Bellman urmări cum Harry Hole se îndrepta spre ieşire, cu picioarele larg depărtate şi genunchii uşor îndoiţi, ca un marinar pe punte, pe o mare zbuciumată.

Bellman se sfătuise deja cu Isabelle şi căzuseră de acord că pentru ca acest succes să nu aibă un gust amar, ar fi cel mai bine ca Afacerile Interne să ajungă la concluzia că au foarte puţine motive sau niciunul ca să-l critice pe Hole. Cum aveau să ajute, mai exact, Afacerile Interne să ajungă la această concluzie era deocamdată neclar, având în vedere că nu-i puteau mitui direct. Dar evident că orice persoană înzestrată cu raţiune era receptivă la un pic de bun-simţ. în privinţa presei şi a cetăţenilor, Isabelle credea că în ultimii ani devenise aproape rutină ca uciderile în masă să se termine cu făptaşul omorât de poliţie şi că acceptaseră, mai mult sau mai puţin tacit, că aceasta era reacţia societăţii în astfel de cazuri – rapid şi eficient, apelând la simţul dreptăţii şi fără costurile ameţitoare asociate cu procesele cazurilor majore de crimă.
Bellman se uită la Katrine Bratt, conştient că ei doi ar fi fost o pereche pe cinste pentru fotografi. însă ea deja pleca.

— Gunnar! strigă el, suficient de tare pentru ca vreo doi fotografi să întoarcă imediat capetele.

Şeful Investigaţiilor Criminale se opri în uşă şi apoi se apropie de el.

— Fii serios! şopti Bellman, apoi îi întinse mâna.
Felicitări! adăugă cu voce tare.

Harry stătea sub unul dintre becurile stradale de pe Borggata,

încercând să-şi aprindă o ţigară, în icnetele muribunde ale Emiliei. îngheţa de frig, iar dinţii îi clănţăneau, simţind cum ţigara îi sălta între buze.

Aruncă o privire către sediul poliţiei, de unde reporterii şi jurnaliştii continuau să iasă. Poate că erau la fel de extenuaţi ca el şi de aceea nu discutau aprins ca de obicei, îndreptându-se în schimb către Gronlandsleiret, ca o masă de oameni tăcută şi târâtoare. Sau poate că-l simţeau. Golul. Golul ce urma după rezolvarea unui caz, când ajungi la capătul drumului şi-ţi dai seama că nu mai ai unde să mergi. Că nu mai ai ce câmp să ari. însă soţia ta e tot în casă, cu doctorul şi moaşa, iar tu nu mai ai nimic de făcut. Niciun loc în care să te faci util.

— Ce mai aştepţi?

Harry se răsuci. Era Bjorn.

— Pe Katrine, răspunse Harry. A spus că mă duce acasă cu maşina. Scoate maşina din parcare, deci dacă ai nevoie şi tu...

Bjorn clătină din cap.

— Ai vorbit cu Katrine despre ce te-am rugat?

Harry dădu aprobator din cap şi încercă din nou să-şi aprindă

ţigara.

— Ăsta e un „Da”? întrebă Bjorn.

— Nu, răspunse Harry. Nu am întrebat-o cum stai.

— N-ai întrebat-o?

Harry închise o clipă ochii. Poate că o întrebase. în fine, răspunsul tot nu şi-l amintea.

— întreb doar pentru că mă gândesc că, dacă voi doi eraţi împreună cam pe la miezul nopţii, într-un loc care nu era sediul poliţiei, atunci poate că nu discutaţi doar despre serviciu.

Harry îşi făcu mâinile căuş în jurul ţigării şi-al brichetei în vreme ce se uita la Bjorn. Ochii lui albaştri-deschis, ca de copil, erau căscaţi mai mult decât de obicei.

— Nu-mi amintesc despre altceva în afară de serviciu, Bjorn.

Bjorn Holm îşi coborî privirea în pământ şi bătu din picioare. Ca pentru a-şi pune sângele în mişcare. Ca şi cum nu se mai putea urni din loc.

— Te anunţ, Bjorn.

Bjorn încuviinţă fără să ridice privirea, apoi îi întoarse spatele şi plecă.

Harry îl urmări îndepărtându-se. Cu senzaţia că Bjorn văzuse ceva, ceva ce el însuşi nu văzuse. Gata! în sfârşit, aprinsă!

O maşină opri lângă el.

— Ce discutaţi voi doi? întrebă Katrine, uitându-se după Bjorn în timp ce conducea în sus pe liniştita Gronlandsleiret.

— Am făcut sex? întrebă Harry.

— Poftim?

— Nu-mi amintesc nimic din timpul serii. Nu ne-am tras-o?

Katrine nu-i răspunse, aparent atentă să se oprească exact pe linia albă din faţa semaforului roşu. Harry aştepta.

Semaforul se făcu verde.

— Nu, răspunse Katrine, apăsând acceleraţia şi eliberând ambreiajul. Nu am făcut sex.

— Bine, replică Harry, apoi scoase un fluierat.

— Erai prea beat.

— Poftim?

— Erai prea beat. Ai adormit.

Harry închise ochii.

— Căcat!

— Da, asta mi-am zis şi eu.

— Nu-i vorba de asta. Rakel e în comă. în timp ce eu...

— în timp ce tu te străduieşti din răsputeri să i te alături. Las-o baltă, Harry, s-au întâmplat şi lucruri mai nasoale.

La radio, un glas monoton anunţa că Valentin Gjertsen, aşa-numitul vampirist, fusese împuşcat mortal la miezul nopţii. Iar Oslo înfruntase şi supravieţuise primei sale furtuni tropicale. Katrine şi Harry străbăteau în linişte Majorstua şi Vinderen, îndreptându-se spre Holmenkollen.

— Ce mai zici despre Bjorn în ultima vreme? întrebă Harry. Vreo posibilitate ca voi doi să vă mai daţi o şansă?

— Ţi-a cerut el să mă întrebi?

Harry nu răspunse.

— Credeam că se întâmplă ceva între el şi Lien Cumva.

— Eu nu ştiu nimic despre asta. Bine, gata! Mă poţi lăsa aici.

— Nu vrei să te duc până în faţa casei?

— N-ai face decât să-l trezeşti pe Oleg. Aici e perfect. Mersi!

Harry deschise portiera, dar nu coborî.

— Da?

— Mhm! Nimic.

Coborî.

Harry urmări cum dispar stopurile maşinii, apoi porni pe aleea către casă.

Stătea acolo, înălţându-se şi mai întunecată decât însuşi întunericul. Nicio lumină. Nicio suflare de om.

Descuie şi apoi deschise uşa.

Văzu pantofii lui Oleg, dar nu auzi nimic.

îşi dădu hainele jos în spălătorie şi le puse în coş. Merse în dormitor şi-şi luă haine curate. Ştia că n-o să poată dormi, aşa că se întoarse în bucătărie. Puse de cafea şi se uită pe geam.

Gândindu-se. Apoi împinse gândurile departe şi-şi turnă cafeaua, ştiind că nu avea s-o bea. Putea să se întoarcă la barul Jealousy, dar nici de alcool nu avea chef. Dar urma să aibă. Mai târziu.

Gândurile reveniră.

Erau doar două.
Şi erau cele mai simple şi mai puternice.

Unul spunea că, dacă Rakel n-o să supravieţuiască, el o s-o urmeze pe aceeaşi cale.

Celălalt spunea că, dacă ea supravieţuia, el o s-o părăsească. Pentru că Rakel merita mai mult şi pentru că n-ar trebui să-l părăsească ea.

Mai apăru şi-al treilea.

Harry îşi coborî capul între mâini.

Gândul dacă el voia ca ea să supravieţuiască sau nu.

La naiba, la naiba!

Şi mai veni şi-al patrulea.

Ce spusese Valentin în pădure.

Dar la final toţi suntem păcăliţi, Harry.

Voise să spună că Harry îl păcălise pe el. Sau invers? Că altcineva îl păcălise pe Valentin?

De aceea şi tu ai fost păcălit.

O spusese chiar înainte să-l păcălească pe Harry să creadă că aţinteşte un pistol spre el, dar poate că nu asta voise să spună. Poate că era mai mult decât atât.

Tresări când simţi o mână pe ceafă.

Se răsuci şi se uită.

în spatele scaunului său stătea Oleg.

— Nu te-am auzit intrând, încercă Harry să spună, însă parcă nu-şi mai recăpăta vocea.

— Dormeai.

— Dormeam?

Harry se desprinse de masă.

— Nu, doar stăteam şi...

— Dormeai, tată, îl întrerupse Oleg cu un zâmbet fragil.

Harry clipi ca să alunge ceaţa. Privi în jur. întinse mâna şi simţi ceaşca de cafea. Rece.

— La dracu'!

— M-am tot gândit, continuă Oleg, trăgându-şi scaunul de lângă Harry şi aşezându-se.

Harry plescăi din buze, eliberându-şi saliva din gură.

— Şi ai dreptate.

— Am?

Harry luă o gură de cafea rece, ca să scape de gustul stătut de fiere.

— Da. Ai responsabilităţi care acoperă mult mai mult decât pe cei apropiaţi. Trebuie să fii alături de cei care nu-ţi sunt atât de aproape. Iar eu n-am niciun drept să-ţi cer să-i laşi baltă. Faptul că acele cazuri de crimă sunt ca un drog pentru tine nu schimbă cu nimic acest lucru.

— Hmm! Şi ai ajuns singur-singurel la concluzia asta?

— Da. Cu un pic de ajutor de la Helga.

Oleg îşi coborî privirea la propriile mâini înainte să continue:

— Ea e mai pricepută decât mine să vadă lucrurile din alte unghiuri. Iar eu n- am vorbit serios când ţi-am spus acele vorbe, că nu vreau să fiu ca tine.

Harry îşi puse o mână pe umărul lui Oleg. Văzu că tânărul purta vechiul tricou cu Elvis Costello al lui Harry, dormise cu el.

— Băiatul meu?

— Da?

— Promite-mi că n-ai să fii ca mine! Numai atâta îţi cer.

Oleg încuviinţă.

— încă ceva.

— Da?

— A sunat Steffens. E mama.

Harry simţi că o gheară de fier îi strânge inima şi respiraţia i se opri de tot.

— S-a trezit.

33. Joi dimineaţă[9]

— Da?

— Anders Wyller?

— Da?

— Bună dimineaţa! Sunt de la Institutul Medico-Legal.

— Bună dimineaţa!

— E vorba de şuviţa de păr trimisă pentru analiză.

— Oh?

— Ai primit prinţul pe care l-am trimis?

— Da.

— Ei bine, nu e analiza completă, dar după cum poţi vedea acolo, există o legătură între ADN-ul din păr şi profilurile ADN pe care le avem în baza de date a cazului vampiristului. Ca să fiu mai precis, profilul ADN 201.

— Da, am văzut.

— Nu ştiu cine este 201, dar ştim că nu e Valentin

Gjertsen. însă, având în vedere că e o potrivire parţială şi că n-am primit nicio veste de la tine, voiam să mă asigur că ai primit rezultatele. Pentru că presupun că vrei să finalizăm analizele?

— Nu, mersi!
— Nu? Dar...

— Cazul e rezolvat, iar voi aveţi o groază de treabă ca să mai pierdeţi timpul şi cu asta. Apropo, prinţul acela i-a mai fost trimis şi altcuiva în afară de mine?

— Nu, văd că nu există nicio cerere legată de acest subiect. Vrei...?

— Nu, nu-i nevoie. Puteţi închide cazul. Vă mulţumesc pentru ajutor!

Partea a treia

34. Sâmbătă, în timpul zilei

Masa Kanagawa folosi cleştii ca să ridice fierul încins din cuptor. îl aşează pe nicovală şi începu să-l bată cu un ciocan mic. Acesta avea un model japonez tradiţional, cu un cap ce se ascuţea în faţă, în forma unei spânzurători. Masa preluase mica fierărie de la tatăl şi bunicul său, însă, ca mulţi alţi fierari din Wakayama, descoperise că e foarte greu să supravieţuieşti din asta. Industria oţelului, care era de mult coloana vertebrală a economiei oraşului, se mutase în China, iar Masa fusese nevoit să se concentreze pe produse de nişă. Cum era katana, o sabie de samurai foarte populară în SUA, pe care el o producea la comandă pentru clienţi privaţi din toată lumea. Legea japoneză stipula că un săbier are nevoie de licenţă, cinci ani de ucenicie, şi putea face doar două săbii lungi pe lună, care trebuiau înregistrate la autorităţi. Masa era un simplu fierar care făcea săbii de calitate pentru o fracţiune din preţul cerut de săbierii cu licenţă, însă ştia că poate fi prins, aşa că era discret. Nici nu ştia şi nici nu voia să afle la ce foloseau clienţii săi săbiile, dar spera că pentru antrenament, ca decor sau pentru colecţii. Tot ce ştia era că îl ajutau să-şi hrănească familia şi să menţină mica fierărie activă. Fiului său îi spusese că trebuie să îşi aleagă altă

profesie, mai bine să înveţe, e prea greu să fii fierar şi răsplata prea neînsemnată. Fiul îi urmase sfatul, dar facultatea era costisitoare, aşa că Masa accepta orice comenzi. Cum era cea de acum, de a confecţiona o copie a unor dinţi de fier din epoca Heian. Erau pentru un client din Norvegia, iar acum era a doua oară când i se comanda acelaşi lucru. Prima oară se întâmplase cu şase luni în urmă. Masa Kanagawa nu cunoştea numele clientului, ci doar adresa unei căsuţe poştale. însă era în regulă, obiectul fusese plătit în avans şi preţul cerut de Masa fusese foarte mare. Nu doar pentru că era o piesă complicată, să facă dinţii aceia mici să se potrivească cu modelul trimis de client, ci pentru că i se părea greşit. Nu putea să-şi explice de ce i se părea mai greşit decât să facă o sabie, dar când se uita la dinţii de fier se înfiora. Şi-n timp ce conducea spre casă pe autostrada 370, pe şoseaua cântătoare unde rizuri atent gândite şi imprimate în suprafaţa ei creau o melodie când maşina
trecea peste ele, el nu mai auzea muzica aceea corală splendidă, liniştitoare. Auzea un mârâit adânc, de avertizare, ce creştea şi tot creştea până se transforma într-un urlet. Un urlet ca de demon.

Harry se trezi. îşi aprinse o ţigară şi rămase pe gânduri. Ce fel de trezire fusese? Nu era trezirea pentru mers la serviciu. Era sâmbătă, primul său curs după vacanţa de iarnă era abia luni, iar astăzi se ocupa 0ystein de bar.

Nu era nici trezirea de unul singur. Rakel era întinsă alături. De-a lungul primelor săptămâni după ce se întorsese de la spital, ori de câte ori se întindea şi se uita la ea cum doarme, îi era groază că ea n-o să se trezească şi că misteriosul „ceva" pe care doctorii nu reuşiseră să-l identifice urma să se întoarcă.

— Oamenii nu pot face faţă îndoielii, îi spusese Steffens. Le place să creadă că eu şi cu tine ştim, Harry. Acuzatul e vinovat, diagnosticul e definitiv. Admiterea faptului că avem îndoieli este interpretată ca o recunoaştere a complexităţii misterului sau a limitărilor profesiei noastre. însă adevărul e că

nu vom şti niciodată cu siguranţă ce-a fost în neregulă cu Rakel. Numărul ei de celule din măduvă a fost iniţial uşor crescut, aşa că la început m-am gândit că e boală rară de sânge. Dar toate semnele au dispărut şi există o mulţime de indicii care sugerează un soi de otrăvire. Caz în care nu mai trebuie să-ţi faci griji că o să revină. La fel ca şi acele crime ale vampiristului, nu crezi?

— Dar noi ştim cine le-a ucis pe acele femei.

— Ai dreptate. O analogie proastă.

Odată cu trecerea săptămânilor, intervalele dintre momentele în care se gândea că Rakel va avea o nouă criză crescuseră.

La fel şi cele în care se gândea că mai apăruse un vampirist care omora oameni ori de câte ori suna telefonul.

Deci nu era nici trezirea ca stăpânit de angoasă.
Aceasta avusese de câteva ori după moartea lui Valentin Gjertsen. Destul de ciudat, nu în timp ce era chestionat de către cei de la Afaceri Interne, înainte să ajungă la concluzia că Harry nu poate fi învinuit că trăsese, într-o situaţie nesigură, într-un criminal periculos care îl provocase. Abia după aceea începuseră Valentin şi Marte Ruud să-l bântuie în vise. Şi ea, nu el, îi şoptea în ureche: De aceea şi tu ai fost păcălit. Trebuia să-şi spună că acum era responsabilitatea celorlalţi să o găsească. Şi, pe măsură ce săptămânile deveneau luni, vizitele lor deveniseră tot mai puţin frecvente. De ajutor era şi faptul că se întorsese la rutina sa atât la Academia de Poliţie, cât şi acasă, dar şi că nu se mai atingea de alcool.

Acum, în sfârşit, se afla unde trebuie. Pentru că era al cincilea tip. Se trezea mulţumit. Avea să copieze la nesfârşit ziua, cu serotonina la nivelul potrivit.

Harry se strecură cât de uşor putu din pat, îşi trase pantalonii şi coborî la parter, unde introduse în espresor capsula preferată a lui Rakel, apoi îl porni şi ieşi afară, pe trepte. Simţi cum zăpada îi înţeapă neplăcut tălpile goale, în vreme ce trăgea în plămâni aerul de iarnă. Oraşul înveşmântat în alb era în continuare

învăluit în întuneric, însă o nouă zi se ivea la răsărit.

Aftenposten spunea că viitorul arăta mai luminos decât ne făceau ştirile să credem. Că, în pofida imaginii tot mai detaliate pe care o crea presa asupra crimelor, războiului şi atrocităţilor, cercetări recente arătau că numărul celor care mureau ajunsese la un minim istoric şi tot scădea. Da, era posibil ca într-o bună zi crimele să dispară de tot. Mikael Bellman, a cărui numire ca ministru al Justiţiei urma să fie confirmată săptămâna viitoare, potrivit Aftenposten, comentase că nu era nimic în neregulă să-şi stabilească ţinte ambiţioase, dar că ţinta sa personală nu era o societate perfectă, ci una mai bună. Harry nu se putea abţine să zâmbească. Isabelle Skoyen era un sufleor talentat. Harry se uită iar la fraza care spunea că într-o bună zi crimele o să dispară de tot. Oare de ce acest anunţ sforăitor îi declanşa anxietate, de care recunoştea că suferă - în pofida propriei mulţumiri de sine - în ultima lună, poate chiar mai mult? Crima. Transformase lupta împotriva crimei în misiunea vieţii sale. Dar dacă avea succes, dacă dispăreau toate, nu dispărea şi el odată cu ele? Oare nu-şi îngropase o parte din sine odată cu Valentin ? De aceea se trezise stând la marginea mormântului lui Valentin Gjertsen în urmă cu câteva zile? Sau dintr-un alt motiv? Ce spusese Steffens despre faptul că nu suntem în stare să facem faţă îndoielii ? Oare lipsa răspunsurilor nu-i dădea pace? La naiba, Rakel se simţea mai bine, Valentin nu mai era, deci era timpul să renunţe.

Auzi zăpada scârţâind.

— O vacanţă plăcută, Harry?

— Am supravieţuit cu toţii, fru Syvertsen. Văd că totuşi nu te-ai săturat de schiat.

— Vremea pentru schi e vreme pentru schi, răspunse ea, împingându-şi un şold înainte.

Costumul de schi părea să fi fost croit direct pe ea. îşi ţinea schiurile de cros într-o mână – fără niciun dubiu erau la fel de uşoare ca heliul, de parcă ar fi fost beţişoare chinezeşti.

— N-ai vrea să dai şi tu o tură rapidă, Harry? Am putea da o fugă spre lacul Tryvann cât doarme toată lumea.

îi zâmbi, iar lumina becului de deasupra i se reflectă pe buzele acoperite cu un soi de cremă împotriva frigului.

— E uşor şi... alunecos.

— N-am schiuri, răspunse Harry, zâmbindu-i la rândul său.

Ea râse.

— Glumeşti? Eşti norvegian şi n-ai o pereche de schiuri?

— Da, ştiu, trădare.

Harry aruncă o privire spre ziar, uitându-se la dată. 4 martie.

— Parcă-mi amintesc că n-aţi avut nici pom de Crăciun.

— Şocant, nu? Cineva ar trebui să ne raporteze.
— Ştii ceva, Harry? Uneori te invidiez.

Harry ridică privirea.

— Dai impresia că nu dai doi bani, doar încâlci toate regulile. Uneori mi-aş dori să fiu şi eu aşa frivolă.

Harry râse.

— Cu genul ăsta de apropouri nu mă îndoiesc că vei avea parte şi de fricţiune, şi de o alunecare uşoară, fru Syvertsen.

— Poftim?

— Tură plăcută! o salută Harry cu ziarul făcut sul în timp ce se întorcea în casă.

Se uită la poza lui Mikael Bellman cel cu un singur ochi. Poate că de aceea părea privirea lui atât de neclintită. Era uitătura unui tip sigur pe sine că ştie adevărul. Privirea unui preot. O privire ce

poate converti mulţimea.

Adevărul e că nu vom şti niciodată sigur.

Dar la final toţi suntem păcăliţi, Harry.

Se vedea? Oare îndoiala lui se vedea?

Rakel stătea la masa din bucătărie, unde turna cafea pentru amândoi.

— Te-ai trezit deja? o întrebă el şi o sărută pe frunte.

Părul îi mirosea vag a vanilie şi a Rakel-adormită, mirosul lui preferat.

— Tocmai a sunat Steffens, îl anunţă ea, strângându-l de mână.

— Ce voia atât de devreme?

— Doar să întrebe cum mai merg lucrurile. L-a chemat pe Oleg pentru o scurtă vizită după ce i-a luat proba aia de sânge, înainte de Crăciun. Spune că nu există niciun motiv de îngrijorare, însă vrea să vadă dacă ar putea fi vreo legătură genetică ce-ar putea explica acel „ceva”.

Ceva. Se îmbrăţişaseră toţi trei după ce Rakel se întorsese acasă de la spital. Vorbiseră mult. îşi făcuseră mai puţine planuri. Stătuseră pur şi simplu împreună. Apoi, ca şi cum cineva aruncase o piatră în apă, suprafaţa devenise ca înainte. Ca de gheaţă. Dar chiar şi-aşa, părea că ceva se mişcă totuşi în abisul de dedesubt.

— Niciun motiv de îngrijorare, repetă Harry, pentru sine şi pentru ea. Dar tot ţi-ai făcut griji?

Rakel ridică din umeri.

— Tu te-ai mai gândit la bar?

Harry se aşează şi luă o gură de cafea.

— Când eram ieri acolo, m-am gândit că o să-l vând. Nu ştiu nimic despre cum se conduce un bar şi nici nu-mi pare că aş avea cine ştie ce chemare să servesc tineri cu gene potenţial lipsite de noroc.

— Dar...

Harry îşi trase pe el o bluză fleece.

— Lui Oystein îi place enorm să lucreze acolo. Şi nu se mai serveşte din stoc, sunt sigur. Un acces facil, nelimitat pare să-i ajute pe unii să se adune. Şi chiar ajunge să merite.

— Nu mă surprinde, când se laudă cu două crime ale vampiristului, un schimb de focuri în apropiere şi Harry Hole în spatele tejghelei.

— Hmm! Nu, cred doar că ideea cu temele muzicale ale lui Oleg funcţionează. Diseară nu vor fi decât cele mai stilate doamne trecute de 50 de ani. Lucinda Williams, Emmylou Harris, Patti Smith, Chrissie Hynde...

— De dinaintea erei mele, scumpule.

— Mâine avem jazz din anii 1960, iar chestia interesantă e că aceiaşi oameni care vin în serile de punk vin şi pentru asta. O dată pe săptămână, facem o seară Paul Rodgers în memoria lui Mehmet. 0ystein spune că ar trebui să avem şi-un concurs cu întrebări din muzică. Şi...

— Harry?

— Da?

— Pare că plănuieşti să păstrezi Jealousy.

— Chiar aşa?

Harry se scărpină în cap.

— La naiba! N-am avut timp pentru asta. Un cuplu de cretini ca mine şi ca 0ystein.

Rakel începu să râdă.

— Dacă nu cumva..., adăugă Harry.

— Dacă nu cumva?

Harry nu răspunse, doar zâmbi.

— Nu, nu, las-o baltă! zise Rakel. Am destule pe cap, dacă nu cumva eu...

— Doar o zi pe săptămână. Vinerea nu lucrezi. Puţină contabilitate şi alte câteva hârţoage. Ai putea obţine şi nişte acţiuni, să fii preşedintele consiliului de administraţie.

— Preşedinta.

— S-a făcut!

Ea îi dădu peste palma întinsă.

— Nu!

— Mai gândeşte-te!

— Bine, am să mă mai gândesc înainte să spun nu. Să ne întoarcem în pat?

— Obosită?

— ...Nu.

Se uită la el peste ceaşca de cafea cu ochii pe jumătate închişi.

— Mă văd deja servindu-mă cu ceea ce văd că fru

Syvertsen nu poate avea.

— Hmm! Deci ai spionat. Păi, după tine, doamnă

preşedintă.

Harry aruncă încă o privire spre ziar. 4 martie. Ziua eliberării lui. O urmă pe Rakel pe scări. Trecu prin faţa oglinzii fără să se uite în ea.

Svein Finne, Logodnicul, mergea prin cimitirul Vâr Frelsers. Era miezul zilei, iar prin jur nu era nici ţipenie. Cu doar o oră în urmă ieşise pe poarta închisorii Ila ca om liber, iar aceasta era prima lui călătorie. Pe fondul zăpezii albe, micile pietre funerare negre şi rotunde păreau nişte puncte pe o coală de hârtie. Mergea pe cărarea îngheţată, călcând cu grijă. Acum era bătrân şi nu mai mersese de mulţi ani pe gheaţă. Se opri în faţa unei pietre funerare deosebit de mici, ce avea sub cruce doar nişte iniţiale anonime – VG.

Valentin Gjertsen.

Niciun cuvânt în memoria lui. Normal. Nu voia nimeni să-şi amintească de el. Şi nicio floare.

Svein Finne scoase o pană din buzunarul hainei, apoi se lăsă în genunchi şi o înfipse în zăpada din faţa pietrei funerare. în tribul Cherokee, obişnuiau să plaseze o pană de vultur în sicriul morţilor. Evitase contactul cu Valentin când erau amândoi în Ila. Nu din acelaşi motiv precum ceilalţi deţinuţi, în care Valentin băgase groaza. Ci pentru că Svein Finne nu voia ca tânărul să-l recunoască. Pentru că urma să o facă, mai devreme sau mai târziu. Avea umerii înguşti şi glasul ascuţit al mamei sale, cum şi-o amintea el din timpul logodnei lor. Ea fusese una dintre cele

care încercaseră să facă avort cât Svein era ocupat în altă parte, aşa că o făcuse să-l asculte şi rămăsese să-şi supravegheze odrasla. Femeia se întindea lângă el, tremurând şi suspinând în fiecare noapte, până ce dăduse naştere băiatului într-o magnifică baie de sânge, chiar acolo în cameră, iar el tăiase cordonul ombilical cu propriul cuţit. Al 13-lea copil al său, al şaptelea fiu. Dar Svein nu fusese 100% sigur după ce aflase numele noului deţinut, ci doar când aflase detaliile motivului pentru care fusese condamnat Valentin.

Svein Finne se ridică în picioare.

Morţii cu morţii.

Iar viii aveau să fie morţi curând.

Trase adânc aer în piept. Bărbatul luase legătura cu el. Şi trezise setea din el, setea pe care crezuse că anii o vindecaseră.

Svein Finne se uită la cer. Curând avea să se ridice soarele. Iar oraşul urma să se trezească, să se frece la ochi şi să scape de coşmarul criminalului care semănase teroare toamna trecută. Aveau să zâmbească şi să vadă că soarele strălucea deasupra lor, binecuvântat de neştiutori în privinţa a ceea ce venea spre ei. Ceva ce-avea să facă toamna să pară doar un biet preludiu. Aşa tată, aşa fiu. Aşa fiu, aşa tată.

Poliţistul. Harry Hole. Era acolo, pe undeva.

Svein Finne se răsuci şi se îndepărtă. Paşii îi erau mai lungi, mai rapizi, mai siguri.

Doar avea atâtea de făcut!

Truls Berntsen stătea la etajul şase şi urmărea cum pâlpâirea roşie a soarelui încerca să cuprindă Ekebergsâsen. în decembrie, Katrine Bratt îl mutase din coteţ într-un birou cu fereastră. Drăguţ din partea ei! însă tot mai arhiva rapoarte şi dosare despre cazuri închise sau rămase nerezolvate. Aşa că

motivul pentru care venise atât de devreme aici era că la -12 grade era mai cald în birou decât în apartamentul său. Sau pentru că în ultima vreme avea probleme cu somnul.

în săptămânile din urmă, majoritatea materialelor ce trebuiau arhivate fuseseră, cum era şi firesc, ponturi întârziate şi declaraţii ale martorilor inutile legate de crimele vampiristului. Cineva pretindea că-l văzuse pe Valentin Gjertsen, probabil unul care credea că Elvis încă trăieşte. Nu conta că testele ADN făcute pe cadavru furnizaseră dovezi de netăgăduit că cel pe care îl omorâse Harry Hole fusese într-adevăr Valentin Gjertsen, căci pentru unii faptele erau doar iritări minore ce se interpuneau în calea propriilor obsesii.

Stăteau în calea propriilor obsesii. Truls Berntsen nu ştia de ce fraza-i rămăsese în minte, fiind doar ceva la care pur şi simplu se gândise, fără să articuleze cu voce tare.
Luă următorul plic din teanc. Ca şi celelalte, fusese desfăcut şi conţinutul fusese verificat de către alt poliţist. Cel de aici purta logoul Facebook şi un timbru care indica faptul că fusese trimis de Serviciul de Expediţii Speciale, iar un ordin de arhivare fusese prins cu o agrafă de hârtie, pe care scria „Cazul vampiristului” lângă un număr de caz, plus numele lui Magnus Skarre şi semnătura lui lângă cuvintele responsabil de caz.

Truls Berntsen scoase conţinutul afară. Deasupra, se afla o scrisoare în engleză. Truls nu înţelegea chiar tot, însă destul ca să afle că era un ordin emis de tribunal şi că materialul ataşat avea printuri ale conturilor de Facebook ale tuturor victimelor ucise în cazul vampiristului, plus cel al lui Marte Ruud, rămasă în continuare dispărută. Frunzări hârtiile şi observă că unele se lipiseră între ele, deci bănui că Skarre nu se uitase chiar la toate. Cazul fusese rezolvat şi făptaşul n-avea să mai fie cercetat vreodată. Dar evident că lui Truls i-ar fi plăcut la nebunie să-l prindă pe nemernicul de Skarre cu chiloţii în vine. Verifică numele persoanelor cu care luaseră legătura victimele. Căută destul de optimist mai ales mesajele de pe Facebook trimise sau primite de Valentin Gjertsen sau Alexander Dreyer pe care l-ar fi

putut acuza pe Skarre că le ratase. Cercetă pagină după pagină, oprindu-se doar pentru a verifica expeditorii şi destinatarii. Oftă când ajunse la final. Nicio greşeală aici. Singurele nume pe care le recunoscuse în afară de cele ale victimelor fuseseră vreo două pe care el şi Wyller le tăiaseră de pe listă pentru că vorbiseră la telefon. Şi cu siguranţă era perfect firesc că unii dintre cei cu care luaseră legătura telefonic, cum erau Ewa Dolmen şi acel Lenny Hell, fuseseră contactaţi pe Facebook.

Truls vârî documentele înapoi în plic, apoi se ridică şi se apropie de fişet. Trase sertarul de sus. îi dădu drumul îi plăcea cum aluneca înapoi, cu un oftat, ca un tren de marfă. Până ce opri sertarul cu o mână.

Se uită la plic.

Dolmen, nu Hermansen.

Scotoci prin sertar până găsi dosarul cu interogatoriile din lista de contacte telefonice, apoi îl scoase şi-l duse odată cu plicul la masa de lucru. Răsfoi printurile până ce găsi iar numele. Lenny Hell. Truls îşi amintea numele pentru că-l ducea cu gândul la Lemmy, cu toate că tipul cu care discutase la telefon păruse destul de îngrozit, cu tremurul ăla în voce pe care atâţia oameni – indiferent de cât de nevinovaţi erau – îl căpătau când îi suna poliţia. Aşadar, Lenny Hell luase legătura pe Facebook cu Ewa Dolmen. Victima numărul doi.

Truls deschise dosarul cu interogatoriile. Găsi raportul cu scurta sa discuţie cu Lenny Hell. Şi cea cu proprietarul Âneby Pizza & Grill. Şi un bilet pe care nu-l înţelegea, în care Wyller anunţa că secţia de poliţie Nittedal dădea asigurări atât în privinţa lui Lenny, cât şi a proprietarului pizzeriei, confirmând că Lenny se aflase în restaurant în timpul uciderii Ewei Dolmen.

Elise Hermansen. Victima numărul unu.

îl chestionaseră pe Lenny pentru că o sunase de mai multe ori pe Elise Hermansen. Şi luase legătura cu Ewa Dolmen pe Facebook. Iată greşeala! Greşeala lui Magnus Skarre. Şi, posibil, greşeala lui Lenny Hell. Doar dacă nu cumva era o coincidenţă. Femei şi

bărbaţi singuri, de vârste asemănătoare, din aceeaşi zonă geografică, într-o ţară destul de slab populată. Mai existau coincidenţe improbabile. Iar cazul era închis, deci nu mai era nimic de luat în considerare. Nu chiar. Dar, pe de altă parte... Ziarele încă mai scriau despre vampirist. în SUA, Valentin Gjertsen îşi câştigase un obscur fan club, iar cineva cumpărase de la reprezentanţii lui legali drepturile de publicare a unei cărţi şi de ecranizare a poveştii sale de viaţă. Poate că nu mai era subiect de prima pagină, dar ar putea redeveni. Truls Berntsen îşi scoase telefonul. Găsi numărul Monei Daa şi se uită la el. Apoi se ridică, îşi luă haina şi porni spre lift.

Mona Daa îşi mişi ochii şi îşi încordă braţele în vreme ce trăgea ganterele spre piept. îşi imagina că-şi desface aripile şi că zboară departe de aici, cu braţele întinse la maximum. Peste parcul Frogner, peste Oslo. Că poate vedea tot. Absolut tot.

Şi le arăta şi lor.

Văzuse un documentar despre fotograful ei preferat, Don McCullin, care devenise cunoscut ca reporter umanitar de război pentru că arătase cele mai hidoase aspecte ale oamenilor pentru a încuraja reflecţia şi căutarea sinelui, nu pentru senzaţii ieftine. Ea nu putea spune acelaşi lucru despre propria persoană. Şi o zgândărea ideea că există un cuvânt care nu fusese deloc pomenit în panoplia de sfinţi părtinitori a documentarului. Ambiţia. McCullin devenise cel mai bun şi întâlnise mii de admiratori în bătăliile sale, la propriu chiar. Colegi tineri, care voiau să fie ca el şi care auziseră legenda despre fotograful care a rămas alături de soldaţi în Hue, în timpul Ofensivei Tet, şi anecdote din Beirut, Biafra, Congo, Cipru. Un fotograf care înţelesese după ce tânjesc cel mai mult oamenii, adică recunoaştere şi faimă, şi totuşi nicio vorbă despre cum puteau să facă pe cineva să treacă prin cele mai crunte încercări şi să-şi asume riscuri la care altminteri n-ar fi visat. Şi – eventual – să comită aceleaşi abuzuri asupra celor pe care-i includea în documentar, totul pentru a obţine poza perfectă, povestea cea

mai tare.

Mona se arătase dispusă să intre într-o cuşcă şi să-l aştepte pe vampirist. Fără să le spună poliţiştilor şi, potenţial, salvând vieţile unor oameni. Ar fi fost uşor să dea alarma, cu toate că era aproape sigură că e urmărită. Un bilet strecurat discret Norei peste masă. Dar ea – ca-n fantezia sexuală a Norei în care se lăsa violată de Harry Hole – făcuse să pară obligată să treacă prin acele întâmplări. Normal că îşi dorise. Recunoaşterea, faima, privirile admiratoare ale colegilor mai tineri când avea să rostească discursul la acceptarea Premiului pentru Jurnalism, spunând, umilă, că e doar o fată norocoasă şi silitoare dintr-un orăşel din sud. înainte de-a continua, ceva mai puţin umilă, vorbind despre copilărie, despre agresori, despre răzbunare şi ambiţie. Da, avea să iasă în faţă şi să vorbească despre ambiţie, doar nu-i era frică să le spună cum era de fapt. Şi voia să zboare. Să zboare.

— Ai nevoie de un pic mai multă rezistenţă.

Devenise mai greu să ridice greutăţile. Deschise ochii şi văzu două mâini care împingeau uşor în jos greutăţile. Persoana stătea foarte aproape în spatele ei, aşa că în oglinda din faţa ei arăta precum un soi de Ganesha cu patru braţe.

— Hai, încă două! îi şopti în ureche.

O recunoscu. Vocea poliţistului. Iar acum ridică privirea şi-i văzu chipul deasupra ei. Zâmbea. Ochi albaştri sub un breton alb. Dinţi albi. Anders Wyller.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, uitând să mai împingă cu braţele, dar tot simţind că zboară.

— Ce cauţi aici? întrebă Oystein Eikeland, punând o sticlă de bere de jumătate de litru pe tejghea în faţa clientului.

— Poftim?

— Nu tu, el, adăugă Oystein, făcând semn peste umăr cu degetul mare în direcţia bărbatului înalt tuns periuţă ce tocmai trecea în spatele barului şi umplea cezve-ul cu cafea şi apă.

— Nu mai pot face faţă la atâta cafea instant, răspunse Harry.

— Nu mai poţi face faţă la atâta timp liber, replică Oystein. Nu mai poţi face faţă faptului că stai departe de barul tău iubit. Auzi?

Harry se opri ca să asculte muzica rapidă şi ritmată.

— Nu, până nu începe să cânte, nu.
— Nu cântă, de aceea e atât de minunată, zise 0ystein. Taylor Swift, 1989.

Harry dădu aprobator din cap. îşi amintea că Swift sau studioul ei de producţie nu voiseră să pună albumul pe Spotify, în schimb scoseseră o versiune fără niciun vers.

— N-am căzut de acord că astăzi vor fi doar femei trecute de 50 de ani? întrebă Harry.

— N-ai auzit ce-am spus? făcu 0ystein. Ea nu cântă.

Harry renunţă la ideea contrazicerii unei asemenea logici.

— Lumea a venit devreme astăzi.
— Cârnat din carne de aligator, răspunse 0ystein, arătând spre cârnaţii lungi şi afumaţi ce atârnau deasupra tejghelei. în prima săptămână au venit pentru că erau o ciudăţenie, însă acum s-au întors pentru că mai vor. Poate c-ar trebui să schimbăm numele în Alligator Joe’s, Everglades sau...

— Jealousy e în regulă.

— Bine, bine, încercam să fiu proactiv. Totuşi, cineva va fura ideea.

— Vom avea alta până atunci.

Harry puse cezve-ul pe placa încinsă şi se răsuci exact când o siluetă familiară intra pe uşă.

îşi încrucişă braţele la piept, în timp ce bărbatul bătea din picioarele încălţate cu ghete şi arunca priviri încruntate prin încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă 0ystein.

— Nu cred, răspunse Harry. Ai grijă să nu dea cafeaua în fiert.

— Tu şi chestia asta turcească „să nu dea cafeaua în fiert".

Harry ocoli tejgheaua şi se apropie de bărbat, care se descheia la haină. Din el

ieşeau
aburi.

— Hole, începu el.

— Berntsen, replică Harry.

— Am ceva pentru tine.

— De ce?

Truls Berntsen râse-mârâi.

— Nu vrei să ştii ce e?

— Doar dacă mă va mulţumi răspunsul la prima întrebare.

Harry văzu că Truls încearcă să schiţeze un surâs indiferent, însă nu reuşi, aşa că-n schimb înghiţi în sec. Iar roşeaţa de pe chipul lui plin de cicatrici desigur că era rezultatul trecerii bruşte de la frigul de afară.

— Eşti un nemernic, Hole, dar atunci mi-ai salvat viaţa.

— Nu mă face să regret! Scuipă tot!

Berntsen scoase la iveală un dosar din buzunarul interior al hainei.

— Lemmy – adică Lenny Hell. Vei vedea că a luat legătura atât cu Elise Hermansen, cât şi cu Ewa Dolmen.

— Chiar aşa?

Harry se uită la dosarul galben legat cu bandă de cauciuc pe care Truls Berntsen i-l întindea.

— Şi de ce nu te-ai dus la Bratt cu el?

— Pentru că ea – spre deosebire de tine – trebuie să se gândească la propria carieră şi ar fi trebuit să meargă cu el la Bellman.

-Şi?

— Mikael va prelua săptămâna viitoare portofoliul de la Justiţie. Şi nu vrea nicio pată în caietul de caligrafie.

Harry se uită la Truls. îşi dăduse de mult seama că Berntsen nu era atât de prost pe cât părea.

— Vrei să spui că el nu vrea ca acest caz să fie iar răscolit?

Berntsen ridică din umeri.

— Cazul vampiristului a fost foarte aproape să-i strice aranjamentele lui Mikael. După care s-a transformat în cel mai mare succes. Deci nu, nu va dori să strice acea imagine.

— îmi oferi aceste hârtii deoarece îţi faci griji că altfel ar putea sfârşi într-un sertar al şefului poliţiei?

— îmi fac griji că vor sfârşi într-un tocător de hârtie, Hole.

— Bine! Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

— N-ai auzit? Tocătorul de hârtie.

— De ce ţie, Truls Berntsen, îţi pasă de aşa ceva? Şi fără bazaconii, că ştiu cine şi ce eşti!

Truls mormăi ceva.

Harry aşteptă doar.

Truls îi aruncă o privire, se uită în altă parte şi apoi bătu din picioare de parcă îi mai rămăsese încă zăpadă pe ele.

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă. Sincer, nu ştiu. Credeam că poate ar fi bine dacă Magnus Skarre ar fi muştruluit pentru că n-a observat o legătură între telefoane şi Facebook, dar nu-i nici asta. Nu cred. Cred că vreau doar... nu, habar n-am! Tuşi, apoi continuă:

— Dar dacă nu-l vrei nici tu, atunci îl pun înapoi în fişet şi poate putrezi acolo, mie mi-e indiferent.

Harry şterse condensul de pe geam şi se uită cum Truls Berntsen

ieşea pe uşă şi traversa strada, cu capul plecat, în lumina aspră a iernii. Oare se înşelase sau Truls Berntsen tocmai manifestase simptome ale unei boli parţial benigne cunoscute drept poliţie?

— Ce ai acolo? întrebă Oystein după ce Harry reveni în spatele barului.

— Pornografie cu poliţia, răspunse Harry, lăsând dosarul galben pe bar. Printuri şi transcrieri.

— Cazul vampiristului? N-a fost rezolvat?

— Ba da, dar mai sunt nişte fire de închis şi niscaiva formalităţi. Nu auzi că fierbe cafeaua?

— Nu auzi că Taylor Swift nu cântă?

Harry deschise gura să spună ceva, dar pufni în râs. îl adora pe tipul ăsta. Adora barul ăsta. Turnă nişte cafea dată-n fiert în două ceşti şi începu să bată darabana în dosar pe ritmul melodiei Welcome to Some Pork. în timp ce se uita la hârtii, se gândi că Rakel urma să accepte, numai că el trebuia să rămână mut ca mormântul şi să-i acorde un răgaz.

Privirea i se opri dintr-odată.

Era ca şi cum gheaţa pârâia sub el

Inima începu să-i bată mai repede.

Dar la final toţi suntem păcăliţi, Harry.

— Ce e? întrebă Oystein.

— Ce e ce?

— Arăţi de parcă ai... mă rog...

— .. .văzut o fantomă? întrebă Harry, apoi mai citi o dată,

ca să fie sigur.

— Nu, răspunse 0ystein.

— Nu?

— Nu, arăţi de parcă tocmai... te-ai trezit.

Harry ridică privirea din dosar şi se uită la 0ystein. Şi o simţi. Tulburarea. Dispăruse.

— Ai 60 la oră, îl avertiză Harry. Şi e gheţuş.

Oleg ridică uşor piciorul de pe acceleraţie.

— De ce nu conduci tu, că ai maşină şi permis?

— Pentru că tu şi Rakel şofaţi mai bine, răspunse Harry, mijindu-şi ochii să vadă prin lumina puternică a soarelui ce se reflecta în zăpada căzută pe dealuri şi depusă pe crengile copacilor.

Un indicator arăta că se află la patru kilometri de Âneby.

— Deci ar fi putut conduce şi mama?

— M-am gândit că ar fi util să vezi biroul unei poliţii locale. Ai putea ajunge şi tu într-un asemenea loc într-o bună zi, să ştii.

Oleg frână în spatele unui tractor ce arunca zăpadă în spate în vreme ce pneurile cu lanţuri se înfigeau în asfalt.

— Vreau să ajung la Investigaţii Criminale, nu la ţară.

— Oslo e aproape la ţară, fiind doar la jumătate de oră distanţă.

— Am depus cerere pentru cursurile FBI de la Chicago.

Harry zâmbi.

— Dacă ai ambiţie, vreo doi ani într-un birou local n-ar trebui să te sperie. Fă stânga aici!

— Jimmy, zise bărbatul mătăhălos şi vesel ce stătea în faţa uşii sediului poliţiei din Nittedal, care se afla alături de biroul serviciilor sociale şi cel al forţelor de muncă, genul de clădire simplă şi modernă de servicii publice ca-n toată Norvegia.

Bronzul lui proaspăt îl făcea pe Harry să presupună că-şi petrecuse toată vacanţa de iarnă în Insulele Canare, chiar dacă faptul că se ducea cu gândul la „Lanzagrotty” se baza pe presupunerea tendenţioasă cu privire la destinaţiile de vacanţă ale oamenilor din Nittedal ale căror nume se terminau în „y”.

Harry îi strânse mâna.

— Mersi că ţi-ai făcut timp să discuţi cu noi într-o zi de sâmbătă, Jimmy! El e Oleg, student la Academia de Poliţie.

— Arată ca un viitor şef de poliţie, spuse Jimmy, studiindu-l de sus până jos pe tânărul cel înalt. Mă simt onorat că Harry Hole în persoană a decis să ne facă o vizită. Deşi mă tem că voi sunteţi cei care vă pierdeţi vremea aici, nu eu.

— Oh?

— Ai spus la telefon că n-ai primit niciun răspuns de la Lenny Hell, aşa că am făcut o verificare rapidă cât eraţi pe drum. S-a dovedit că a plecat în Thailanda imediat după ce l-aţi chestionat.

— S-a dovedit?

— Da, înainte să plece, le-a spus vecinilor şi clienţilor fideli că s-ar putea să lipsească o vreme. Probabil că acum are un număr thailandez, chiar dacă niciunul dintre cei cu care am stat de vorbă nu i-l cunoaşte. Şi nici unde stă tipul nu au ştiut să-mi spună.

— Un singuratic, probabil?

— Sigur se poate spune şi aşa.

— Familie?

— E singur. Copil singur la părinţi. N-a plecat niciodată de acasă şi, fiindcă părinţii i-au murit, locuieşte sus în Cocină, singur-singurel

— Cocină?

— Aşa o numim noi aici, în oraş. Familia Hell a crescut porci de generaţii întregi, descurcându-se destul de bine de pe urma lor, iar în urmă cu un secol au construit o casă cu trei niveluri destul de neobişnuită. Cocina.

Şeful chicoti.

— Nu merită să te aventurezi unde nu cunoşti, nu?

— Hmm! Deci ce crezi c-ar putea face Lenny Hell atât de

mult în Thailanda?

— Păi, ce fac cei de teapa lui Lenny în Thailanda?

— Nu-l cunosc pe Lenny, răspunse Harry.

— Un tip cumsecade. Şi inteligent, inginer IT. Lucrează de acasă, freelancer, uneori îl mai chemăm şi noi când avem probleme cu calculatoarele. Nimic legat de droguri, nicio prostie în cont. Nici probleme cu banii, din ce ştiu eu. Dar n-a avut niciodată noroc la femei.

— Ce vrei să spui?

Jimmy se uită la aburii care le ieşeau din gură şi care rămâneau în aer.

— Destul de frig pe-aici, oameni buni. Ce-ar fi să intrăm şi să bem o cafea? Bănuiesc că Lenny s-a dus să-şi ia o mireasă thailandeză, continuă Jimmy în vreme ce turna cafea făcută la filtru în două căni cu logoul serviciilor sociale şi în a sa, care purta emblema Lillestrom Sportsklubb. Aici, acasă, nu făcea faţă competiţiei.

— Nu?

— Nu. Cum spuneam, Lenny e un fel de lup singuratic, mereu discret şi nu prea vorbăreţ, plus că nici nu are cine ştie ce lipici la femei. Şi nici nu prea îşi poate ţine gelozia în frâu. Din ce ştiu eu, până acum nu i-a făcut rău nici măcar unei muşte – sau femei –, însă a existat un incident când ne-a sunat o doamnă, spunând că pe Lenny l-a cam luat valul după prima lor întâlnire.

— A hărţuit-o?

— Da, aşa îi spune în zilele noastre. Evident că Lenny i-a trimis o mulţime de mesaje şi flori, chiar dacă după prima întâlnire ea îi spusese că nu e interesată să continue. El stătea acolo şi-o aştepta după serviciu. Femeia i-a spus apoi că nu mai vrea să-l vadă niciodată, aşa că nu l-a mai văzut. în schimb, ne-a spus că începuse să aibă senzaţia că în apartamentul ei începuseră să fie mutate lucruri cât lipsea de-acasă. Prin urmare, ne-a sunat.

— Credea că el îi intrase în apartament?

— Am stat de vorbă cu Lenny, dar a negat tot. Şi apoi n-am mai auzit niciun cuvânt despre asta.

— Lenny Hell are o imprimantă 3D?

— O ce?

— O maşinărie care poate fi folosită pentru a face dubluri de chei.

— N-am idee, dar, cum spuneam, e inginer IT.

— Cât de gelos e? întrebă Oleg, făcându-i pe ceilalţi doi să se întoarcă spre el.

— Pe o scară de unu la zece? întrebă Jimmy.

Harry nu-şi dădea seama dacă e sarcastic.

— Mă întrebam dacă poate fi vorba de gelozie morbidă? continuă Oleg, uitându-se nesigur la Harry.

— Ce tot zice tânărul, Hole?

Jimmy sorbi zgomotos din cana galben-canar.

— întreabă cumva dacă Lenny a omorât pe cineva?

— OK. Cum îţi spuneam şi la telefon, nu facem decât să verificăm nişte piste secundare din cazul vampiristului, iar Lenny chiar a stat de vorbă cu două dintre victime.

— Iar tipul ăsta, Valentin, le-a omorât, completă Jimmy. Sau acum există vreo îndoială în această privinţă?

— Nicio îndoială, răspunse Harry. Voiam doar să stăm de vorbă cu Lenny Hell despre acele conversaţii. Să vedem dacă putem afla ceva ce nu ştim deja. Am văzut pe hartă că adresa lui se află la doar câţiva kilometri de aici, mă gândeam că am putea merge până acolo, sus. Să bifăm şi asta.

Şeful poliţiei locale mângâia emblema de pe cană cu mâna lui mare.

— în ziar scria că acum eşti lector, nu detectiv.

— Bănuiesc că sunt la fel ca Lenny: freelancer.

Jimmy îşi încrucişă braţele la piept, iar mâneca stângă îi alunecă în sus, scoţând la iveală un tatuaj uşor şters, cu o femeie goală.

— OK, Hole. După cum îţi vei da seama singur, în districtul local Nittedal nu prea se întâmplă multe, şi slavă Domnului pentru asta! Prin urmare, nu am dat doar nişte telefoane, ci am bătut şi drumul până acasă la Lenny. Sau mai degrabă am condus cât am putut în sus. Cocina se află la capătul unui drum forestier, iar după ce-ai trecut de ultima casă, tot mai ai de mers vreun kilometru şi jumătate. Şi zăpada are jumătate de metru, mult mai înaltă dincolo de marginea drumului, fără urme, nici de roţi, nici de paşi. Doar elani şi vulpi. Şi poate şi vreun lup. înţelegi ce vreau să zic? Acolo n-a mai fost nimeni de câteva săptămâni, Hole. Dacă vrei să dai de Lenny, va trebui să cumperi un bilet de avion către Thailanda. Pattaya e un loc popular pentru bărbaţii care-şi caută partenere thailandeze, cel puţin aşa am auzit.

— Snowmobil, zise Harry.

— Poftim?

— Dacă mă întorc mâine cu un mandat, poţi face rost de un snowmobil?

Harry îşi dădu seama că dispoziţia veselă a poliţistului de provincie se terminase. îşi închipuise probabil că aveau să bea o cafea, în timp ce el avea să le dovedească orăşenilor că şi aici, la ţară, se ştie foarte bine ce înseamnă munca de poliţie. în schimb, acum făceau glume pe seama raţionamentelor sale şi-i cereau să le pună la dispoziţie un vehicul, ca şi cum era vreun manager de achiziţii.

— N-aveţi nevoie de un snowmobil pentru un kilometru şi jumătate, răspunse Jimmy, frecându-şi vârful nasului bronzat, care începuse să se cojească. Folosiţi schiuri, Hole!

— N-am schiuri. Un snowmobil şi cineva care să-l conducă.

Tăcerea care urmă păru să dureze o eternitate.

— Am văzut că tinerelul ştie să conducă.

Jimmy îşi înclină capul pe umăr.

— Tu n-ai permis, Hole?

— Ba da, dar am omorât un poliţist în timp ce şofam, răspunse Harry, luându-şi cana şi golind-o. Aş prefera să nu se repete. Mersi pentru cafea şi ne vedem mâine!

— Ce-a fost asta? întrebă Oleg cât aşteptau la intersecţia care le permitea să iasă pe şoseaua principală. Un ofiţer se oferă voluntar să ne ajute într-o zi de sâmbătă, iar tu începi să-l iei peste picior?

— Asta am făcut?

— Da!

— Mhm! Mai bine semnalizează stânga!

— Oslo e-n dreapta.

— Potrivit GPS-ului, Âneby Pizza & Grill se află la două minute, dacă facem stânga.

Proprietarul Âneby Pizza & Grill, care se prezentase drept Tommy, îşi ştergea degetele de şorţ în timp ce examina atent poza pe care Harry i-o ţinea în faţa ochilor.

— Poate, dar nu-mi amintesc cum arăta prietenul lui Lenny, ci doar că a fost aici şi că a avut companie în seara în care a fost omorâtă femeia aia la Oslo. Lenny e un lup singuratic, mereu doar el, şi nici nu vine prea des pe-aici. De asta mi-am amintit seara aceea, când aţi sunat, în toamnă.

— Bărbatul din poză se numeşte Alexander sau Valentin. L-ai auzit pe Lenny rostind vreunul dintre nume în timp ce discutau?

— Nu-mi amintesc deloc să-i fi auzit discutând. Şi eram în faţă, singur, în seara aceea, soţia mea era în bucătărie.

— Când au plecat?

— N-aş putea spune. Au împărţit o Knut Special XXL cu

pepperoni şi şuncă.

— îţi aminteşti asta?

Tommy râni şi se bătu în tâmplă cu un deget.

— Comandă o pizza şi revino peste trei luni ca să mă

întrebi ce-ai comandat. Am să-ţi ofer aceeaşi reducere pe care o primesc cei de la secţia de poliţie. Toate hiaturile de pizza au conţinut scăzut de carbohidraţi, cu nuci.

— Tentant, dar băiatul meu mă aşteaptă în maşină. Mersi pentru ajutor!

— Pentru nimic!

Oleg porni maşina în vreme ce începea să se lase întunericul.

Erau amândoi tăcuţi, cufundaţi fiecare în propriile gânduri.

Era evident că Harry făcea nişte scenarii. Valentin ar fi putut foarte uşor să fi mâncat o pizza cu Lenny şi apoi să se fi întors la timp la Oslo ca s-o ucidă pe Elise Hermansen.

Un camion trecu atât de repede pe lângă ei, încât le zgudui maşina.

Oleg îşi drese glasul.

— Cum ai de gând să faci rost de-un mandat?

— Mhm?

— în primul rând, nu mai lucrezi la Investigaţii Criminale. Şi nici nu ai vreo bază legală pentru mandat.

— Nu?

— Nu, dacă am înţeles corect de la curs.

— Ia s-auzim! zâmbi Harry.

Oleg încetini uşor.

— Există o dovadă de necontestat că a ucis un anumit număr de femei. Lenny Hell le-a întâlnit pe aceste femei dintr-o coincidenţă. Nu e suficient pentru ca poliţia să aibă dreptul de-a pătrunde în casa lui cât el e în vacanţă, în Thailanda.

— De acord, ar fi dificil să obţinem un mandat în baza acestor lucruri. Aşa că

hai să mergem la Grini!

— Grini?

— Mă gândeam să am o mică discuţie cu Hallstein Smith.

— Eu şi Helga gătim cina împreună diseară.

— Ca să fiu mai exact, o mică discuţie despre gelozia morbidă. Cina, spuneai? înţeleg, o să ajung singur la Grini.

— Grini e aproape în drum, deci e în regulă.

— Tu mergi şi pregăteşte cina, s-ar putea să dureze o

vreme cu Smith.

— Prea târziu, deja ai spus că pot veni şi eu.

Oleg acceleră, apoi viră spre stânga şi depăşi un tractor, după care comută pe faza lungă.

înaintară în tăcere o vreme.

— 60, zise Harry, tastând pe telefon.

— Şi mai e şi gheţuş, adăugă Oleg, ridicând uşor piciorul de

pe acceleraţie.

— Wyller? Harry Hole. Sper că stai acasă şi eşti plictisit într-o seară de sâmbătă. Oh? Atunci va trebui să îi explici acelei doamne adorabile, oricine o fi ea, că trebuie să ajuţi un detectiv prăfuit, dar legendar, să verifice nişte chestii.

— Gelozia morbidă, începu Hallstein Smith, uitându-se entuziast la musafirii care abia sosiseră. Un subiect interesant. Dar chiar a trebuit să bateţi atâta drum ca să discutăm despre asta? Nu e mai degrabă specialitatea lui Stâle Aune?

Oleg aprobă, părând că e de acord cu el.

— Voiam să stau de vorbă cu tine, având în vedere că ai îndoieli, răspunse Harry.

— îndoieli?

— Ai spus ceva în noaptea în care Valentin a fost aici. Ai spus că el ştia.

— Ce ştia?

— N-ai mai spus.

— Eram în stare de şoc, probabil că am spus o mulţime de lucruri.

— Nu, pentru prima oară ai spus foarte puţine, Smith.

— May, ai auzit ce-a zis?

Hallstein Smith râse către silueta subţirică ce le turna ceai.

Femeia zâmbi şi încuviinţă, apoi dispăru în living cu ibricul şi o ceaşcă.

— Am spus „el ştia”, iar tu ai interpretat-o ca şi cum mă îndoiam de ceva? întrebă Smith.

— Părea ceva inexplicabil, răspunse Harry. Ceva ce nu puteai înţelege cum de ştia Valentin. Mă înşel?

— Nu ştiu, Harry. Când vine vorba de subconştientul meu, poţi răspunde la fel de bine ca mine, poate şi mai bine. De ce întrebi?

— Pentru că a apărut un individ. De fapt, a plecat în Thailanda, destul de grăbit, chiar. Dar l-am pus pe Wyller să verifice. Iar persoana în cauză nu e pe lista pasagerilor care ar fi

trebuit să plece în acea perioadă. Şi în timpul celor trei luni scurse de-atunci n-a existat nicio tranzacţie bancară sau cu cârdul a acestui individ, nici în Thailanda, nici altundeva. Şi, aproape la fel de interesant, Wyller i-a găsit numele pe o listă cu persoane care au cumpărat imprimante 3D în ultimul an.

Smith se uită la Harry, apoi se întoarse şi privi pe geamul bucătăriei. În întunericul de afară, zăpada semăna cu o pătură moale şi strălucitoare.

— Valentin ştia unde se află biroul meu. Asta am vrut să zic

prin el ştia.

— Adresa ta, la asta te referi?

— Nu, mă refer la faptul că de la poartă a mers direct la hambar. Nu doar că ştia că acolo îmi e biroul, ci şi că de obicei sunt acolo la miezul nopţii.

— Poate că a văzut lumină pe geam?

— Nu poţi vedea nicio lumină pe geamul ăla de la poartă. Hai cu mine, vreau să-ţi arăt ceva!

Porniră amândoi spre hambar, descuie uşa şi merseră în birou, unde porni computerul.

— Am toate înregistrările camerelor aici, trebuie doar să-l găsesc, adăugă Smith, apoi începu să tasteze.

— Frumos desen! îl lăudă Oleg, dând din cap spre omul-liliac de pe perete. Sumbru.

— Alfred Kubin, răspunse Smith. Der Vampyr. Tatăl meu avea o carte cu desenele lui Kubin. Obişnuiam să stau acasă şi să mă uit la ele, în timp ce restul copiilor mergeau la cinema să vadă filme horror proaste. Dar, din păcate, May nu mă lasă să ţin niciun desen de-ale lui Kubin în casă, zice că-i dau coşmaruri. Şi, apropo de coşmaruri, iată şi înregistrarea cu Valentin!

Smith le arătă, iar Harry şi Oleg se aplecară peste umerii lui.

— Aici vine spre hambar. Vedeţi, nu ezită deloc, ştie exact unde se duce. Cum? Şedinţele de terapie cu Valentin nu au avut loc aici, am închiriat un birou în oraş.

— Spui că i-o fi dat cineva instrucţiuni dinainte?

— Spun că cineva i-ar fi putut da instrucţiuni lui Valentin. Asta a fost de la început problema cu acest caz. Vampiriştii nu au capacitatea de planificare pe
care o demonstrează aceste crime.

— Hmm! N-am găsit nicio imprimantă 3D în apartamentul lui Valentin. Altcineva ar fi putut face dubluri după chei pentru el. Cineva care făcuse mai înainte dubluri pentru el însuşi, ca să poată intra după bunul plac în casele femeilor care-l părăsiseră. Care-l respinseseră. Care aleseseră să se întâlnească cu alţi bărbaţi.

— Bărbaţi mai importanţi, completă Smith.

— Gelozie, zise Harry. Gelozie morbidă. Dar la un bărbat care nu i-a făcut rău nici măcar unei muşte.

— Iar când un bărbat nu e capabil să-i facă rău altcuiva, are nevoie de cineva care s-o facă în locul său. De cineva care poate face lucruri de care el însuşi nu e-n stare.

— De un criminal, concluzionă Smith, încuviinţând încetişor.

— De cineva care e pregătit să ucidă de dragul ucisului. Valentin Gjertsen. Deci avem un om care face planuri şi unul care acţionează. Agentul şi artistul.

— La naiba! făcu Smith, frecându-şi obrajii cu mâinile. Acum disertaţia mea chiar începe să aibă logică.

— în ce sens?

— Recent, mă aflam în Lyon, unde ţineam un curs despre crimele vampiristului şi, chiar dacă munca mea de pionierat a fost primită cu entuziasm de colegi, tot subliniez că-i lipseşte ceva ca să fie cu adevărat revoluţionară, adică faptul că aceste crime nu se

potrivesc cu profilul general al vampiristului schiţat de mine.

— Anume?

— Un individ cu schizofrenie şi tente de paranoia care, ca rezultat al setei sale copleşitoare de sânge, omoară pe oricine e mai aproape, e un individ ce nu poate comite crime care cer o mulţime de planuri şi răbdare. însă crimele vampiristului indică o personalitate de tipul unui inginer.

— Un creier, completă Harry. Care îl abordează pe Valentin şi care a trebuit să-şi înceteze activităţile pentru că nu se poate mişca liber fără să fie prins de poliţie. Creierul care-i oferă lui Valentin cheile de la apartamentele unor femei singure. Poze, informaţii despre obiceiurile lor, când vin şi când pleacă, tot ce-i trebuie lui Valentin ca să ajungă la ele fără să se expună. Cum ar putea refuza o asemenea ofertă?

— O simbioză perfectă, rosti Smith.

Oleg îşi drese glasul.

— Da? zise Harry.

— Poliţia a petrecut ani întregi încercând să-l găsească pe Valentin. Cum l-a găsit Lenny?

— Bună întrebare! răspunse Harry. Oricum, în închisoare n-au avut cum să se întâlnească. Trecutul lui Lenny e absolut imaculat.

— Ce-ai spus?

— Imaculat.

— Nu, numele.

— Lenny Hell, repetă Harry. Ce-i cu el?

Hallstein Smith nu răspunse, ci doar rămase holbându-se la Harry cu gura căscată.

— La naiba! exclamă Harry.

— La naiba, ce? întrebă Oleg.

— Pacienţi, răspunse Harry. Cu acelaşi psiholog. Valentin Gjertsen şi Lenny Hell s-au cunoscut în sala de aşteptare. Aşa e, Hallstein? Haide, riscul unor alte crime trece peste jurământul de confidenţialitate.

— Da, este adevărat că Lenny Hell mi-a fost pacient cu ceva vreme în urmă. Şi că obişnuia să vină aici şi ştia despre obiceiul meu de-a lucra noaptea în hambar. însă el şi Valentin nu s-ar fi putut întâlni aici, pentru că şedinţele mele cu Valentin aveau loc în oraş.

Harry se împinse în faţă pe scaun.

— Dar e posibil ca Lenny Hell să fie un individ stăpânit de gelozie morbidă care să colaboreze cu Valentin Gjertsen pentru a omorî femei care îl părăsiseră?

Hallstein Smith îşi frecă bărbia gânditor, apoi încuviinţă.

Harry se lăsă pe spate în scaun. Se uită la ecranul computerului şi la imaginea încremenită a unui Valentin rănit încercând să iasă din hambar. Săgeata de pe cântar, care arătase 74,7 kilograme când intrase, arăta acum 73,2 kilograme. Ceea ce însemna că lăsase aproape un litru şi jumătate de sânge pe podeaua biroului. Era matematică simplă, iar calculul căpăta acum şi sens. Valentin Gjertsen plus Lenny Hell. Iar răspunsul era doi.

— Deci cazul trebuie redeschis, concluzionă Oleg.

— Nu se poate, zise Gunnar Hagen, uitându-se la ceas.

— De ce nu? întrebă Harry, făcându-i semn Ritei să-i aducă

nota.

Şeful Serviciului de Investigaţii Criminale oftă.

— Cazul a fost rezolvat, Harry, şi tu vii cu idei ce-aduc

prea mult a teoria conspiraţiei. Coincidenţe întâmplătoare, cum e faptul că Lenny Hell a ţinut legătura cu două dintre victime, şi bănuieli de psiholog bazate pe faptul că pare că Valentin ştia că trebuie s-o ia la dreapta? Exact genul de lucruri pe care presa şi scriitorii le folosesc pentru a ajunge la concluzia că adevăratul Paul McCartney e mort şi că preşedintele Kennedy a fost împuşcat de CIA. Cazul vampiristului e încă fierbinte şi n-am face decât să ne transformăm în adevăraţi clovni dacă l-am redeschide bazându-ne pe astfel de probe.

— Şefu', asta te îngrijorează? Că vei arăta ca un clovn?

Gunnar Hagen zâmbi.

— Mereu mi-ai zis „şefu'" într-un mod care mă făcea să mă simt ca un clovn. Dar era în regulă, puteam să accept, aveai mână liberă să râzi de noi pentru că obţineai rezultate. Dar a fost pus capacul peste caz. Şi şuruburile sunt foarte bine strânse.

— Mikael Bellman, insistă Harry. Nu vrea să-i păteze nimeni imaginea înainte de-a deveni ministrul Justiţiei.

Hagen ridică din umeri.

— Mersi că m-ai invitat la cafea într-o seară de sâmbătă, Harry! Cum merg treburile pe-acasă?

— Bine, Rakel se simte foarte bine. Oleg ia cina cu iubita. Dar la tine?

— Ah, bine şi la noi. Katrine şi Bjorn tocmai şi-au cumpărat o casă, dar probabil ştiai.

— Nu, nu ştiam.

— Au avut parte de pauza aia, fireşte, însă acum au hotărât să-şi mai acorde o şansă. Katrine este însărcinată.

— Pe bune?

— Da, trebuie să nască în iunie. Lumea îşi vede de treabă.

— Unii, nu toţi, replică Harry, întinzându-i Ritei o bancnotă de 200 de coroane, care începu să numere restul. Nu toţi. Aici, la Schroder's, lucrurile au rămas încremenite.

— Văd şi eu, spuse Gunnar Hagen. Credeam că nu se mai plăteşte cash.

— Nu la asta mă refeream. Mersi, Rita!
Hagen aşteptă până plecă ea.

— Deci de asta ai vrut să ne întâlnim aici? Ca să-mi aduc aminte. Credeai c- am uitat?

— Nu, nu credeam. Dar până vom afla ce s-a întâmplat cu Marte Ruud, cazul încă nu e rezolvat. Pentru familia ei, pentru cei cu care lucra, pentru mine. Şi nici pentru tine, îmi dau seama. Şi ştii că dacă Mikael Bellman a strâns atât de bine capacul încât nu mai poate fi desfăcut, eu voi sparge geamul.

— Harry...

— Ascultă-mă: n-am nevoie decât de un mandat şi de permisiunea ta de-a investiga această ultimă pistă. îţi promit că după aia mă opresc! Această singură favoare, Gunnar. Apoi mă opresc.

Hagen ridică o sprânceană stufoasă.

— Gunnar?

Harry ridică din umeri.

— Tu ai spus-o: acum nu mai eşti şeful meu. Haide, Gunnar, mereu ai fost de partea binelui, adeptul muncii de poliţist sârguincioase.

— Harry, ştii că asta sună a flatare?

-Şi?

Hagen scoase un oftat adânc.

— Nu-ţi promit nimic, dar mă voi gândi. Bine?

Şeful Serviciului de Investigaţii Criminale se ridică şi se încheie la

hainã.

— îmi amintesc un sfat ce mi-a fost dat când am început să mă ocup de cazuri, Harry: dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înveţi când să te opreşti.

— Sunt sigur că-i un sfat bun, replică Harry, apropiindu-şi ceaşca de cafea de buze şi uitându-se în sus la Hagen. Dacă şi crezi că supravieţuirea e chiar atât de-al dracului de importantă.

35. Duminică dimineaţă

9

— Iată-i! îi zise Harry lui Hallstein Smith, care frână şi opri maşina în faţa celor doi tipi care aşteptau în mijlocul drumeagului din pădure, cu braţele încrucişate la piept.

— Brr! făcu Smith, vârându-şi mâinile în buzunarele jachetei multicolore. Ai dreptate, ar fi trebuit să-mi iau mai multe haine.

— Ia ăsta! îl îndemnă Harry, dându-şi jos fesul de lână negru, pe care erau brodate o ţeastă cu nişte oase încrucişate şi dedesubt „St. Pauli”.

— Mersi! spuse Smith, trăgându-şi-l peste urechi.

— Bună dimineaţa, Hole! îl întâmpină şeful poliţiei locale.

în spatele lui, unde drumul devenea impracticabil, aşteptau două snowmobile.

— Bună dimineaţa! răspunse Harry, scoţându-şi ochelarii de soare.

Lumina soarelui reflectată de zăpadă îi înţepa ochii.

— Şi mulţumesc că ai fost dispus să ne ajuţi atât de din scurt! El e Hallstein Smith.

— Nu trebuie să ne mulţumeşti pentru că ne facem treaba, replică şeful poliţiei locale.

Apoi îi făcu semn din cap bărbatului îmbrăcat la fel ca el, cu o salopetă alb- albastră, ce-i făcea să semene cu nişte copilaşi supradimensionaţi.

— Artur, îl iei pe tipul cu jacheta?
Harry se uită cum snowmobilul care-i ducea pe poliţist şi pe Smith dispărea pe drum. Zgomotul străpungea aerul rece şi limpede precum o drujbă.

Jimmy încălecă şaua alungită a snowmobilului şi tuşi înainte de-a răsuci cheia în contact.

— îl laşi pe şeful poliţiei locale să conducă un snowmobil?

Harry îşi puse ochelarii de soare la loc şi se urcă în spatele lui.

Discuţia lor din seara precedentă fusese scurtă:

— ***Jimmy.***

— ***Harry Hole la telefon. Am ce-mi trebuie - poţi face rost de snowmobile şi să ne arăţi drumul spre casă mâine-dimineaţă?***

— ***Oh!***

— ***Vom fi două persoane.***

— ***Cum dracu ' ai... ?***

— ***La 11:30?***

Pauză.

— ***OK.***

Snowmobilul porni pe urmele lăsate de primul. în sătucul cu case răsfirate ce se întindea sub ei în vale, razele soarelui se reflectau în ferestre şi-n turla bisericii. Temperatura scăzu rapid când intrară în pădurea deasă de pini care ascundeau soarele şi coborî şi mai vertiginos când pătrunseră într-o adâncitură din teren pe unde curgea râul acoperit de gheaţă.

Călătoria nu dură decât trei sau patru minute, însă lui Harry încă-i mai clănţăneau dinţii când se opriră în dreptul lui Smith şi al poliţistului, lângă un gard viu rămas netuns şi acoperit de zăpadă. în faţa lor se afla o poartă din fier forjat pe care zăpada se întărise ca betonul.

— Şi iată-ne la Cocină! anunţă Jimmy.

La 30 de metri distanţă de poartă se înălţa ameninţător în faţa lor o casă imensă şi dărăpănată, cu trei niveluri, păzită de pini înalţi pe toate laturile. Dacă scândurile care înveleau pereţii fuseseră vreodată vopsite, acum vopseaua dispăruse de tot, iar casa afişa diverse nuanţe de cenuşiu şi argintiu. Draperiile de la geamuri păreau făcute din cearşafuri şi doc.

— Sumbru loc să construieşti o casă, aprecie Harry.

— Trei niveluri de stil gotic de modă veche, întări Smith. Pesemne că încalcă regulamentele în construcţie, nu-i aşa?

— Lamilia Hell încălca tot soiul de reguli, răspunse şeful poliţiei locale. Dar niciodată legea.

— Hmm! Ai putea aduce şi nişte scule?

— Artur, ai luat ranga? Hai să terminăm mai repede.

Harry coborî de pe snowmobil şi se scufundă în zăpadă până la jumătatea coapselor, dar izbuti să ajungă la poartă şi să se caţăre pe ea. Ceilalţi trei îl urmară.

în partea din faţă a casei se află o verandă acoperită. Era orientată spre sud, poate că totuşi casa avea parte de un pic de lumină în miezul zilei, vara.
Altfel de ce-ar fi fost nevoie de-o verandă? într-un loc în care muştele îţi puteau suge tot sângele? Harry se apropie de uşă şi

încercă să distingă ceva prin geamul fumuriu, înainte de-a apăsa butonul ruginiu al soneriei vechi.

Luncționă măcar, căci un clopoţel răsună undeva în adâncurile casei.

Ceilalţi trei rămaseră în spatele lui Harry, în timp ce el sună din nou.

— Dacă era acasă, Lenny ne-ar fi aşteptat pe hol, în spatele uşii, zise şeful poliţiei locale. Auzi snowmobilele de la doi kilometri, iar drumul duce doar aici.

Harry încercă încă o dată.

— Lenny Hell nu o poate auzi în Thailanda, adăugă poliţistul local. Familia mea mă aşteaptă să plecăm la schi, aşa că sparge geamul ăsta, Artur.

Poliţistul roti ranga şi geamul de lângă uşă se făcu bucăţi. îşi scoase apoi o mănuşă, îşi vârî mâna în interior şi pipăi un timp cu o expresie concentrată, până ce Harry auzi încuietoarea scoţând un clic.

— După tine, zise Jimmy, deschizând uşa şi întinzând o mână în faţă.

Harry păşi înăuntru.

Părea nelocuită, ăsta fu primul său gând. Poate că lipsa dotărilor moderne îl făcea să se gândească la casele celebrităţilor care fuseseră transformate în muzee. Ca atunci când avea 14 ani şi părinţii săi îi duseseră pe el şi pe Sis la Moscova, unde vizitaseră casa în care locuise Dostoievski. Fusese cea mai lipsită de suflet casă pe care Harry o văzuse vreodată, ceea ce poate că ar fi putut explica parţial de ce Crimă şi pedeapsă îl şocase atât de tare când o citise, trei ani mai târziu.

Harry merse pe hol şi intră într-un living spaţios. Apăsă întrerupătorul de pe perete, dar nu se întâmplă nimic. Lumina zilei care se strecura prin perdelele alb-cenuşii era totuşi suficientă ca să-şi vadă aburii propriei răsuflări şi câteva piese de mobilier vechi împrăştiate prin încăpere, ca şi cum mesele şi

scaunele asortate ar fi fost împărţite după o dispută dură legată de moştenire. Văzu tablouri grele atârnate strâmb pe pereţi, probabil ca rezultat al schimbărilor de temperatură. Şi mai văzu şi că Lenny Hell nu era în Thailanda.

Fără suflet.

Lenny Hell – sau cel puţin cineva care semăna cu poza pe care o văzuse Harry – stătea într-un fotoliu cu spătar înalt în aceeaşi poziţie maiestuoasă în care bunicul lui Hole obişnuia să adoarmă când era destul de beat. Cu diferenţa că piciorul drept al tânărului fusese uşor ridicat de la podea, iar antebraţul drept îi atârna la câţiva centimetri în aer deasupra fotoliului. Cu alte cuvinte, trupul fusese înclinat uşor spre dreapta după ce se instalase rigiditatea cadaverică. Iar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Acum cinci luni, probabil.
Capul îl făcu pe Harry să se gândească la un ou de Paşti. Fragil, uscat, golit de conţinut. Părea că se micşorase, forţând gura să rămână deschisă şi scoţând la iveală gingiile gri şi uscate ce ţineau dinţii. în frunte avea o gaură neagră, fără sânge, având în vedere că Lenny Hell stătea cu capul lăsat pe spate, cu gura căscată şi holbându-se ţeapăn la tavan.

Când Harry ocoli fotoliul, văzu că cilindrul metalic trecuse şi prin speteaza înaltă a fotoliului. Un obiect metalic negru, de forma unei lanterne de buzunar, zăcea pe podea lângă fotoliu. îl recunoscu. Pe când Harry avea vreo zece ani, bunicul său hotărâse că ar fi bine ca băiatul să vadă de unde vin coastele pe care le mâncau la masa de Crăciun, aşa că-l luase cu el în hambarul unde amplasase o chestie pe care o numea mască de măcelărie, cu toate că nu era o mască, deasupra frunţii lui Heidrun, scroafa cea mare. Apoi apăsase ceva, după care urmase o detunătură puternică, iar Heidrun tresărise surprinsă şi se prăbuşise la pământ. Apoi bunicul o golise de sânge, însă ceea ce-şi amintea cel mai mult Harry era modul în care picioarele lui Heidrun începuseră să se zbată după o vreme. Bunicul îi explicase că aşa funcţionează corpul, că Heidrun era de mult moartă, însă după aceea Harry avusese multă vreme coşmaruri cu picioare de porc ce se zbăteau.

Scândurile podelei scârţâiră în spatele lui Harry şi apoi auzi o răsuflare care deveni rapid foarte greoaie.

— Lenny Hell? întrebă Harry fără să se întoarcă.

Şeful poliţiei locale trebui să-şi dreagă de două ori vocea înainte să răspundă:

— Da.

— Nu te apropia! îi ceru Harry, ghemuindu-se şi uitându-se prin cameră.

Lui nu-i vorbea. Locul crimei era tăcut. Poate pentru că era prea vechi, posibil pentru că nu era un loc al crimei, ci o încăpere în care bărbatul care locuia aici hotărâse că nu mai voia să trăiască.

Harry îşi scoase telefonul şi-l sună pe Bjorn Holm.

— Am un cadavru în Âneby, Nittedal. Un tip pe nume Artur urmează să te sune şi să-ţi spună unde să vă întâlniţi.

Harry închise şi se duse în bucătărie. încercă şi aici întrerupătorul, dar tot nu funcţiona. Era curat, deşi în chiuvetă se afla o farfurie cu sos întărit, plin de mucegai. Un adevărat bloc de gheaţă se formase în faţa frigiderului.

Harry ieşi pe hol.

— Vezi dacă găseşti tabloul electric, îi zise lui Artur.

— Se poate ca lumina să fi fost tăiată, replică Jimmy.

— Soneria funcţiona, răspunse Harry, apoi urcă scările curbate, dispărând de pe hol.

La primul etaj, se uită în cele trei dormitoare. Toate fuseseră curăţate temeinic, însă în unul dintre ele cearşafurile fuseseră trase la o parte şi pe un scaun erau atârnate haine.

La etajul al doilea, intră într-o cameră care era limpede că avusese rol de birou. înăuntru erau cărţi şi dosare pe rafturi, iar la fereastră, pe una dintre mesele dreptunghiulare, stătea un computer cu trei monitoare mari. Harry se răsuci. Pe masa de lângă uşă era un cub cu latura de vreo 75 de centimetri, cu un cadru de metal negru şi pereţi de sticlă şi cu o cheie mică de plastic albă într-un cadru din interior. O imprimantă 3D.

în depărtare se auzi dangăt de clopote. Harry se apropie de fereastră. De aici se vedea biserica, probabil erau clopotele de la slujba de duminică. Casa familiei Hell era mai mult înaltă decât lată, ca un turn în mijlocul pădurii, de parcă îşi doriseră un loc din care să vadă, dar să nu fie văzuţi. Privirea îi ateriză pe un dosar de pe masa din faţa sa. Numele scris pe el. îl deschise şi citi prima pagină, după care se uită la dosarele identice din bibliotecă. Merse până în capul scărilor.

— Smith!

— Da?

— Vino sus!
După ce psihologul păşi în cameră, 30 de secunde mai târziu, acesta nu se apropie imediat de masa de lucru la care Harry răsfoia un dosar, ci se opri în prag, cu o expresie surprinsă pe faţă.

— Le recunoşti? întrebă Harry.

— Da.

Smith se apropie de bibliotecă şi scoase un dosar.

— Sunt ale mele. Sunt dosarele mele. Cele care mi-au fost furate.

— Şi ăsta, presupun, adăugă Harry, ridicând un dosar pentru ca Hallstein să poată citi eticheta.

— Alexander Dreyer. Da, e scrisul meu de mână.

— Nu înţeleg toată terminologia de aici, dar văd că Dreyer era obsedat de Dark Side of the Moon. Şi de femei. Şi de sânge. Ai scris că ar putea dezvolta vampirism şi ai notat că, dacă s-ar întâmpla acest lucru, va trebui să iei în considerare încălcarea jurământului de confidenţialitate şi să spui poliţiei despre preocupările tale.

— Cum spuneam, Dreyer a încetat să mai vină la mine.

Harry auzi cum se deschide uşa şi se uită iar pe geam, exact la timp ca să-l vadă pe poliţist vomitând în zăpadă, cu capul peste balustrada verandei.

— Unde s-a dus să caute tabloul electric?

— în pivniţă, răspunse Smith.

— Aşteaptă aici!

Coborî scările. Acum lumina era aprinsă pe hol, iar uşa pivniţei era deschisă. Se aplecă de spate cât coborî treptele înguste ale pivniţei întunecoase, dar tot reuşi să se lovească de ceva cu capul şi să-şi simtă pielea despicându-se. Marginea ţevii de apă. După care simţi podeaua solidă sub tălpi şi văzu un singur bec în faţa unei camere de depozitare, unde Jimmy stătea cu mâinile atârnate moi pe lângă corp, holbându-se în sus.

Harry se apropie de el. Frigul din living ascunsese mirosul, cu toate că acest cadavru indica semne de descompunere. însă aici jos era umed şi, cu toate că se făcea foarte frig, temperatura nu cobora niciodată cu mult de zero, cum se întâmpla deasupra solului. Iar când Harry se apropie, îşi dădu seama că mirosul de cartofi putrezi la care se gândise venea de fapt de la un alt cadavru.

— Jimmy, rosti încet, iar ofiţerul sări surprins şi se întoarse.

Ochii îi erau larg deschişi şi pe frunte avea o mică tăietură ce-l făcu pe Harry să tresară înainte de-a înţelege că era rezultatul unui alt contact cu ţeava de apă de deasupra scărilor.

Poliţistul păşi într-o parte şi Harry se uită în încăpere.

Era o cuşcă. De trei metri pe doi. Plasă de fier şi o uşă cu un lacăt descuiat. Dar acum nu mai închidea niciun captiv. Pentru că indiferent ce se aflase în acea cochilie goală, era de mult plecat. Lipsit de suflet, din nou. însă Harry vedea bine că pe poliţist îl afectase foarte tare.

Chiar dacă stadiul de descompunere indica faptul că era moartă de mult timp, şoarecii şi şobolanii izbutiseră să ajungă la femeia goală care atârna de plafonul din plasă al cuştii. Iar faptul că trupul era intact făcea ca Harry să observe în detaliu ce i se făcuse femeii. Cuţite. Mai ales cuţite. Harry văzuse nenumărate forme de mutilare prin diverse mijloace. Ai crede că acest lucru te întăreşte. Şi chiar aşa era. Te obişnuiai cu rezultatele violenţei întâmplătoare, cu confruntări groaznice, cu înjunghieri fatale şi eficiente, cu nebunii ritualice. Dar nu te pregăteau pentru asta. Pentru un tip de mutilare în care vedeai ce rezultat încercase să obţină. Durerea fizică şi groaza disperată a victimei când îşi dădea seama ce era pe cale să păţească. Plăcerea sexuală şi satisfacţia creatoare a criminalului. Şocul, dezolarea neputincioasă a celor care descopereau cadavrul. Oare criminalul obţinuse aici ce îşi dorise?

Şeful poliţiei locale începu să icnească în spatele său.

— Nu aici! îi ceru Harry. Du-te afară!

îi auzi paşii împiedicaţi îndepărtându-se în vreme ce deschidea uşa cuştii şi intra înăuntru. Fata atârnată acolo era scheletică şi pielea îi era la fel de albă ca zăpada de afară, cu urme roşii pe ea. Nu de sânge. Pistrui. Iar gaura neagră de deasupra stomacului provenea de la un glonţ.

Harry se îndoia că scăpase de suferinţă spânzurându-se. Cauza morţii putea fi foarte bine şi gaura de glonţ din burtă, însă împuşcătura ar fi putut veni şi ca urmare a frustrării cauzate de moartea ei, când fata nu-şi mai avea rostul, aşa cum copiii continuă să distrugă o jucărie stricată.

Harry îi dădu la o parte părul ce-i atârna pe faţă. Nicio îndoială.

Chipul fetei nu mai exprima nimic. Din fericire. Când, după nu prea mult timp, fantoma ei avea să-l viziteze noaptea, Harry ar fi preferat să vină aşa, cu această expresie goală.

— C-cine-i aia?

Harry se răsuci cu totul. Hallstein Smith încă mai avea tras până la ochi fesul cu St. Pauli ca şi cum ar fi îngheţat de frig, însă Harry se îndoia că tremură din cauza frigului.

— E Marte Ruud.

36. Duminică seară

Harry stătea cu capul în mâni şi asculta glasurile şi paşii grei pe podeaua de deasupra. Se aflau în living. în bucătărie. Pe hol. întindeau benzi de protecţie, aşezau steguleţe albe, făceau poze.

Apoi se forţă să ridice capul şi să se uite iar.

îi explicase lui Jimmy că nu trebuiau să o dea jos pe Marte înainte de sosirea criminaliştilor. Fireşte, îţi puteai spune că Marte Ruud sângerase de moarte în portbagajul lui Valentin, doar fusese suficient sânge acolo. însă salteaua de pe podea, din partea stângă a cuştii, spunea altă poveste. Era neagră, iar cu timpul devenise saturată practic de tot genul de lucruri de care se debarasează corpul omenesc. Şi chiar deasupra saltelei, prinsă de plasă, se afla o pereche de cătuşe.

Zgomot de paşi pe trepte. Un glas cunoscut înjură tare, apoi îşi făcu apariţia Bjorn Holm, cu o tăietură însângerată pe frunte. Se opri lângă Harry şi se uită la cuşcă înainte de-a se întoarce spre el.

— Acum ştiu de ce colegii tăi au pe cap răni identice. Văd că şi tu ai. Dar nu v-aţi sinchisit niciunul să mă avertizaţi şi pe mine, nu?

Se răsuci iute şi strigă spre scări:

— Aveţi grijă la ţeava de a...

— Au! exclamă o voce înăbuşită.

— De ce-ar construi cineva un şir de trepte ca să fie nevoit să dea cu capul de ele?

— Nu trebuie să te uiţi la ea, îl întrerupse Harry.

— Poftim?

— Nici eu nu vreau, Bjorn. Sunt aici de aproape o jumătate de oră, dar al dracului să fiu dacă a devenit mai uşor.

— Şi-atunci de ce mai stai aici?

Harry se îndreptă de spate.

— A rămas atâta timp aici! Credeam...

Harry îşi simţi vocea tremurând. Porni repede spre scări şi dădu din cap către criminalistul care-şi freca fruntea.

Jimmy era pe hol şi vorbea la telefon.

— Smith? întrebă Harry.

Acesta îi arătă spre etaj.

Hallstein Smith stătea în faţa computerului şi citea dosarul cu numele lui Alexander Dreyer când intră Harry.

Bărbatul ridică privirea.

— Acolo, Harry, e toată munca mea cu Alexander Dreyer.

— Hai să-l numim Valentin! Eşti sigur?

— E totul scris negru pe alb. Tăieturile. Mi le-a descris, mi-a povestit despre fanteziile sale de-a tortura şi apoi de-a omorî o femeie. Ca şi cum punea la cale realizarea unei opere de artă.

— Şi totuşi, nu ai spus nimic poliţiei?

— M-am gândit s-o fac, normal, dar dacă ar fi să raportăm toate crimele groteşti pe care şi le imaginează clienţii noştri, atunci nici noi şi nici poliţia n- am mai avea altceva de făcut. Smith îşi cuprinse capul în mâini.

— Gândeşte-te la toate vieţile care ar fi putut fi salvate dacă aş...

— Nu fi prea dur cu tine, Hallstein, nici măcar nu e clar dacă poliţia ar fi făcut ceva. în fine, e posibil ca Lenny Hell să-ţi fi folosit însemnările pentru a imita fanteziile lui Valentin.

— Nu-i imposibil. Nu foarte probabil, dar nu imposibil.

Smith se scărpină în cap.

— Dar tot nu înţeleg cum a ştiut Hell că, dacă-mi va fura dosarele, va descoperi un criminal cu care să colaboreze.

— Chiar vorbeşti foarte mult.

— Poftim?

— Gândeşte-te şi tu, Smith. Cât de mare ar fi probabilitatea ca în timpul discuţiilor cu Lenny Hell despre gelozia morbidă să fi pomenit că ai şi alţi pacienţi care au fantezii criminale?

— Sunt sigur că am făcut-o, încerc mereu să le explic pacienţilor mei că nu sunt singurii care gândesc aşa, pentru a-i calma şi a normaliza...

Smith amuţi şi-şi duse mâna la gură.

— Sfinte Dumnezeule, vrei să spui că eu... că gura mea

mare e de vină? Harry clătină din cap.

— Hallstein, putem găsi o sută de căi de-a ne învinovăţi singuri. De-a lungul anilor ca detectiv, cel puţin zece sau 12 persoane au fost ucise pentru că n-am reuşit să prind criminalul în serie pe cât de repede ar fi trebuit. Dar dacă vrei să supravieţuieşti, trebuie să înveţi să renunţi.

— Ai dreptate.
Smith râse răguşit înainte de-a adăuga:

Dar sunt destul de sigur că psihologul ar trebui să spună asta, nu poliţistul.

— Du-te acasă la familie, luaţi masa de duminică împreună şi uită o vreme de asta! Tord va ajunge în curând să cerceteze fişierele din computer, vom vedea ce vom găsi.

— Bine!

Smith se ridică, îşi scoase fesul de lână şi i-l dădu lui Harry.

— Păstrează-1! Iar dacă te întreabă cineva, îţi vei aminti de ce-am venit astăzi aici, nu-i aşa?

— Sigur, răspunse Smith, trăgându-şi fesul înapoi pe cap.

Pe Harry îl izbi gândul că ţeasta cu St. Pauli deasupra trăsăturilor joviale ale psihologului era de un comic neintenţionat, dar şi de rău augur.

— Harry, fără mandat de percheziţie!

Gunnar Hagen răcnea atât de tare, încât Harry trebuia să ţină telefonul departe de ureche, iar Tord, care stătea la computerul lui Hell, ridică privirea.

— Ai mers la acea adresă şi ai dat buzna fără permisiune! Am zis nu, clar şi răspicat!

— Şefu', nu eu am dat buzna.

Harry se uita pe geam către vale. începuse să se lase întunericul şi se aprindeau luminile.

— Şeful local a făcut-o. Eu doar am sunat la uşă.

— Am stat de vorbă cu el şi mi-a zis că a avut foarte clar impresia că ai mandat de percheziţie.
— Am spus că am ce-mi trebuie. Şi chiar aveam.
— Anume?

— Hallstein Smith este psihologul lui Lenny Hell. Era perfect îndreptăţit să viziteze un pacient în privinţa căruia îşi făcea griji. Iar înlumina a ceea ce-a reieşit legat de cele două victime ucise, Smith a considerat că există un motiv să-şi facă griji. Mi-a cerut să-l însoţesc, datorită trecutului meu ca poliţist, în caz că Lenny Hell ar fi devenit violent.

— Şi presupun că Smith va susţine acelaşi lucru?

— Normal, şefu'. Doar nu ne jucăm cu treaba asta cu psiholog-pacient.

Harry îl auzi pe Gunnar Hagen reuşind dificila performanţă de-a râde în timp ce spumega de furie:

— L-ai tras pe sfoară pe Jimmy, Harry. Şi ştii că orice probe aţi descoperi, ar putea fi respinse de tribunal dacă s-ar afla...

— Lasă vorbăria şi taci din gură, Gunnar!

Urmă o scurtă pauză.

— Ce-ai zis?

— Ţi-am cerut, pe un ton foarte prietenos, să taci din gură. Pentru că nu-i nimic de aflat, iar felul în care am intrat noi e corect. Şi nu va depune nimeni mărturie în sala de judecată. Sunt cu toţii morţi, Gunnar. Singurul lucru care s-a întâmplat astăzi este că am aflat ce-a păţit Marte Ruud. Şi că Valentin Gjertsen nu era singur. Chiar nu văd cum tu sau Bellman aţi putea ieşi şifonaţi din asta.

— Nu mă interesează cum...

— Ba da, te interesează, aşa că iată un text pentru următoarea conferinţă de presă a şefului poliţiei: Poliţia a muncit fără oprire ca să o găsească pe Marte Ruud, iar insistenţa a dat roade, în cele din urmă. Şi să fiţi al naibii de siguri că familia lui

Marte şi întreaga afurisită de Norvegie merită asta! Ţi-ai notat? Lenny Hell nu scade în niciun fel meritele şefului poliţiei în prinderea lui Valentin, şefu'. Ăsta-i un bonus. Aşa că linişteşte-te şi bucură-te de friptură.

Harry îşi puse telefonul în buzunarul pantalonilor, apoi se frecă pe faţă.

— Tord, ce-ai găsit?

Expertul IT ridică privirea.

— E-mailuri care confirmă ce spuneai. Când Lenny Hell îl contactează prima oară pe Alexander Dreyer, îi spune că a făcut rost de adresa lui din arhiva cu pacienţi a lui Smith, pe care a furat-o. Apoi Hell trece direct la subiect şi-i sugerează o colaborare.

— Foloseşte cuvântul „crimă"?

— Da.

— Bun! Continuă!

— Trec vreo două zile, după care Dreyer, sau mai degrabă Valentin, îi răspunde. îi scrie că trebuie să verifice mai întâi dacă arhiva cu pacienţi chiar a fost furată şi că nu e doar o capcană întinsă de poliţie. Apoi îi spune că e deschis la sugestii.

Harry se uită peste umărul lui Tord. Se înfioră când văzu cuvintele de pe ecran.

Prietene, sunt deschis la sugestii tentante.

Tord dădu scroll mai jos şi continuă:

— Lenny Hell îi scrie că ar trebui să ia legătura doar prin e-mail şi că sub nicio formă n-ar trebui ca Valentin să încerce să afle cine e. îi cere lui Valentin să sugereze un loc în care să-i poată furniza cheile de la apartamentele femeilor, precum şi orice instrucţiune suplimentară, dar fără ca ei doi să se întâlnească.

Valentin sugerează vestiarul de la Cagaloglu Hamam...
— Baia turcească.

— Cu patru zile înainte să fie omorâtă Elise Hermansen, Hell îi scrie că într- unul dintre dulapurile din vestiar se află cheia de la apartamentul ei şi câteva instrucţiuni în plus, iar dulapul acela are un lacăt cu o pată de vopsea albastră pe el şi codul este 0999.

— Hmm! Hell nu doar că-l dirija pe Valentin, îl telecomanda de-a dreptul. Ce mai scrie?

— Ceva asemănător pentru Ewa Dolmen şi Penelope Rasch. însă nicio instrucţiune s-o omoare pe Marte Ruud. Din contră. Ia să vedem... Gata, am găsit. A doua zi după dispariţia lui Marte Ruud, Hell scrie: Alexander, ştiu că tu ai luat-o pe fata aia de la localul preferat al lui Harry Hole. Nu a fost parte din planul nostru. Bănuiesc că încă o mai ai la tine în apartament. Alexander, fata îţi va aduce poliţia la uşă. Trebuie să acţionăm rapid. Adu fata şi o să am eu grijă să dispară. Condu până la coordonatele 60,148083 şi 10,777245, este o bucată de şosea izolată, cu trafic foarte redus pe timpul nopţii. Să fii acolo la 1 noaptea şi să te opreşti la indicatorul pe care scrie Hadeland 1 km. Mergi 100 de metri înainte prin pădure, la dreapta, las-o jos lângă copacul mare şi ars, apoi pleacă.

Harry se uită la ecran şi tastă coordonatele pe Google Maps de pe telefon.

— E doar la câţiva kilometri de aici. Altceva?

— Nu, ăsta a fost ultimul e-mail.

— Chiar?

— Deocamdată n-am mai găsit şi altceva în acest computer. Poate că ţineau legătura prin telefon.

— Hmm! Să mă anunţi dacă mai găseşti şi altceva!

— Aşa am să fac.

Harry coborî la parter.

Bjorn Holm stătea pe hol şi discuta cu unul dintre criminalişti.

— Un mic detaliu, începu Harry. Ia probe de ADN de pe

ţeava de apă.

— Poftim?

— Când cineva coboară prima oară acolo, se loveşte cu capul de ţeava de apă. Piele şi sânge. E practic un registru de oaspeţi foarte mare.

— OK.

Harry porni spre uşa din faţă, dar se opri şi se răsuci spre ei.

— Apropo, felicitări! Mi-a spus Hagen ieri.

Bjorn îl privi impasibil. Harry făcu un cerc în dreptul burţii.

— Ah, aia. Mersi! zâmbi Bjorn Holm.

Harry ieşi afară şi trase adânc aer în piept, în vreme ce întunericul şi frigul iernii îl cuprindeau în îmbrăţişarea lor. Se simţea curăţat. Se îndreptă către zidul negru din pini. Foloseau cele două snowmobile pe post de vehicule de transport între casă şi partea de drum unde trecuse plugul pentru zăpadă, însă Harry era destul de convins că de acolo putea face rost de un mijloc de transport. însă acum nu era nimeni aici. Găsi urma tasată de snowmobile, se asigură că nu avea să cadă prin ea şi începu să meargă. Casa dispărea în bezna din spatele său când un zgomot îl făcu să se oprească. Ascultă.

Clopote de biserică. Acum?

Nu ştia dacă sunau pentru o înmormântare sau vreun botez, ci

doar că zgomotul îl făcu să se înfioare. Iar în clipa aceea văzu ceva în întunericul ca de smoală din faţa sa. O pereche de ochi galbeni, strălucitori, care se mişcau. Ochi de animal. Ochi de hienă. Şi un mârâit gros care devenea mai puternic. Care se apropia tot mai repede.

Harry ridică mâna în faţa ochilor, dar tot fu orbit de farurile snowmobilului, când acesta se opri înaintea sa.

— încotro? întrebă o voce din spatele luminii.

Harry îşi scoase telefonul, deschise aplicaţia şi i-l dădu conducătorului snowmobilului.

— Aici.

60,148083 şi 10,777245.

Pădure de ambele părţi ale drumului. Nicio maşină. Un indicator albastru.

Harry găsi copacul exact la o sută de metri în pădure de la acel indicator.

înaintă greoi până la trunchiul negru despicat şi calcinat, unde zăpada nu era la fel de mare ca în jur. Se ghemui şi văzu o urmă mai deschisă la culoare în lemn, iluminată de farurile snowmobilului. Funie. Sau lanţ, poate. Ceea ce însemna că Marte Ruud fusese în viaţă în acel moment.

— Au fost aici, rosti el, privind în jur. Valentin şi Lenny, au fost amândoi aici. Poate s-au întâlnit?

Copacii îl urmăreau în tăcere, ca nişte martori reticenţi.

Se întoarse la snowmobil şi se aşeză în spatele poliţistului.

— Va trebui să aduci criminaliştii aici, să adune tot ce vor

reuşi să găsească. Poliţistul întorsese pe jumătate snowmobilul.

— Unde te duci?

— înapoi în oraş, cu veşti proaste.

— Ştii că familia lui Marte Ruud a fost deja informată?

— Mhm! Dar nu şi familia ei de la Schroder's.

Din adâncurile pădurii, o pasăre scoase un tril de avertizare singuratic, însă prea târziu.

37.Miercuri după-amiază

Harry mută teancul de jumătate de metru înălţime de răspunsuri în scris ca să- i poată vedea mai bine pe cei doi băieţi din faţa biroului său.

— V-am citit răspunsurile legate de cazul „Steaua diavolului", spuse el. Şi evident că meritaţi laude pentru că v-aţi dedicat timpul liber unei sarcini pe care le-o dau celor din ultimul an...

— Dar? întrebă Oleg.

— Niciun dar.

— Nu, pentru că răspunsurile noastre au fost mai bune decât ale lor, nu-i aşa?

Jesus îşi împreună mâinile la ceafă, trecându-le peste coada lui neagră împletită.

— Nu, răspunse Harry.

— Nu? Care dintre răspunsurile lor au fost mai bune?

— Grupul lui Ann Grimset, dacă-mi amintesc bine.

— Poftim? Ei nici măcar suspectul principal nu l-au ghicit!

făcu Oleg.

— Corect, ei au anunţat că n-au deloc un suspect principal. Şi, bazându-se pe informaţiile disponibile, era concluzia corectă. Voi aţi identificat persoana care trebuie, însă numai pentru că nu v-aţi putut abţine şi aţi căutat pe Google să aflaţi cine a fost adevăratul făptaş din urmă cu 12 ani. Prin urmare, v-aţi blocat la un şablon anume şi aţi tras mai multe concluzii greşite ca să puteţi ajunge la rezultatul care trebuia.

— Deci ai lansat o temă care n-avea nicio soluţie? întrebă Oleg.

— Nu cu informaţia disponibilă, răspunse Harry. Ca să vedeţi cum va fi pe viitor, dacă vreţi cu adevărat să deveniţi detectivi.

— Şi-atunci ce-ar trebui să facem?

— Să căutaţi informaţii noi. Sau să puneţi cap la cap ceea ce ştiţi deja, dar într-un mod diferit. De multe ori soluţia este ascunsă în informaţia pe care o aveţi, răspunse Harry.

— Dar cazul vampiristului? întrebă Jesus.

— Câteva informaţii noi. Şi unele care erau deja acolo.

— Ai văzut ce-a scris astăzi VG? întrebă Oleg. Că Lenny Hell îl instruia pe Valentin Gjertsen să omoare femei pe care Hell era gelos. Exact ca în Othello.

— Mhm! Parcă îmi amintesc că tu spuneai că motivul crimei în Othello nu era gelozia, ci ambiţia.

— Atunci, Sindromul Othello. Apropo, Mona Daa a scris articolul, dar de-o eternitate n-am mai văzut ceva scris de ea.

— Cine-i Mona Daa? întrebă Jesus.

— Singurul reporter specializat în crime care a ştiut toată

povestea, răspunse Oleg. O fată ciudată din nord. Merge la sală în toiul nopţii şi se dă cu Old Spice. Aşa că spune-ne, Harry!

Harry se uită la cele două chipuri nerăbdătoare din faţa sa. încercă să-şi amintească dacă şi el fusese la fel de curios la cursuri, pe când era la Academia de Poliţie. Greu de crezut. De obicei era mahmur şi-abia aştepta să se îmbete iar. Ăştia doi sunt mai buni. îşi drese vocea.

— OK. în cazul ăsta, acesta e un curs şi trebuie să vă reamintesc că, în calitate de studenţi la Academia de Poliţie, vă aflaţi sub jurământ de confidenţialitate. S-a înţeles?
Cei doi băieţi încuviinţară şi se aplecară în faţă.

Harry se lăsă pe spate. îşi dorea o ţigară şi ştia că cea pe care urma s-o fumeze afară pe trepte avea să fie perfectă.

— Am căutat în computerul lui Hell şi e totul acolo. Planuri de acţiune, note, informaţii despre victime, despre Valentin Gjertsen alias Alexander Dreyer, despre Hallstein Smith, despre mine...

— Despre tine? se miră Jesus.

— Lasă-l să continue! îl sfătui Oleg.

— Hell a scris un manual despre cum să facă mulaje după cheile de la casele acestor femei. Descoperise că, la o întâlnire stabilită pe Tinder, opt din zece femei îşi lasă poşetele pe masă când merg la toaletă, iar majoritatea îşi ţin cheile în micul buzunar cu fermoar din interiorul poşetei. Şi-n medie durează cam 15 secunde să faci un mulaj din ceară pentru trei chei pe ambele părţi şi că e mai uşor să le fotografiezi, însă pentru anumite tipuri de chei o imagine nu e suficientă ca să faci un fişier 3D destul de fidel din care să realizezi copii la imprimanta 3D.

— Asta înseamnă că ştia că urmează să fie gelos pe ele încă de la prima întâlnire? întrebă Jesus.

— în unele cazuri, poate, răspunse Harry. Tot ce-a scris el

a fost că, din moment ce era atât de simplu, nu exista niciun motiv să nu se asigure că are acces în casele lor.

— înfiorător! şopti Jesus.

— Ce l-a făcut să-l aleagă pe Valentin şi cum l-a găsit? întrebă Oleg.

— Tot ce-i trebuia era în dosarele pacienţilor, pe care le-a furat de la Smith. în ele scria că Alexander Dreyer este un individ cu fantezii vampirice de-a ucide atât de intense şi de detaliate, încât Smith se gândea să-l interneze. Argumentul contra era că Dreyer demonstra un grad înalt de autocontrol şi ducea o viaţă extrem de ordonată. Presupun că această combinaţie între dorinţa de-a ucide şi autocontrol l-a transformat în candidatul ideal pentru Hell. ’

— Dar ce avea Hell să-i ofere lui Valentin Gjertsen? Bani? întrebă Jesus.

— Sânge, răspunse Harry. Sânge tânăr şi cald de la victime de sex feminin care nu puteau duce la Alexander Dreyer.

— Crimele în care nu există niciun motiv evident şi în care criminalul nu a luat niciodată legătura cu victimele sunt cel mai greu de rezolvat, completă Oleg, în vreme ce Jesus încuviinţa.

Harry recunoscu citatul dintr-unul dintre cursurile sale.

— Mhm! Cel mai important pentru Valentin era să-şi ţină aliasul, Alexander Dreyer, departe de caz. în combinaţie cu faţa lui cea nouă, putea să se mişte în public fără să fie prins. îl preocupa mai puţin că avea să reiasă că-n spatele crimelor se afla Valentin Gjertsen. Şi desigur că la final a fost incapabil să reziste tentaţiei de-a ne transmite că el se aflase în spatele crimelor.

— Nouă? întrebă Oleg. Sau ţie?

Harry ridică din umeri.

— Oricum, nu ne-a adus în niciun fel mai aproape de cel

care pe care-l căutam de-atâţia ani. Putea să continue urmând instrucţiunile lui Hell, să ucidă mai departe. Ar fi putut s-o facă în siguranţă, pentru că acele chei copiate de Hell însemnau că Valentin putea intra nestingherit în casele victimelor sale.

— O simbioză perfectă, concluzionă Oleg.

— Ca hiena şi vulturul, şopti Jesus. Vulturul îi arată hienei unde să meargă plutind deasupra prăzii rănite, iar hiena o omoară. Mâncare pentru amândoi.

— Deci Valentin le ucide pe Elise Hermansen, Ewa Dolmen şi Penelope Rasch, continuă Oleg. Dar Marte Ruud? De unde o ştia Lenny Hell?

— Nu, aia e lucrătura lui Valentin. Şi mă ţintea pe mine. Citise în ziare că-l numisem pervers mizerabil, aşa că a luat pe cineva apropiat mie.

— Doar pentru că l-ai numit pervers?

Jesus îşi încreţi nasul.

— Narcisiştii adoră să fie iubiţi, răspunse Harry. Sau detestaţi. Frica altcuiva le umflă egoul. Li se pare insultător să fie ignoraţi sau minimizaţi.

— Acelaşi lucru s-a întâmplat când Smith l-a insultat pe Valentin în timpul podcastului, continuă Oleg. Valentin a văzut roşu în faţa ochilor şi a pornit valvârtej spre ferma lui, pentru a-l ucide. Crezi că devenise psihotic? Adică reuşise să se controleze atâta timp, iar primele crime fuseseră comise cu sânge rece, planificate, în timp ce Smith şi Marte Ruud au fost reacţii spontane.

— Poate, răspunse Harry. Sau poate că pur şi simplu căpătase acea încredere în sine pe care o au criminalii în serie când primele lor crime au succes şi-i fac să creadă că pot merge şi pe apă.

— Dar de ce s-a sinucis Lenny Hell? întrebă Jesus.

— Sugestii? replică Harry.

— Nu e clar? Lenny plănuise uciderea femeilor care-l lăsaseră anterior baltă şi, prin urmare, meritau, însă acum se trezise cu sângele lui Marte Ruud şi al lui Mehmet Kalak pe mâini. Doi oameni nevinovaţi care nu aveau legătură cu asta. I s-a trezit conştiinţa. N-a mai putut să trăiască ştiind ce făcuse să se întâmple, zise Oleg.

— Nu, îl contrazise Jesus. Lenny a plănuit încă de la început să se sinucidă, după ce se termina totul. El a vrut să fie omorâte doar aceste trei femei: Elise, Ewa şi Penelope.

— Mă îndoiesc, răspunse Harry. în însemnările lui mai erau şi alte femei, mai avea şi alte dubluri de chei.

— OK, dar dacă nu s-a sinucis de fapt? întrebă Oleg. Dacă l-a omorât Valentin? Poate s-au certat din cauza uciderii lui Mehmet şi a lui Marte.
Având în vedere că Lenny îi considera victime nevinovate. Sau poate că Lenny voia să se dea pe mâna poliţiei, iar Valentin a aflat.

— Doar dacă nu cumva Valentin s-a săturat pur şi simplu de Lenny, interveni Jesus. Se întâmplă adesea ca hienele să devoreze vulturul, dacă se apropie prea mult.

— Singurele amprente de pe pistolul de asomat sunt ale lui Lenny Hell, replică Harry. Evident că-i posibil ca Valentin să-l fi omorât pe Lenny şi să încerce să pară că s-a sinucis. Dar de ce să se mai sinchisească? Poliţia avea deja destule probe împotriva lui ca să-l închidă pe viaţă. Iar dacă Valentin îşi făcea griji în privinţa ascunderii urmelor, n-ar fi lăsat-o pe Marte Ruud în pivniţă, şi nici computerul şi dosarele de la etaj, care demonstrau că el şi Hell acţionaseră împreună.

— OK, încuviinţă Jesus. Sunt de acord cu Oleg legat de prima parte. Lenny Hell şi-a dat seama ce urmează să se întâmple şi s-a hotărât că nu mai poate suporta.

— N-ar trebui să subestimezi niciodată ce-ţi vine prima oară în minte, spuse Harry. Pentru că de obicei se bazează pe mai multă informaţie decât eşti conştient că deţii. Iar cea mai simplă soluţie e de multe ori cea corectă.

— Dar eu nu înţeleg un lucru, continuă Oleg. Lenny şi Valentin nu voiau să fie văzuţi împreună. Dar de ce un sistem atât de complicat de-a transmite informaţii? Nu puteau să se întâlnească pur şi simplu la unul dintre ei acasă?

Harry clătină din cap.

— Pentru Lenny era important să-şi ţină ascunsă identitatea faţă de Valentin, dat fiind că riscul ca acesta să fie arestat era în continuare destul de mare.

Jesus încuviinţă.

— Şi îşi făcea griji că Valentin avea să-i aducă poliţia pe cap ca să poată obţine o reducere a sentinţei.

— Iar Valentin sigur nu voia ca Lenny să afle unde locuieşte el, completă
Harry. Unul dintre motivele pentru care a reuşit să rămână ascuns atâta timp a fost că era extrem de atent în această privinţă.

— Deci cazul e rezolvat, fără piste neîncheise, concluzionă Oleg. Hell s-a sinucis şi Valentin a răpit-o pe Marte Ruud. Dar aveţi probe care să arate că el a ucis-o?

— Serviciul de Investigaţii Criminale aşa crede.

— Pentru că...

— Au găsit ADN-ul lui Valentin la Schroder’s şi sângele lui Marte în portbagajul maşinii sale şi au mai găsit şi glonţul cu care ea a fost împuşcată în burtă. Se înfipsese în zidul de cărămidă din pivniţa lui Lenny, iar unghiul de intrare comparat cu poziţia corpului ei indica faptul că a fost împuşcată înainte de-a fi spânzurată. Glonţul provenea din acelaşi Ruger Redhawk pe care Valentin îl avea când plănuia să-l împuşte pe Smith.

— Dar tu nu eşti de acord, zise Oleg.

Harry ridică o sprânceană.

— Nu sunt?

— Când spui „Serviciul de Investigaţii Criminale aşa crede”, înseamnă că tu crezi opusul.

— Hmm!

— Deci, ce crezi? întrebă Oleg.

Harry îşi trecu o mână peste faţă.

— Nu sunt sigur că e chiar atât de important cine i-a curmat fetei suferinţa. Pentru că-n acest caz exact asta a fost. Un act de eliberare. Salteaua din cuşcă mustea de ADN. Sânge, sudoare, spermă, vomă. O parte ale ei, o parte ale lui Lenny Hell.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Jesus. Vrei să spui că a abuzat-o şi Hell?

— Posibil să fi fost mai mulţi.

— Mai mulţi decât Valentin şi Hell?

— Deasupra scărilor spre pivniţă se află o ţeavă de apă. E imposibil să n-o loveşti dacă nu ştii că e acolo. Aşa că i-am cerut lui Bjorn Holm, criminalistul nostru cel mai experimentat, să-mi trimită o listă cu toţi cei al căror ADN a fost descoperit pe ţeava aia. Tot ce e prea vechi se degradează, însă am găsit şapte profiluri unice. Ca de obicei, am luat probe de ADN de la toţi cei prezenţi la locul crimei şi am găsit potriviri cu şeful poliţiei locale, cu colegul său, Bjorn, Smith şi eu, plus încă un membru al echipei de criminalişti chemaţi la locul faptei pe care n-am apucat să-l avertizăm la timp. Dar n-am reuşit să identificăm cel de-al şaptelea profil.

— Deci nu era al lui Valentin Gjertsen sau Lenny Hell?

— Nu. Tot ce ştim e că îi aparţine unui bărbat şi că nu era rudă cu Lenny Hell.

— Ar fi putut fi cineva care venise să repare ceva? Un electrician, un instalator, ceva de genul ăsta? întrebă Oleg.

— Adevărat, răspunse Harry, iar privirea îi căzu pe numărul din Dagbladet deschis în faţa sa, cu imaginea lui Bellman, care se pregătea să preia fotoliul de ministru al Justiţiei. Citi iar ce scria sub poză: Sunt deosebit de mulţumit că insistenţa şi munca sârguincioasă a poliţiei ne-au permis să o găsim pe Marte Ruud. Atât familia, cât şi poliţia meritau acest lucru. Iar asta îmi face mai uşoară misiunea de-a părăsi postul de şef al poliţiei.

— Băieţi, eu trebuie să plec.

Au ieşit împreună din Academia de Poliţie şi tocmai când se pregăteau să se despartă în faţa Chateau Neuf, Harry îşi aminti de invitaţie.

— Hallstein şi-a terminat disertaţia despre vampirist, iar dezbaterea va fi vineri. Suntem invitaţi.

— Dezbaterea?

— Examen oral cu familia şi prietenii îmbrăcaţi la patru ace, prezenţi în sală, răspunse Jesus. Greu să n-o dai în bară.

— Eu şi mama ta mergem, continuă Harry. Nu ştiu dacă ai chef sau timp să vii? Stâle e unul dintre oponenţii săi.

— Uau! făcu Oleg. Să sperăm că nu e prea devreme. Vineri mă duc la Ullevâl.

Harry se încruntă.

— Pentru ce?

— Doctorul Steffens mai vrea încă o probă de sânge. Spune că face cercetări privind o afecţiune foarte rară a sângelui numită mastocitoză sistemică şi că dacă asta a avut mama, atunci sângele ei s-a vindecat singur.

— Mastocitoză?

— E cauzată de un defect genetic numit mutaţie c-kit. Nu este ereditară, însă Steffens speră că substanţa din sânge care ar putea să o vindece ar putea fi. Aşa că vrea un pic de sânge de la mine ca să-l compare cu al mamei.

— Deci asta e legătura genetică despre care vorbea mama ta?

— Steffens încă mai crede că a fost un caz de otrăvire şi că asta e doar o încercare complet orbească. însă aşa au fost cele mai multe descoperiri importante. încercări orbeşti.

— Şi are dreptate. Dezbaterea are loc la ora 14. După aceea va fi şi o petrecere, dacă vrei să participi, deşi eu probabil voi sări peste.

— Sunt sigur că aşa vei face, zâmbi Oleg, apoi se întoarse spre Jesus. Vezi tu, lui Harry nu-i plac oamenii.

— Ba îmi plac oamenii, îl contrazise Harry. Doar că nu-mi place să stau cu ei. Mai ales când sunt foarte mulţi laolaltă, în acelaşi timp.

Se uită la ceas şi adăugă: – Apropo de timp.

— Scuze de întârziere, curs personalizat, anunţă Harry, strecurându-se în spatele tejghelei.

0ystein scoase un geamăt şi puse două pahare cu bere pe tejghea, vărsând puţin din ele.

— Harry, trebuie să aducem mai mulţi oameni aici.

Harry se uită la mulţimea care umplea barul.

— Eu cred că sunt deja prea mulţi.

— Tâmpitule, de partea asta a tejghelei.

— Tâmpitul glumea. Cunoşti pe cineva cu bun-gust muzical?

— Tresko.

— Care să nu fie autist.

— Nu.

0ystein turnă următoarea bere şi-i făcu semn lui Harry să încaseze.

— OK, să ne gândim. A trecut şi Hallstein pe-aici?

Harry arătă spre fesul cu St. Pauli tras peste un pahar alături de steagul echipei Galatasaray.

— Da, ţi-a mulţumit că i l-ai împrumut. Avea vreo câţiva jurnalişti străini după el, ca să le-arate locul în care a început totul. Are una dintre chestiile alea cu doctorate poimâine.

— Dezbatere.

Harry îi înapoie clientului cârdul şi-i mulţumi.

— Mda. A mai venit un tip la ei – Smith l-a prezentat celorlalţi ca fiind un coleg de la Investigaţii Criminale.

— Poftim? Cum arăta? se interesă Harry, luând următoarea comandă de la un tip cu barbă de hipster şi un tricou cu Cage the Elephant.

— Cu dinţi aşa, răspunse 0ystein, arătând spre propriii dinţi maronii.

— Sigur nu era Truls Berntsen?

— Nu-i ştiu numele, dar l-am mai văzut de câteva ori. De obicei stă în separeul de-acolo. Şi vine singur.

— Ar trebui să fie Truls Berntsen.

— Femeile stau grămadă pe el.

— Atunci n-are cum să fie Truls Berntsen.

— Dar pleacă mereu singur acasă. Ciudat tip!

— Pentru că nu ia o femeie cu el?

— Tu ai avea încredere în cineva care refuză păsărică gratis?

Tipul cu barbă de hipster ridică o sprânceană. Harry ridică din umeri, lăsă berile în faţa lui, se apropie de oglindă şi-şi puse fesul cu St. Pauli. Tocmai se pregătea să se întoarcă, dar încremeni. Rămase uitându-se la el în oglindă, la ţeasta de pe frunte.

— Harry?

— Mhm!

— îmi dai o mână de ajutor aici? Două mojito cu Sprite Light.

Harry încuviinţă încet, apoi îşi scoase fesul, ocoli tejgheaua şi se repezi spre uşă.

— Harry!

— Sună-l pe Tresko!

— Da?

— Scuze că sun aşa de târziu, dar mă gândeam că poate Institutul Medico- Legal ar putea fi închis.

— Ar trebui să fie închis, însă aşa se întâmplă atunci când munceşti într-un loc în criză de personal. Şi suni la numărul

intern pe care ar trebui să-l folosească doar poliţia.

— Da, sunt Harry Hole, inspector la...

— Ştiu că tu eşti, Harry. Sunt Paula şi nu mai eşti inspector nicăieri.

— Ah, tu eşti! OK, lucrez la cazul vampiristului şi de aceea sun. Vreau să verifici potrivirile alea pe care le-aţi obţinut din probele recoltate de pe ţeava de apă.

— Nu m-am ocupat eu de ele, dar lasă-mă să mă uit. Precizez că în afară de Valentin Gjertsen nu avem deloc nume ale profilurilor ADN în cazul vampiristului, doar numere.

— E-n regulă, am lista cu nume şi numere de la toate locurile crimelor în faţa mea, aşa că dă-i bătaie!

Harry le bifă pe rând, pe măsură ce Paula citea profilurile ADN care se potriveau. Şeful poliţiei locale, adjunctul său, Hole, Smith, Holm şi colegul său de la Criminalistică. Şi, în final, a şaptea persoană.

— Deci tot nicio potrivire aici? întrebă Harry.

— Nu.

— Dar restul casei lui Hell, acolo aţi mai găsit alt ADN care să se potrivească cu profilul lui Valentin?

— Să vedem... Nu, se pare că nu.

— Nici pe saltea, pe cadavru, nimic care să aibă legătură...?

— Neah.

— Bine, Paula. Mulţumesc!

— Apropo de legături, aţi aflat totuşi ce s-a întâmplat cu firele acelea de păr?

— Firele de păr?

— Da, toamna trecută. Wyller mi-a adus câteva fire de păr şi a spus că vrei să fie analizate. Probabil s-a gândit că vom grăbi puţin lucrurile dacă menţionează numele tău.

— Şi le-a grăbit?

— Normal, Harry – doar ştii că toate fetele de aici au o slăbiciune pentru tine.

— Genul ăsta de lucruri nu-l spuneţi mai degrabă tipilor

mult mai în vârstă? Paula începu să râdă.

— Asta se întâmplă când te însori, Harry. Castrare

voluntară.

— Hmm! Am găsit firele acelea de păr pe podeaua din salonul spitalului Ullevål în care era internată soţia mea, probabil că era doar paranoia.

— înţeleg. Presupun că n-avea cum să fie important din moment ce Wyller mi-a spus să o las baltă. îţi faci cumva griji că soţia ta are un amant?

— Nu prea. Mă rog, nu înainte să fi sădit tu ideea.

— Voi, bărbaţii, sunteţi atât de naivi.
— Aşa supravieţuim.

— Dar de fapt nu o faceţi, nu-i aşa? Noi preluăm controlul planetei, în caz că n-aţi observat.

— Păi, tu lucrezi în toiul nopţii, iar asta-i al naibii de ciudat. Noapte bună, Paula!

— Noapte bună!

— Stai un pic, Paula! Ce să laşi baltă?

— Poftim?

— Ce ţi-a spus Wyller să laşi baltă?

— Legătura.

— Ce legătură?

— Dintre firele de păr şi unul dintre profilurile ADN din cazul vampiristului.

— Chiar aşa? Care?

— Nu ştiu, cum ziceam, pentru că avem doar numere. Nici măcar nu ştim dacă erau suspecţi sau poliţişti care se ocupau de locul crimei.

Harry nu mai zise nimic preţ de câteva secunde.

— Mai ai numărul? întrebă în cele din urmă.

— Bună seara! zise bătrânul paramedic intrând în camera personalului de la Urgenţe.

— Bună seara, Hansen! răspunse singura persoană din cameră, în timp ce-şi turna cafea neagră din termos în ceaşcă.

— Tocmai a sunat prietenul tău de la poliţie.

Medicul specialist John Doyle Steffens se întoarse cu totul şi ridică o sprânceană.

— Am eu prieteni în poliţie?

— Mă rog, de tine a întrebat. Unul, Harry Hole.

— Ce voia?

— Ne-a trimis o imagine cu o baltă de sânge şi ne-a cerut să estimăm cam cât era acolo. A spus că ai mai făcut-o pornind de la o poză de la un loc al crimei şi a presupus că noi, cei care ajungem la locurile accidentelor, putem s-o facem. A trebuit să-l

dezamăgesc.

— Interesant! făcu Steffens în timp ce-şi scutura un fir de păr de pe umăr.

Nu considera că faptul că pierdea tot mai mult păr înseamnă că îmbătrâneşte, ci mai degrabă invers, că înflorea, se energiza, scăpa de lucrurile care nu-i mai erau de niciun folos.

— De ce n-a luat legătura direct cu mine?

— Probabil a crezut că un medic specialist nu lucrează în toiul nopţii. Şi părea să se şi grăbească.

— înţeleg. A mai zis şi despre ce e vorba?

— Doar că e ceva de care se ocupă momentan, asta a zis.

— Ai poza?

— Uite-o!

Paramedicul îşi scoase telefonul şi-i arătă doctorului mesajul. Steffens se uită la imaginea unei bălţi de sânge de pe o podea de lemn. Lângă baltă se afla o ruletă.

— Un litru şi jumătate, răspunse Steffens. Destul de exact. îl poţi suna să-i spui.

Luă o gură de cafea.

— Un lector care lucrează în miez de noapte, ce-a mai

ajuns şi lumea asta! Paramedicul chicoti.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre tine, Steffens.

— Poftim? întrebă medicul specialist, făcându-i loc celuilalt bărbat să se aşeze în faţa termosului.

— O noapte da, o noapte nu, Steffens. Ce faci, de fapt, aici?

— Am grijă de pacienţi grav răniţi.

— Ştiu asta, dar de ce? Ai o slujbă cu normă întreagă ca

medic specialist în hematologie, dar tot mai faci ture extra şi aici, la Urgenţe. Nu-i chiar obişnuit.

— Cine-şi doreşte lucruri obişnuite? E mai degrabă dorinţa de-a te afla într- un loc în care poţi fi cel mai mult de ajutor, nu?

— N-ai familie care ar prefera să te aibă acasă?

— Nu, dar am colegi ale căror familii ar prefera ca ei să nu fie acasă.

— Ha! Dar totuşi porţi verighetă.

— Iar tu ai sânge pe mânecă, Hansen. Aţi adus pe cineva care sângera?

— Da. Divorţat?

— Văduv.

Steffens mai bău nişte cafea şi întrebă:

— Cine-i pacientul? Femeie, bărbat, tânăr, bătrân?
— Femeie pe la vreo 30 de ani. De ce?
— Mă întrebam şi eu. Unde-i acum?

— Da? şopti Bjorn Holm.

— Harry. Te-ai băgat în pat?

— E 2 noaptea. Tu ce crezi?

— Pe podeaua din biroul lui Smith era cam un litru şi

jumătate de sânge.

— Poftim?

— Matematică simplă. Cântărea prea mult.

Harry auzi patul scârţâind, apoi aşternuturile foşnind în telefon, înainte să audă iar glasul şoptit al lui Bjorn:

— Ce tot zici acolo?

— Se poate vedea pe cântarul de pe camerele de supraveghere când pleacă Valentin. Cântăreşte doar cu un kilogram şi jumătate mai puţin decât la sosire.

— Un litru şi jumătate de sânge cântăreşte un kilogram şi jumătate, Harry.

— Ştiu asta. Dar chiar şi-aşa, tot nu avem suficiente probe. După ce vom avea, îţi voi explica. Şi nu trebuie să sufli o vorbă nimănui, da? Nici măcar persoanei de lângă tine.

— Doarme.

— Aud şi eu.

Bjorn râse.

— Sforăie cât pentru doi.

— Ne putem întâlni la 8 dimineaţa în Boiler Room?

— Cred că da. Vin şi Smith cu Wyller?

— Pe Smith îl vom vedea la dezbaterea de vineri.

— Şi Wyller?

— Doar eu şi cu tine, Bjorn. Şi vreau să aduci şi computerul lui Hell şi revolverul lui Valentin.

38. Joi dimineaţă

— Te-ai trezit devreme, Bjorn, zise poliţistul mai în vârstă aflat în spatele tejghelei magaziei de la camera cu dovezi.

— Neaţa, Jens! Aş vrea să iau ceva din cazul vampiristului.

— Da, văd c-a revenit în lumina reflectoarelor, nu-i aşa? Serviciul de Investigaţii Criminale a venit ieri să ia nişte lucruri; sunt destul de sigur că sunt pe raftul G. Dar stai să văd ce crede nemernica asta de maşinărie...

Apăsă câteva taste ca şi cum erau fierbinţi, apoi se uită la ecran.

— .. .să vedem... Afurisenia asta s-a blocat iar.

Ridică spre Bjorn o faţă resemnată şi destul de neajutorată.

— Tu ce părere ai, Bjorn, nu era mai bine când ne puteam uita pur şi simplu într-un dosar şi găsi exact...?

— Cine a fost aici de la Investigaţii Criminale? întrebă Bjorn, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

— Cum s-o numi oare? Cel cu dinţii.

— Truls Berntsen?

— Nu, nu, cel cu dinţi ca lumea. Tipul cel nou.

— Anders Wyller, spuse Bjorn.

— Mhm! făcu Harry, lăsându-se pe spate în scaun în Boiler Room. Şi a luat Redhawkul lui Valentin?

— Plus dinţii de fier şi cătuşele.

— Iar Jens n-a zis pentru ce le voia Wyller?

— Nu, nu ştia. Am încercat să-l sun pe Wyller în birou, dar au spus că şi-a luat liber, aşa că l-am sunat pe mobil.

-Şi?

— N-a răspuns. Probabil doarme, dar încerc iar acum.

— Nu, îl opri Harry.

— Nu?

Harry închise ochii.

— Dar la final toţi suntem păcăliţi, şopti el.

— Poftim?

— Nimic. Hai să mergem să-l trezim pe Wyller. Poţi suna la sediu ca să afli unde locuieşte?

Peste 30 de secunde, Bjorn puse telefonul la loc pe birou şi repetă cu voce clară numele străzii.

— Glumeşti! replică Harry.

Bjorn Holm viră Volvo-ul Amazon pe strada liniştită şi conduse printre două troiene, unde se părea că maşinile intraseră în hibernare.

— Aici e, rosti Harry, aplecându-se în faţă şi uitându-se la clădirea cu trei etaje.

Pe zidul albastru-deschis dintre etajul unu şi doi se aflau nişte

graffiti.

— Sofies gate 5, zise Bjorn. Nu-i chiar Holmenkollen...

— Altă viaţă, spuse Harry. Aşteaptă aici!

Coborî, apoi sui cele două trepte până la uşă şi se uită la numele de lângă sonerii. Câteva nume vechi nu se schimbaseră. Numele lui Wyller se afla ceva mai jos faţă de locul în care fusese al său. Apăsă butonul. Aşteptă. Mai apăsă o dată. Nimic. Se pregătea să apese a treia oară când se deschise uşa şi o femeie tânără ieşi. Harry prinse uşa înainte să se închidă şi se strecură înăuntru.

Casa scărilor mirosea ca înainte. Un amestec de mâncare norvegiană şi pakistaneză, plus un miros greţos dinspre apartamentul lui fru Sennheim de la parter. Harry ascultă. Linişte. Apoi se furişă în sus pe scări, evitând din instinct a şasea treaptă, care ştia că scârţâie.

Se opri în faţa uşii de la primul palier.

Nicio lumină în spatele geamului jivrat.

Harry ciocăni. Se uită la încuietoare. Ştia că n-ar fi fost nevoie de cine ştie efort ca s-o spargă. Un card de plastic şi o împingere puternică. Se gândi s-o facă. Să fie el cel care dădea spargerea. Şi-şi simţi inima bătând mai repede şi răsuflarea aburind sticla din faţa sa. Această nerăbdare înnebunitoare, oare aşa se simţea şi Valentin când deschidea uşile de la apartamentele victimelor sale?

Bătu din nou. Aşteptă, apoi renunţă şi se întoarse să plece. În clipa aceea auzi paşi în spatele uşii. Se întoarse iar. Văzu o umbră prin geamul jivrat, apoi se deschise uşa.

Anders Wyller purta blugi, însă avea pieptul gol şi nu se bărbierise. Dar nu
părea să se fi trezit acum din somn. Ba din contră, pupilele îi erau mari şi întunecate, iar fruntea îi era umedă de transpiraţie. Harry observă ceva roşu pe umărul lui – o tăietură? În fine, era nişte sânge acolo.

— Harry, începu Wyller. Ce cauţi aici? Şi cum ai intrat?

Vocea îi suna diferit faţă de tonul acela ascuţit, băieţesc.

Harry îşi drese glasul.

— Avem nevoie de seria revolverului lui Valentin. Am

sunat la uşa de jos. -Şi?

— Şi n-ai răspuns. Am crezut că poate dormi, aşa că am urcat totuşi. De fapt, am locuit şi eu în această clădire, la etajul

trei, deci ştiu că soneriile nu se aud foarte tare.

— Da, răspunse Wyller, întinzându-se în timp ce căsca.

— Aşadar, continuă Harry. L-ai luat?

— Ce să iau?

— Redhawkul. Revolverul.

— Ah, ăla. Da. Seria? Stai un pic, să-l aduc.

Wyller trase uşa după el, iar Harry îl văzu prin geam cum dispare pe hol. Apartamentele aveau toate acelaşi plan, prin urmare ştia că acolo se afla dormitorul. Silueta se întoarse spre uşa din spate, apoi se îndreptă în stânga, unde era livingul.

Harry împinse de uşă. Simţea un miros – parfum? Văzu că uşa de la dormitor era închisă. Asta făcuse Wyller: închisese uşa. Harry se uită automat după haine sau încălţări pe hol care să-i ofere nişte informaţii, însă nu era nimic acolo. Se uită la uşa dormitorului şi ascultă. După care făcu trei paşi lungi, neauzit, şi ajunse în living. Anders Wyller nu-l auzise, stătea în faţa măsuţei de cafea cu spatele la Harry şi scria ceva într-un carnet. Lângă carnet era o farfurie cu o felie de pizza. Cu pepperoni. Şi revolverul enorm cu patul lui roşu. însă Harry nu vedea cătuşele sau dinţii de fier.

într-un colţ al livingului era o cuşcă goală. De genul celor în care oamenii ţin iepuri. Stai un pic totuşi! Harry îşi aminti de şedinţa la care Skarre îl încolţise pe Wyller cu privire la scurgerea de informaţii către VG, când Wyller declarase că le spusese celor de la VG că are o pisică. Atunci unde era pisica? Şi ţii pisica în cuşcă? Privirea lui Harry se mută la peretele îndepărtat, unde un corp de bibliotecă îngust conţinea câteva manuale de la Academia de Poliţie, inclusiv Metode de anchetă scris de Bjerknes şi Hoff Johansen. Dar mai erau şi câteva neincluse în programă, precum Omuciderea sexuală – Tipare şi motive, de Ressler, Burgess şi Douglas, o carte despre crime în serie la care

el făcuse recent referire pentru că includea informaţii despre proaspăt înfiinţata divizie ViCAP a FBI. Harry se uită şi la celelalte rafturi. Văzu ceea ce păreau fotografii de familie, cu doi adulţi şi cu Anders Wyller pe când era băieţel. Alte câteva cărţi se aflau pe raftul de dedesubt: Hematologia pe scurt de Atul B. Mehta şi A. Victor Hoffbrand. Şi Hematologie de bază de John D. Steffens. Un tânăr interesat de afecţiunile sângelui? De ce nu? Harry se dădu mai aproape şi se uită cu mai multă atenţie la fotografia de familie. Băiatul părea fericit. Părinţii, mai puţin.

— De ce ai luat lucrurile lui Valentin? întrebă Harry, văzând cum spatele lui Wyller înţepeneşte. Nu ţi-a cerut Katrine Bratt să o faci. Dovezile fizice nu sunt lucruri de luat acasă, chiar dacă a fost rezolvat cazul.

Wyller se răsuci cu totul şi Harry văzu că ochii acestuia se repeziră în mod automat spre dreapta. în direcţia dormitorului.

— Eu sunt detectiv în Serviciul de Investigaţii Criminale, iar tu eşti lector la Academia de Poliţie, Harry, practic vorbind, eu ar trebui să te întreb pe tine la ce-ţi trebuie seria revolverului.

Harry se uită la Wyller şi-şi dădu seama că nu avea să obţină vreun răspuns.

— Seria n-a fost verificată niciodată ca să dăm de urma proprietarului iniţial. Şi e greu de crezut că ar fi putut fi Valentin Gjertsen, căci el nici măcar n- avea permis de portarmă, ca să folosesc un eufemism.

— E chiar atât de important?

— Tu nu crezi că este?

Wyller ridică din umerii goi.

— Din ce ştim până acum, revolverul n-a fost folosit niciodată ca să omoare pe cineva, nici măcar pe Marte Ruud, datfiindcă autopsia aarătat că era

moartă înainte de-a fi împuşcată. Amprimit datele balisticepentru revolver şi
nu se potriveşte cu celelalte cazuri ale noastre din baza de date. Deci nu, nu cred că e important să se verifice seria, nu când avem o grămadă de treburi mult mai urgente.

— înţeleg, zise Harry. Păi, poate că acest lector se poate face util aflând unde anume va duce această serie.

— Desigur, replică Wyller, rupând o pagină din carnet şi întinzându-i-o lui Harry.

— Mersi! zise Harry, uitându-se la sângele de pe umărul lui.

Wyller îl conduse până la uşă, iar când Harry se răsuci pe palier, văzu că Wyller acoperise uşa cu trupul lui, cum fac portarii cluburilor de noapte.

— Doar de curiozitate, adăugă Harry. Cuşca aia din

living. Ce ţii în ea? Wyller clipi de vreo două ori.

— Nimic.

Apoi închise uşa fără zgomot.

— L-ai găsit? întrebă Bjorn în timp ce demara.

— Da, răspunse Harry, rupând o pagină din propriul carnet. Şi iată şi seria revolverului. Ruger este o companie americană, poţi verifica la ATF?

— Doar nu crezi cu adevărat că pot da de urma revolverului?

— De ce nu?

— Pentru că americanii au reţineri în a înregistra proprietarii armelor de foc. Şi sunt peste 300 de milioane de arme de foc în SUA. Mai multe arme decât oameni, cu alte

cuvinte.

— înspăimântător!

— Ce e cu adevărat înspăimântător, continuă Bjorn, călcând şi mai mult pedala pentru un derapaj controlat, în timp ce virau în jos pe deal spre Pilestredet, e că până şi cei care nu sunt criminali şi spun că şi-au cumpărat armele pentru autoapărare, le folosesc pentru a trage în cine nu trebuie. A fost un articol în Los Angeles Times care spunea că în 2012 mai mulţi oameni au fost omorâţi în schimburi de focuri accidentale decât în legitimă apărare. Şi aproape de 40 de ori mai mulţi s-au împuşcat singuri. Iar asta înainte să te- apuci măcar să citeşti statisticile privind crimele.

— Tu citeşti Los Angeles Times?

— Păi, mai mult pentru că Robert Hilburn obişnuia să scrie acolo despre muzică. Tu ai citit biografia lui Johnny Cash scrisă de el?

— Neah. Hilburn... el e cel care a scris despre turneul Sex Pistols în SUA?

— Dap.

Se opriră la semafor în faţă la Blitz, odinioară cel mai important punct al punkului în Norvegia, unde când şi când mai vedeai câte-o creastă în stil mohican. Bjorn rânji spre Harry. Acum era fericit. Lericit pentru că se pregătea să devină tată, fericit că se închisese cazul vampiristului, fericit că-şi putea lăsa să derapeze maşina ce mirosea a anii 1970 şi discuta despre o muzică aproape la fel de veche.

— Ar fi grozav dacă mi-ai da un răspuns înainte de ora 12, Bjorn.

— Dacă nu mă înşel, ATL are sediul în Washington DC, unde e miezul nopţii.

— Au birou şi la sediul Interpol din Haga, încearcă acolo.

— OK. Ai aflat de ce-a luat Wyller toate lucrurile alea?

Harry rămase uitându-se la semafor.

— Nu. Tu ai luat computerul lui Lenny Hell?

— E la Tord, ar trebui să ne aştepte în Boiler Room.

— OK.

Nerăbdător, Harry încerca să schimbe lumina semaforului cu forţa privirii.

— Harry?

— Da?

— Ţie ţi-a trecut prin cap că Valentin îşi părăsise foarte repede apartamentul, chiar înainte să ajungă acolo Katrine şi echipa Delta? De parcă îl avertizase cineva?

— Nu, minţi Harry.

Semaforul se făcu verde.

în timp ce cafetiera bolborosea şi gemea în spatele lor, Tord îi arăta şi-i explica lui Harry:

— Aici sunt e-mailurile lui Lenny Hell către Valentin înainte de uciderea lui Elise, a Ewei şi a lui Penelope.

E-mailurile erau scurte. Doar numele victimei, adresa şi o dată. Data crimei. Şi toate se terminau cu aceeaşi frază: Instrucţiuni şi chei în locaţia stabilită. Instrucţiunile trebuie arse după ce-au fost citite.

— Nu spun prea multe, dar e suficient, zise Tord.

— Hmm.

— Poftim?

— De ce trebuiau să fie arse instrucţiunile?

— Nu e clar? în ele erau lucruri care îi puteau duce şi pe alţii la Lenny.

— însă n-a şters e-mailurile. Pentru că ştia că experţii IT ca tine pot oricum reconstrui corespondenţa?

Tord clătină din cap.

— în zilele noastre nu mai e chiar aşa simplu. Nu dacă atât expeditorul, cât şi destinatarul şterg e-mailurile cum trebuie.

— Lenny trebuie să fi ştiut cum să şteargă e-mailuri cum trebuie. De ce n-a făcut-o?

Tord ridică din umerii săi laţi.

— Pentru că ştia că la momentul în care vom pune mâna pe computerul său, jocul se va fi terminat pentru el.

Harry încuviinţă.

— Poate că Lenny a ştiut de la început că într-o bună zi războiul dus de el din buncăr urmează să fie pierdut. Şi că atunci va fi timpul să-şi tragă un glonţ în cap.

— Poate.

Tord se uită la ceas.

— Mai e şi altceva?

— Ştii ce e stilometria?

— Da. Analiza variaţiilor stilului de scris. S-au făcut o groază de cercetări în domeniul stilometriei de când cu scandalul

Enron. Mai multe sute de mii de e-mailuri au fost făcute publice, astfel încât cercetătorii să vadă dacă pot identifica expeditorii. Au înregistrat o rată de precizie de 80-90%.

După ce Tord plecă, Harry apelă biroul reporterilor specializaţi în omucideri al VG.

— Harry Hole. Pot vorbi cu Mona Daa?

— De mult nu ne-am mai auzit, Harry.

Harry recunoscu vocea unuia dintre reporterii mai în vârstă.

— Ai fi putut da de ea, însă Mona a dispărut acum câteva zile.

— A dispărut?

— Am primit un mesaj care spunea că îşi ia câteva zile libere şi că avea să-şi închidă telefonul. O mişcare bună, probabil, căci fata aia a muncit din greu în ultimul an, însă redactorul-şef e supărat că nu l-a întrebat, ci doar a trimis un mesaj scurt şi pur şi simplu a dispărut. Copiii din ziua de azi, Harry. Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu, mersi! răspunse Harry, apoi închise şi se uită la telefon înainte de a-l face să alunece înapoi în buzunar.

Până la 11:15, Bjorn Holm găsise deja numele celui care importase Rugerul Redhawk în Norvegia, un marinar din Farsund. Iar la 11:30, Harry vorbea cu fiica acestuia la telefon. Aceasta îşi amintea de Redhawk pentru că scăpase revolverul acela greu, de mai bine de un kilogram, pe unghia degetului mare al piciorului tatălui ei când era mică, însă nu ştia unde dispăruse.

— Tata s-a mutat la Oslo când s-a pensionat, ca să fie mai

aproape de noi, copiii. însă spre final s-a îmbolnăvit şi a început să facă nişte chestii mai ciudate. A început să dea multe din lucrurile sale, cum am descoperit după aceea, la dezbaterea succesiunii. Revolverul nu l-am mai văzut niciodată, deci

e posibil să-l fi dat.

— Dar nu ştii cui?

— Nu.

— Ai spus că era bolnav. Presupun că asta i-a provocat

moartea?

— Nu, a murit de pneumonie. Rapid şi relativ lipsit de dureri, slavă Domnului!

— înţeleg. Şi care a fost cealaltă boală şi cine i-a fost doctor?

— Păi, cam asta a fost, şi-a dat seama că nu se simte foarte bine, însă tata s-a considerat mereu un marinar mare şi puternic. Presupun că trăia cu impresia că-i jenant, aşa că a ţinut totul secret, atât ce era în neregulă cu el, cât şi la ce doctor mergea. Abia la înmormântarea lui am aflat de la un vechi prieten căruia i se confesase.

— Dar crezi că prietenul acela ştie cine a fost doctorul

tatălui tău?

— Greu de crezut; tata a pomenit doar de boală, fără alte

amănunte.

— Şi ce boală a avut?

Harry îşi notă totul. Cuvânt cu cuvânt. Un termen grecesc mai degrabă izolat în multitudinea de termeni cu rezonanţă latină din lumea medicinei.

— Mersi! adăugă el.

39. Joi noapte

— Sunt sigur, spuse Harry în întunericul din dormitor.

— Motivul? întrebă Rakel, făcându-se covrig lipită de el.

— Othello. Oleg a avut dreptate. în primul şi-n primul rând, nu e vorba de gelozie. Ci despre ambiţie.

— Tot mai vorbeşti despre Othello? Eşti sigur că nu vrei să închizi geamul, ar trebui să fie -15 grade la noapte.

— Nu.

— Nu eşti sigur că ar trebui să închizi geamul, dar eşti destul de sigur cine se află în spatele crimelor vampiristului?

— Da.

— însă îţi lipseşte acel mărunt amănunt numit dovadă?

— Da.

Harry o trase mai aproape de el

— De aceea am nevoie de o mărturisire.

— Atunci pune-o pe Katrine să-l cheme la interogatoriu.

— Cum spuneam, Bellman nu va lăsa pe nimeni să se atingă de caz.

— Şi-atunci ce ai de gând să faci?

Harry continua să privească fix tavanul. Simţea căldura trupului ei. Era suficient? Trebuiau să închidă geamul?

— O să-l chestionez eu însumi. Fără ca el să ştie ce se

petrece.

— Lasă-mă să-ţi reamintesc, în calitate de avocat, că o mărturisire informală faţă de tine, unu la unu, n-are nicio valoare.

— Atunci va trebui să avem grijă să nu fiu singurul care o aude.

Stâle Aune se rostogoli în pat şi luă telefonul. Văzu cine îl sună şi răspunse.

— Da?

— Credeam că dormi, se auzi glasul răguşit al lui Harry.

— Şi tot ai sunat?

— Trebuie să mă ajuţi cu ceva.

— Tot tu, nu voi?

— Tot cu gândul la oameni. îţi mai aminteşti c-am discutat despre Zen şi arta reparării motocicletei?

— Da.

— Am nevoie de o capcană a maimuţei în timpul dezbaterii lui Hallstein.

— Pe bune? Tu, eu, Hallstein şi mai cine?

Stâle Aune îl auzi pe Harry trăgând aer adânc în piept.

— Un doctor.

— Şi ai reuşit să legi această persoană de caz?

— Mai mult sau mai puţin.

Stâle îşi simţi ridicându-se firişoarele de păr de pe braţ.

— Adică?

— Adică am găsit nişte fire de păr în salonul lui Rakel, iar într-o criză de paranoia, le-am trimis la analiză. S-a dovedit că nu exista niciun motiv de suspiciune, proveneau de la doctorul ei. însă apoi a reieşit că profilul ADN îl leagă de crimele vampiristului.

— Poftim?

— Şi că există o legătură între acest doctor şi un tânăr detectiv care s-a aflat printre noi în tot acest timp.

— Ce tot zici acolo? Ai dovada că acest doctor şi detectivul sunt implicaţi în crimele vampiristului?

— Nu, oftă Harry.

— Nu? Explică!

Când Stâle Aune închise, 20 de minute mai târziu, ascultă liniştea din casă. Calmul. Dormea toată lumea. însă el ştia că urmează să nu mai aibă somn.

40. Vineri dimineaţă

9

Wenche Syvertsen se uita peste parcul Frogner, lucrând pe stepper. Una dintre prietenele ei o sfătuise să nu-l mai folosească, fiindcă face fundul mare. Evident că femeia nu pricepuse ideea: Wenche îşi dorea un posterior mai mare. Citise online că singurul rezultat al antrenamentului era că îţi oferea un posterior mai musculos în locul unuia mai mare şi mai bine format, iar soluţiile erau suplimentele de estrogen, să mănânci mai mult sau – cel mai simplu – implanturile. însă Wenche o scosese din calcul pe ultima, principiul ei era să-şi menţină

corpul natural şi niciodată – niciodată – să nu apeleze la cuţit. în afară de faptul că-şi operase sânii, desigur, dar asta nu conta. Iar ea era o femeie cu principii. De aceea nu-i fusese niciodată infidelă lui herr Syvertsen, în pofida propunerilor pe care le tot primea, mai cu seamă în săli de fitness ca aceasta. Adesea de la bărbaţi mai tineri, care o confundau cu o cocotă ieşită la vânătoare. însă Wenche preferase mereu bărbaţii mai maturi. Nu ca moşul ăsta jerpelit şi plin de riduri de pe bicicleta de lângă ea, ci ca noul ei vecin. Harry Hole. Bărbaţi care-i erau inferiori din punct de vedere intelectual şi-n materie de maturizare îi tăiau de fapt cheful, ea avea nevoie de bărbaţi care s-o stimuleze, s-o ţină în priză spiritual şi material.
Atât de simplu era, n-avea niciun rost să se prefacă. Iar herr Syvertsen se descurcase de minune la acest capitol. însă Harry era indisponibil, se părea.
Şi mai era şi chestia asta a ei cu principiile. în plus, herr Syvertsen devenise nejustificat de gelos şi amenințase să se pună în calea privilegiilor şi stilului ei de viaţă în puţinele ocazii în care aflase că îi fusese infidelă. Ceea ce firește că se întâmplase înainte ca ea să adere la principiul de-a nu fi infidelă.

— De ce o femeie superbă ca tine nu e căsătorită?

Cuvintele ieşiră scrâşnit, iar Wenche se întoarse cu faţa spre moşul de pe bicicletă. Acesta îi zâmbi. Avea o faţă îngustă, cu riduri ca nişte văi adânci, buze mari şi laţe groase şi slinoase. Era slab, însă cu umeri laţi. Aducea puţin cu Mick Jagger. în afară de bandana roşie şi mustaţa de camionagiu.
Wenche zâmbi şi-şi ridică degetul fără verighetă.

— Căsătorită. Dar mi-o scot când fac exerciţii.

— Păcat! zâmbi moşul. Pentru că eu nu sunt căsătorit şi ţi-aş fi putut oferi pe loc o propunere de l-logodnă.

Bărbatul îşi ridică mâna dreaptă. Wenche tresări. Crezu preţ de o clipă că are vedenii. Oare chiar văzuse o gaură mare în mâna lui?

— A venit Oleg Fauke, rosti un glas în interfon.

— Trimite-l la mine! răspunse John D. Steffens, împingându-şi scaunul de lângă birou şi uitându-se pe geamul clădirii laboratorului, departamentul de transfuzii.

îl văzuse deja pe tânărul Fauke coborând dintr-o maşină japoneză micuţă, care rămânea în parcare cu motorul pornit. Alt tânăr stătea la volan, probabil cu căldura dată la maximum. Era un ger de crăpau pietrele, iar ziua era senină. Pentru mulţi, era un adevărat paradox că un cer lipsit de nori înseamnă căldură în iunie şi ger în ianuarie. Pentru că nu se sinchiseau să înţeleagă principiile fizicii, meteorologiei şi ale naturii lumii. Pe Steffens nu-l mai enerva că oamenii credeau că frigul e un lucru şi nu înţelegeau că era doar absenţa căldurii. Frigul era starea naturală, dominantă. Căldura era excepţia. Aşa cum crima şi cruzimea erau naturale şi logice, în timp ce mila era o anomalie, un rezultat al felului complicat în care instinctul de turmă promova supravieţuirea speciei. Pentru că mila se oprea acolo, între specii, iar cruzimea de nestăpânit a oamenilor faţă de alte specii îi ajuta să supravieţuiască. De pildă, creşterea oamenilor ca specie însemna că nu mai era vânată carnea, ci produsă. Cuvintele însele, producţia de carne, ideea în sine. Oamenii ţineau animale în cuşti, răpindu-le toate bucuriile şi plăcerile vieţii, însămânţându-le pentru a oferi involuntar lapte şi carne proaspătă mai tânără, răpindu-le progeniturile imediat ce erau fătate, în vreme ce mamele urlau de durere, apoi făcându-le iar să rămână gestante cât mai curând posibil. Oamenii se înfuriau dacă anumite specii erau mâncate: câinii, balenele, delfinii, pisicile. însă mila, din raţiuni de neînţeles, se oprea acolo. Mult mai
inteligenţii porci puteau fi şi erau umiliţi şi mâncaţi, şi aşa procedam de atâta vreme, încât lumea nici măcar nu se mai gândea la câtă cruzime calculată era implicată în producţia modernă de hrană. Spălare pe creier!

Steffens se uită la uşa închisă, ştiind că în curând avea să se deschidă. Se întrebă dacă ei aveau să înţeleagă vreodată. Că moralitatea – pe care unii şi- o închipuiau dată de la Dumnezeu şi eternă – este maleabilă şi deprinsă, la fel ca ideile noastre despre

frumuseţe, duşmani sau gusturile în materie de modă. Cam greu de crezut. Prin urmare, nu era deloc surprinzător că omenirea era incapabilă să înţeleagă şi să accepte proiecte de cercetare radicale ce mergeau contra ideilor adânc înrădăcinate. Incapabilă să înţeleagă că erau la fel de logice şi de necesare, pe cât erau de crude.

Se deschise uşa.

— Bună dimineaţa, Oleg! Haide, intră, ia loc!

— Mersi.

Tânărul se aşeză.

— înainte de-a lua proba, îţi pot cere o favoare?

— O favoare?

Steffens îşi trase pe mâini o pereche de mănuşi de cauciuc albe.

— Ştii că cercetarea mea ar putea să fie benefică pentru tine, pentru mama ta şi pentru viitoarea ta familie?

— Şi mai ştiu că această cercetare e mai importantă pentru tine decât e pentru mine o viaţă puţin mai lungă.

— Inteligente cuvinte pentru un tip atât de tânăr, zâmbi Steffens.

— îţi cer în numele tatălui meu să-ţi rupi două ore din timp ca să participi şi să oferi o opinie profesională în timpul dezbaterii unui prieten. Harry ar aprecia foarte mult.

— O dezbatere? Cu siguranţă ar fi o onoare.

— Singura problemă este că..., zise Oleg, apoi îşi drese glasul, că începe acum sau foarte curând, şi va trebui să mergem imediat ce-mi vei lua proba de sânge.

— Acum?

Steffens îşi coborî privirea la agenda deschisă în faţa sa.

— Mă tem că am o şedinţă la care...

— El ar aprecia cu adevărat, insistă Oleg.

Steffens se uită la tânăr în timp ce-şi mângâia bărbia gânditor.

— Vrei să spui... sângele tău la schimb cu timpul meu?

— Ceva de genul, răspunse Oleg.

Steffens se lăsă pe spate în scaunul de birou şi-şi împreună mâinile, lipindu-le de gură.

— Spune-mi un lucru, Oleg: ce te face pe tine să ai o relaţie atât de apropiată cu Harry Hole? La urma urmei, nu e tatăl tău biologic.

— Tu să-mi spui.

— Răspunde-mi şi dă-mi sângele tău, iar eu voi merge cu tine la această dezbatere.

Oleg căzu pe gânduri.

— Aş spune că e onest. Că, în ciuda faptului că nu e tatăl meu şi că nu-i cel mai bun tată din lume sau nimic de genul ăsta, pot avea încredere în ce spune. Dar nu cred că ăsta e cel mai important lucru.

— Atunci, care e cel mai important lucru?

— Că urâm aceleaşi trupe.

— Că ce?

— Muzica. Nu ne place acelaşi gen de muzică, dar urâm aceleaşi genuri. Oleg îşi scoase geaca groasă şi-şi suflecă

mâneca.

— Gata?

41. Vineri după-amiază

Rakel ridică privirea spre Harry în vreme ce mergeau braţ la braţ prin Universitetsplassen în direcţia Domus Academica, una dintre cele trei clădiri ale Universităţii din Oslo. îl convinsese să poarte pantofii eleganţi pe care i-i cumpărase de la Londra, cu toate că el spusese că alunecă prea tare pe vremea asta.

— Ar trebui să porţi mai des costum.

— Iar primăria ar trebui să dea mai des cu nisip, replică Harry, prefăcându-se că alunecă iar.

Ea râse şi-l strânse mai cu putere. Simţi dosarul galben şi tare pe care el îl împăturise şi-l vârâse în buzunarul interior.

— Aia nu-i maşina lui Bjorn Holm şi e parcată foarte ilegal?

Trecură pe lângă Volvo-ul Amazon negru parcat exact unde începeau scările.

— Autorizaţia poliţiei sub parbriz. Un caz clar de folosire abuzivă.

— Din pricina lui Katrine, zâmbi Rakel. îşi face şi el griji că ea va cădea.

Se auzea zumzet de glasuri în sala din faţa Vechiului Amfiteatru, unde se ţinea dezbaterea. Rakel se uită după chipuri familiare. Erau mai ales colegi de breaslă şi membri ai familiei. însă pe cineva recunoscu totuşi în celălalt capăt al încăperii: Truls

Berntsen. Era clar că nu înţelesese că ţinuta potrivită pentru o dezbatere o reprezintă costumul. Rakel îşi croi drum pentru ea şi Harry până la Katrine şi Bjorn.

— Felicitări amândurora! spuse Rakel, îmbrăţişându-i.

— Mersi!

Katrine radia în timp ce-şi mângâia burta bombată.

— Când...?

— în iunie.

— Iunie, repetă Rakel, şi văzu cum Katrine zâmbeşte stingher.

Rakel se aplecă în faţă, îşi puse o mână pe braţul lui Katrine şi şopti:

— Nu te gândi la asta, va fi bine!

Katrine o privi şocată.

— Epidurala. O chestie genială. Scapi de orice durere, uite aşa! continuă Rakel.

Katrine clipi de două ori, apoi începu să râdă.

— Ştii, n-am mai participat niciodată la o dezbatere. Habar n-aveam că e atât de formală, până ce l-am văzut pe Bjorn punându-şi cea mai elegantă cravată- şnur. Ce se întâmplă, de fapt?

— Oh, în realitate e destul de simplu, răspunse Rakel. Intrăm în amfiteatru, ne aşezăm, apoi intră preşedintele juriului, candidatul şi oponentul său. Pesemne că Smith e destul de încordat, chiar dacă a trebuit să-şi susţină deja examenul oral în faţa lor ieri sau în această dimineaţă. Probabil că îşi face mai

multe griji că Stâle Aune îl va stingheri, însă nu prea cred.

— Nu? întrebă Bjorn. Dar Aune nu crede în vampirism.

— Stâle crede în activitatea ştiinţifică serioasă, replică Rakel. Oponenţii ar trebui să fie critici şi să ajungă la miezul subiectului disertaţiei, însă trebuie să rămână în limitele subiectului şi ale premisei, nu să dea curs propriilor obsesii.

— Uau, chiar ţi-ai făcut temele! exclamă Katrine în timp ce Rakel trăgea
adânc aer în piept.

Rakel încuviinţă şi continuă:

— Fiecare adversar are la dispoziţie trei sferturi de oră, iar între ele sunt permise întrebări scurte din sală, interval cunoscut sub numele de ex auditorio, dar de obicei nu se întâmplă. După aceea urmează banchetul plătit de candidat, însă noi nu am fost invitaţi. Harry consideră că e mare păcat.

Katrine se întoarse spre Harry.

— E-adevărat?

Harry ridică din umeri.

— Cui nu-i place un pic de friptură cu sos şi să moţăie în timpul discursurilor de jumătate de oră ţinute de rudele cuiva pe care nici nu-l cunoşti prea bine?

Lumea începea să se agite în jurul lor, se văzură şi câteva bliţuri.

— Următorul ministru al Justiţiei, anunţă Katrine.

Era ca şi cum se despărţeau apele în faţa lui Mikael şi a Ullei Bellman, în timp ce înaintau braţ la braţ. Zâmbeau amândoi, însă Rakel nu credea că Ulla zâmbeşte cu adevărat. Poate că nu era ea genul care zâmbeşte. Sau poate că Ulla Bellman fusese fata aia splendidă şi sfioasă care învăţase că un zâmbet exagerat nu atrage decât o nedorită atenţie şi că o faţadă mai rece îţi face viaţa mai uşoară. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Rakel nu se putea abţine să se întrebe cum avea să facă faţă mai departe

situaţiei de-a fi soţia unui ministru.

Mikael Bellman se opri lângă ei, când un microfon îi apăru în faţă şi răsună puternic o întrebare.

— Ah, eu mă aflu aici doar ca să-l celebrez pe unul dintre cei care au pus umărul alături de noi în rezolvarea cazului vampiristului, răspunse el în engleză. Dr. Smith este cel cu care ar trebui să vorbiţi astăzi.

însă Bellman făcu aşa cum i se ceruse şi adoptă imediat postura potrivită pentru poze, în timp ce fotografii îşi strigau cerinţele.

— Presa internaţională, comentă Bjorn.

— Vampirismul e la modă, replică imediat Katrine, uitându-se la mulţime. Toţi reporterii care se ocupă de cazurile de crimă sunt aici.

— Cu excepţia Monei Daa, spuse Harry şi se uită în jur.

— Şi toată lumea din Boiler Room, adăugă Katrine, cu excepţia lui Anders Wyller. Aveţi idee unde e?

Ceilalţi clătinară din cap.

— M-a sunat de dimineaţă, continuă Katrine. M-a întrebat dacă putem sta de vorbă între patru ochi.

— Despre ce? întrebă Bjorn.

— Dumnezeu ştie. Ah, iată-l!

Anders Wyller se vedea în capătul opus al mulţimii. Părea surescitat şi era roşu la faţă în timp ce-şi dădea jos fularul. în clipa aceea se deschiseseră uşile amfiteatrului.

— Gata, trebuie să ne ocupăm locurile, anunţă Katrine, apoi se grăbi spre uşă. Faceţi loc, trece o femeie gravidă!

— Ce frumoasă e! şopti Rakel, strecurându-şi braţul pe sub al lui Harry şi lipindu-se de umărul lui. Mereu m-am întrebat dacă voi doi aţi avut vreodată ceva.

— Ceva?

— Ceva micuţ. Când încă nu eram împreună, de exemplu.

— Mă tem că nu, răspunse Harry morocănos.

— Te temi că nu? Adică?

— Adică uneori regret că nu profit mai mult de pe urma micilor noastre pauze.

— Harry, nu glumesc.

— Nici eu.

Hallstein Smith crăpă un pic uşa încăperii impozante şi se uită înăuntru, la candelabrul atârnat deasupra mulţimii ce umplea amfiteatrul. Erau oameni care stăteau şi pe culoare. Odinioară, această sală adăpostise legislativul Norvegiei, iar acum el – micul Hallstein – urma să stea pe podium şi să-şi apere cercetarea şi să fie recompensat cu titlul de doctor! Se uită la May, care stătea pe rândul din faţă, neliniştită, dar mândră ca o cloşcă. Se uită şi la colegii străini care veniseră, cu toate că-i avertizase că dezbaterea are loc în norvegiană; se uită la jurnalişti şi la Bellman, care stătea cu soţia lui pe rândul din faţă, exact în mijloc. La Harry, Bjorn şi Katrine, noii săi prieteni din poliţie, care jucaseră un rol atât de important în disertaţia sa despre vampirism, în care cazul lui Valentin Gjertsen devenise evident punctul central. Şi până şi imaginea lui Valentin se schimbase radical în lumina evenimentelor ultimelor zile, care nu făcuseră decât să-i întărească până la urmă concluziile despre personalitatea vampiristului. Pentru că fireşte că Hallstein sublimase faptul că vampiriştii acţionează în primul rând din instinct şi sunt conduşi de dorinţele şi impulsurile lor – aşa că revelaţia că Lenny Hell fusese creierul din spatele crimelor atent plănuite venise la momentul potrivit.

— Să începem! propuse preşedintele juriului, îndepărtându-şi un

fir de praf de pe ţinuta academică.

Hallstein inspiră adânc şi se apropie. Publicul se ridică în picioare.

Smith şi cei doi adversari luară loc, în vreme ce preşedintele juriului începea să explice cum anume urma să se desfăşoare dezbaterea, după care îi lăsă cale liberă lui Hallstein.

Primul adversar, Stâle Aune, se aplecă în faţă şi-i ură noroc. Hallstein urcă pe podium şi se uită la public. Simţi cum se aşterne tăcerea. Examenul oral din această dimineaţă mersese bine. Mai bine zis, fusese fantastic. Nu se putuse abţine să observe că membrii comitetului de examinare păruseră mulţumiţi şi chiar şi Stâle Aune încuviinţase laudativ la cele mai strălucite idei ale sale.

Acum urma să le ofere o variantă prescurtată a acelui examen, de maximum 20 de minute. începu să vorbească, iar în curând căpătă acelaşi sentiment pe care-l avusese de dimineaţă şi se abătu de la scenariul din faţa sa. Gândurile i se transformau instantaneu în cuvinte şi se trezi că era ca şi cum se putea vedea din exterior, putea vedea publicul, expresiile de pe chipurile celor prezenţi, care se agăţau de fiecare cuvânt al său, cu toată atenţia îndreptată spre el, Hallstein Smith, profesor de vampirism. Evident că încă nu se inventase, dar el avea să schimbe acest aspect, iar astăzi era marcat începutul. Se apropia de concluzie:

— în timpul scurtului interval petrecut de mine în ancheta independentă condusă de Harry Hole, am reuşit să înţeleg multe lucruri. Unul dintre ele a fost că întrebarea centrală într-un caz de crimă este De ce? Dar asta nu te- ajută prea mult dacă nu poţi răspunde şi la Cum?

Hallstein se apropie de masa de lângă podium, pe care erau trei obiecte acoperite cu o pânză de fetru. Apucă de un capăt şi aşteptă. I se ierta un pic de teatru.

— Aşa, anunţă el, apoi dădu pânza la o parte.

Un icnet general străbătu mulţimea când văzură cu toţii

revolverul enorm, cătuşele groteşti şi dinţii negri de fier.

Arătă spre revolver.

— O unealtă pentru a ameninţa şi supune.

Spre cătuşe.

— Una pentru a controla, a răpi puterea şi a închide.
Dinţii de fier.

— Şi una pentru a ajunge la sursă, a căpăta acces la sânge, a îndeplini ritualul.

Ridică privirea.

— îţi mulţumesc, detectiv Anders Wyller, pentru că am putut împrumuta aceste obiecte care îmi puteau ilustra ideea. Pentru că avem aici mai mult decât repetarea de trei ori a întrebării Cum? Avem şi un De ce? Dar cum anume e un De ce?

Râsete cunoscătoare răzleţe.

— Pentru că toate uneltele sunt vechi. Inutil de vechi, s-ar putea spune. Vampiristul s-a străduit să obţină imitaţii după artefacte din epoci specifice. Iar acest lucru subliniază ce spun în disertaţia mea despre importanţa ritualului şi despre faptul că băutul sângelui poate conduce la o perioadă în care existau zei care trebuiau să fie veneraţi şi împăcaţi, iar ofranda era sângele.

Arătă către revolver:

— Acesta stabileşte o legătură cu America, în urmă cu 200 de ani, pe când triburile amerindiene beau sângele duşmanilor lor, crezând că astfel le absorbeau puterile.

Arătă apoi către cătuşe:

— Aceasta este o legătură cu Evul Mediu, când vrăjitoarele şi vrăjitorii trebuiau să fie prinşi, exorcizaţi şi arşi ritualic.

în final, arătă spre dinţi:

— Iar aceştia sunt o legătură cu lumea antică, atunci când sacrificiile şi vărsarea de sânge uman erau un mijloc obişnuit de a-i mulţumi pe zei. Aşa cum şi eu, prin răspunsurile de azi... – făcu semn spre scaun şi spre cei doi adversari – sper să-i mulţumesc pe aceşti zei.
Râsete ceva mai relaxate de această dată.

— Vă mulţumesc!

Aplauzele, din ce i se părea lui Hallstein Smith, erau tunătoare.

Stâle Aune se ridică, îşi potrivi papionul în picăţele, îşi împinse burdihanul înainte şi porni cu paşi apăsaţi spre podium.

— Dragă candidat, ţi-ai bazat lucrarea de doctorat pe studii de caz, iar ce mă întreb eu este cum ai putut să ajungi la concluzia la care ai ajuns, dat fiind că exemplul tău principal – Valentin Gjertsen – nu-ţi sprijinea concluzia. Asta până când n-a fost dezvăluit rolul lui Lenny Hell.

Hallstein Smith îşi drese vocea.

— în psihologie, există mai mult spaţiu pentru interpretare decât în majoritatea celorlalte ştiinţe şi, cum era firesc, a fost tentant să încadrez comportamentul lui Valentin Gjertsen în limitele tiparului vampiristului, pe care îl descrisesem deja. însă, în calitate de cercetător, trebuie să fiu sincer. Până în urmă cu câteva zile, Valentin Gjertsen nu s-a potrivit perfect în teoria mea. Şi, cu toate că în psihologie harta şi terenul nu se suprapun niciodată perfect, trebuie să recunosc că tot eram frustrat. E greu să te bucuri de pe urma tragediei lui Lenny Hell. însă tot a rezultat ceva: cazul său întăreşte încă o dată teoria acestei disertaţii şi, prin urmare, oferă o ilustrare şi mai clară a înţelegerii vampiristului. Să sperăm că va putea ajuta la prevenirea viitoarelor tragedii şi vampiristul va fi prins mai repede.

Hallstein îşi drese iar vocea.

— Trebuie să mulţumesc comitetului de examinare, care

şi-a dedicat deja timp pentru studierea disertaţiei mele originale şi care mi-a îngăduit să introduc schimbările posibile datorită descoperirii rolului lui Hell în caz, astfel încât totul s-a potrivit perfect...

Când preşedintele juriului îi făcu semn primului adversar că i s-a terminat
timpul, Hallstein simţea că trecuseră doar cinci minute, nu 45. Fusese ca un vis!

Iar când preşedintele urcă pe podium ca să spună că acum urma un interval în care ex auditorio putea adresa întrebări, Hallstein abia aştepta să le arate această fantastică operă de artă care, cu tot grotescul ei, rămânea cea mai măreaţă şi mai splendidă realizare dintre toate: mintea omului.

Hallstein se folosi de pauză pentru a se amesteca printre cei din sală, să stea de vorbă cu oamenii care nu erau invitaţi la banchetul de după. îl văzu pe Harry Hole alături de o femeie brunetă şi porni spre ei.

— Harry! începu el, strângându-i mâna poliţistului, care era dură şi rece ca marmura. Aceasta trebuie să fie Rakel.

— Este, răspunse Harry.

Hallstein îi strânse şi ei mâna şi îl văzu pe Harry uitându-se la ceas, apoi la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

— Da, zise Harry. Şi iată-l, în sfârşit!

Hallstein văzu două persoane intrând pe uşa din celălalt capăt al încăperii. Un tânăr înalt şi brunet şi un bărbat trecut de 50 de ani, cu păr blond şi ochelari dreptunghiulari fără rame. îl izbi faptul că tânărul semăna cu Rakel, însă la celălalt individ era totuşi ceva cunoscut.

— Unde l-am mai văzut pe tipul cu ochelari? se întrebă

Hallstein.

— Nu ştiu. E hematolog, John D. Steffens.

— Şi ce caută aici?

Hallstein îl văzu pe Harry cum trage adânc aer în piept.

— E aici pentru a pune capăt acestei poveşti. Doar că nu o

ştie încă.

Iar în acel moment preşedintele juriului sună dintr-un clopoţel şi anunţă cu un glas bubuitor că e timpul să se întoarcă în amfiteatru.

John D. Steffens îşi făcea loc printre cele două şiruri de scaune urmat îndeaproape de Oleg Fauke. Steffens aruncă o privire prin sală, încercând să-l localizeze pe Harry Hole. Şi-şi simţi inima oprindu-se când îl zări pe tânărul blond de pe rândul din spate. în aceeaşi clipă Anders îl văzu şi el, iar Steffens observă teama de pe chipul tânărului. Steffens se întoarse spre Oleg şi-i spuse că uitase de o întâlnire şi că trebuie să plece.

— Ştiu, răspunse Oleg, dar nu dădu niciun semn că ar vrea să se dea din drum.

Steffens băgă de seamă că băiatul era aproape la fel de înalt ca falsul său tată, Harry.

— însă acum vei lăsa chestia asta să-şi urmeze cursul firesc, Steffens.

Băiatul îşi lăsă uşor mâna pe umărul lui Steffens, însă medicul specialist simţi că e împins în scaunul din spatele său. Se aşează şi-şi simţi pulsul domolindu- se. Demnitate. Da, demnitate. Oleg Fauke ştia. Ceea ce însemna că ştia şi Harry. Şi nu-i oferise nicio şansă de scăpare. Iar după reacţia lui Anders, era evident că nici el nu ştiuse nimic. Fuseseră păcăliţi. Păcăliţi să se afle amândoi aici.

Acum ce urma?

Katrine Bratt se aşează între Harry şi Bjorn exact când preşedintele juriului începu să vorbească pe podium:

— Candidatul a primit o întrebare ex auditorio. Harry Hole,

te rog să începi! Katrine se uită surprinsă la Harry.

— Mulţumesc!

Katrine vedea bine şi surprinderea de pe chipurile celorlalţi, unii

dintre ei cu
zâmbetul pe buze, ca şi cum se aşteptau la vreo glumă. Până şi Hallstein Smith părea amuzat când se întoarse pe podium.

— Felicitări! începu Harry. Eşti foarte aproape să-ţi îndeplineşti ţelul, iar eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru contribuţia ta la rezolvarea cazului vampiristului.

— Eu ar trebui să îţi mulţumesc, replică Smith cu o mică plecăciune.

— Da, poate, zise Harry. Desigur, am găsit persoana care trăgea sforile şi-l dirija pe Valentin. Şi, cum a subliniat Aune, toată disertaţia ta se bazează pe asta. Deci aici ai avut noroc.

— Am avut.

— însă mai sunt vreo două lucruri la care ne-ar plăcea să

primim răspunsuri.

— O să mă străduiesc, Harry.

— îmi amintesc momentul în care am văzut înregistrarea cu Valentin intrând în hambarul tău. Ştia exact unde merge, dar nu şi despre cântarul din faţa uşii. A intrat triumfător, fără să-şi

facă griji, convins că îl aşteaptă teren solid sub picioare. Şi aproape că şi-a pierdut echilibrul De ce se întâmplă asta?

— Unele lucruri le luăm ca atare, răspunse Smith. în psihologie, o numim raţionalizare, ceea ce practic înseamnă că simplificăm lucrurile. Fără raţionalizare, lumea ar fi de necontrolat, iar creierul nostru ar deveni supraîncărcat cu toate incertitudinile cărora trebuie să le facem faţă.

— Iar asta explică şi de ce coborâm fără nicio grijă un şir de trepte spre pivniţă, fără să ne gândim că ne-am putea lovi cu capul de o ţeavă de apă.

— Exact.

— însă, după ce am făcut-o o dată, ne amintim data următoare – cel puţin majoritatea o face. De aceea Katrine Bratt are grijă când păşeşte pe cântarul din hambarul tău, însă abia a doua oară. Deci niciun mister că am găsit sânge şi piele aparţinându-ne mie şi ţie pe ţeava aceea de apă din pivniţa lui Hell, însă nu şi de la el. O fi învăţat să se aplece la timp... din copilărie. Altminteri i-am fi găsit ADN-ul, pentru că acesta poate fi găsit chiar şi după mulţi ani pe o suprafaţă ca a ţevii de apă.

— Sunt sigur că-i corect, Harry.

— Voi reveni la asta, dar lasă-mă mai întâi să lămuresc un mister.

Katrine se îndreptă în scaun. Nu ştia ce se petrece, însă-l ştia pe Harry şi simţea vibraţia acelui mârâit inaudibil, pe o frecvenţă joasă, din glasul lui.

— Când Valentin Gjertsen intră la tine în hambar la miezul nopţii, el cântăreşte 74,7 kilograme, continuă Harry. însă când pleacă, el cântăreşte 73,2 kilograme, potrivit camerei de supraveghere. Exact cu un kilogram şi jumătate mai puţin, preciză Harry, făcând un gest cu mâna. Explicaţia evidentă este, firește, că diferenţa de greutate este sângele pierdut la tine în birou.

Katrine auzi tuşea discretă, dar nerăbdătoare a preşedintelui juriului.

— însă mi-am dat seama de ceva, adăugă Harry. Uitaserăm de revolver! Cel pe care Valentin îl avusese la el şi care se afla tot în birou când el a plecat de- acolo. Un Ruger Redhawk cântăreşte în jur de 1,2 kilograme. Aşadar, pentru ca cifrele să se potrivească, Valentin nu pierduse decât 0,3 kilograme de sânge...

— Hole, interveni preşedintele juriului. Dacă ai totuşi o întrebare pentru candidatul de faţă...

— Mai întâi una pentru un expert în sânge, răspunse Harry, apoi se întoarse cu faţa spre public. Medic specialist John Steffens, eşti hematolog şi s-a întâmplat să fii de serviciu când Penelope Rasch a fost adusă la spital...

John Steffens simţi cum fruntea i se acoperă toată de sudoare când percepu toate privirile îndreptându-se spre el. La fel cum se uitaseră la el când era în boxa martorilor şi le explicase tuturor cum îi murise soţia. Cum fusese înjunghiată şi cum efectiv sângerase până la moarte în braţele sale. Toate

acele priviri, la fel ca acum. Privirea lui Anders, acum,

ca şi atunci, înghiţi în sec.

— Da, am fost.

— Iar atunci ai demonstrat că ai un ochi foarte bun la estimarea cantităţilor de sânge. Bazându-te pe imaginea de la locul faptei, ai apreciat cantitatea de sânge pe care o pierduse femeia la un litru şi jumătate.

— Da.

Harry scoase o poză din buzunarul sacoului şi-o ridică.

— Şi, pornind de la această poză din biroul lui Hallstein

Smith, pe care ţi-a arătat-o unul dintre paramedici, ai apreciat cantitatea de sânge tot la un litru şi jumătate. Cu alte cuvinte, un kilogram şi jumătate. Corect?

Steffens înghiţi în sec. Ştia că Anders se uita la el din spate.

— Corect. Cu un decilitru sau doi în plus sau în minus.

— Ca să fim clari, e posibil să se ridice cineva de jos şi să scape chiar dacă a pierdut un litru şi jumătate de sânge?

— Diferă de la individ la individ, dar da, dacă persoana respectivă are fizicul şi determinarea necesare.

— Ceea ce duce la întrebarea mea foarte simplă, continuă

Harry.

Steffens simţi o broboană de transpiraţie scurgându-i-se pe frunte.

Harry se întoarse iar cu faţa spre podium.

— Cum vine asta, Smith?
Katrine icni. Tăcerea care se aşternu apoi semăna cu o greutate fizică în sală.

— Va trebui să sar peste ea, Harry, pentru că nu ştiu, răspunse Smith. Sper că asta nu înseamnă că îmi risc doctoratul, dar în apărarea mea aş vrea să subliniez că întrebarea nu se încadrează în subiectul disertaţiei mele.

Zâmbi, dar de această dată nu mai râse nimeni, apoi continuă:

— însă se încadrează în parametrii unei anchete poliţieneşti, poate c-ar trebui să răspunzi tu însuţi la ea, Harry?

— Prea bine, replică Harry şi inspiră adânc.

Nu! se gândi Katrine, ţinându-şi respiraţia.

— Valentin Gjertsen nu avea revolverul când a ajuns acolo. Acesta era deja în biroul tău.

— Poftim?

Hohotul de râs al lui Smith răsună precum ţipătul unei păsări singuratice în amfiteatru.

— Cum Dumnezeu să fi ajuns acolo?

— L-ai pus tu, răspunse Harry.

— Eu? Eu n-am avut de-a face cu acel revolver.

— Era revolverul tău, Smith.

— Al meu? Eu n-am avut în viaţa mea un revolver, poţi foarte bine să verifici la Registrul armelor de foc.

— în care acest revolver este înregistrat pe numele unui marinar din Farsund. Pe care l-ai tratat pentru schizofrenie.

— Un marinar? Harry, ce tot zici acolo? Tu singur ai spus că Valentin te-a ameninţat cu revolverul în barul ăla, când l-a ucis pe Mehmet Kalak.

— L-ai primit înapoi după aia.

Un val de agitaţie se răspândi printre cei din amfiteatru, urmat de un murmur şi de scaune mişcate.

Preşedintele juriului se ridică, arătând ca un cocoş înfoiat când îşi desfăcu braţele acoperite de robă pentru a cere să se facă linişte.

— Scuză-mă, herr Hole, dar asta e o dezbatere! Dacă ai informaţii pentru poliţie, ţi-aş sugera să te adresezi autorităţilor competente, nu să le aduci în lumea academică.

— Domnule preşedinte, stimaţi adversari, replică Harry, oare nu este de o importanţă fundamentală examinarea acestei teze de doctorat dacă se bazează pe o interpretare eronată a unui studiu de caz? Nu asta ar trebui lămurit într-o dezbatere?

— Herr Hole..., începu preşedintele cu glasul lui tunător.

— .. .are dreptate. Stimate preşedinte de juriu, ca membru al comitetului de examinare, sunt foarte interesat să

ascult ce doreşte herr Hole să-i spună candidatului, interveni Stâle Aune de pe rândul din faţă.

Preşedintele se uită la Aune, apoi la Harry şi în final la Smith, înainte de-a se aşeza la loc pe scaun.

— Aş dori să-l întreb pe candidat dacă l-a ţinut pe Lenny Hell ostatic în propria casă şi dacă el, nu Hell, l-a dirijat pe Valentin Gjertsen? zise Harry.

Un icnet aproape inaudibil străbătu amfiteatrul, urmat de o linişte atât de adâncă, încât părea să absoarbă tot aerul din sală.

Smith clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Harry, asta-i o glumă, nu-i aşa? Ceva ce-ai pus la cale în Boiler Room ca să animi dezbaterea, iar acum...
— îţi sugerez să răspunzi, Hallstein.

Poate că faptul că-i folosise numele mic îl făcu pe Smith să-şi dea seama că Harry vorbea serios. Katrine cel puţin crezu că vede cum bărbatul începea să- nţeleagă ceva acolo, pe podium.

— Harry, rosti el încet, până duminică, atunci când m-ai dus tu acolo, nu mai fusesem niciodată în casa lui Hell.

— Ba da, ai fost, îl contrazise Harry. Ai avut foarte multă grijă să ştergi dovezile din orice loc ar fi fost posibil să laşi amprente şi ADN. Dar ai uitat un loc. Ţeava de apă.

— Ţeava de apă? Harry, duminică ne-am lăsat cu toţii ADN-ul pe blestemata aia de ţeavă de apă!

— Nu şi tu.

— Ba da, şi eu. întreabă-l pe Bjorn Holm, doar stă chiar lângă tine.

— Ce poate confirma Bjorn Holm e că ADN-ul tău a fost găsit pe ţeava de apă, nu că a ajuns acolo duminică. Pentru că duminică ai coborât în pivniţă când eu eram deja acolo. în liniştea aia, eu nu te-am auzit venind, îţi aminteşti? în linişte, pentru că tu

nu te-ai lovit cu capul de ţeavă. Te-ai aplecat. Pentru că şi-a amintit creierul tău.

— Harry, zău aşa, chiar e de râs. Duminică m-am lovit şi eu cu capul de ţeavă, doar că n-ai auzit tu.

— Poate pentru că purtai ăsta, care a amortizat lovitura...

Harry scoase un fes de lână negru pe care îl ţinea în buzunar şi şi-l puse pe cap. în faţă avea o ţeastă, pe care Katrine citi numele St. Pauli.

— Dar cum poate cineva lăsa ADN, sub formă de piele, sânge sau păr, când poartă ăsta tras în jos peste frunte?

Hallstein clipea întruna.
— Candidatul nu răspunde, anunţă Harry. Aşa că lăsaţi-mă pe mine să răspund. Hallstein Smith a dat peste ţeava aia de apă când a mers prima oară acolo, cu mult timp în urmă, înainte ca vampiristul să treacă la treabă.

în tăcerea care urmă, chicotitul lui Hallstein Smith era singurul sunet.

— înainte de-a spune ceva, răspunse Smith, cred că ar trebui să-l gratulăm pe fostul detectiv Harry Hole cu o generoasă rundă de aplauze pentru această poveste plină de fantezie.

Smith începu să bată din palme, iar câţiva chiar i se alăturară înainte ca aplauzele să se stingă foarte rapid.

— însă pentru ca aceasta să fie mai mult decât o poveste, e nevoie de acelaşi lucru ca într-o teză de doctorat, continuă Smith. Dovezi! Iar tu nu ai niciuna, Harry. Toată deducţia ta se bazează pe două presupuneri extrem de dubioase. Că un cântar vechi dintr-un hambar arată exact greutatea cuiva care stă pe el doar o secundă, cântar care îţi spun sigur că se mai şi blochează. Şi că am purtat un fes de lână care duminică n-ar fi putut lăsa ADN pe ţeava de apă.
Un fes pe care îţi pot spune că l-am dat jos pe când coboram acele trepte, înainte să mă lovesc cu capul de ţeavă, şi pe care mi

l-am pus apoi la loc, pentru că-n pivniţă era mai frig. Faptul că acum n-am nicio cicatrice pe frunte e pentru că mă vindec rapid. Soţia mea îţi poate confirma şi ea că aveam o urmă când m-am întors acasă.

Katrine văzu că femeia îmbrăcată cu o rochie cusută manual, în culori terne, se uita la soţul ei cu o expresie sumbră şi chipul livid, ca şi cum suferise un şoc în urma exploziei unei grenade.

— Nu-i aşa, May?

Femeia tot închidea şi deschidea gura. Apoi încuviinţă încet.

— Vezi, Harry?

Smith îşi înclină capul şi se uită la Harry cu o expresie de milă plină de tristeţe.

— Vezi ce uşor e să identificăm lacunele din teoria ta?

— Tot respectul pentru loialitatea soţiei tale, însă mă tem că probele ADN sunt de necontestat. Analiza făcută de Institutul Medico-Legal nu dovedeşte doar că materia organică se potriveşte cu profilul tău ADN, ci şi că e mai veche de două luni, deci ar fi fost imposibil să ajungă acolo duminică.

Katrine tresări puternic în scaun şi se uită la Bjorn, însă acesta clătină din cap aproape imperceptibil.

— Prin urmare, Smith, nu e doar o teorie că te-ai aflat în pivniţa lui Hell cândva toamna trecută. E un fapt. La fel cum tot un fapt e şi că aveai Rugerul în posesia ta şi că se afla în birou tău atunci când l-ai împuşcat pe neînarmatul Valentin Gjertsen. în plus, mai avem şi analiza stilometrică.

Katrine se uită la dosarul jerpelit pe care Harry îl scoase din buzunarul interior al sacoului.

— Un program de computer care compară formulările, structura frazei, stilul de adresare şi punctuaţia pentru a-l identifica pe autor. Stilometria a fost cea care a oferit un nou suflu dezbaterii privind care piese de teatru de Shakespeare au

fost scrise într-adevăr de el. Rata de succes în identificarea autorului corect se situează undeva la 80-90%. Cu alte cuvinte, nu suficient de precisă ca să conteze ca dovadă. însă rata de succes pentru eliminarea unui autor de pe listă, cum e cazul lui Shakespeare, este de 99,9%. Expertul nostru IT, Tord Gren, a folosit programul ca să compare e-mailurile trimise lui Valentin Gjertsen cu miile de e-mailuri trimise anterior de Lenny Hell altor persoane. Concluzia este... că nu Lenny Hell a scris instrucţiunile primite de Valentin Gjertsen prin e-mail.

Harry Hole îi întinse dosarul lui Katrine.

Smith se uită la Harry. Bretonul îi căzuse ceva mai devreme peste sprânceana acoperită de sudoare.

— Vom discuta mai amănunţit într-un interogatoriu la poliţie, continuă Harry. însă asta e o dezbatere. Iar tu încă mai ai şansa de-a le oferi membrilor comisiei de examinare un motiv pentru a-i împiedica să-ţi refuze acordarea titlului de doctor. Nu-i aşa, Aune?

Stâle Aune îşi drese glasul.

— Aşa este. în mod ideal, ştiinţa este oarbă faţă de morala vremurilor şi n-ar fi primul doctorat care să fie obţinut prin metode discutabile din punct de vedere moral sau chiar ilegal. Ceea ce noi, membrii comisiei de examinare, trebuie să aflăm înainte de-a accepta disertaţia este dacă a existat cu adevărat cineva care l-a ghidat pe Valentin. Dacă aşa au stat lucrurile, chiar nu văd cum ar putea această teză să fie acceptată de comitetul de examinare.

— îţi mulţumesc! răspunse Harry. Deci ce zici, Smith? Ai vrea să explici comitetului de examinare aici şi acum, înainte să te arestăm?

Hallstein Smith se uită la Harry. Gâfâitul său era singurul lucru care se mai auzea, de parcă el era singurul din întreg amfiteatrul care încă mai respira. Un singur bliţ fulgeră scurt.

Un preşedinte de juriu livid se aplecă spre Stâle şi şuieră aproape neauzit:

— Doamne Dumnezeule Aune, ce se petrece aici?

— Ştii ce este o capcană a maimuţei? întrebă Stâle Aune, după care se lăsă pe spate în scaun şi-şi încrucişă braţele la piept.

Hallstein Smith smuci din cap, de parcă ar fi fost curentat brusc. începu să râdă în timp ce-şi ridica braţele spre tavan.

— Ce am de pierdut, Harry?

Harry nu-i răspunse.

— Da, Valentin a fost ghidat. De mine. Fireşte că eu am scris acele e-mailuri. însă lucrul cel mai important nu e cine s-a aflat în spatele lor, scopul ştiinţific este că Valentin a fost un vampirist adevărat, aşa cum o demonstrează cercetarea mea, şi nimic din ce-ai spus tu nu îmi invalidează rezultatele. Iar dacă a trebuit să ajustez circumstanţele pentru a recrea condiţii de laborator nu înseamnă decât că am făcut ce-au făcut mereu cercetătorii. Nu-i aşa?

îşi plimbă privirea peste cei din sală.

— Dar când tragem linie, nu eu aleg ce face el, ci el însuşi. Iar vieţile a şase oameni nu reprezintă un preţ nerezonabil pentru faptul că asta... – Smith bătu cu arătătorul în teza sa printată şi legată – poate salva pe viitor omenirea de la crimă şi suferinţă. Semnele şi profilurile sunt ilustrate aici. Valentin Gjertsen a fost cel care le-a băut sângele şi le-a omorât, nu eu. Eu doar i-am uşurat misiunea. Când, pentru prima dată, ai norocul de-a întâlni un vampirist adevărat, ai şi datoria de-a obţine totul de pe urma lui, doar nu poţi lăsa atitudinile moraliste mărginite să te împiedice. Trebuie să priveşti imaginea de ansamblu, să iei în considerare ce e mai bine pentru omenire, întrebaţi-i pe Oppenheimer, pe Mao, întrebaţi miile de cobai cu cancer.

— Deci l-ai omorât pe Lenny Hell şi ai împuşcat-o pe Marte Ruud de dragul nostru? întrebă Harry.

— Da, da! Sacrificii pe altarul cercetării!

— La fel cum te sacrifici pe tine însuţi şi umanitatea din tine? Ca să aibă de câştigat omenirea?

— Exact, da!

— Deci ei n-au murit pentru ca tu, Hallstein Smith, să fii reabilitat? Pentru ca maimuţa să poată sta pe tron, iar numele să îi ajungă în cărţile de istorie? Pentru că asta te-a condus în tot acest timp, nu-i aşa?

— V-am arătat ce este un vampirist şi de ce e-n stare! Nu merit să mi se mulţumească pentru asta?

— Păi, replică Harry, în primul şi-n primul rând ai demonstrat de ce e-n stare un om umilit.

Hallstein Smith smuci iar din cap. Deschise gura şi o închise. însă nu ieşi
nimic.

— Am auzit destul! interveni preşedintele juriului în timp ce se ridica. Această dezbatere se încheie aici. Şi aş vrea ca poliţiştii prezenţi aici să îl aresteze...?

Hallstein Smith se mişcă surprinzător de rapid. Din doi paşi repezi, ajunse la masă şi înhăţă revolverul, după care făcu un pas lung spre public şi aţinti revolverul spre fruntea celei mai apropiate persoane.

— Ridică-te! mârâi el. Iar voi, restul, rămâneţi pe locurile voastre!

Katrine văzu o femeie blondă ridicându-se. Smith o răsuci în aşa fel încât ea să stea pe post de scut în faţa lui. Era Ulla Bellman. Avea gura deschisă şi se uita disperată la un bărbat aflat pe rândul din faţă. Katrine nu vedea decât ceafa lui Mikael Bellman şi habar n-avea ce expresie afişa acesta, ci doar că rămăsese

acolo ca trăsnit. Se auzea un fel de vaiet slab. Venea dinspre May Smith, care stătea aplecată uşor într-o parte.

— Dă-i drumul!

Katrine se întoarse spre vocea mârâită. Era Truls Berntsen. Acesta se ridicase de pe scaunul din rândul din spate şi cobora scările.

— Berntsen, opreşte-te! strigă Smith. Sau vă împuşc, întâi pe ea, apoi pe tine!

însă Truls Berntsen nu se opri. Văzut dintr-o parte, falca îi părea şi mai masivă decât de obicei, însă noii săi muşchi erau vizibili pe sub puloverul gros. Bărbatul ajunse în faţă, apoi se răsuci şi porni paralel cu primul rând, direct către Smith şi Ulla Bellman.

— încă un pas...

— împuşcă-mă pe mine primul, Smith, altfel n-o să mai ai

timp!

— Cum doreşti.

Berntsen pufni.
— Tu, civil nenorocit, n-ai...

Katrine simţi o presiune subită în urechi, ca şi cum se afla într-un avion care pierdea rapid altitudine. îi luă o secundă să înţeleagă că era detunătura revolverului greu.

Truls Berntsen se oprise şi stătea acolo, clătinându-se. Avea gura deschisă şi ochii măriţi. Katrine îi văzu gaura din pulover şi aşteptă să curgă sânge. Şi veni şi sângele. Era ca şi cum Truls făcea un ultim efort să stea drept în timp ce o privea pe Ulla Bellman. După care se prăbuşi pe spate.

Undeva în sală ţipă o femeie.

— Nicio mişcare! răcni Smith, păşind înapoi spre ieşire cu Ulla Bellman în faţa sa. Dacă văd o singură mişcare, o împuşc.

Evident că era o cacealma. Şi nu avea să-şi asume nimeni riscul, în caz că nu era.

— Cheile de la Amazon, şopti Harry, rămas tot în picioare.

întinse o mână spre Bjorn, căruia îi luă un moment să reacţioneze înainte de a-i pune cheile în mână.

— Hallstein! strigă Harry, după care porni prin faţa primului rând. Maşina ta este parcată în parcarea pentru vizitatori a universităţii, iar în clipa asta este cercetată de către criminalişti. Am cheile unei maşini parcate chiar în faţa clădirii, iar eu sunt un ostatic mai potrivit pentru tine.

— Pentru că? replică Smith, care continua să se retragă.

— Pentru că voi rămâne liniştit şi pentru că ai conştiinţă.

Smith se opri şi se uită gânditor la Harry câteva secunde.

— Du-te acolo şi pune-ţi cătuşele! ceru el, arătând din cap

către masă.

Harry ieşi din primul rând de scaune, trecu pe lângă Truls, care zăcea nemişcat, şi se opri la masă, cu spatele la Smith şi la restul sălii.

— Vreau să te văd! ţipă Smith.

Harry se întoarse spre el şi-şi ţinu mâinile în aşa fel încât să se vadă că sunt prinse în cătuşele-imitaţie cu lanţul între ele.

— Vino încoace!

Harry se îndreptă spre el.

— O clipă!

Katrine îl văzu pe Smith folosindu-şi mâna liberă pentru a-l înhăţa pe Harry de umăr, după care îl întoarse şi-l conduse pe uşă afară, pe care o lăsă puţin crăpată.

Ulla Bellman se uită la uşă înainte de-a se întoarce spre soţul ei. Katrine îl văzu pe Bellman chemând-o. Iar Ulla începu să meargă în direcţia lui. Cu paşi scurţi, nesiguri, ca şi cum călca pe gheaţă. Dar când ajunse la Truls Berntsen, căzu în genunchi. îşi sprijini fruntea de puloverul lui însângerat. Iar în liniştea aşternută în amfiteatru, unicul suspin scos de Ulla răsună mai puternic decât detunătura revolverului de mai devreme.

Harry simţea ţeava revolverului lipită de spate în timp ce mergea în faţa lui Smith. La naiba, la naiba! Plănuise totul în detaliu încă de ieri, trecând în revistă diferite scenarii, însă la asta chiar nu se gândise.

Harry împinse uşa, iar aerul rece de martie îl izbi în faţă. Universitetsplassen era pustie, scăldată în lumina soarelui iernatic. Vopseaua neagră a Volvo-ului Amazon al lui Bjorn scânteia în lumină.

— Mergi!

Harry coborî treptele spre spaţiul deschis. Când făcu al doilea pas, piciorul îi dispăru de sub el şi căzu într-o parte, fără să mai fie în stare să-şi amortizeze căderea. Durerea îl fulgeră pe braţ în sus şi-n umăr când acesta lovi pământul îngheţat.

— Sus! şuieră Smith, prinzând lanţul cătuşelor şi săltându-l în picioare.

Harry se folosi de impulsul dat de Smith, conştient că exista o probabilitate foarte mică să obţină o şansă mai bună. îşi împinse capul înainte de îndată ce ajunse în picioare şi-l lovi în faţă pe Smith, care se împletici, făcu doi paşi înapoi şi se prăbuşi. Harry se apropie imediat de el, dar Smith zăcea pe spate strângând cu ambele mâini revolverul aţintit spre Harry.

— Haide, Harry! Sunt obişnuit cu asta, doar la şcoală sfârşeam în fiecare pauză pe jos. Aşa că haide!

Harry se uita în jos la ţeava revolverului. îl lovise pe Smith

în nas, iar o frântură de os alb era vizibilă prin pielea crăpată. Un firicel de sânge se scurgea pe o parte a nării.

— Ştiu la ce te gândeşti, Harry, râse Smith. N-a putut să-l omoare pe Valentin de la doi metri şi jumătate depărtare. Atunci, dă-i bătaie! Sau descuie maşina!

Creierul lui Harry făcu socotelile necesare. Apoi se răsuci, descuie încet portiera şoferului şi-l auzi pe Smith cum se ridică. Harry se urcă în vehicul şi nu se grăbi să bage cheia în contact.

— Conduc eu, zise Smith. Mişcă-te!

Harry făcu aşa cum i se ceruse, mişcându-se încet şi stângaci peste maneta de viteze către locul pasagerului.

— Trece-ţi picioarele peste cătuşe!

Harry se uită la el.

— Nu vreau să mă trezesc cu lanţul pe după gât în timp ce conduc, adăugă Smith şi ridică revolverul. Ghinionul tău dacă ai sărit peste cursurile de yoga. Şi văd că-ncerci să ne întârzii. Ai cinci secunde, începând de acum. Patru...

Harry se lăsă pe spate pe cât de mult îi permitea scaunul rigid, îşi ţinu cătuşele prinse cu lanţ în faţă şi-şi îndoi genunchii.

— Trei, doi...

Cu mare greutate, Harry izbuti să-şi treacă pantofii eleganţi pe sub lanţul cătuşelor.

Smith se urcă şi el şi se aplecă peste Harry. Trase centura de siguranţă de modă veche peste pieptul şi talia lui, apoi o prinse şi o strânse smucind-o, astfel încât Harry era practic legat de scaun. Pipăi şi găsi mobilul lui Harry în buzunarul sacoului, apoi îşi prinse propria centură şi răsuci cheia. Ambală motorul şi se chinui un pic cu maneta de viteze. Eliberă pedala de marşarier şi dădu cu spatele într-un semicerc. Coborî geamul şi aruncă telefonul lui Harry, apoi şi pe-al său.

Ieşiră pe Karl Johans gate şi făcură dreapta, aşa încât Palatul le

umplea acum câmpul vizual. Verde la semafor. Virară la stânga, în sensul giratoriu, alt semafor verde, apoi pe lângă Sala de Concerte. Aker Brygge. Traficul era lejer. Mult prea lejer, se gândi Harry. Cu cât Smith se îndepărta mai mult înainte ca Bratt să alerteze maşinile de patrulă şi elicopterul poliţiei, cu atât mai mare urma să fie zona de acoperit şi trebuiau să instaleze mai multe bariere.

Smith se uită spre fiord.

— Rareori Oslo arată mai frumos, nu-i aşa?

Vocea îi era uşor nazală, însoţită de un fluierat slab. Probabil că avea nasul rupt.

— Un însoţitor de drum tăcut, adăugă Smith. Păi, ai vorbit suficient azi.

Harry se uita la autostrada din faţa lor. Katrine nu le putea folosi telefoanele mobile ca să-i urmărească, dar, cât Smith continua să folosească drumurile principale, încă mai exista speranţa că aveau să fie găsiţi rapid. Dintr-un elicopter, o maşină cu dungi de curse pe plafon şi portbagaj era uşor de deosebit printre celelalte.

— A venit la mine spunând că-l cheamă Alexander Dreyer şi dorea să discute despre Pink Floyd şi vocile pe care le tot auzea, începu Smith, clătinând din cap. Dar, după cum ai observat, mă pricep să citesc oamenii, aşa că mi-am dat curând seama că individul ăsta nu era cineva obişnuit, ci un tip de psihopat extrem de rar. Aşa că am folosit ce mi-a spus despre preferinţele sale sexuale pentru a mă consulta cu colegii experţi în chestiuni de moralitate şi, în cele din urmă, mi-am dat seama cu ce am de-a face. Şi care era dilema lui. Aceea că era disperat să-şi urmeze instinctul de vânătoare, însă acea unică greşeală, acea suspiciune vagă, acel neînsemnat şi stupid detaliu l-ar fi putut da de gol şi ar fi pus poliţia pe urmele lui. Harry, mă urmăreşti?

Smith îi aruncă o privire scurtă.

— Că, dacă urma să vâneze iar, trebuia să o facă ştiind că e în siguranţă deplină. Era perfect, un om fără opţiuni, era doar o chestiune de a-i pune o lesă şi a-i deschide cuşca, iar el avea să mănânce – şi să bea – tot ce i se oferea. Dar nu mă puteam prezenta eu drept persoana care să-i ofere toate astea, trebuia să fie un maestru păpuşar fictiv, un paratrăsnet către care urma să ducă pista, în cazul în care Valentin avea să fie prins şi să mărturisească. Cineva care să fie descoperit la un moment dat, indiferent de situaţie, ca să arate că terenul se potriveşte cu harta şi care să confirme teoria disertaţiei mele pe tema vampiristului copilăros de impulsiv şi de haotic. Iar Lenny Hell era sihastrul ce trăia într-o casă izolată şi nu avea niciodată musafiri. însă într-o bună zi a primit o vizită-surpriză din partea psihologului său. Un psiholog care purta pe cap ceva ce îl făcea să semene a şoim-găină şi un revolver roşu enorm în mână. Cra, era, era!

Smith izbucni în râs.

— Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Lenny când şi-a dat seama că e sclavul meu! Mai întâi l-am pus să ducă dosarele pacienţilor mei în biroul lui. Apoi am găsit o cuşcă pe care familia lui o folosea la transportarea porcilor şi am cărat-o jos în pivniţă. Pesemne că atunci m-am lovit cu capul de blestemata aia de ţeavă de apă. Am pus o saltea înăuntru pentru Lenny înainte să-l leg cu cătuşele. Şi acolo a rămas. Practic, nu mai aveam ce face cu Lenny după ce- am extras de la el amănuntele despre toate femeile pe care le hărţuise şi am obţinut dubluri după cheile apartamentelor lor şi parola ca să-i pot trimite e- mailuri lui Valentin de pe computerul lui Lenny. Dar tot mai trebuia să aştept înainte să-i înscenez sinuciderea. Dacă Valentin era prins sau omorât şi poliţia avea să ajungă prea curând la Lenny, trebuia să am grijă să-mi fabric
un alibi beton pentru prima crimă. însă normal că ştiam că-i vor verifica alibiul, având în vedere că luase legătura cu Elise Hermansen prin telefon.
Aşa că l-am dus pe Lenny la pizzeria locală când i-am dat instrucţiuni lui Valentin să o ucidă pe Elise şi am avut grijă să-l

vadă lumea. De fapt, eram atât de concentrat să ţin pistolul ăla de asomat lipit de Lenny pe sub masă, încât nici n-am băgat de seamă că în blatul de pizza erau şi nuci, decât atunci când era prea târziu.

Smith râse iar.

— Drept urmare, Lenny a trebuit să petreacă o groază de timp singur în cuşca aia. Mi-a venit să râd când aţi găsit sperma lui Lenny pe saltea şi aţi tras concluzia că o abuzase pe Marte Ruud acolo.

Trecură de Bygdoy. Apoi de Snaroya. Harry număra automat secundele. Zece minute de când plecaseră din Universitetsplassen. îşi ridică privirea spre cerul albastru, senin.

— Marte Ruud n-a fost abuzată deloc. Am împuşcat-o imediat ce-am adus-o din pădure şi am dus-o în pivniţă. Valentin îşi făcuse de cap cu ea, aşa c-a fost un act de îndurare să îi fac felul.

Smith se întoarse spre el.

— Harry, sper că apreciezi asta. Crezi că vorbesc prea mult?

Se apropiau de Hovikodden. Fiordul Oslo le apăru iar în dreapta. Harry făcu un calcul. Poliţia ar fi avut timp să instaleze o barieră la Asker, unde puteau ajunge în zece minute.

— Harry, îţi poţi imagina ce cadou a fost pentru mine când mi-ai cerut să mă alătur anchetei? Am fost atât de surprins, încât iniţial am refuzat. înainte de a- mi da seama că, dacă stăteam acolo şi aveam acces la toate informaţiile, îl puteam avertiza pe Valentin când vă apropiaţi suficient de mult ca să nu mai continue. Vampiristul meu avea să-i umbrească pe Kiirten, Haigh şi Chase şi să devină cel mai măreţ dintre toţi. însă tot n-am ştiut că acel hamam era sub supraveghere până ce nu m-am trezit în această maşină pe drum într-acolo. Şi începeam şi să pierd controlul asupra lui Valentin – l-a omorât pe barman şi
a răpit-o pe Marte Ruud. Din fericire, am aflat la timp că Alexander Dreyer fusese identificat la acel bancomat pentru a-l avertiza să iasă din apartament, în acel moment, Valentin îşi

dăduse deja seama că eu, fostul lui psiholog, eram cel care trăgea sforile, dar ce dacă? Identitatea persoanei care era cu el în aceeaşi barcă nu mai avea nicio importanţă. Dar ştiam că laţul începuse să se strângă. Sosise vremea marelui final pe care-l plănuiam de ceva vreme. îl făcusem să plece din apartament şi să se cazeze la hotelul Piaza, dar evident că nu era un loc în care să poată sta mult, însă am putut măcar să-i trimit un plic cu dubluri ale cheilor de la hambar şi de la birou şi instrucţiuni să se ascundă până la miezul nopţii, când toată lumea se culcase deja. Cum era şi firesc, nu puteam elimina posibilitatea că începuse să bănuiască ceva, dar ce alternativă avea după ce-i fusese divulgată acoperirea? Pur şi simplu trebuia să înţeleagă că nu eram demn de încredere. Şi trebuie să-mi recunoşti meritul pentru cum am înscenat totul, Harry. Să vă sun pe tine şi pe Katrine ca să am martori la telefon, precum şi camera de supraveghere. Da, normal că ar fi putut să pară o lichidare cu sânge rece după ce născocisem povestea unui cercetător eroic ce-l supărase pe criminalul în serie cu declaraţiile lui publice, după care îl omorâse în legitimă apărare. Da, accept că asta a însemnat că la o dezbatere perfect obişnuită a participat presă şi din alte ţări şi că 14 companii au cumpărat drepturile de a-mi publica teza. Dar în final totul se rezumă la cercetare şi învăţare. Adică progres, Harry. Şi poate că drumul spre iad este pavat cu intenţii bune, dar totodată e şi drumul către un viitor luminos şi mai uman.

Oleg răsuci cheia în contact.

— Secţia Urgenţe de la Ullevål! Calc-o şi porneşte sirenele! răcni tânărul detectiv blond de pe bancheta din spate, unde-i ţinea în poală capul lui Truls Berntsen. Erau amândoi plini de sângele poliţistului.

Oleg se pregătea să ridice piciorul de pe ambreiaj când portiera din spate fu smucită.

— Nu! strigă furios detectivul.

— Mişcă-te, Anders!
Era Steffens, care-l împinse mai încolo, silindu-l pe tânărul detectiv să se mute în partea cealaltă.

— Ţine-i picioarele în sus! lătră Steffens, ţinându-i el acum capul lui Berntsen. Ca să primească...

— Sânge la inimă şi la creier, completă Anders.

Oleg ridică piciorul de pe ambreiaj şi ieşiră din parcare, intrând pe şosea între un tramvai zdrăngănitor şi un taxi furios.

— Cum arată?

— Vezi şi singur! mârâi Anders. Inconştient, puls slab, dar respiră. Glonţul l- a lovit în hemitoracele drept.

— Nu-i o problemă, replică Steffens. Problema cea mare e în spate. Ajută-mă să-l întorc!

Oleg aruncă o privire în oglinda retrovizoare. îi văzu cum îl întorc pe Truls Berntsen pe o parte şi cum îi rup puloverul şi cămaşa. Se concentră înapoi la drum, folosindu-se de claxon pentru a depăşi un camion şi accelerând apoi după ce trecu pe roşu printr-o intersecţie.

— Oh, futu-i! gemu Anders.

— Da, e o gaură mare, zise Steffens. Probabil glonţul i-a spulberat o parte din coastă. Va pierde tot sângele până să ajungem noi la Ullevâl dacă nu...

— Dacă nu...

Oleg îl auzi pe Steffens inspirând adânc.

— Dacă nu mă descurc mai bine decât am făcut-o cu mama ta. Foloseşte-ţi dosul palmelor pentru a apăsa de o parte şi de alta a rănii – aşa – şi apasă-le laolaltă. Doar închide rana pe cât de bine poţi, nu există altă posibilitate.

— îmi tot alunecă mâinile.
— Rupe-ţi o bucată din cămaşă şi foloseşte-o ca să obţii mai

multă aderenţă.

Oleg îl auzea pe Anders respirând greoi. Aruncă iar o privire în retrovizoare. Văzu că Steffens îşi apăsa un deget pe pieptul lui Berntsen în vreme ce bătea uşor cu altul.

— încerc să ascult rezonanţa, dar e prea puţin spaţiu ca să-mi pot pune urechea lângă, spuse Steffens. Poţi să...?

Anders se aplecă în faţă fără să-şi desprindă mâinile de pe rană. îşi lipi urechea de pieptul lui Berntsen.

— Foarte înăbuşit, anunţă el. Nu trage aer deloc. Crezi că...

— Da, mă tem că e un hemotorax, completă tatăl său. Cavitatea pleurală se umple cu sânge, iar plămânii îi vor ceda în curând. Oleg...

— Te aud, răspunse Oleg, călcând pedala.

Katrine stătea în mijlocul Universitetsplassen cu telefonul la ureche, uitându- se la cerul senin, complet lipsit de nori. încă nu era vizibil, însă rechiziţionase elicopterul poliţiei de pe aeroportul Gardemoen, cu ordin de-a scana autostrada E6 în vreme ce se apropia de Oslo dinspre nord.

— Nu, nu avem niciun telefon mobil pe care să-l putem urmări! strigă ea ca să se facă auzită peste zgomotul sirenelor ce se apropiau din diverse părţi ale oraşului. Nimic înregistrat la staţiile de taxare. Instalăm bariere pe E6 şi pe E18 la sud. Vă anunţ de îndată ce primim ceva.

— OK, aşteptăm, răspunse Falkeid la celălalt capăt.

Katrine încheie apelul, dar primi imediat altul.

— Poliţia din Asker, pe E18, anunţă glasul. Am oprit aici un camion cu remorcă şi l-am întors de-a curmezişul drumului după breteaua de ieşire spre Asker şi deviem traficul pe acolo şi

înapoi pe autostradă după sensul giratoriu. Un Amazon model 1970 cu dungi de raliu?

— Da.

— Deci avem de-a face cu cea mai nepotrivită maşină pentru evadări?

— Să sperăm că da. Ţine-mă la curent!

Bjorn se apropie în fugă.

— Oleg şi doctorul îl duc pe Berntsen cu maşina la Ullevâl, rosti el gâfâind. Wyller s-a dus cu ei.

— Care crezi că-i sunt şansele?

— Nu sunt expert decât în cadavre.

— Bine, Berntsen arăta ca unul?

Bjorn ridică din umeri.

— Continua să sângereze, dar măcar asta înseamnă că încă nu era golit de tot.

— Şi Rakel?

— A rămas în amfiteatru cu soţia lui Bellman, care este extrem de afectată. Bellman însuşi a trebuit să se grăbească să conducă operaţiunea de undeva de unde să aibă o perspectivă asupra situaţiei; asta a spus el.

— Perspectivă? pufni Katrine. Singurul loc din care ai o perspectivă e aici!

— Ştiu, dar ia-o mai uşor, scumpo, doar nu vrem să-l stresăm pe bebe, nu-i aşa?

— La dracu', Bjorn!

Strânse tare telefonul în mână.

— De ce n-ai putut să-mi spui şi mie ce punea Harry la cale?

— Pentru că n-am ştiut.

— N-ai ştiut? Trebuie să fi ştiut ceva dacă i-a adus pe criminalişti să examineze maşina lui Smith.

— Nu i-a adus, a fost o cacealma. Aşa cum a fost şi partea cu datarea ADN- ului descoperit pe ţeava de apă.

— Poftim?

— Institutul Medico-Legal nu poate stabili cât de vechi este ADN-ul. Ce-a spus Harry, că ei au descoperit că ADN-ul lui Smith era mai vechi de două luni, e o minciună sfruntată.

Katrine se uită la Bjorn. Băgă mâna în geantă şi scoase dosarul galben pe care i-l dăduse Harry. îl deschise. Trei coli A4. Toate goale.

— O cacealma, repetă Bjorn. Pentru ca stilometria să reuşească să dezvăluie ceva cu un anumit grad de acurateţe, textul trebuie să aibă cel puţin cinci mii de caractere. Acele e-mailuri scurte trimise lui Valentin nu dezvăluie absolut nimic despre identitatea autorului.

— Harry n-a avut nimic, şopti Katrine.

— Absolut nimic, la naiba! replică Bjorn. Nu dorea decât să obţină o mărturisire.

— Dracu' să-l ia!

Katrine îşi lipi telefonul de frunte, fără să fie sigură dacă voia s-o încălzească sau s-o răcorească.

— Şi-atunci, de ce n-a zis nimic? Hristoase, ar fi putut obţine ajutorul unor poliţişti înarmaţi afară.

— Pentru că nu putea spune nimic.

Răspunsul veni de la Stâle Aune, care se apropiase şi se oprise lângă ei.

— De ce nu?

— Simplu, răspunse Stâle. Dacă ar fi informat pe cineva din poliţie despre ce plănuia, iar poliţia n-ar fi intervenit deja, atunci, de facto, ce s-a întâmplat în amfiteatru ar fi fost un interogatoriu al poliţiei. Un interogatoriu al poliţiei mult ieşit din cadrul legal, în care persoana chestionată nu era informată cu privire la drepturile sale şi-n care cel care punea întrebările ar fi minţit intenţionat ca să inducă în eroare. Şi atunci nimic din ce-ar fi spus Smith astăzi n-ar fi putut fi folosit la tribunal. însă în felul ăsta...

Katrine Bratt clipi, apoi încuviinţă încet.

— în felul ăsta, Harry Hole, lector şi cetăţean privat, a luat parte la o dezbatere în care Smith a vorbit de bunăvoie şi nesilit de nimeni în prezenţa martorilor. Stâle, tu ai ştiut?

Acesta încuviinţă.

— Harry m-a sunat ieri. Mi-a dezvăluit toate indiciile care-l indicau pe Hallstein Smith. însă n-avea nicio dovadă. Aşa că mi-a explicat planul său de-a folosi dezbaterea pentru a construi o capcană a maimuţei cu ajutorul meu. Şi folosindu-l pe doctorul Steffens ca martor expert.

— Şi ce i-au răspuns?

— I-am spus că Hallstein Smith, Maimuţa, căzuse deja o dată în genul ăsta de capcană şi că era greu de crezut că avea să repete isprava.

— Dar?

— Dar Harry mi-a întors propriile cuvinte împotriva mea, cu Teza lui Aune.

— Fiinţele umane sunt cunoscute pentru asta, răspunse Bjorn în locul lui. Fac aceleaşi greşeli din nou şi din nou.

— Exact, aprobă din cap Stâle. Şi se pare că Smith îi spusese lui Harry în liftul de la sediul poliţiei că mai degrabă ar avea un doctorat decât o viaţă lungă.

— Şi fireşte că a căzut ca prostul în capcana maimuţei, gemu Katrine.

— Da, s-a ridicat la înălţimea poreclei.

— Nu Smith, eu mă refer la Harry.

Aune încuviinţă.

— Eu mă întorc în amfiteatru – soţia lui Bellman are nevoie de ajutor.

— Vin şi eu cu tine să securizez locul faptei, anunţă Bjorn.

— Locul faptei? întrebă Katrine.

— Berntsen.

— Ah, da. Da.

După ce plecară bărbaţii, Katrine rămase să se uite la cer. Unde era elicopterul ăla?

— Dracu' să te ia! Dracu' să te ia, Harry Hole! murmură ea.

— E vina lui?

Katrine se răsuci. Lângă ea stătea Mona Daa.

— Nu vreau să te deranjez, continuă femeia. De fapt, momentan nu lucrez, dar am văzut pe internet şi am venit. Dacă vrei să foloseşti VG pentru a spune ceva, pentru a-i transmite lui Smith vreun mesaj sau ceva de genul...

— Mersi, Daa, te anunţ.

— Bine.

Mona Daa se răsuci pe călcâie şi începu să se îndepărteze cu mersul ei de pinguin.

— Am fost surprinsă că nu te-am văzut la dezbatere, adăugă Katrine.

Mona Daa se opri.

— Ai fost de la început principalul reporter al VG pentru cazul vampiristului, adăugă Katrine.

— Deci Anders n-a stat de vorbă cu tine.

Ceva la felul în care Mona Daa folosise prenumele lui Anders Wyller, atât de natural, o făcu pe Katrine să ridice o sprânceană.

— Să stea de vorbă cu mine?

— Da. Eu şi Anders, noi...

— Glumeşti?

Mona Daa râse.

— Nu. înţeleg că există anumite aspecte practice, din punct de vedere strict profesional, dar nu, nu glumesc.

— Şi când aţi...?

— Acum, de fapt. Am avut amândoi câteva zile libere, pe care ni le-am petrecut într-o apropiere de-a dreptul claustrofobă în micuţul apartament al lui Anders, ca să aflăm dacă ne potrivim. Credeam că e de bun-simţ să aflăm înainte de-a le spune şi celorlalţi.

— Deci nu mai ştie nimeni?

— Nu, până când Harry aproape că ne-a surprins cu o vizită inopinată. Anders crede că Harry şi-a dat seama. Şi ştiu că a încercat să dea de mine la VG. Presupun că a făcut-o pentru a-şi confirma bănuiala.

— E destul de priceput la bănuieli, replică imediat Katrine, ridicând privirea spre cer în căutarea elicopterului.

— Ştiu.
Harry asculta fluieratul slab scos de Smith când inspira şi expira. Apoi observă ceva ciudat la fiord. Un câine care părea că păşeşte pe apă. Gheaţă topită. Apa se strecura prin crăpăturile din gheaţă, cu toate că afară erau sub zero grade.

— Am fost acuzat că văd vampirism din simplul motiv că vreau să existe, continuă Smith. însă acum a fost dovedit o dată pentru totdeauna, iar în curând va şti toată lumea ce este vampirismul profesorului Smith, indiferent de ce mi se întâmplă mie. Valentin nu e singurul, vor fi mai mulţi. Mai multe oportunităţi de-a face lumea atentă la vampirism. Ai cuvântul meu că au fost deja recrutaţi. M-ai întrebat odată dacă recunoaşterea înseamnă mai mult decât viaţa. Normal că înseamnă. Recunoaşterea este viaţă eternă. Şi tu,
Harry, vei obţine viaţă eternă. Ca omul care aproape că l-a prins pe Hallstein Smith, cel pe care odinioară îl numeau Maimuţa. Crezi că vorbesc prea mult?

Se apropiau de IKEA. Urmau să ajungă la Asker în cinci minute. Smith n- avea să reacţioneze dacă urma o coadă de maşini, pentru că traficul se aglomera deseori aici.

— Danemarca, adăugă Smith. Primăvara soseşte devreme acolo.

Danemarca? Oare Smith devenea psihotic? Harry auzi un clic sacadat.
Maşina semnaliza. Nu, nu, ieşea de pe şoseaua principală! Harry văzu un indicator cu Nesoya.

— Pentru mine e suficientă apă cu gheaţă ca să reuşesc să ajung la marginea gheţii, nu crezi? O barcă de aluminiu superuşoară, cu un om la bord, nu s-ar cufunda prea mult.

Barcă. Harry strânse din dinţi şi înjură în barbă. Hangarul pentru bărci. Cel despre care Smith spusese că reprezintă o parte a moştenirii soţiei sale. într- acolo se îndreptau acum.

— Skagerrak e doar la 240 de kilometri distanţă. Viteza

medie, 20 de noduri. Cât mi-ar lua, Harry, dat fiind că eşti atât de bun la matematică? Eu am făcut deja socoteala. Cu un calculator. Şase ore şi jumătate. Iar de acolo poţi ajunge cu autobuzul în Danemarca, nu durează chiar mult. Apoi Copenhaga. Norrebro. Piaţa Roşie. Stai pe o bancă, ţii în sus un bilet de autobuz şi aştepţi agentul de voiaj. Ce zici de Uruguay? O ţară mică şi drăguţă. E bine că am curăţat deja drumul până la adăpostul pentru bărci şi c-am făcut loc înăuntru pentru o maşină. Altminteri dungile astea de pe plafon ar fi fost uşor de depistat dintr-un elicopter, nu crezi?

Harry închise ochii. Smith îşi plănuise de ceva vreme ruta de evadare. Pentru orice eventualitate. Şi exista un singur motiv pentru care-i spunea toate astea. Pentru că Harry n-avea să mai apuce să spună altcuiva.

* * *

— Fă stânga în faţă! ceru Steffens de pe bancheta din spate. Clădirea 17.

Oleg făcu stânga şi simţi cum roţile derapează pe gheaţă înainte de-a se redresa.

Avea impresia că totuşi exista o limită de viteză în curtea spitalului, însă era perfect conştient că timpul şi sângele curgeau în defavoarea lui Berntsen.

Frână în faţa intrării, unde doi bărbaţi în geci galbene de paramedici aşteptau cu o brancardă. Cu mişcări antrenate, îl săltară pe Berntsen de pe bancheta din spate şi-l aşezară pe brancardă.

— Nu are puls, anunţă Steffens. Direct în camera hibrid. Echipa de urgenţă...

— Deja unde trebuie, îl informă paramedicul mai în vârstă.

Oleg şi Anders urmară brancarda şi pe Steffens printr-o pereche de uşi într-o încăpere în care o echipă de şase oameni cu bonete de protecţie, ochelari de plastic şi halate cenuşiu-argintii aştepta pregătită.

— Mersi, rosti o femeie şi făcu un gest din care Oleg înţelese că el şi Anders nu puteau merge mai departe. Brancarda, Steffens şi echipa dispărură în spatele a două uşi mari ce se închiseră imediat în urma lor.

— Ştiu că lucrezi la Investigaţii Criminale, zise Oleg după ce se lăsă iar liniştea. Dar nu ştiam şi că ai studiat medicina.

— N-am studiat-o, răspunse Anders, uitându-se la uşile închise.

— Nu? în maşină aşa părea.

— Am citit în liceu câteva cărţi de medicină din proprie iniţiativă, dar n-am studiat niciodată medicina.

— De ce nu? Din cauza notelor?

— Aveam note bune.

— Dar?

Oleg nu ştia dacă pune întrebări pentru că îl interesa sau pentru a-şi ţine mintea departe de ce i se întâmpla lui Harry.

Anders îşi coborî privirea spre mâinile sale pline de sânge.

— Presupun că acelaşi lucru e valabil pentru mine ca şi

pentru tine.

— Pentru mine?

— Voiam să fiu ca tatăl meu.

-Şi?

Anders ridică din umeri.

— Şi deodată n-am mai vrut.

— Ai vrut să intri în schimb în poliţie?

— Măcar acolo aş fi putut să o salvez.
— Să „o” salvezi?

— Pe mama. Sau pe cei aflaţi în aceeaşi situaţie. Ori cel puţin aşa-mi închipuiam.

— Cum a murit?

Anders ridică iar din umeri.

— Cineva ne-a spart casa şi totul s-a transformat într-o luare de ostatici. Eu şi tata n-am făcut decât să stăm şi să ne uităm. Tata a devenit isteric, iar spărgătorul a înjunghiat-o pe mama şi a fugit. Tata a început să fugă pe-acolo ca o găină fără cap, strigând la mine să n-o ating în timp ce el căuta o foarfecă.

Wyller înghiţi în sec.

— Tata, medicul specialist, căuta o foarfecă în timp ce eu stăteam acolo şi o vedeam cum îşi pierde tot sângele. După aceea am stat de vorbă cu câţiva medici şi am aflat că am fi putut s-o salvăm dacă am fi făcut imediat ce trebuia. Tata e hematolog, iar statul a investit milioane ca să-l înveţe tot ce se poate despre sânge. Cu toate astea, n-a putut face cele mai simple manevre ca să-i oprească sângerarea. Dacă un juriu ar fi ştiut cât ştie el despre salvarea de vieţi, l-ar fi condamnat pentru omucidere.

— Deci tatăl tău a făcut o greşeală. A greşi e omeneşte.

— Chiar şi-aşa, stă în cabinetul lui şi se crede mai bun decât alţii pentru simplul fapt că poate spune că e medic specialist.

Glasul lui Anders începu să tremure:

— Un poliţist cu o calificare medie şi un curs de o săptămână de luptă corp la corp ar fi putut doborî un spărgător înainte s-o înjunghie.

— Dar astăzi el n-a făcut nicio greşeală, insistă Oleg. Steffens e tatăl tău, nu-i aşa?

Anders încuviinţă.

— Când vine vorba să salveze o nulitate coruptă şi leneşă ca Berntsen, normal că nu face greşeli.

Oleg se uită la ceas şi îşi scoase telefonul. Niciun mesaj de la mama sa. îl băgă la loc. Ea îi spusese că el nu poate face nimic ca să-l ajute pe Harry. Dar că l-ar putea ajuta pe Truls Berntsen.

— Nu-i treaba mea, continuă Oleg, dar l-ai întrebat vreodată pe tatăl tău la câte a renunţat? Câţi ani de muncă grea şi-a dedicat ca să înveţe tot ce e de învăţat despre sânge şi câţi oameni a salvat munca aia?

Anders clătină din cap, rămânând cu el tot plecat.

— Nu? făcu Oleg.

— Nu vorbesc cu el.

— Deloc?

Anders ridică din umeri.

— M-am mutat. Mi-am schimbat numele.

— Wyller e numele de fată al mamei tale?

— Da.

Văzură un bărbat îmbrăcat în argintiu repezindu-se din camera hibrid înainte ca uşile să se închidă la loc.

Oleg îşi drese glasul.

— Cum spuneam, nu e treaba mea. Dar nu crezi că eşti prea dur cu el?

Anders ridică puţin capul şi-l privi pe Oleg în ochi.

— Ai dreptate, răspunse el, încuviinţând încet. Nu e treaba ta.

După care se îndreptă şi porni spre ieşire.

— Unde te duci? îl întrebă Oleg.

— înapoi la universitate. Mă iei şi pe mine? Dacă nu, iau autobuzul.

Oleg se îndreptă şi el de spate şi porni după el.

— Acolo sunt deja destui. însă aici e un poliţist care ar putea muri. îl prinse pe Anders din urmă şi-şi lăsă o mână pe umărul lui.

— Iar în calitate de coleg al său, acum eşti ruda lui cea mai apropiată. Deci nu poţi pleca. Are nevoie de tine.

Când îl răsuci complet pe Anders, văzu că ochii tânărului detectiv erau umezi.

— Amândoi au nevoie de tine, completă Oleg.

Harry trebuia să facă ceva. Repede.

Smith ieşise de pe şoseaua principală şi acum conducea cu atenţie pe un drum forestier îngust, străjuit de ambele părţi de troiene de zăpadă. între ei şi apa îngheţată se afla un hangar

vopsit în roşu ce avea trecută peste uşile duble o scândură lată şi albă. Vedea şi două case, de o parte şi de alta a drumului, însă erau parţial ascunse de copaci şi de stânci, fiind şi prea departe ca să poată alerta pe cineva sau să strige după ajutor. Harry trase adânc aer în piept şi-şi pipăi buza de sus cu limba: avea un gust metalic. îşi simţea sudoarea alunecând pe sub cămaşă, cu toate că îngheţa de frig. încercă să gândească la fel ca Smith. O barcă mică, deschisă, tot drumul până-n Danemarca. Evident că era perfect posibil, şi totuşi atât de îndrăzneţ, încât nimeni din poliţie nu ar fi considerat-o o posibilă cale de evadare. Iar el – oare cum credea Smith că avea să rezolve problema asta? Harry încercă să amuţească vocea care spera cu disperare că avea să fie cruţat. Şi pe cea liniştitor de apatică ce-i spunea că totul e pierdut şi că orice opoziţie în faţa inevitabilului nu însemna decât şi mai multă durere. în schimb, ascultă de vocea logică, lucidă. Care-i spunea că nu mai are nicio valoare ca ostatic şi că nu urma decât să-l încetinească pe
Smith cu barca lui. Smith nu ezita să folosească pistolul, doar îi împuşcase pe Valentin şi pe Berntsen. Şi era destul de probabil să o facă şi aici, înainte să coboare din maşină, pentru că aceasta înăbuşea cel mai bine zgomotul.

Harry încercă să se aplece în faţă, însă centura prinsă bine, în trei puncte, îl ţinea înţepenit în scaun. Iar cătuşele îi apăsau dureros şalele şi îi jupuiau pielea de pe încheieturi.

Mai aveau o sută de metri până la hangar.

Harry scoase un muget. Un sunet gutural, hârâitor, din adâncurile stomacului. După care se legănă dintr-o parte în alta şi se lovi cu capul de geamul lateral. Acesta se crăpă şi în sticlă apăru un soi de floare albă. Răcni în timp ce se lovea din nou. Floarea crescu şi mai mult. încă o dată. O bucată de geam căzu înăuntru.

— Taci sau te împuşc chiar acum! zbieră Smith, apoi aţinti pistolul spre capul lui Harry în timp ce rămânea cu ochii la drum.

Harry muşcă.

Simţi durerea apăsării pe gingii şi gustul metalic care fusese acolo încă de când stătuse în faţa mesei din amfiteatru, cu spatele la Smith, şi-şi pusese dinţii de fier înainte de a-şi lega cătuşele. Cât de ciudat de uşor se înfipseră dinţii ascuţiţi în încheietura lui Hallstein Smith. Ţipătul acestuia umplu maşina, iar Harry simţi cum revolverul îi loveşte genunchiul stâng înainte de- a cădea pe podea, între picioarele sale. îşi încordă muşchii gâtului şi smuci braţul lui Smith spre dreapta. Acesta dădu drumul volanului şi-l lovi pe Harry cu pumnul în cap, însă propria centură de siguranţă îl împiedică să se întindă mai mult. Harry deschise gura, auzi un gâlgâit şi muşcă iar. Gura i se umplu de sânge cald. Poate că atinsese o arteră, poate că nu. înghiţi. Era gros ca sosul brun şi avea un gust greţos de dulce.

Smith prinse iar volanul cu mâna stângă. Harry se aşteptase ca el să frâneze, în schimb acceleră.

Amazonul se răsuci pe gheaţă înainte de-a se năpusti în jos, pe pantă. Scândura de la intrarea în hangar se frânse ca un băţ de chibrit când fu lovită
de o tonă şi-un pic de maşină suedeză vintage, iar uşile acesteia se smulseră cu totul din balamale.

Harry fu proiectat în faţă în centură când maşina se înfipse în spatele unei bărci de metal de patru metri ce străpunse uşile din celălalt capăt al hangarului, care dădeau spre apă.

Observă cum cheile maşinii se rupseră în contact înainte să se oprească şi motorul. După care simţi o durere atroce în dinţi şi-n gură când Smith încercă să-şi elibereze braţul. însă ştia că trebuie să ţină bine. Nu pentru că făcea cine ştie ce rău. Chiar dacă perforase o arteră, aceasta era atât de subţire în acel loc din încheietură – aşa cum bine ştie oricine încearcă să-şi facă rău singur –, încât i-ar fi luat ore întregi să moară din cauza hemoragiei. Smith smuci iar de braţ, însă ceva mai slab de această dată. Harry îi zări fugitiv faţa cu coada ochiului. Smith era palid. Dacă nu suporta să vadă sânge, poate că Harry îl putea face să leşine? Strânse din fălci cât de tare putu.

— Harry, văd bine că sângerez.

Glasul lui Smith era slab, dar calm.

— Ştiai că, atunci când Peter Kürten, „Vampirul din Düsseldorf", era pe punctul de-a fi executat, i-a pus doctorului Karl Berg o întrebare? L-a întrebat dacă crede că el, Kürten, ar avea timp să-şi audă propriul sânge ţâşnind din gâtul rămas fără cap înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Şi, dacă da, plăcerea va triumfa în faţa tuturor celorlalte plăceri. însă mă tem că asta nu se pune ca o execuţie, ci e doar începutul plăcerii mele.

Cu o mişcare rapidă, Smith îşi desfăcu centura de siguranţă cu mâna stângă şi se aplecă peste Harry, punându-şi capul în poala lui, în timp ce întindea mâna spre podeaua maşinii. Mâna sa pipăi mocheta de cauciuc, dar nu reuşi să găsească revolverul. Se aplecă şi mai mult, apoi îşi întoarse capul spre Harry în vreme ce-şi împingea mâna mai adânc sub scaun. Harry văzu zâmbetul enorm ce se lăţea pe buzele lui Smith. Găsise revolverul. Harry ridică piciorul şi-l trânti cu putere. Simţi masa de metal şi mâna lui Smith prin talpa subţire a pantofului.

Smith gemu şi ridică privirea spre el.
— Mişcă-ţi piciorul, Harry! Altfel am să iau cuţitul de măcelar şi am să-l folosesc pe el în schimb. Ai auzit? Mişcă-ţi...

Harry eliberă mâna şi-şi încordă muşchii abdominali.

— ***Cm dorşşti!***

îşi smuci ambele picioare în sus, folosindu-se de centura întinsă la maximum pentru a se ajuta în timp ce-şi forţa genunchii şi totodată capul lui Smith, apropiindu-şi-l de piept.

Smith simţi revolverul eliberându-se de sub talpa lui Harry, însă îl scăpă din mână atunci când se trezi ridicat de genunchii acestuia. Trebui să-şi împingă braţul şi mai adânc şi izbuti să atingă patul cu două degete exact când Harry îi eliberă braţul drept. Tot ce mai trebuia acum era să ia revolverul şi să-l întoarcă pentru a-l

aţinti spre Harry. Apoi Smith îşi dădu seama ce se petrece şi-l văzu pe Harry deschizând gura iar, văzu scânteierea metalului şi pe detectiv aplecându-se spre el, după care-i simţi răsuflarea caldă pe gât. Era ca şi cum prin piele îi săpau nişte ţurţuri. Ţipătul i se curmă brusc când fălcile lui Harry i se strânseră în jurul laringelui. După care piciorul lui Harry coborî iarăşi şi îi strivi mâna în care ţinea revolverul

Smith încercă să-l lovească pe Harry cu mâna dreaptă, însă unghiul era prea îngust ca să imprime forţă loviturii. Harry nu-i străpunsese artera carotidă, pentru că altfel jetul de sânge ar fi atins plafonul, însă îi bloca beregata, iar Smith începea deja să simtă cum i se adună presiunea în cap. însă tot nu voia să dea drumul revolverului. Mereu fusese aşa, un băiat care nu renunţa niciodată. Maimuţa. Maimuţa. Avea nevoie de aer, altminteri capul avea să-i explodeze.

Hallstein Smith eliberă revolverul, putea să-l ia mai târziu. Ridică mâna dreaptă şi-l pocni pe Harry într-o parte a capului. După care, cu stânga îl lovi în ureche. Apoi încă o dată cu dreapta, în ochi şi simţi cum verigheta sa despică sprânceana poliţistului. Simţi cum îi creşte furia la vederea sângelui celuilalt bărbat, o furie asemănătoare cu benzina turnată pe foc, şi cum capătă forţe proaspete, care-l împiedicau să renunţe. Luptă! Continuă să lupţi!

— Şi atunci eu ce fac? întrebă Mikael Bellman în vreme ce se uita spre fiord.

— în primul rând, nu-mi vine să cred c-ai făcut ce-ai făcut, răspunse Isabelle Skoyen în vreme ce se plimba pe lângă el.

— Dar s-a întâmplat atât de repede! Nici n-am avut timp să mă gândesc, zise Mikael, uitându-se la propria reflexie.

— Oh, ba ai avut timp să te gândeşti! Numai că n-ai avut timp să te gândeşti suficient. Ai avut timp să te gândeşti că te-ar împuşca dacă ai interveni, însă nu şi că toată presa te va crucifica dacă nu ai interveni, replică Isabelle.

— Eram neînarmat, el avea un revolver şi nimănui de

acolo nu i-ar fi trecut prin cap să intervină dacă idiotului de Truls Berntsen nu i-ar fi dat prin cap că e un moment potrivit să facă pe eroul.

Bellman clătină din cap.

— Bietul ticălos a fost mereu în limbă după Ulla.

Isabelle scoase un geamăt.

— Truls nu ar fi putut face mai mult rău carierei tale nici dacă ar fi încercat. Primul lucru la care se va gândi lumea va fi, indiferent că e sau nu drept, laşitatea.

— Stai un pic! se repezi Mikael. N-am fost eu singurul care n-a intervenit, acolo mai erau şi poliţişti…

— Mikael, e soţia ta. Stăteai chiar lângă ea, pe rândul din faţă, şi chiar dacă funcţia ta e pe cale să se schimbe, tot rămâi şeful poliţiei. Ar trebui să fii liderul lor. Iar acum ar trebui să devii ministrul Justiţiei…

— Ar fi trebuit să mă las împuşcat? Pentru că Smith chiar a tras cu pistolul ăla. Iar Truls n-a salvat-o pe Ulla! Oare asta nu dovedeşte că eu, ca şef al poliţiei, am judecat corect, în vreme ce agentul Berntsen, acţionând de capul lui, a greşit crunt, punându-i de fapt Ullei viaţa în pericol?

— Evident că astfel va trebui să prezentăm această situaţie, dar va fi foarte dificil.

— Şi ce dracu' va fi atât de dificil?

— Harry Hole. Faptul că s-a oferit voluntar ostatic, iar tu n-ai făcut-o.

Mikael îşi azvârli braţele în sus.

— Isabelle, Harry Hole a provocat toată situaţia. Demascându-l pe Smith ca maestrul păpuşar, practic l-a forţat să pună mâna pe pistolul care se afla exact în faţa lui. Oferindu-se

pe post de ostatic, Harry Hole nu a făcut decât să accepte responsabilitatea pentru ceva ce oricum s-a întâmplat din vina lui.

— Da, dar întâi acţionăm instinctiv şi abia apoi gândim. Vedem un bărbat care nu intervine pentru a-şi salva soţia şi simţim dispreţ. Abia apoi vine şi ceea ce considerăm a fi reflecţia obiectivă, însă, practic, nu e decât faptul că încercăm să aflăm informaţii noi pentru a justifica ceea ce am simţit iniţial.
Ar putea fi gândirea unor oameni proşti şi lipsiţi de luciditate, Mikael, dar sunt destul de sigură că asta vor simţi oamenii.

— De ce?

Niciun răspuns.

El o privi în ochi.

— Bine, continuă tot eh Pentru că şi tu simţi acum dispreţ?
Mikael Bellman văzu cum impresionantele nări ale lui Isabelle Skoyen se dilată când ea trase adânc aer în piept.

— Eşti atâtea lucruri, ai atâtea calităţi care te-au adus unde eşti acum, răspunse ea.

-Şi?

— Şi una dintre ele este abilitatea ta de-a şti când să te pui la adăpost şi să-i laşi pe alţii să încaseze lovitura, când laşitatea preia frâiele. Doar că de data
asta ai uitat că aveai public – şi nu unul obişnuit, ci cel mai prost public posibil.

Mikael Bellman încuviinţă. Jurnalişti de acasă şi din străinătate. Pe el şi pe Isabelle îi aştepta o grămadă de treabă. Luă un binoclu militar de pe pervazul ei, probabil un cadou de la vreun admirator, şi-l îndreptă spre fiord. Văzuse ceva acolo.

— Care crezi că ar fi cel mai bun rezultat pentru noi? o întrebă.

— Poftim? făcu Isabelle care, deşi crescuse la ţară, sau poate tocmai de-aia, vorbea precum cei din păturile superioare ale societăţii din Oslo fără să pară bizar.

Mikael încercase şi el, dar nu-i ieşise. Faptul că el crescuse în partea de est a oraşului provocase pagube iremediabile.

— Truls să moară sau să supravieţuiască?

Potrivi claritatea binoclului. îi luă o clipă să-i audă râsul.

— Iar asta-i una dintre acele calităţi ale tale. îţi poţi opri automat toate emoţiile când situaţia o cere. Cea de acum te va afecta, dar îţi vei reveni.

— Mort ar fi cel mai bine, nu-i aşa? Atunci va fi evident că a făcut alegerea greşită, iar eu am făcut ce trebuia. Şi nici nu va mai putea da niciun interviu, iar toată chestia asta va avea o expunere limitată până la urmă.

îi simţi mâna pe curea în vreme ce ea îi şoptea în ureche:

— Deci ţi-ar plăcea ca următorul mesaj pe care-l vei primi pe telefon să te anunţe că prietenul tău cel mai bun e mort?

Era un câine. Departe, în fiord. Unde dracu' se ducea?

Ideea următoare veni automat.

Una complet nouă. O idee ce practic nu-i trecuse niciodată prin minte şefului poliţiei, viitor ministru al Justiţiei Mikael Bellman, în cei 40 de ani de viaţă.
încotro ne îndreptăm cu toţii?

Harry simţea un bâzâit ascuţit în ureche, iar în ochi avea sânge. Şi loviturile continuau să curgă. Nu mai simţea nicio durere, ci doar că în maşină se făcea tot mai frig şi întunericul se adâncea tot mai mult.

Dar nici el nu renunţa. Pentru că înainte o făcuse de prea multe ori. Renunţase în faţa durerii, a fricii, a dorinţei de-a muri. Dar o

făcuse şi-n faţa unui instinct de supravieţuire egocentric şi primitiv ce anihilase orice dorinţă de somn, de întuneric lipsit de durere. Şi de aceea se afla aici. încă aici. Iar de data asta nu se dădea bătut.

Muşchii fălcilor îl dureau atât de tare, încât îi tremura tot corpul. Iar loviturile nu mai conteneau. însă nu trebuia să renunţe. 70 de kilograme de forţă. Dacă reuşea să capete o priză mai bună asupra gâtului, atunci poate că reuşea să oprească de tot curgerea sângelui spre creier, iar Smith avea să-şi piardă cunoştinţa destul de repede. Dar simpla oprire a fluxului de aer putea dura câteva minute. Altă lovitură în tâmplă. Nu! Se smuci în scaun. Strânse şi mai tare din dinţi. Ţine-te bine, ţine-te bine! Leu. Bivol de apă. Harry număra în timp ce răsufla pe nas. O sută. Loviturile nu conteneau, însă nu cumva deveniseră mai rare şi mai slabe? Degetele lui Smith i se strânseră în jurul feţei şi încercară să-l împingă pe Harry. Apoi renunţară. îi dădură drumul. Oare creierul lui Smith devenise în sfârşit atât de privat de oxigen, încât încetase să mai funcţioneze? Harry simţi uşurare, apoi înghiţi şi mai mult sânge de-al lui Smith, iar în clipa aceea îl izbi ideea. Prezicerea lui Valentin. Ai tot aşteptat să-ţi vină rândul să fii vampir. Iar într-o bună zi vei bea şi tu. Poate că de vină fusese ideea, scurta lipsă de concentrare, însă în momentul acela Harry simţi revolverul mişcându-i-se sub talpă şi-şi dădu seama că slăbise apăsarea fără să-şi dea seama. Că Smith încetase să-l mai lovească pentru a ajunge la armă. Şi reuşise.

Katrine se opri în uşa amfiteatrului.

încăperea era goală, cu excepţia celor două femei care stăteau pe rândul din faţă ţinându-se în braţe.

Se uită la ele. Un cuplu ciudat. Rakel şi Ulla. Soţiile unor duşmani de moarte. Oare acum era acea situaţie în care femeilor le e mai uşor să găsească sprijin una în alta decât la bărbaţi? Katrine nu ştia. Aşa-numita prietenie dintre femei nu o interesase

niciodată.

Se apropie de ele. Ullei Bellman îi tremurau umerii, dar suspinele nu i se auzeau deloc.

Rakel ridică privirea spre Katrine, fixând-o cu o expresie

întrebătoare.

— N-am aflat nimic, răspunse Katrine.

— Bine. Dar el va fi în regulă, zise Rakel.

Lui Katrine îi trecu prin minte că era replica ei, nu a lui Rakel. Rakel Fauke. Cu păr negru, puternică şi cu ochi căprui, blânzi. Katrine fusese mereu geloasă. Nu pentru că-şi dorea viaţa celeilalte femei sau să fie femeia lui Harry. Poate că era capabil să facă o femeie să se simtă ameţită sau fericită pentru o vreme, însă pe termen lung crea suferinţă, disperare, distrugere. Pe termen lung trebuia să-l ai alături pe Bjorn Holm. Şi totuşi, o invidia pe Rakel Fauke. O invidia pentru că era cea pe care o dorea Harry Hole.

— Scuze.

Stâle Aune intrase şi el.

— Am făcut rost de o cameră în care putem sta de vorbă.

Ulla Bellman aprobă din cap, continuând să-şi tragă nasul, apoi se ridică şi părăsi sala alături de Aune.

— Psihiatrie de urgenţă? întrebă Katrine.

— Da, răspunse Rakel. Iar chestia ciudată e că funcţionează.

— Chiar?

— Am trecut şi eu prin asta. Tu cum rezişti?

— ***Eu?***

— Da. Cu toată responsabilitatea. Gravidă. Şi tu eşti la fel de apropiată de Harry.

Katrine îşi mângâie burtica. Şi se simţi frapată de o idee ciudată, sau cel puţin de una pe care nu o mai avusese niciodată. Cât de aproape erau naşterea şi moartea una de alta. Era ca şi cum una o prevestea pe cealaltă, ca şi cum viaţa era un joc fără de sfârşit de-a cine prinde ultimul scaun, care cerea o moarte înainte de-a aproba o nouă viaţă.

— Ştii dacă e băiat sau fată?

Katrine clătină din cap.

— Nume?

— Bjorn a sugerat Hank, răspunse Katrine. După Hank

Williams.

— Fireşte. Deci crede că va fi băiat?

— Indiferent de sex.

Râseră amândouă. Şi nu li se păru deloc absurd. Râdeau şi tot râdeau pentru o nouă viaţă ce se pregătea să înceapă, în loc de foarte apropiata moarte. Pentru că viaţa era magică, în timp ce moartea era ceva trivial.

— Trebuie să plec, dar te anunţ de îndată ce aflu ceva, adăugă Katrine, iar Rakel încuviinţă.

— Voi rămâne aici, să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

Katrine ezită, apoi se hotărî. îşi mângâie iar burtica.

— Uneori mă tem că îl voi pierde.
— E ceva firesc.
— Şi apoi mă întreb ce se va alege de mine. Dacă voi fi în stare să merg mai departe.

— Vei fi, răspunse Rakel cu fermitate.

— Trebuie să-mi promiţi că şi tu vei face la fel! replică

atunci Katrine. Spui că Harry va fi în regulă, iar speranţa e un lucru important, dar în acelaşi timp eu cred că e bine să ştii că am discutat cu echipa Delta şi că analiza lor spune că răpitorul – Hallstein Smith – probabil nu va... în fine, de cele mai multe ori...

— Mersi! rosti Rakel, prinzând-o pe Katrine de mână. îl iubesc pe Harry, dar dacă-l pierd acum, promit să merg mai departe!

— Dar Oleg, el cum va...?

Katrine văzu durerea din ochii lui Rakel şi regretă instantaneu. Văzu că Rakel încearcă să spună ceva, dar nu reuşi şi alese în schimb să ridice din umeri.

După ce ieşi afară, auzi un huruit şi ridică privirea. Lumina soarelui strălucea reflectându-se în carcasa unui elicopter aflat sus pe cer.

John D. Steffens deschise uşa de la Urgenţe şi inspiră aerul rece. Apoi se apropie de paramedicul mai în vârstă rezemat de perete, lăsând lumina soarelui să-i încălzească faţa în timp ce fuma încet, savurând fumul cu ochii închişi.

— Aşadar, Hansen? începu Steffens, rezemându-se şi el de perete, alături de bărbat.

— O iarnă plăcută, răspunse paramedicul fără să deschidă

ochii.

— îmi dai...?

Paramedicul îşi scoase pachetul de ţigări şi i-l întinse.

Steffens luă o ţigară şi bricheta.

— Va supravieţui?

— Vom vedea, răspunse Steffens. Am reuşit să înlocuim

din sângele pierdut, dar glonţul a rămas în corp.

— Steffens, tu câte vieţi crezi că trebuie să salvezi?

— Poftim?

— Ai muncit noaptea trecută, iar acum eşti tot aici. Ca de obicei. Deci câte crezi că te mai aşteaptă, câte crezi că trebuie să mai salvezi ca să crezi că faci bine?

— Hansen, acum chiar că nu mai înţeleg deloc ce vrei să

zici.

— Soţia ta. Cea pe care nu ai salvat-o.

Steffens nu răspunse, doar trase fumul în piept.

— Am făcut nişte cercetări.

— Cu ce scop?

— Pentru că-mi fac griji pentru tine. Şi pentru că ştiu cum e. Şi eu mi-am pierdut soţia. Dar tot timpul muncit în plus, toate vieţile salvate nu o vor mai aduce înapoi. Ştii deja asta, nu-i aşa? Iar într-o bună zi vei face o greşeală, pentru că eşti obosit, şi atunci vei mai avea o viaţă pe conştiinţă.

— Chiar aşa? replică Steffens şi căscă. Cunoşti un hematolog mai bun ca mine la Urgenţe?

Steffens auzi paşii paramedicului îndepărtându-se. închise ochii.

Somn.

îşi dorea să poată avea parte de el.

Trecuseră 2 154 de zile. Nu de când Ina, soţia sa şi mama lui Anders, murise – asta se întâmplase în urmă cu 2 912 zile. Ci de când nu-l mai văzuse pe Anders. Imediat după moartea Inei mai vorbeau sporadic la telefon, cu toate că Anders era furios şi dădea vina pe el. Şi pe bună dreptate. Anders se mutase, plecase,

pusese cât mai multă distanţă între ei. Inclusiv prin faptul că renunţase la planurile de-a da la Medicină, de exemplu, alegând să se facă poliţist. în timpul rarelor şi tensionatelor lor discuţii telefonice, Anders spusese că ar prefera să fie mai degrabă ca unul dintre profesorii lui, un fost detectiv specializat în cazuri de crimă, Harry Hole, pe care Anders evident că-l venera, aşa cum obişnuise să-şi venereze tatăl. încercase să-l viziteze pe Anders la diverse adrese sau la Academia de Poliţie, însă fusese respins. Ajunsese, mai mult sau mai puţin, să-şi urmărească pe ascuns propriul fiu. într-o încercare de a-l face să înţeleagă că ar fi pierdut-o poate mai puţin pe Ina dacă nu s-ar fi pierdut şi unul pe altul. Că împreună puteau menţine vie o parte a ei. însă Anders nu se arăta dispus să-l asculte.

Aşa că, atunci când Rakel Fauke venise la un consult şi Steffens îşi dăduse seama că e soţia lui Harry Hole, devenise, cum era şi firesc, curios. Ce-avea acest Harry Hole de-l făcea capabil să-l influenţeze pe fiul lui? Oare-l putea învăţa şi pe el ceva care să-l ajute să se apropie iar de Anders? Şi apoi descoperise că fiul vitreg, Oleg, reacţionase exact ca Anders când înţelesese că Harry Hole nu-i putea salva mama. Era acelaşi lucru, o nesfârşită trădare paternă.

Somn.

Fusese un şoc să-l vadă astăzi pe Anders. Prima idee nebunească fusese că amândoi fuseseră păcăliţi, că Oleg şi Harry puseseră la cale vreun soi de întâlnire de împăcare.

Să doarmă acum.

Se făcea tot mai întuneric, iar pe faţă simţi un soi de răcoare. Trecuse un nor prin faţa soarelui? John D. Steffens deschise ochii. în faţa lui stătea o siluetă, înconjurată de o aură a soarelui ce-i strălucea în spate.

John D. Steffens clipi. Aura îi înţepa ochii. Se văzu nevoit să-şi dreagă vocea pentru a putea scoate vreun sunet.

— Anders?

— Berntsen va

supravieţui. O pauză, apoi:

— Au spus că datorită ţie.

Clas Hafslund stătea în grădina sa de iarnă, uitându-se către fiord, unde gheaţa avea un strat ciudat de apă perfect nemişcată deasupra, ce o făcea să arate ca o oglindă gigantică. îşi lăsase ziarul deoparte, care încă o dată relata, pagină după pagină, cazul vampiristului. Vor obosi curând de asta? Aici, pe insula Nesoya, nu aveau parte de astfel de monştri, slavă Domnului. Totul era drăguţ şi liniştit, tot timpul anului. Chiar dacă în acest moment se auzea zgomotul enervant al unui elicopter pe undeva, probabil vreun accident pe E18. Clas Hafslund sări în sus când auzi o bubuitură bruscă.

Undele de şoc se rostogoliră peste fiord.

O armă de foc.

Sunase ca şi cum venea de pe una dintre proprietăţile învecinate. A lui Hagen sau a lui Reinertsen. Cei doi oameni de afaceri petrecuseră ani întregi ciondănindu-se dacă hotarul dintre ei trecea pe la stânga sau pe la dreapta unui stejar bătrân de câteva sute de ani. într-un interviu pentru ziarul local, Reinertsen spusese că, deşi disputa lor ar fi putut părea comică, fiind vorba doar de câţiva metri pătraţi la marginea unei întinderi generoase de teren, problema nu era deloc una măruntă. Era vorba mai degrabă de principiul proprietăţii în sine. Iar el era sigur că proprietarii de case de pe Nesoya sunt de acord că e un principiu pentru care fiecare cetăţean ar trebui să lupte. Pentru că, indubitabil, stejarul era al lui, al lui Reinertsen, nu trebuia decât să te uiţi la blazonul familiei de la care cumpărase proprietatea. Pe acesta se afla un stejar enorm şi oricine putea să vadă că e o reproducere a celui aflat la originea disputei. Reinertsen mersese până acolo încât declarase că,

atunci când stătea şi se uita la falnicul arbore, simţea cum i se încălzeşte inima (aici reporterii comentaseră că Reinertsen ar fi trebuit să stea pe acoperişul casei sale ca să-l vadă) când ştia că e al lui. A doua zi după apariţia interviului în ziar, Hagen doborâse copacul şi-l pusese pe foc, spunându-le celor de la ziar că nu-i încălzise doar inima, ci şi degetele de la picioare. Şi că de-acum înainte Reinertsen va fi nevoit să se bucure de imaginea fumului ridicându-se pe coşul său, pentru că, ori de câte ori avea să aprindă focul în sobă pe parcursul următorilor ani, n-avea să fie altceva decât lemnul provenit de la stejar. Provocator, firește, însă chiar dacă bubuitura provenise fără îndoială de la o armă, lui Clas Haf slund îi venea greu să creadă că Reinertsen îl împuşcase pe Hagen din cauza unui blestemat de copac.

Haf slund zări mişcare lângă vechiul hangar pentru bărci aflat la circa 150 de metri distanţă atât de proprietatea sa, cât şi de cele ale lui Hagen şi Reinertsen. Era un bărbat. în costum. înainta pe gheaţă, trăgând după el un vas din aluminiu. Clas clipi. Bărbatul se împiedică şi intră până la genunchi în apa rece ca gheaţa. După care bărbatul căzut în genunchi se întoarse către casa lui Clas Hafslund de parcă ar fi simţit că e urmărit. Chipul individului era negru. Un refugiat? Oare acum ajunseseră şi pe Nesoya? Simţind un adevărat afront, se întinse după binoclul de pe poliţa din spatele său şi-l îndreptă spre bărbat. Nu. Nu era negru. Chipul bărbatului era acoperit de sânge. Acum se prinsese cu ambele mâini de vas şi se trăgea iar în picioare.
Şi se împiedică. înhăţând iarăşi funia, începu să târască vasul după el Iar Clas Hafslund, care cu siguranţă era un om cu frică de Dumnezeu, crezu că-l vede pe Iisus. Iisus, care mergea pe apă. Iisus trăgându-şi crucea după el pe deal. Iisus, care se trezise din morţi ca să-i facă o vizită lui Clas Hafslund şi întregii insule Nesoya. Iisus, cu un revolver enorm în mână.

* * *

Sivert Falkeid aştepta în faţa bărcii pneumatice cu vântul în faţă şi cu ochii la Insula Nesoya. Se uită la ceas pentru ultima oară. Trecuseră exact 13 minute de când el şi echipa Delta primiseră mesajul şi-l atribuiseră imediat luării de ostatici.

— Un apel a raportat focuri de armă pe Nesoya.

Timpul de răspuns era acceptabil. Aveau s-ajungă acolo înaintea vehiculelor de intervenţie care fuseseră trimise şi ele spre Nesoya. Dar oricum ar fi fost, clar un glonţ avea o viteză şi mai mare.

Vedea vasul de aluminiu şi conturul marginii apei acolo unde începea gheaţa.

— Acum, începu el, apoi se mută înapoi în barcă alături de ceilalţi, aşa încât aceasta să se ridice de bot şi să-şi poată astfel folosi viteza pentru a aluneca pe gheaţa de deasupra apei reci.

Agentul care conducea barca scoase elicea din apă.

Barca se smuci când lovi marginea gheţii, iar Sivert o auzi frecându-se de fundul ambarcaţiunii, însă aveau suficientă viteză ca să-i poarte destul de departe pe gheaţă, astfel încât să poată merge pe ea.

Asta sperau cu toţii.

Sivert Falkeid îşi trecu piciorul peste margine şi făcu o încercare apăsându-l pe gheaţă. Apa de la gheaţa topită îi trecu de gleznă.

— Lăsaţi-mă 20 de metri înainte să veniţi după mine! ceru el. La 10 metri fiecare.

Falkeid începu să pleoscăie spre vasul de aluminiu. Estimă distanţa la vreo 300 de metri. Părea abandonat, însă la telefon li se spusese că bărbatul despre care se presupunea că trăsese cu pistolul târâse ambarcaţiunea din hangarul ce-i aparţinea lui Hallstein Smith.

— Gheaţa rezistă, şopti el în staţie.

Toţi membrii echipei Delta erau echipaţi cu ciocane pentru gheaţă şi o cordelină prinsă de vesta echipamentului special, aşa încât să poată ieşi singuri dacă ar fi căzut prin gheaţă. Iar cordelină tocmai i se încurcase în jurul ţevii semiautomatei lui Falkeid, care îşi coborî privirea pentru a-şi elibera arma. Prin urmare, auzi împuşcătura fără să poată vedea de unde provenise. Se aruncă instinctiv în apă.

încă o împuşcătură. Iar acum văzu un norişor de fum ridicându-se din barca de aluminiu.

— împuşcături dinspre barcă, auzi el în cască. Am luat-o cu toţii în cătare. Aşteptăm ordine s-o aruncăm în aer.

Fuseseră informaţi că Smith e înarmat cu un revolver. Firesc ar fi fost ca riscul ca el să-l lovească pe Falkeid de la mai bine de 200 de metri să fie destul de mic, dar tot exista o şansă. Sivert Falkeid zăcea acolo respirând anevoie în vreme ce gheaţa topită îl amorţea cu răceala ei şi i se strecura prin haine, acoperindu-i pielea. Nu era treaba lui să-şi dea seama care ar fi fost costurile statului ca să-i cruţe viaţa acestui criminal în serie. Costuri sub forma proceselor, paznicilor din închisoare sau cheltuielilor zilnice cu o puşcărie de cinci stele. Treaba lui era să-şi dea seama cât de mare era ameninţarea produsă de acest individ la adresa vieţii sale şi a celorlalţi şi să răspundă pe măsură. Nu să se gândească la aziluri, paturi de spital şi renovarea şcolilor dărăpănate.

— Foc de voie! ceru Sivert Falkeid.

Niciun răspuns. Doar vântul şi zgomotul făcut de un elicopter în

depărtare.

— Foc! repetă el.

Tot nimic. Elicopterul se apropia.

— Mă auzi? rosti un glas în casca sa. Eşti rănit?

Falkeid se pregătea să-şi repete ordinul când înţelese că se întâmplase la fel ca la antrenamentele din Haakonsvaern. Apa sărată distrusese microfonul şi acum nu mai funcţiona decât receptorul. Se întoarse spre barca lor şi răcni, însă glasul îi era înghiţit de elicopterul care plutea nemişcat în aerul de deasupra lor. Aşa că făcu semnalul cu mâna să deschidă focul, două mişcări rapide cu mâna dreaptă, cu pumnul încleştat. Tot niciun răspuns. Ce naiba? Falkeid începu să se mişte ca un şarpe către barca pneumatică, dar atunci îi
văzu pe doi dintre oamenii săi mergând pe gheaţă fără să se ghemuiască pentru a fi ţinte mai mici.

— Lăsaţi-vă în jos! ţipă, însă ei continuau să înainteze liniştiţi spre el.

— Am primit informaţii din elicopter! strigă unul dintre ei. îl văd de-acolo, zace întins în barcă!

Zăcea pe fundul bărcii, cu ochii închişi ca să se apere de soarele ce îl lovea cu razele sale. Nu mai auzea nimic, doar îşi imagina apa pleoscăind şi lovindu-se de metalul de sub el. Că e vară. Că toată familia sa e în barcă. O ieşire cu familia. Râsetele copiilor. Dacă putea să stea aşa, cu ochii închişi, poate că ar putea rămâne aici. Nu ştia sigur dacă barca plutea sau dacă greutatea lui era blocată în gheaţă. Oricum nu mai conta. Nu mai pleca nicăieri. Timpul încremenise de tot. Poate că aşa fusese mereu, doar dacă nu cumva doar ce se oprise? Pentru el, dar şi pentru cel rămas în continuare în Volvo-ul Amazon. Oare şi pentru el era tot vară? Oare şi el se afla acum într-un loc mai bun?

Ceva umbri soarele. Un nor? O faţă? Da, o faţă. Faţa unei femei, ca o amintire întunecată ce capătă brusc claritate.

Stătea deasupra lui, călărindu-l. Şoptindu-i că-l iubeşte, că întotdeauna îl iubise. Că aşteptase mult timp asta. întrebându-l dacă şi el simţea la fel, că timpul rămăsese încremenit. Simţi

vibraţii în barcă, iar gemetele ei se transformară într-un urlet continuu, ca şi cum înfipsese un cuţit în ea, iar el însuşi eliberase aerul din plămâni şi sperma din testicule. Apoi ea muri deasupra lui. îi lovi pieptul cu capul în vreme ce vântul lovea fereastra de deasupra patului din apartament. Şi, înainte ca timpul să-şi reia curgerea, adormiră amândoi, inconştienţi, fără amintiri, fără conştiinţă.

Bărbatul deschise ochii. Semăna cu o pasăre mare ce plutea acolo.

Era un elicopter. Care survola la vreo 20 de metri deasupra sa, însă el nu mai auzea nimic. însă îşi dădu seama ce anume făcea barca să vibreze.
Katrine stătea în faţa hangarului pentru bărci, tremurând în umbră în timp ce urmărea cum agenţii împingeau Volvo-ul Amazon înăuntru.

îi văzu deschizând portierele de pe ambele părţi. Văzu un braţ în costum căzând într-o parte. De pe partea care n-ar fi trebuit. Partea lui Harry. Mâna dezgolită era plină de sânge. Agentul îşi vârî capul în interiorul maşinii, probabil pentru a verifica dacă respiră sau are puls. Dură ceva, iar până la urmă Katrine nu mai rezistă şi-şi auzi propriul glas tremurător:

— Trăieşte?

— Poate! strigă agentul ca să acopere zgomotul elicopterului rămas deasupra apei. Nu-i simt pulsul, dar s-ar putea să respire. Dacă e-n viaţă, nu cred că mai are mult, totuşi.

Katrine se apropie.

— Ambulanţa e pe drum. Vezi rana făcută de glonţ?

— E prea mult sânge.

Katrine intră în hangar. Se uită la mâna ce atârna din maşină. Părea că încearcă să atingă ceva, ceva de care să se ţină. O mână de care să se prindă. Femeia îşi trecu o mână peste burtă. Ar fi avut să-i spună ceva.

— Cred că te înşeli, rosti celălalt agent din interiorul maşinii. E deja mort. Uită-te la pupilele lui!

Katrine închise ochii.

Se uită la chipurile care apărură deasupra sa de ambele laturi ale bărcii. Unul dintre ele purta o mască neagră, iar gura i se tot deschidea, formând cuvinte; după felul în care i se încordau muşchii gâtului, părea că ţipă. Poate că ţipa la el să dea drumul revolverului. Poate că-i striga numele. Poate că striga că vrea răzbunare.
Katrine se apropie de portiera de pe partea lui Harry. Trase adânc aer în piept şi se uită înăuntru. Ochii i se măriră. Simţi şocul care o lovi mai puternic decât cel pentru care se pregătise. Acum auzea sirena ambulanţei, însă văzuse mai multe cadavre decât cei doi agenţi şi înţelese dintr-o singură privire că în acest trup nu mai locuia niciun suflet. îl ştia şi mai ştia că aceasta era doar carcasa pe care el o lăsase în urmă.

înghiţi în sec.

— E mort. Să nu atingeţi nimic!

— Dar trebuie să încercăm să-l resuscităm, nu? Poate că...

— Nu, răspunse ea ferm. Lăsaţi-1!
Rămase acolo, în picioare. Simţi cum şocul începe să se estompeze. Să facă lor surprinderii. Surprinderii create de faptul că Hallstein Smith alesese să conducă el însuşi maşina în loc să-şi oblige ostaticul. Că ceea ce iniţial crezuse a fi locul lui Harry nu era de fapt al lui.

Harry zăcea întins pe fundul bărcii, uitându-se în sus. La chipurile oamenilor, la elicopterul care bloca lumina soarelui, la cerul albastru. Izbutise să-şi apese iar piciorul peste revolver

înainte ca Hallstein Smith să apuce să-l scoată. Apoi Hallstein păruse că renunţă. Poate că era doar imaginaţia sa, dar crezuse că poate simţi prin dinţii din gura sa că pulsul celuilalt începea să devină tot mai slab. Până ce în final se oprise cu totul. Harry îşi pierduse de câteva ori cunoştinţa înainte să reuşească să-şi treacă din nou mâinile şi cătuşele în faţă, apoi să slăbească centura şi să caute cheile de la cătuşe în buzunarul sacoului celuilalt. Cheia maşinii se rupsese în contact şi el ştia că nu mai are puterea să urce panta abruptă şi acoperită de gheaţă ce ducea înapoi la drumul principal, ori să se caţăre peste gardurile înalte ale proprietăţilor aflate de ambele părţi ale drumului. Strigase după ajutor, însă era ca şi cum Smith îi răpise de tot glasul, iar ţipetele slabe pe care le scosese fuseseră înghiţite de un elicopter aflat cine ştie pe unde, probabil cel al poliţiei. Aşa că, pentru ca ei să-l poată
vedea din aer, trebuia să târască barca lui Smith pe gheaţă, să se întindă în ea şi să tragă câteva gloanţe în aer.

Dădu drumul revolverului Ruger. îşi făcuse treaba. Se terminase. Acum se putea retrage. înapoi la vară, pe când avea doar 12 ani şi stătea întins în barcă, cu capul în poala mamei, în vreme ce tatăl său le povestea lui şi lui Sis despre un general gelos din timpul războiului dintre veneţieni şi turci. Harry ştia că o să fie nevoit să îi explice surioarei sale după ce aveau să se bage în pat. în secret, era destul de mulţumit de asta, pentru că, indiferent cât i-ar fi luat, nu renunţau până când ea nu înţelegea toate legăturile. Iar lui Harry îi plăceau legăturile. Chiar şi atunci când ştia, în adâncul sufletului, că nu există niciuna.

închise ochii.

Ea zăcea în continuare acolo. Lângă el. Iar acum îi şoptea în

ureche:

— Harry, crezi că şi tu poţi da viaţă?

Epilog

Harry turnă Jim Beam în pahar. Lăsă sticla înapoi pe raft. Ridică paharul. Şi-l lăsă lângă paharul cu vin alb de pe tejghea, din faţa lui Anders Wyller. Clienţii din spatele lui se înghesuiau să fie serviţi.

— Acum arăţi mult mai bine, începu Anders, apoi îşi coborî privirea la paharul de whisky fără să-l atingă.

— M-a peticit tatăl tău, răspunse Harry, apoi aruncă o privire spre 0ystein, care îi făcu semn din cap că o să se descurce singur o vreme. Cum merge la secţie?

— Bine, răspunse Anders. Dar ştii cum e: liniştea de după furtună.

— Ştii că se numeşte...

— Da. Gunnar Hagen m-a întrebat astăzi dacă vreau să preiau funcţia de inspector-şef adjunct, cât Katrine va fi în concediu.

— Felicitări! Dar nu eşti cam tânăr pentru asta?

— Mi-a spus că a fost ideea ta.

— Ideea mea? Pesemne că încă mă refăceam după lovitura la cap.

Harry răsuci butonul volumului, iar Jayhawks începură să cânte Tampa to Tulsa ceva mai tare.

Anders zâmbi.

— Da, tata a spus că ai încasat-o destul de rău. Apropo, când ţi-ai dat seama că el e tatăl meu?

— N-a fost nevoie să-mi dau seama, au făcut-o dovezile. Când i-am trimis părul pentru analiza ADN-ului, criminaliştii au

găsit o potrivire cu unul dintre profilurile ADN de la locul faptei. Nu al unuia dintre suspecţi, ci al unuia dintre detectivi, de care evident c-avem mereu nevoie atunci când sunt la locul faptei. Al tău, Anders. însă era doar o potrivire parţială. O legătură de familie. O potrivire tată-fiu. Tu ai primit primul rezultatul, însă nu mi l-ai dat nici mie, nici altcuiva din echipă. Apoi, când am aflat cu întârziere despre potrivire, nu mi-a luat mult să descopăr că numele de fată al soţiei decedate a doctorului Steffens era Wyller. De ce nu mi-ai spus?

Anders ridică din umeri.

— Nu am considerat că potrivirea aia ar fi avut vreo relevanţă pentru caz.

— Şi nu voiai să existe vreo legătură cu el? De aceea foloseşti numele de fată al mamei tale?

Anders încuviinţă.

— E o poveste lungă, dar acum lucrurile stau mai bine. Vorbim unul cu altul. E ceva mai umil, şi-a dat seama că nu e chiar Domnul Perfecţiune. Iar eu sunt... cred, ceva mai matur şi poate ceva mai înţelept. Aşadar – cum ţi-ai dat seama că Mona era în apartamentul meu?

— Deducţie.

— Desigur. Cum ar fi?

— Mirosul de pe hol. Old Spice. Aftershave. însă tu nu erai proaspăt ras. Iar Oleg pomenise de zvonul că Mona Daa foloseşte Old Spice pe post de parfum. Şi mai era şi cuşca pentru pisică. Lumea nu are cuşti pentru pisici. Doar în cazul în care are parte de vizite repetate din partea unei femei alergice la pisici.

— Cu siguranţă ai şi părţi bune, Harry.

— Şi tu, Anders. Dar tot cred că eşti prea tânăr şi lipsit de experienţă pentru acel post.
— Şi atunci, de ce m-ai recomandat? Nici măcar inspector nu sunt încă.

— Ca să ai timp să te gândeşti pe îndelete, să îţi dai

seama la ce nu eşti încă destul de bun, şi apoi să refuzi.

Anders clătină din cap şi râse.

— OK. Exact asta am făcut.

— Bine. Nu ai de gând să-ţi bei paharul de Jim Beam?

Anders Wyller se uită în jos la pahar şi inspiră adânc, apoi clătină din cap.

— De fapt, nu-mi place whiskyul. Sincer să fiu, probabil că l-am comandat doar ca să te imit.

-Şi?

— Şi e momentul să-mi găsesc o băutură a mea. Ia-l de aici, te rog!

Harry goli paharul în chiuveta din spatele său. Se întrebă dacă ar trebui să-i sugereze un pahar din sticla-cadou-de-casă-nouă-întârziat-pentru-bar de la Stâle Aune, un bitter de portocale numit Stumbras 999 Raudonos Devynerios. O adusese pentru că avuseseră o sticlă din asta la barul studenţilor al cărui manager luase codul de la seif şi îl ademenise pe Hallstein Smith în capcana maimuţei. Harry se întoarse să-i spună asta lui Anders, însă zări pe cineva care tocmai intrase în barul Jealousy. Se priviră în ochi.

— Scuză-mă! rosti Harry. Avem o vizită din partea unei oficialităţi.

O urmări în timp ce îşi făcea loc prin încăperea aglomerată, însă la fel de bine ar fi putut fi singura fiinţă de acolo. Mergea exact ca atunci când o văzuse prima oară apropiindu-se de el pe alee. Ca o balerină.

Rakel ajunse la tejghea şi îi zâmbi.

— Da, începu ea.

— Da?

— De acord, o s-o fac.

Harry zâmbi cu gura până la urechi şi-şi aşează palmele peste mâinile ei lipite de tejghea.

— Te iubesc, femeie!

— Bine de ştiut. Pentru că vom înfiinţa o firmă cu răspundere limitată în cadrul căreia eu sunt preşedintele consiliului de administraţie, primesc 30% din acţiuni, un job cu un sfert de normă şi punem cel puţin un cântec de PJ Harvey pe seară.

— De acord. 0ystein, ai auzit?

— Dacă lucrează aici, pune-o chiar acum la bar! se răţoi

0ystein.

Rakel se apropie de 0ystein, iar Anders ieşi pe uşă.

Harry luă telefonul şi apelă un număr.

— Hagen, se auzi o voce.

— Salut, şefu', sunt Harry!

— Văd. Deci acum sunt iar şefu'?

— Dă-i iar jobul ăla lui Wyller, insistă să-l accepte.

— De ce?

— Pentru că m-am înşelat, e pregătit.

— Dar...

— Ca inspector-şef adjunct, există o limită în privinţa lucrurilor pe care le poate greşi, dar va şi învăţa o mulţime de

chestii.

— Da, dar...

— Iar acum e momentul perfect, liniştea de după furtună.

— Ştii că se cheamă...

— Da.

Harry închise. încercă să împingă gândul cât mai departe. Ce-i spusese Smith în maşină despre ce urmează. Harry îi spusese şi lui Katrine, aşa că-i verificaseră amândoi corespondenţa, însă nu găsiseră absolut nimic care să indice că fusese recrutat un nou vampirist. Aşa că nu prea aveau mare lucru de făcut, probabil fusese doar dorinţa zadarnică a unui ţicnit. Harry dădu şi mai tare Jayhawks. Da, aşa era mai bine.

Svein Finne, Logodnicul, ieşi din duş şi rămase despuiat în faţa oglinzii din vestiarul Gain Gym. îi plăcea aici, mai ales priveliştea asupra parcului, senzaţia de spaţiu şi de libertate. Nu, nu-l speria, aşa cum fusese prevenit că se va întâmpla. Lăsă apa să se scurgă de pe el şi umezeala să se evapore de pe piele. Fusese o sesiune lungă. Se obişnuise în închisoare, oră după oră de respirat, de transpirat, de dat totul. Trupul său făcea faţă. Trebuia să facă faţă, doar îl aştepta o misiune lungă. Nu ştia cine e persoana care îl contactase şi nici nu mai primise veşti de ceva vreme. însă oferta fusese imposibil de refuzat. Un apartament. O identitate nouă. Şi femei.

îşi mângâie tatuajul de pe piept.

După care se întoarse către dulapul cu un lacăt pe care se afla un strop de vopsea. îi răsuci cifrul până ce ajunse la 0999, numărul care îi fusese trimis. Dumnezeu ştie dacă numărul însemna ceva, dar descuie lacătul. înăuntru se afla un plic special. îl desfăcu şi îl întoarse invers. în mână îi căzu o cheie de plastic. Scoase şi o foaie de hârtie. Pe ea era scrisă o adresă. în

Holmenkollen.

Şi mai era ceva în plic, ceva ce rămăsese înţepenit acolo.

Rupse plicul în două şi se uită la obiect. Negru. Şi splendid în brutalitatea sa plină de simplitate. îl vârî în gură şi strânse din fălci. Simţi gust de sare şi de
fier amar. Simţi focul. Şi setea.

* * *
* * *
* * *